

La răscruce de vânturi

Emily Brontë

CAPITOLUL 1

1801

Adineauri m-am întors din vizita făcută posacului meu proprietar și vecin, singura făptură care ar putea să mă mai tulbure aici! Într-adevăr, am poposit într-un ținut minunat! Desigur că n-aș fi putut alege, din toată Anglia, un loc mai la adăpost de orice frământare omenească. Un desăvârșit rai al mizantropilor; iar domnul Heathcliff și cu mine suntem parcă anume făcuți să ne înfruptăm din acest ținut al dezolării. Strașnic bărbat! Totuși, nu cred că și-a închipuit cum mi s-a încălzit inima de simpatie pentru el când, apropiindu-mă călare, am văzut că ochii lui negri se întunecă bănuitori sub sprâncene și că la auzul glasului meu își vâră, cu o hotărâre acră, degetele și mai adânc în jiletcă.

— Domnul Heathcliff? l-am întrebat.

Răspunsul a fost un semn făcut din cap.

— Sunt Lockwood, noul dumneavoastră chiriaș, domnule. Am luat asupra-mi îndrăzneala să vin în vizită la dumneavoastră imediat după sosirea mea aici. Nădăduiesc că nu v-am plictisit prea mult stăruind să închiriez Thrushcross Grange. Am auzit ieri că ați avea oarecare griji...

— Thrushcross Grange e proprietatea mea, domnule, m-a întrerupt el schimonosindu-și fața, și, dacă mi-ar da mâna, n-aș îngădui nimănui să mă plictisească; intră!

Acest "intră" a fost șuierat printre dinți, vrând să spună mai curând: "Du-te dracului" decât altceva; iar scârțâitul porții de care se sprijinea domnul Heathcliff n-a arătat mai multă bunavoință decât cuvintele lui. Cred că tocmai amănuntele acestea m-au făcut să-i primesc invitația: mă interesa să cunosc un om care părea și mai posac decât mine.

Cînd văzu că pieptul calului meu împinge cu hotărâre poarta, întinse mîna și-i scoase lanțul, apoi, posomorât, o porni înaintea mea pe alee. Ajunși în curte, strigă:

— Joseph, ia calul domnului Lockwood și adu vin!

"Desigur, omul acesta constituie întregul personal de serviciu, îmi zisei auzind dubla poruncă. Nu-i de mirare că iarba crește printre lespezi și că, fără îndoială, numai vitele mai tund gardurile vii."

Joseph era un om vârstnic, ba chiar bătrân, poate chiar foarte bătrân, deși părea voinic și vânos.

— Domnul să ne apere! mormăi el morocănos, ajutându-mă să descalec.

Și mă privi atât de acru, încât eu, indulgent, am vrut să cred că avea nevoie de ajutorul ceresc pentru a-și mistui cina și exclamația lui plină de

evlavie nu avea nici o legătură cu sosirea mea neașteptată.

Wuthering Heights¹ e denumirea reședinței domnului Heathcliff. O poreclă provincială potrivită pentru a evoca vuietul vântului ce se dezlănțuie în jurul casei pe timp de furtună. Pe acele culmi, desigur, aerul e mereu tăios și rece; și nu e greu de ghicit cu ce putere pornește vântul de miazănoapte peste creste, judecând după apriga înclinare a câtorva brazi pitici, sădiți în apropierea casei și a unor tufe prăpădite, cu crengile întinse într-o singură parte, cerșind parcă pomană de la soare. Din fericire, arhitectul a fost prevăzător și a clădit casa solid. Ferestrele sunt înguste, tăiate adânc în zid, iar colțurile, apărute de pietre mari, ieșite mult în relief.

Înainte de a trece pragul, m-am oprit să admir mulțimea de sculpturi grotești risipite cu precădere pe fațadă și în jurul intrării principale, deasupra căreia, printre nenumărați grifoni care începuseră să se fărâmițeze și amorași lipsiți de pudoare, am descoperit data — 1500 — și numele Hareton Earnshaw. Aș fi vrut să fac câteva comentarii și să-l rog pe ursuzul meu proprietar să-mi facă un scurt istoric al acestei clădiri; dar atitudinea lui, așa cum stătea în fața ușii, părea să-mi ceară ori să intru imediat în casă, ori să plec definitiv. Iar eu nu doream să-i sporesc nerăbdarea înainte de a fi pătruns în sanctuarul său.

Urcând o singură treaptă, și fără să mai trecem prin vreun gang sau vestibul, ne aflăm în odaia principală, numită prin partea locului "sală". De obicei, sala cuprinde și bucătăria și camera de primire, dar eu cred că la Wuthering Heights bucătăria cu toate rosturile ei a fost silită să se retragă în cu totul altă parte. Deslușeam glasuri pălăvrăgind și zgomot de vase venit de departe; de altfel, în preajma căminului uriaș n-am văzut strălucind pe pereți vase de aramă, strecurătoare de cositor sau vreun alt obiect care să mă fi făcut a crede că acolo se coace, se fierbe sau se prăjește ceva. Însă într-un capăt al încăperii se răsfrângeau minunat atât lumina cât și căldura, în enorme farfurii de cositor, ibrice și oale de argint, așezate rânduri-rânduri pe un imens bufet de stejar, înalt până-n tavan. Acesta nu fusese niciodată vopsit: pentru un ochi cercetător, întreaga lui structură era vizibilă, în afara unei porțiuni ascunse de o stinghie de lemn de care erau atârinate turte de ovăz și nenumărate hălci de carne de vacă, berbec și porc. Deasupra căminului se aflau mai multe puști vechi, prăfuite și o pereche de pistoale de pus la coburi; iar în chip de podoabă, înșirate pe marginea unui raft, trei cutii de metal, pictate în culori țipătoare. Pardoseala era de piatră albă, lustruită, scaunele rustice, cu speteze înalte, vopsite în verde. În umbră se întrezăreau unul sau două scaune masive, negre. În firida de jos a bufetului sta culcată o cățea roșiatică, voinică, din neamul prepelicarilor, înconjurată de o ceată de căței care scânceau; iar prin unghere dormeau alți câini.

Locuința și mobilierul n-ar fi avut nimic deosebit dacă ar fi aparținut unui obișnuit fermier din nord, cu fața dârză, cu picioare puternice, puse în valoare de pantalonii bufanți și jambiere. În orice casă, pe o rază de cinci sau șase mile printre aceste coline, dacă te duci la ora potrivită, după-amiază, poți găsi un asemenea personaj, așezat în fotoliul său, cu cana de bere spumegând pe masa rotundă din fața lui. Dar domnul Heathcliff oferea un contrast izbitor față de casa și felul lui de viață. Ca înfățișare,

¹Provincialism intraductibil, echivalent cu: "La rascruce de vânturi".

părea un țigan cu pielea tuciurie, ca îmbrăcăminte și purtare, un gentleman, atâta cât poate părea gentleman un om care trăiește la țară. Fiind bine făcut la trup și având o față plăcută, cu toată înfățișarea lui morocănoasă, nici chiar lipsa de cochetărie nu-i ședea rău. L-ai fi putut bănuî că este de o îngâmfare de proastă calitate; dar inima mea binevoitoare îmi spunea că nu poate fi vorba de așa ceva: nu știu ce instinct mă făcea să cred că rezerva lui izvorăște din sila pe care o are pentru orice exteriorizare a sentimentelor, pentru orice manifestare a unei simpatii reciproce, că iubește sau urăște în ascuns, și i s-ar părea o obrăznicie ca cineva să-i arate că-l iubește sau îl urăște. Dar mă cam pri Pesc: îi dăruiesc cu prea multă generozitate propriile mele însușiri. Motivele care-l fac pe domnul Heathcliff să nu întindă mâna pentru a face cunoștința unui străin, cu care, întâmplător, s-a întâlnit, pot fi cu totul diferite de ale mele. Îmi place să cred că structura mea sufletească e oarecum unică: sărmana mea mamă îmi spunea că n-o să am niciodată un cămin comod și, într-adevăr, chiar în vara trecută m-am dovedit cu desăvârșire nedemn de a-l avea.

În timp ce mă aflu, pentru o lună de zile, pe malul mării, unde mă bucuram de aer curat, întâmplarea a făcut să întâlnesc acolo cea mai fermecătoare faptură: o adevărată zeiță în ochii mei, atâta vreme cât nu m-a băgat în seamă. Niciodată nu mi-am destăinuit iubirea prin viu grai, dar dacă privirile pot vorbi, atunci și cel mai idiot dintre idioți ar fi putut ghici că eram îndrăgostit de ea până peste cap. În cele din urmă m-a înțeles și mi-a răspuns cu cea mai dulce privire ce se poate inchipui. Știti ce-am făcut? O mărturisesc cu rușine: glacial, m-am retras în mine ca un melc, și la fiecare privire caldă de-a ei m-am retras mai adânc, mai rece, până când, în cele din urmă, biata faptură nevinovată a început să se întrebe dacă nu cumva și-a pierdut mințile și, năucită de nedumerire, rușinată de presupusa ei eroare, își convinse mama și amândouă plecară din localitate. Această bizară atitudine mi-a creat reputația unui om cu desăvârșire lipsit de suflet, reputație pe care numai eu știu cât de puțin o merit!

M-am așezat la capătul căminului, pe un scaun opus celui spre care pășea gazda mea; și, ca să-mi fac de lucru, am încercat să mângâi cățeaua, care, părăsindu-și culcușul și puî, se strecurase ca o lupoaică în spatele meu; avea buza răsfrântă, dinții albi umeziți de bale și sta gata să mă înșface. Mângâierile mele provocară o mârâială îndelungă și răgușită.

— Ai face mai bine să lași cățeaua în pace, mirâi și domnul Heathcliff pe același ton, iar pentru a împiedica unele demonstrații mai fioroase din partea ei, îi trase un picior. Nu-i învățată cu mângâierile, n-o țin pentru răsfăț. Apoi, făcând vreo câțiva pași mari spre o ușă lăturalnică, strigă din nou: Joseph!

Dar Joseph mormăia ceva neînțeles în fundul pivniței și părea că nu are de gând să vină sus, așa că stăpânul său coborî chiar el, lăsându-mă singur, față-n față cu cățeaua aceea amenințătoare și cu o pereche de câini ciobănești, flocoși și fioroși, care, împreună cu ea, îmi urmăreau cu mare băgare de seamă toate mișcările. Nedorind să intru în contact cu colții lor, am stat nemișcat; dar, spre ghinionul meu, crezând că nu vor înțelege insultele tacite, am avut nefericita idee de a mă strâmba și schimonosi în fața celor trei animale, până când una din strâmbături o

enervă atât de mult pe "doamna", încât se înfurie brusc și sări pe genunchii mei. Am azvârlit-o cât colo și m-am refugiat repede de partea cealaltă a mesei. Această mișcare a răsculat întreaga haită: o jumătate de duzină de monștri cu patru labe, de diferite dimensiuni și vârste, ieșiră din vizuinele lor ascunse și veniră spre cămin, punctul principal al încăperii. Simțind cum călcâiele mele, cât și pulpanele jachetei, devin obiectul precis al asaltului lor, m-am apărat de atacul celor mai puternici adversari cu vâtraiul; totuși, pentru a restabili pacea, am fost silit să strig după ajutorul cuiva din casă.

Domnul Heathcliff și omul lui urcară treptele pivniței cu o indiferență jignitoare. Cred că nu și-au iuțit câtuși de puțin pasul, cu toate că în jurul căminului se stârnise o puternică larmă de lătrături și chelălăieli. Din fericire, cineva din bucătărie veni în grabă. O femeie corpulentă, cu fusta suflecată, brațele goale și obrații rumeniți de foc se repezi în mijlocul nostru învârtind o tigaie. Cu ajutorul acestei arme și al glasului ei, furtuna se potoli ca prin farmec, iar când stăpânul intră nu mai rămăsese în arenă decât ea, suflând din greu, ca marea după un vînt năprasnic.

— Ce dracu s-a întâmplat? întrebă el, măsurându-mă într-un mod greu de îndurat după această primire atât de puțin ospitalieră.

— Ce dracu, într-adevăr! mârâii eu. Turma de porci în care-au intrat demonii¹ nu era stăpînită de duhuri mai rele decât jivinele dumneavoastră, domnule. Dacă părăseați un străin în mijlocul unei haite de tigri tot atâta era!

— Nu se leagă de oamenii care nu se ating de nimic, observă el, punând sticla în fața mea și împingând masa la locul ei. Bine fac câinii dacă sunt atenți. Bei un pahar de vin?

— Nu, mulțumesc.

— Nu te-au muscat, nu-i așa?

— Dacă m-ar fi muscat, îi învățam eu minte.

Fața lui Heathcliff se destinse într-un zâmbet.

— Haide, haide, zise, ești cam emoționat, domnule Lockwood.

Poftim, gustă puțin vin. Oaspeții sunt atât de rari în această casă, încât, trebuie să recunosc, nici eu și nici câinii mei nu prea știm cum să-i primim. În sănătatea dumitale, domnule!

Mă înclinai, făcându-i aceeași urare: îmi dădeam seama că ar fi o prostie să mă îmbufnez din pricina obrăzniciei unei haite de dulăi. Și, în afară de asta, nu voiam să-mi las gazda să se mai distreze pe socoteala mea, căci atitudinea domnului Heathcliff cam înspre acolo tindea. Iar el, gândindu-se desigur că e o prostie să te pui rău cu un chiriaș bun, renunță în oarecare măsură la stilul său laconic și, nemaînghițînd pronumele și verbele auxiliare, începu a vorbi despre un subiect care credea că mă interesează — avantajele și dezavantajele reședinței mele actuale. Din tot ce discutarăm, omul mi se păru foarte inteligent, de aceea, înainte de-a pleca, avusei îndrăzneala să-l rog să mă primească și a doua zi. El, firește, nu dorea să repet incursiunea în casa lui. Totuși, mă voi duce. Sunt uimit cât de sociabil mă simt în comparație cu el.

¹ Aluzie la o legendă biblică.

CAPITOLUL 2

În după-amiaza de ieri se lăsase ceață și frig. Mă gândeam că poate ar fi mai cuminte să rămân acasă, în biroul meu, lângă foc, în loc s-o pornesc prin bălării și noroaie spre Wuthering Heights. Așa că, întorcându-mă de la masă (n.b. — iau masa de prânz între ora douăsprezece și unu, căci menajera mea, o matroană respectabilă, care face parte integrantă din casă, nu poate sau nu vrea să înțeleagă cererea mea de a fi servit la ora cinci), urcai scările cu intenția de a-mi petrece după-amiaza lenevind. Când să intru în odaia mea, văzui o tânără servitoare, îngenunchată lângă sobă, înconjurată de perii și găleți cu cărbuni, și care, scoțând un praf infernal, încerca să stingă flăcările sub mormane de cenușă. În fața acestui spectacol m-am retras imediat, mi-am luat pălăria și, după un drum de patru mile, am ajuns la poarta grădinii lui Heathcliff, tocmai la timp pentru a mă adăposti de primii fulgi de zăpadă ai viscolului ce se dezlănțuise.

Pe acel vârf de deal pleșuv, pământul era înghețat bocnă, iar aerul, tăios, mă făcea să dârdâi din tot trupul. Nefiind în stare să desfac lanțul porții, am sărit peste gard și am început să alerg de-a lungul aleii mărginite, de o parte și de alta, de tufe răzlețe de coacăze. Zadarnic bătui în ușă până îmi amorțiră pumnii, și câinii începură să latre.

"Oameni blestemați! zisei în gând, ați merita să fiți pe veci izolați de semenii voștri pentru lipsa de ospitalitate și mojiția voastră. Nici chiar eu n-aș sta cu ușile ferecate în timpul zilei. Dar nu-mi pasă, trebuie să intru!" Cu hotărâre, pusei mâna pe ivăr și începui a-l zgâlțâi din răspuțeri. Mutra acră a lui Joseph apăru la fereastra rotundă a hambarului.

— Ce cați aici? strigă el. Stăpânu-i jos, la vite. Dă ocol casei și du-te pân' la capătu' grajdului dacă vrei să vorbești cu el.

— Nu-i nimeni în casă să-mi deschidă? răcnii eu drept răspuns.

— Nu-i decât cucoana, si ea nu deschide chiar de-ai face larma asta turbată pân' la miezu' nopții.

— Dar pentru ce? Nu-i poți spune cine sunt? Haide, Joseph!

— Ba nu! Nu mă bag în treaba asta, mârâi capul din fereastră și dispăru.

Zăpada începu să se aștearnă, deasă. Pusei mâna pe clanță pentru a face o nouă încercare, când în curtea din dos apăru un tânăr fără haină, cu o furcă pe umăr. Îmi strigă să-l urmez și, după ce trecurăm printr-o spălătorie și un spațiu pietruit unde se afla o magazie cu cărbuni, o pompă și un porumbar, sosirăm în sfârșit în sala mare, caldă și plăcută, unde fusesem primit în ajun. Încăperea strălucea minunat în lumina unui uriaș foc de cărbuni, turbă și lemne, iar lângă masă, așternută pentru o cină îmbelșugată, am avut plăcerea s-o văd pe "cucoana", o ființă pe care nu mă așteptam s-o găsesc aici. Mă înclinai și așteptai, crezând că mă va pofti să iau loc. Ea mă privi, rezemându-se de speteaza scaunului, dar rămase nemișcată și mută.

— Urâtă vreme! zisei. Mă tem, doamnă Heathcliff, că ușa din față a suferit consecințele nepăsării servitorilor dumneavoastră: am lovit din răspuțeri ca să mă audă.

Ea nu deschise gura. Eu o priveam, ea mă privea: adică își ațintise

ochii asupra mea cu o răceală și o indiferență neplăcute și stingheritoare din cale-afară.

— Stai jos, zise tânărul pe un ton răstit. Acuși vine.

Îl ascultai; apoi îmi dresei vocea, o chemai pe ticăloasa Junonă, care la această a doua întrevedere a noastră binevoi să dea din vârful cozii, vrând să arate că mă cunoaște.

— Frumos animal! zisei, încercând din nou să intru în vorbă cu stăpâna casei. Aveți de gând să dați din căței, doamnă? .

— Nu sunt ai mei, răspunse plicticoasa gazdă cu un ton și mai respingător decât ar fi răspuns chiar Heathcliff.

— A, favoriții dumneavoastră fac parte dintre aceștia? continuai eu, întorcându-mă spre un colț întunecos al încăperii unde pe o pernă mi se părea că văd niște pisici.

— Ciudată alegere de favoriți! remarcă ea cu dispreț.

Spre ghinionul meu, acolo se afla un morman de iepuri morți. Mai tușii o dată ușor și mă trăsei mai aproape de cămin, spunând din nou că vremea e îngrozitoare.

— Nu trebuia să ieși din casă, zise ea, ridicându-se și luând de pe cămin două dintre cutiile de metal pictate.

Așa cum stătuse înainte, lumina nu ajungea până la ea; acum însă i-am putut vedea deslușit trupul și obrazul. Era zveltă și, după câte mi se părea, nu departe de vârsta uni fetișcane. Trupul frumos, iar obrazul — cea mai gingașă și distinsă față pe care am avut vreodată plăcerea s-o privesc. Trăsături fine, foarte frumoase, bucle bălaie, mai degrabă aurii, stăteau despletite pe gâtul ei delicat; iar ochii, dacă ar fi avut o expresie binevoitoare, ar fi fost irezistibili. Dar, spre norocul inimii mele sensibile, singurul sentiment ce se putea citi în ei era disprețul sau un soi de deznădejde, cu totul nefirească pe asemenea chip. Cutiile erau cam sus, cât pe-acți să nu le ajungă; făcui o mișcare s-o ajut, dar ea se întoarse către mine ca un avar căruia cineva ar fi încercat să-i ajute sa-și numere galbenii.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale, zise ea scurt. Pot să le iau și singură.

— Vă rog să mă iertați! mă grăbii să-i răspund.

— Ai fost poftit la ceai? întrebă ea legându-și un șorț peste frumoasa-i fustă neagră; apoi măsură o lingură plină de frunze de ceai pe care-o ținu nemișcată deasupra ceainicului.

— Aș fi încântat să beau o ceașcă, îi răspunsei.

— Ai fost invitat? repetă ea.

— Nu, răspunsei, pe jumătate zâmbind. Dumneavoastră sunteți persoana îndreptățită să mă poftiți.

Ea aruncă ceaiul înapoi în cutie, puse lingura și celelalte la loc, apoi se așeză mândră pe scaun; fruntea îi era încruntată, iar buza inferioară roșie și bosumflată, ca la un copil care stă să plângă.

Între timp, tânărul își trase pe umeri o haină foarte jerpelită și, așezându-se și el în fața focului, începu să se uite la mine pe furiș, ca și cum între noi ar fi fost o dușmănie de moarte încă nerăzbunată. Începusem să mă întreb dacă era servitor ori ba. Atât veșmintele cât și vorba îi erau grosolane, cu totul lipsite de distincția pe care o remarcasem la domnul și doamna Heathcliff. Părul, castaniu și des, era aspru și

neîngrijit, favoriți stufoși îi acopereau obrazii, iar mâinile îi erau înnegrite, ca ale unui muncitor de rând; totuși purtarea lui era îndrăzneată, aproape sfidătoare, iar față de stăpâna casei nu părea să aibă atitudinea unui servitor. În lipsa unor dovezi precise în privința situației lui în acea casă, am socotit că e mai bine să nu iau în seamă purtarea-i curioasă; și, câteva minute mai târziu, intrarea lui Heathcliff mă salvă în oarecare măsură din situația neplăcută în care mă aflam.

— După cum vezi, domnule, m-am ținut de făgăduială și am venit! exclamai eu, luând un aer vesel, dar mă tem că vremea nu mă va lăsa să ies din casă încă vreo jumătate de ceas; sper că-mi veți da adăpost în acest răstimp.

— O jumătate de ceas? zise el scuturându-și fulgii albi de pe haine; mă mir c-ai ales tocmai viscolul ăsta pentru a umbla pe coclauri. Știi că riști să te rătăcești prin mlaștini? Chiar oamenii învățați cu smârcurile de pe-aici greșesc deseori drumul în seri ca asta și pot să-ți spun că în momentul de față n-aș crede să se schimbe vremea.

— Poate găsesc printre oamenii dumneavoastră o călăuză. Va rămâne la Grange până mâine dimineață. Îmi puteți da pe cineva?

— Nu, nu pot.

— Într-adevăr? Atunci nu-mi rămâne decât să mă bizui pe puterile mele.

— U-u-u-f!

— Faci ceaiul? Îl întrebă pe băiatul cu haina jerpelită, mutându-și privirea sălbatică de la mine la tânăra doamnă.

— Îi dai și lui? întrebă ea adresându-i-se lui Heathcliff.

— Fă ceaiul! fu răspunsul, rostit cu atâta brutalitate, încât am tresărit.

Tonul acestor cuvinte dezvăluia un caracter cu adevărat urât. Nu mai eram dispus să-l consider pe Heathcliff un "bărbat strașnic". După ce pregătirile se isprăviră, mă pofti, zicând:

— Iar acum, domnule, apropie-ți scaunul.

Și toți, împreună cu tânărul bădăran, ne așezarăm în jurul mesei și înghițirăm ceaiul într-o tăcere mormântală.

Mă gândii că, deoarece eu înmourasem atmosfera, era de datoria mea să caut a o însenina. Îmi părea de necrezut ca ei să stea zi de zi atât de încruntați și tăcuți și, oricât de posaci ar fi fost, ura de pe fața fiecăruia din ei nu putea fi expresia lor obișnuită.

— E ciudat, începui — înghițisem o ceașcă de ceai și așteptam să mi se toarne alta — e ciudat cum obișnuința modelează gusturile și ideile. Puțini oameni își pot închipui că există fericire și într-o viață atât de izolată de lume cum e cea pe care o duceți dumneavoastră, domnule Heathcliff. Și totuși, îndrăznesc să spun că, înconjurat de familia dumneavoastră și alături de simpatica dumneavoastră doamnă, geniul bun care domnește peste căminul și inima dumneavoastră...

— Simpatica mea doamnă! mă întrerupse el cu o schimonoseală aproape diabolică pe obraz. Unde e... simpatica mea doamnă?

— Vreau să spun, doamna Heathcliff, soția dumneavoastră.

— A, da, vrei să spui că spiritul ei a luat locul unui înger păzitor și are grijă de Wuthering Heights chiar după ce trupul ei nu mai este? Nu-i așa?

Dându-mi seama că am făcut o gafă, încercai s-o dreg. Trebuia să

văd că diferența de vârstă dintre aceștia doi e prea mare ca să fie soț și soție. El avea cam patruzeci de ani, vârsta maturității intelectuale la care bărbații rareori se complac în iluzia că fetele tinere se pot căsători cu ei din dragoste; acest vis e rezervat drept mângâiere la bătrânețe. Femeia nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani.

Apoi, într-o străfulgerare, m-am lămurit. "Desigur că bădăranul de lângă mine, care bea ceaiul dintr-un vas și mânca pâinea cu mâini nespălate, e soțul ei: Heathcliff fiul, desigur. Iată ce înseamnă să te îngropi de viu: femeia s-a aruncat în brațele acestui necioplit pentru că, pur și simplu, nu știa că mai există pe lume și alți bărbați! Ce păcat de ea! Trebuie să bag de seamă ca nu cumva, din pricina mea, să regrete alegerea făcută". După această reflecție pot părea cam încrezut, dar nu e cazul. Vecinul meu era aproape respingător; iar eu știam, din experiență, că sunt destul de atrăgător.

— Doamna Heathcliff e nora mea, zise Heathcliff, confirmându-mi bănuiala. În timp ce-mi vorbea, îi aruncă o privire ciudată: o privire de ură; sau, dacă nu, atunci mușchii feței lui, spre deosebire de ai altor oameni, erau în așa fel plămădiți, încât nu exprimau graiul sufletului.

— A, acum am înțeles; desigur că dumneavoastră sunteți fericitul posesor al acestei zâne binefăcătoare, remarcai, întorcându-mă către vecinul meu.

De data aceasta făcusem o neghiobie și mai mare: tânărul roși până-n vârful urechilor și-și strânse pumnii de parcă ar fi vrut să mă asasineze. Dar imediat se potoli, înăbușind furtuna cu o înjurătură grosolană, mârâită la adresa mea. Mi-am dat osteneala să n-o aud.

— Nu prea ai noroc cu presupunerile, domnule, remarcă gazda mea; nici unul dintre noi n-avem norocul de-a fi posesorul zanei dumitale binefăcătoare: bărbatul ei e mort. Am spus că e nora mea; așadar, trebuie să fi fost măritată cu fiul meu.

— Iar acest tânăr este...

— Desigur, nu fiul meu.

Heathcliff zâmbi din nou, cu aerul că ar fi o glumă prea năstrușnică să-i atribui paternitatea acelui urs.

— Numele meu e Hareton Earnshaw, mormăi celălalt, și te sfătuiesc să-l respect!

— N-am manifestat nici o lipsă de respect, am răspuns, în timp ce în sinea mea râdeam de aerul demn cu care mi se prezentase.

Își pironi ochii îndelung asupra mea, dar eu îmi întorsei privirea de la el, temându-mă ca nu cumva să fi ispitit să-l plesnesc sau să izbucnesc în râs. Începusem să mă simt cu totul nelalocul meu în acest plăcut cerc familial. Atmosfera aceea deprimantă mă cuprinsese și pe mine, distrugând aproape cu desăvârșire căldura și confortul fizic ce mă înconjurau. De aceea am hotărât că voi lua bine seama înainte de-a mă aventura și a treia oară sub acest acoperământ.

Masa se isprăvi, și cum nimeni nu dădu semne că ar avea de gând să înceapă o convorbire prietenoasă, m-am apropiat de fereastră pentru a vedea cum e vremea. Priveliștea era descurajantă: noaptea se lăsase prea timpuriu, iar cerul și dealurile se făcuseră una cu vârtejul de vânt și zăpadă deasă.

— Cred că acum nu voi putea ajunge acasă fără o călăuză! exclamai

fără să vreau. Drumurile sunt, desigur, înzăpezite și, chiar de n-ar fi, n-aș vedea nici un pas înaintea mea.

— Hareton, mergi și mână duzina aceea de oi în tinda hambarului. Dacă rămân în țarc, le acoperă zăpada. Pune și o scândură în fața lor, zise Heathcliff.

— Ce să mă fac? continuai eu din ce în ce mai enervat.

Întrebarea nu primi răspuns. Privind în jurul meu, îl văzui numai pe Joseph aducând într-o găleată terci pentru câini, și pe doamna Heathcliff, aplecată în fața focului și jucându-se: pune pe foc un mănunchi de chibrituri care căzuseră de pe polița căminului când așezase la loc cutia de ceai. Joseph, după ce-și lăsă povara jos, privi cu ochi critici întreaga încăpere și rosti eu glas hodorogit:

— Stau și mă minunez cum poți sta aici trândăvind, fără a pune mâna pe ceva, când toți ceilalți sunt pe-afară! Nu ești bună de nimic și n-are nici un rost să-ți mai vorbească omu'. Niciodată n-ai să te-ntorci de pe calea cea rea și-ai să te duci de-a dreptul la dracu, cum s-a dus și mumă-ta.

O clipă am crezut că acest discurs înflăcărat îmi fusese adresat mie și, destul de furios, pășii spre bătrânul nătărău cu ferma intenție de a-l scoate pe ușă în brânci. Dar răspunsul doamnei Heathcliff mă opri.

— Ipocrit bătrân și mârșav ce ești! îi spuse. Nu ți-e teamă că, pomenind numele diavolului, o să vină să te ia? Te poftesc să nu mă mai provoci, căci de nu, am să-i cer o favoare specială să te ia imediat. Ascultă! Uită-te aici, Joseph, continuă ea, luând de pe poliță o carte lunguiață, mare și neagră. Am să-ți arăt eu cât de departe am ajuns în magia neagră, și cu ajutorul ei voi fi în stare ca, în curând, să mă descotorosesc de cei ce-mi stau în cale. Vaca cea roșcată n-a murit întâmplător, iar reumatismele dumitale cu greu ar putea fi puse pe socoteala îndurării cerești.

— Oh! păcătoaso, păcătoaso, gâfâi bătrânul; de ne-ar scăpa Domnul de rele!

— Blestematule! Ești un afurisit. Piei din fața mea, că, de nu, te ating de-a binelea! Am să vă modelez pe toți din ceară și argilă, și primul care calcă poruncile hotărâte de mine — nici nu vreau să spun ce-i fac, dar ai să vezi! Piei îndată din fața ochilor mei!

Mica vrăjitoare îl privi cu ochii ei frumoși scăpărând de batjocură și răutate, iar Joseph, realmente îngrozit, ieși în grabă tremurând, rugându-se și exclamând mereu "păcătoaso". Crezând că purtarea ei nu fusese decât o glumă cam jalnică, încercai, imediat ce-am rămas singuri, s-o fac părtașă la necazul meu.

— Doamnă Heathcliff, spusei pe un ton serios, trebuie să mă iertați că vă supăr. Dar cred, adică sunt convins, că o ființă cu o față ca a dumneavoastră, nu poate fi decât bună la suflet. Vă rog, dați-mi câteva lămuriri care m-ar putea îndruma spre casă. Habar n-am pe unde s-o apuc; mai curând ați ști dumneavoastră pe unde s-o apucați ca să ajungeți la Londra!

— Du-te pe drumul pe care ai venit, răspunse ea, așezându-se comod într-un scaun, lângă o lumânare, și cu cartea cea mare pe genunchi. Scurtă îndrumare, dar cea mai sănătoasă pe care ți-o pot da.

— Dar dacă o să auziți că m-au găsit mort într-o băltoacă sau într-o

groapă plină cu zăpadă, conștiința n-o să vă spună, în șoaptă, că în parte este vina dumneavoastră?

— Cum adică? Eu nu pot să te însoțesc. Țștia nu m-ar lăsa să merg nici până la zidul din fundul grădinii.

— Dumneavoastră! N-aș îndrăzni să vă cer să pășiți nici măcar peste pragul casei într-o noapte ca asta! strigai. Vă rog numai să-mi spuneți pe unde s-o iau, nu să-mi arătați drumul, sau, dacă nu, convingeți-l pe domnul Heathcliff să-mi dea o călăuză.

— Aici nu e decât el, Earnshaw, Zillah, Joseph și cu mine. Pe cine să-ți dea?

— Nu sunt rânduși la fermă?

— Nu, ăștia-s toți.

— Atunci voi fi silit să rămân aici.

— În privința asta învoiește-te cu gazda dumitale. Eu nu mă amestec.

— Sper c-o să te înveți minte să nu mai faci asemenea plimbări necugetate pe dealurile astea! strigă cu vocea lui aspră Heathcliff, care venea dinspre bucătărie. În ceea ce privește rămânerea dumitale aici, nu sunt pregătit pentru a găzdui oaspeți, așa că va trebui să dormi în pat cu Hareton sau cu Joseph.

— Pot dormi pe un scaun în camera aceasta, îi răspunsei.

— Nu, nu. Un străin e un străin, fie el bogat ori sărac, și mie nu-mi convine să-l las singur într-un loc unde nu-l pot supraveghea, zise bădăranul.

Această insultă puse capăt răbdării mele. Exprimându-mi indignarea, trecui repede pe lângă el și ieșii în curte, unde, din grabă, mă izbii de Earnshaw. Afară era atât de întuneric, încât nu puteam găsi porțile și, cum bâjbâiam prin curte, mi-a fost dat să aud cum cearta dintre ei se încingea din nou. La început tânărul îmi păru prietenos.

— Mă duc cu el până la parc, zise.

— Du-te cu el și până-n iad! exclamă stăpânul, sau poate ruda lui. Și de cai cine-o să vadă? Hai?

— Viața unui om e mai prețioasă decât niște cai neîngrijiți o noapte; cineva trebuie să meargă cu el, murmură doamna Heathcliff, mai binevoitoare decât mă așteptam.

— Dar nu la porunca ta! răspunse Hareton. Dacă-i porți de grijă, ai face mai bine să-ți ții gura.

— Atunci dea Domnul ca fantoma lui să te urmărească în veci, și ca domnul Heathcliff să nu mai găsească chiriaș până când Grange va fi o ruină! răspunse ea cu răutate.

— Auzi-o, auzi-o cum îi blestemă! mormăi Joseph, spre care mă îndreptam.

El se afla destul de aproape ca să ne audă, mulgea o vacă la lumina unui felinar pe care îl luai fără multă vorbă, strigând că i-l voi trimite a doua zi, și mă repezii spre cea mai apropiată porțiță.

— Stăpâne, stăpâne, a sfeterisit lanterna! strigă bătrânul urmărindu-mi retragerea. Hei Gnasher¹! Hei, câini! Hei, Wolf² prinde-l, prinde-l!

¹Dințatule!

²Lupule!

Când să deschid portița, doi monștri flocoși se năpustiră la gâtul meu, mă doborâră la pământ și stinseră lumina, în timp ce hohotele de râs ale lui Heathcliff și Hareton ațâțară la culme furia și umilința mea. Din fericire, bestiile aveau chef să-și dezmoștească mai degrabă labelle și să latre, dând vesele din coadă, decât să mă mănânce de viu; dar nu admiteau să mă ridic de jos. De aceea am fost silit să rănân culcat la pământ până când răutăcioșii lor stăpâni s-au îndurat să mă elibereze; atunci, în capul gol și tremurând de mânie, le-am poruncit nemernicilor să-mi deschidă porțile — căci, dacă mă mai rețin un minut, nu răspund de faptele mele — amenințându-i și jurând răzbunare prin fraze incoerente, care, prin confuzia și profunzimea virulenței lor sălbatice, aminteau de regele Lear.

Vehemența și enervarea au făcut să-mi pornească valuri de sânge din nas; dar Heathcliff continua să râdă și eu să înjur. Nu știu cum s-ar fi terminat scena dacă n-ar fi fost prin apropiere o ființă ceva mai cu minte decât mine și mai binevoitoare decât gazda mea. Era Zillah, menajera, o femeie zdravănă, care ieși în cele din urmă din bucătărie să vadă pricina zarvei. Crezând că vreunul dintre bărbați mă scuturase ceva mai aspru și neîndrăznind să se lege de stăpân, își îndreptă întreaga artilerie vocală împotriva tânărului nemernic.

— Păi bine, domnule Earnshaw, strigă ea, dumneata nu cunoști nici o margine?! O s-ajungem să omorâm oamenii la ușa casei noastre! Văd eu că n-am ce căuta în casa asta. Uitați-vă la bietul băiat, cât pe-acți să se înăbușe! Nu, nu așa nu mai merge! Veniți înăuntru, că știu eu cum să opresc sângele. Haide, acum stați liniștit, potoliți-vă.

După aceste cuvinte, îmi turnă în ceafă o ulcică de apă rece ca gheața și mă împinse în bucătărie. Domnul Heathcliff ne urmă, iar veselie aceea accidentală se transformă iute în obișnuita lui posomoreală.

Mi-era rău, eram amețit și slăbit din cale-afară, așa că am fost silit să accept adăpost sub acoperișul casei lui. Îi spuse lui Zillah să-mi dea un pahar de coniac, apoi trecu în odaia din fund. Ea, binevoitoare față de mine, îi împlini porunca, ceea ce mă făcu să-mi vin în fire. Apoi mă conduse la culcare.

CAPITOLUL 3

În timp ce mă urcam la etaj, femeia mă sfătui să acopăr lumina lumânării și să nu fac nici un zgomot, căci stăpânul avea idei ciudate în privința odăii în care mă va adăposti și niciodată nu lăsa de bunăvoie să doarmă cineva într-însa. O întrebai motivul. Ea îmi răspunse că nu știe. Trăia aici abia de un an sau doi, iar oamenii casei aveau atâtea deprinderi ciudate, încât nu voia să înceapă a-i descoase.

Eu, la rândul-mi, prea zdruncinat pentru a mai fi și curios, închisei ușa și-mi făcui ochii roată ca să-mi găsesc patul. Întregul mobilier se compunea dintr-un scaun, un scrin și un dulap mare de stejar, în care erau tăiate, tocmai sus, câteva firide ce semănau cu ferestrele unui cupeu. Mă apropiai de această construcție și, privind înăuntru, văzui că e un original pat de modă veche, făcut astfel încât să înlăture necesitatea ca fiecare

membru al familiei să aibă o cameră separată. De fapt, patul forma o mică încăpere, iar polița interioară a unei ferestre servea drept masă. Deschizând tăbliile patului, intrați cu lumânarea aprinsă și, după ce închiseți tăbliile la loc, mă simții la adăpost față de curiozitatea lui Heathcliff și a celorlalți ai casei.

Într-un colț al poliței pe care îmi așezasem lumânarea, se afla un vraf de cărți mucegăite, iar polița toată era acoperită cu inscripții zgâriate în vopseaua ei. De fapt, nu era decât un singur nume scris cu diferite litere, mari și mici: "Catherine Earnshaw", ici și colo "Catherine Heathcliff", și apoi iarăși "Catherine Linton".

Cuprins de toropeală, îmi rezemai capul de fereastră, silabisind mereu Catherine Earnshaw... Heathcliff... Linton... , până când pleoapele mi se închiseră; dar n-am rămas nici cinci minute cu ochii închiși, și în întuneric îmi apărură numele "Catherine" în litere albe, luminoase, roind ca niște năluci vii; iar când m-am deșteptat, încercând să alung acest nume obsedant, am descoperit că fitilul lumânării mele se aplecase pe una din cărțile vechi și că întreaga încăpere mirosea a piele de vițel arsă. Am rupt mucusul fitilului și, simțindu-mă foarte rău din pricina frigului și a mirosului, m-am așezat în capul oaselor și am deschis pe genunchi tomul atins de flacăra. Era o "Biblie" tipărită cu litere mici și care mirosea îngrozitor de tare a mucegai. Foaia albă de la început purta inscripția "Catherine Earnshaw, cartea ei", și o dată, cam cu un sfert de veac în urmă. O închiseți și luați alta, apoi alta, până când le cercetați pe toate. Catherine avea o bibliotecă aleasă, și starea de uzură a cărților dovedea că le folosisese mult, dar nu tocmai așa cum s-ar fi convenit: abia un capitol scăpase de comentariile scrise cu penița — cel puțin așa mi se păru mie — căci fiecare porțiune albă lăsată de tipograf era acoperită de scrisul ei. Unele erau propoziții răzlețe, altele formau un adevărat jurnal, zmângălit cu un scris neîndemânatic de copil. În partea de sus a unei pagini libere (probabil că i s-a părut o comoară când a descoperit-o) avui plăcerea deosebită de a găsi o excelentă caricatură a prietenului meu Joseph, schițată cam primitiv, dar foarte asemănătoare. Deodată se aprinse în mine interesul pentru necunoscuta Catherine și începui imediat să-i descifrez hieroglifele pălite.

"O duminică îngrozitoare! Începea aliniatul. Aș vrea să se întoarcă tata, Hindley îi ține locul într-un mod infernal, purtarea lui față de Heathcliff e atroce. H. și cu mine ne vom răzvrăti. Astă-seară am pus totul la cale.

Toată ziua a plouat cu găleata; nu ne-am putut duce la biserică, așa că Joseph a socotit de datoria lui să ne facă un serviciu divin în pod. Pe când Hindley și cu soția lui se încălzeau jos în fața unui foc plăcut — sunt gata să jur că făceau orice, numai „Biblia” n-o citeau — Heathcliff, cu mine și cu nenorocitul de rânduș a trebuit să ne luăm cărțile de rugăciuni și să ne urcăm sus: ne-am așezat la rând, pe un sac de grâu, unde, suspinând și tremurând, trăgeam nădejde că-l va cuprinde frigul și pe Joseph, așa că va avea interesul să ne facă o slujbă scurtă. Dar ce nădejde deșartă! Serviciul divin a ținut exact trei ceasuri, și totuși, când ne-a văzut coborând, fratele meu a avut neobrăzarea să exclame:

«Ce, ați și isprăvit?»

Duminica seara eram de obicei lăsați să ne jucăm, dacă nu făceam

prea multă gălăgie; dar acum e de ajuns un simplu chicot de râs ca să fim puși la colț!

«Uitați că aveți un stăpân aici în casă, zise tiranul. Praf îl fac pe primul care mă scoate din fire! Țin să fie o desăvârșită seriozitate și tăcere. Aha! Tu erai, băiete? Frances, scumpa mea, trage-l de păr când treci pe lângă el: l-am auzit pocnind din degete.»

Frances îl trase strașnic de păr pe Heathcliff, apoi se duse și se așeză pe genunchii soțului ei; și iată-i șezând acolo ca doi copilași, sărutându-se și vorbind prostii cu ceasurile — palavre tâmpite de care ar fi trebuit să le fie rușine! Noi ne-am ghemuit cât am putut mai bine în firida bufetului. Tocmai ne legasem laolaltă șorțurile și le agățasem în chip de perdea, când Joseph intră, după ce dăduse o raită pe la grajduri. Smulse munca mâinilor mele, îmi trase câteva palme și croncăni:

«Stăpânu' abia a fost îngropat, sabatu' încă nu-i isprăvit, glasu' "Evangheliei", răsună încă în urechile voastre și voi îndrăzniți să vă țineți de lucruri lumești?! Rușine să vă fie! Stați ca lumea, copii răi ce sunteți! Sunt aici destule cărți bune, dacă vreți să le citiți: ședeți și gândiți-vă la mântuirea voastră!»

Și, zicând acestea, ne sili să ne așezăm în capul oaselor, așa ca până la noi să poată ajunge o rază slabă de la focul destul de îndepărtat, la a cărei lumină să citim textul vechiturilor pe care ni le puse în brațe. Nu mai puteam răbda. Am prins de cotor tomul meu murdar și l-am azvârlit în cotețul câinilor, jurând să urăsc cărțile bune. Cartea lui Heathcliff zbură dintr-o lovitură de picior în același loc. Și atunci să vezi zarvă!

«Dom'le Hindley! strigă capelanul nostru. Dom'le, sări încoace! Domnișoara Cathy a rupt coperta la "Coiful Mîntuirii", și Heathcliff, cuprins de mânie, a dat cu picioru' în "calea ce duce la pieire"!¹ Tare păcat că-i lași s-o apuce pe făgașu' ăsta! Ei! Bătrânul le-ar arăta el lor... da' s-a dus!»

Hindley a venit repede din paradisul său de lângă cămin și, prinzându-ne pe unul de guler și pe celălalt de braț, ne-a aruncat dintr-o mișcare în bucătăria din dos; iar acolo Joseph declară cu solemnitate că, în mod absolut sigur, așa cum îl vedem și cum ne vede, «Scaraoțchi» va veni să ne ia. Și, astfel mângâiați, ne căutarăm fiecare câte un colț, pentru a aștepta sosirea diavolului. Eu am pus mâna pe această carte și pe o călimară de pe poliță, am întredeschis ușa dinspre sală pentru a avea lumină și mi-am petrecut vreo douăzeci de minute scriind; dar tovarășul meu e nerăbdător și propune să ne însușim mantaua lăptăresei și, la adăpostul ei, s-o luăm razna pe coclauri. Strașnică idee: când bătrânul hain va intra, va crede că profeția lui s-a împlinit. În ploaia de afară nu poate fi nici mai frig și nici mai mare umezeală decât este aici.”

• • • • • • • • • • • • • •
• • • • • • • • • • • • • •

Catherine și-a împlinit probabil planul, căci fraza următoare avea alt subiect: devenise plângăreață.

"Nici nu mi-am închipuit că Hindley mă va face să plâng atât! scria ea. Mă doare capul de nu-l pot ține pe pernă și totuși nu pot ceda.

¹ Text biblic.

Sărmanul Heathcliff! Hindley zice că-i un vagabond și nu vrea să-l lase să șadă cu noi, nici să mai mănânce cu noi la masă; și zice că eu să nu mă mai joc cu el și amenință că-l dă afară din casă de-i călcăm porunca. Îl învinuiește pe tata (cum îndrăznește?) că s-a purtat prea blând cu Heathcliff și jură că-l va pune el la locul lui.”

• • • • • • • • • • • •
• • • • • • • • • • • •
• •

Descifrând pagina aceea cam ștearsă, am început să moțai: ochii îmi rătăceau de la scrisul de mână la cel de tipar. Am văzut un titlu tipărit cu litere roșii, ornamentate:

"De Șaptezeci și Șapte de ori Șapte și Primul peste cele de Șaptezeci de ori câte Șapte. Predică rostită de venerabilul Jabes Branderham, în Capela de la Gimmerton Sough". Și în timp ce, pe jumătate treaz, îmi munceam creierul să ghicesc cum a putut trata venerabilul Jabes Branderham acest subiect, capul îmi căzu pe pernă și adormii. Vai, ce urmări poate avea un ceai prost, băut într-o dispoziție proastă! Căci ce altceva m-ar fi putut face să trăiesc o noapte atât de înfiorătoare? De când mă știu n-am avut o noapte ca asta!!

Am început să visez încă înainte de a pierde cunoștința locului în care mă aflu. Se făcea că era dimineață și că pornisem cu Joseph drept călăuză spre casă. Pe drumul nostru troienele de zăpadă erau înalte de mulți metri și, în timp ce înaintam cu greu, tovarășul meu mă bătea la cap neîncetat dojenindu-mă că n-am luat cu mine un toiag de pelerin, spunând că fără el nu voi putea intra niciodată în casă. În același timp, învârtea cu mândrie un ciomag cu un nod mare în vârf, care, după câte înțelesesem eu, era chiar toiagul despre care-mi vorbea. La început mi s-a părut absurd că aș putea avea nevoie de o asemenea armă pentru a pătrunde în propria mea locuință. Apoi, o idee nouă îmi trecu prin minte. Nu mergeam acasă, ci ne duceam să ascultăm predica faimosului Jabes Branderham având ca subiect textul biblic: "De șaptezeci de ori câte șapte" și unul dintre noi, poate Joseph, poate predicatorul, poate eu, săvârșisem "Primul păcat peste cele de șaptezeci de ori câte șapte", iar vinovatul urma să fie dat în vileag și excomunicat.

Sosirăm la capelă. De fapt, în plimbările mele trecusem de două sau trei ori pe lângă ea; e așezată în vale, între două dealuri, pe un mic dâmb lângă o mlaștină. Se spune despre mlaștină că mîlul ei, amestecat cu turba, îndeplinește toate cerințele pentru a îmbălsăma cele câteva cadavre aflate în adânc. Acoperișul capelei s-a păstrat neatins până-n ziua de azi, dar deoarece leafa pastorului consta numai din douăzeci de lire pe an și o locuință cu două încăperi, care amenință în mod vertiginos să devină una singură, nimeni nu mai vrea să îndeplinească slujba de pastor în această parohie, mai ales cînd toată lumea spune că orice credincios ar prefera să-l lase să moară de foame decât să-i mărească veniturile cu un "penny" din punga lui. Totuși, în visul meu, Jabes se afla în fața unei capele pline de oameni ce-l ascultau cu luare-aminte; iar el predica — Doamne-Dumnezeule, ce predică! Era împărțită în "patru sute nouăzeci" de părți, fiecare parte făcând cât o cuvîntare obișnuită rostită de la amvon, și

referindu-se fiecare la un anumit păcat! Avea un sistem propriu de a interpreta textul biblic, așa încât credinciosul săvârșea, în mod implacabil, de fiecare dată alte păcate. Acestea erau cât se poate de ciudate: încălcări de porunci pe care nu mi le-aș fi putut închipui vreodată.

Și se făcea că eram tare ostenit! Mă zvârcoleam, căscam, mă fura iar somnul și iarăși m-am trezit. M-am ciupit și m-am înțepat, mi-am frecat ochii, m-am ridicat în picioare, m-am așezat din nou la locul meu pe bancă, făcându-i lui Joseph semn cu cotul, ca să-mi spună dacă pastorul va isprăvi vreodată predica. Eram condamnat s-o ascult în întregime: în sfârșit, ajunsese la "Primul păcat peste cele de șaptezeci de ori câte șapte". În această clipă de paroxism, o inspirație bruscă m-a cuprins: am fost îmboldit să mă ridic în picioare și să-l denunț pe Jabes Branderham drept făptuitorul păcatului ce nu poate fi iertat nici unui creștin.

"Domnule, exclamai, șezând între acești patru pereți am îndurat și iertat într-o singură împrejurare cele patru sute nouăzeci de capitole ale cuvântării dumitale! De șaptezeci de ori câte șapte mi-am luat pălăria și am dat să plec, de șaptezeci de ori câte șapte m-ai silit în mod cu totul neîntemeiat să mă așez din nou. Al patru sute nouăzeci și unulea a depășit marginile răbdării mele. Tovarăși de suferință, năpustiți-vă asupra lui! Dați-l jos, faceți-l praf, să nu mai rămână nici urmă din el!"

După o pauză solemnă, Jabes, aplecat peste perna de la amvon, strigă: "«Tu ești omul acela! ¹» De șaptezeci și șapte de ori câte șapte ți-ai strâmbat fața căscând... de șaptezeci și șapte de ori câte șapte m-am sfătuit cu sufletul meu, zicând: iată, aceasta este slăbiciunea omenească! Și aceasta se poate ierta! Primul păcat peste cele șaptezeci de ori câte șapte s-a săvârșit. Fraților, împliniți judecata hotărâtă. Această cinste se cuvine tuturor sfinților!"

După aceste cuvinte de încheiere, întreaga adunare, ridicându-și toiegele de pelerini, năvăli în jurul meu ca un singur om. Iar eu, neavând nici o armă cu care să mă apăr, am început să mă lupt cu Joseph, cel mai apropiat și cel mai feroce adversar al meu, pentru a-i lua toiagul. În învălmășeală, mai multe ciomege se întâlniră, iar loviturile destinate mie căzură asupra altor căpățâni. Capela toată răsună de lovituri și contralovituri: mâna fiecărui om era ridicată împotriva vecinului său, iar Branderham, nevrând să stea degeaba, își manifesta zelul printr-o ploaie de lovituri iuți și zgomotoase în pupitrul amvonului, care răsunau atât de puternic, încât în cele din urmă, spre nespusa mea ușurare, m-am trezit din somn. Ce mă făcuse să visez vacarmul acela cumplit? Ce jucase rolul lui Jabes în gălăgia aceea? Nimic altceva decât o ramură de molift, care în puterea furtunii atingea zăbrelele ferestrei mele și își izbea de geam conurile uscate! O clipă am ascultat bănuitor, apoi, după ce am descoperit ce-mi tulburase somnul, mă întorsei pe cealaltă parte și adormii pentru a visa din nou; un vis, dacă se poate, și mai urât decât cel dinainte.

De data aceasta îmi dădeam seama că eram culcat în încăperea aceea strâmtă de stejar și auzeam deslușit vântul năprasnic și zăpada viscolind; auzeam, de asemenea, creanga de molift făcând mereu același zgomot supărător, numai că acum îi cunoșteam cauza adevărată. Mă enerva însă atât de tare, încât m-am hotărât să-i pun capăt dacă se poate;

¹Text biblic.

și astfel m-am ridicat și am încercat să deschid fereastra. Cârligul era înțepenit în belciug, lucru observat de mine în stare de veghe, dar uitat apoi.

— Orice-ar fi, trebuie să pun capăt zgomotului! murmurai și, spărgând geamul cu pumnii, am scos afară un braț pentru a prinde creanga care mă supăra; dar în locul ei, degetele mele se încheștară pe degetele unei mâini mici, reci ca gheața! Cuprins de groaza înspăimântătoare a coșmarului, am încercat să-mi retrag brațul, dar mâna se agățase de brațul meu și un glas de o melancolie sfâșietoare, plângând în hohote, spunea:

"Lasă-mă să intru, lasă-mă să intru!"

"Cine ești?" întrebai, luptând între timp să-mi trag brațul.

"Catherine Linton, răspunse glasul tremurător. M-am întors acasă, am rătăcit pe coclauri!" (De ce m-am gândit la "Linton"? Citisem doar de douăzeci de ori "Earnshaw" și numai o dată "Linton").

Pe când vorbea am zărit în întuneric o față de copil ce privea pe fereastră. Groaza mă umplu de cruzime și, văzând că zadarnic încerc să mă desprind de această făptură, i-am tras mâna pe geamul spart, frecându-i încheietura de el, până când începu să curgă atâta sânge, de se udară așternuturile. Dar ea se văita mai departe: „Lasă-mă să intru!” și continua să mă strângă cu putere, aproape înnebunindu-mă de spaimă.

"Dă-mi drumul dacă vrei să te las să intri, i-am spus în cele din urmă — altfel n-am cum!"

Degetele i se desfăcură, eu mi-am tras mâna prin gaura geamului, am așezat repede cărțile în stivă în fața geamului și mi-am astupat urechile pentru a nu mai auzi rugămintea aceea sfâșietoare. Cred că am stat așa, cu urechile astupate, cam un sfert de ceas; totuși, când am ascultat din nou, plânsul acela jalnic nu contenise! "Pleacă de-aici! i-am strigat; n-am să te las să intri niciodată, chiar de m-ai ruga douăzeci de ani!" "Sunt douăzeci de ani de atunci, boci glasul, douăzeci de ani de când nu-mi găsesc locul!"

La aceste vorbe se auzi o ușoară zgârietură în fereastră, iar stiva de cărți se clătină, de parcă ar fi împins-o cineva. Am încercat să sar din pat, dar nu mă puteam urni din loc. Atunci, cuprins de o spaimă îngrozitoare, am început să urlu cât mă ținu gura. Spre marea-mi uluire, am descoperit că țipetele mele nu fuseseră numai ale visului, căci pași grăbiți se apropiară de ușa camerei; o mână viguroasă o deschise, împingând-o cu putere, iar prin firidele tăiate în partea de sus a patului licări o lumină. M-am ridicat în capul oaselor, tremurând și ștergându-mi sudoarea de pe frunte. Intrusul părea nedumerit și bombănea ceva vorbind ca pentru el. În cele din urmă întrebă în șoaptă, ca și cum nu s-ar fi așteptat la vreun răspuns:

— E cineva aici?

Am socotit că e mai bine să-i mărturisesc prezența mea, căci, după tonul cu care vorbea Heathcliff, eram convins că dacă tac el își va continua cercetările. O dată hotărârea luată, m-am întors și am deschis tăbliile patului. Va trece multă vreme până voi putea uita urmările acestui gest al meu.

Heathcliff stătea aproape de ușă în cămașă și pantaloni, ținând în mână o lumânare ce-i picura pe degete; iar obrazul îi era alb ca peretele

de care se rezema. Prima scârțâitură a tăbliei patului îl cutremură ca un șoc electric. Lumânarea îi sări din mână la o depărtare de câțiva pași și era atât de tulburat, încât abia o putu ridica.

— Sunt eu, musafirul dumneavoastră, domnule! i-am strigat, vrând să-i evit umilința de a-și mai arăta spaima aceea cumplită. Am avut nenorocul să țip în somn din pricina unui coșmar îngrozitor. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Oh, bată-te Dumnezeu, domnule Lockwood! Mai bine te-ai fi dus la... începu gazda mea, punând lumânarea pe un scaun, deoarece nu era în stare s-o țină dreaptă în mână. Și cine te-a adus în odaia asta? continuă, înfigându-și unghiile în palmă și scrâșnind din dinți pentru a-și opri tremurul fălcilor. Cine te-a adus? Îmi vine să-l dau afară din casă chiar acum, în clipa asta!

— Servitoarea dumneavoastră, Zillah, îi răspunsei, sărind din pat și grăbindu-mă să mă îmbrac. Nu-mi pasă dac-o dați afară, ar fi o pedeapsă binemeritată. Cred c-a vrut să verifice pe socoteala mea dacă în camera asta umblă stafii sau nu. Ei bine, să știți că mișună în ea stafiile și duhurile rele! Aveți dreptate s-o țineți încuiată, vă asigur. Nimeni nu v-ar mulțumi pentru o noapte petrecută într-o asemenea vizuină!

— Ce vrei să spui? întrebă Heathcliff, și ce ai de gând să faci? Culcă-te la loc și dormi până dimineată, dacă tot ești aici. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai striga atât de înfiorător! N-ai nici o scuză în afară de cazul că cineva ți-ar fi tăiat beregata.

— Dacă mica drăcoaică ar fi reușit să intre pe fereastră, m-ar fi sugrumat, desigur! îi răspunsei. Eu n-am de gând să mai îndur persecuțiile strămoșilor dumneavoastră. Reverendul Jabes Branderham vă era rudă din partea mamei? Iar flușturatica aceea, Catherine Linton, ori Earnshaw, ori mai știu și eu cum o chema, trebuie să fi fost un suflețel nestatornic și afurisit! Mi-a spus c-a umblat hoinară vreme de douăzeci de ani. Pedeapsă dreaptă pentru marile ei păcate săvârșite în timpul vieții pământești, nu mă îndoiesc!

Abia rostisem aceste cuvinte, când mi-am dat seama de legătura dintre numele lui Heathcliff și al Catherinei, lucru pe care-l uitasem cu desăvârșire și pe care nu mi l-am reamintit decât după ce m-am trezit de-a binelea. Văzând cât am fost de neghiob, am roșit, dar prefăcându-mă că nu observ jignirea, m-am grăbit să adaug:

— Adevărul este, domnule, că prima parte a nopții am petrecut-o... Aici m-am oprit din nou, deși era cât pe-acți să spun "cercetând acele cărți vechi", ceea ce i-ar fi dezvăluit că le cunoșteam cuprinsul, atât cel tipărit cât și cel scris de mână; de aceea, venindu-mi în fire, am continuat: ...silabisind numele zgâriat pe polița ferestrei, îndeletnicire monotonă, menită să mă facă să adorm mai repede, ca de pildă numărul sau...

— Ce ți-o fi trecând prin cap de-mi vorbești mie astfel?! tună Heathcliff cu o vehemență sălbatică. Cum, cum îndrăznești, aici, în casa mea?! Doamne, e nebun de vorbește așa! zise, lovindu-și fruntea cu furie.

Nu știam ce să fac, să mă supăr de tonul cu care-mi vorbea, sau să-mi continui explicația? Dar omul mi se păru atât de profund emoționat încât mi se făcu milă de el și am continuat să-i povestesc visul, afirmându-i că nu auzisem niciodată numele de Catherine Linton, dar pentru că-l

citisem atât de des mă impresionase și, când n-am mai fost stăpânul imaginației mele, s-a personificat. Încetul cu încetul, în timp ce vorbeam, Heathcliff înainta până-n umbra patului și, în cele din urmă, se așeză, aproape ascuns în dosul acestuia. Dar, din respirația lui întretăiată și grea, am ghicit că se străduia să învingă o emoție extrem de puternică. Nevrând să-i arăt că mi-am dat seama de lupta pe care o duce, am continuat să mă îmbrac căutând să fac zgomot, și, uitându-mă la ceas, am început să vorbesc singur despre lungimea nopții aceleia.

— Încă nu e nici ora trei! Aș fi jurat că e șase. Aici timpul stă pe loc. Trebuie să ne fi culcat pe la opt!

— Iarna întotdeauna la nouă, și scularea la patru, zise gazda mea, înăbușindu-și un geamăt; și mi se păru, după mișcarea umbrei brațului său, că-și șterge o lacrimă. Domnule Lockwood, adăugă, vă puteți duce în odaia mea. Dacă vă coborâți atât de devreme, o să ne stingheriți, iar cu țipetele dumneavoastră copilăroase mi s-a dus dracului somnul!

— Și-al meu, îi răspunsei. Am să mă plimb prin curte până se luminează de ziuă, și atunci am s-o iau din loc. Și nu vă temeți, căci n-am să-mi reînnoiesc vizita. De data asta m-am lecuit cu desăvârșire de a mai căuta vreo plăcere în relațiile cu oamenii, fie la țară, fie la oraș. Un om înțelept trebuie să se mulțumească doar cu propria-i tovarășie.

— Încântătoare tovarășie! mârâi Heathcliff. la lumânarea și du-te unde poțestești. Te voi urma îndată. Totuși, ferește-te de curte, câinii sunt dezlegați; iar în casă Juno face de gardă și... nu, nu poți umbla decât pe scări și coridoare. Dar .. pleacă odată de-aici! Vin și eu îndată. L-am ascultat în ceea ce privea părăsirea odăii, dar, neștiind unde duceau sălile acelea înguste, m-am oprit în prag și, fără să vreau, am fost martor la o scenă de netăgăduită superstiție din partea proprietarului meu, care, în mod bizar, dezminți aparentul lui bun-simț. Înaintă până la pat, deschise fereastra dintr-o smucitură și, pe când trăgea de ea, izbucni într-un plîns puternic, pe care nu și-l putea stăpâni. Spunea hohotind:

— Intră! Vino, Cathy, oh, vino, Cathy... numai o dată! Oh! Iubita inimii mele! Ascultă-mă de data asta, Catherine, măcar acum!

Dar năluca se arată capricioasă, așa cum sunt de obicei nălucile: nu dădu nici un semn de viață, iar zăpada și vântul, viscolul năprasnic, pătrunseră prin fereastră și, ajungând până la mine, îmi stinseră lumânarea.

Era atâta spaimă în durerea care însoțea această ieșire delirantă, încât mila m-a făcut să trec peste nebunia ei și am plecat de acolo, destul de supărat că am tras cu urechea și regretând că i-am povestit coșmarul meu ridicol care-i produsese această cumplită sfâșiere, deși nu puteam înțelege pentru ce suferea atât. Am coborât la parter bâjbâind și m-am oprit în bucătăria din dos, unde, după ce am scormonit în sobă, am găsit o urmă de foc și mi-am putut aprinde lumânarea. Nimic nu se mișcă, în afară de un motan vărgat, care apăru din cenușă salutându-mă cu un miorlăit jalnic.

Căminul era înconjurat aproape în întregime de două bănci arcuite; pe una din ele m-am întins eu, pe cealaltă se urcă motanul. Și atâta timp cât nu ne tulbură nimeni am moțăit amândoi, dar curând apăru Joseph, târându-și picioarele în jos pe o scară de lemn ce cobora dintr-o gaură din acoperiș, probabil intrarea mansardei lui. Aruncă o privire sinistru spre

mica flacăra pe care reușisem s-o ațâț, și care pâlpâia acum în cămin, goni pisica de pe bancă și, instalându-se în locul rămas liber, începu să-și umple luleaua cu tutun. Prezența mea în sanctuarul său fu, desigur, socotită drept dovada unei obrăznicii prea nerușinate pentru a merita vreo observație; așa că-și duse luleaua la buze în tăcere, își încrucișă brațele și începu să pufăie. L-am lăsat să-și guste plăcerea netulburat; după ce sorbi ultimul fum și suspină adânc, se ridică și ieși cu aceeași solemnitate cu care venise.

Apoi intră cineva cu un pas mai ușor; deschisesem gura să zic: "Bună dimineța", dar o închisei la loc, cu salutul nerostit, căci Hareton Earnshaw își făcea rugăciunea "sotto voce"¹, rugăciune ce consta dirtr-un șir de înjurături îndreptate împotriva fiecărui obiect de care se atingea, în timp ce cotrobăia într-un ungher, căutând un hârleț sau o lopată pentru a face o pârtie prin nămeți. Își aruncă privirea peste speteaza băncii, umflându-și nările, dar nu găsi de cuviință să fie mai politicoasă cu mine decât cu pisica. Din pregătirile lui am ghicit că plecarea îmi era îngăduită și, părăsindu-mi culcușul tare, am făcut o mișcare pentru a-l urma. El observă și deschise cu capătul hârlețului o ușă, arătându-mi astfel, fără a scoate o vorbă însă, că într-acolo trebuie să merg dacă vreau să-mi schimb reședința.

Această ușă dădea în "sală", unde femeile se și apucaseră de treabă. Zillah ațâța cu niște foaie enorme flăcările firave din cămin; doamna Heathcliff, în genunchi pe piatra căminului, citea o carte la lumina focului. Își ținea mâna între para focului și ochi; părea foarte absorbită de îndeletnicirea ei, întrerupându-se numai pentru a dojeni servitoarea când o acoperea cu scânteii sau pentru a da la o parte, când și când, un câine care-și vâra botul prea aproape de fața ei. Spre marea mea surpriză l-am văzut acolo și pe Heathcliff. Stătea lângă foc, cu spatele spre mine, tocmai sfârșind o ieșire furtunoasă împotriva bieteii Zillah, care mereu își întrerupea lucrul pentru a ridica până la ochi colțul șorțului, suspinând și gemând indignată.

— Și tu, nemernico!... izbucni el în momentul intrării mele, întorcându-se către noră-sa și folosind câteva epitete nevinovate, ca de pildă "gâscă" sau "oaie", vorbe care de obicei se înlocuiesc cu puncte, puncte. Aici erai?! Iar îți pierzi vremea cu fleacurile alea care nu-s bune de nimic! Toți ceilalți își câștigă pâinea muncind, tu trăiești din mila mea! Dă la o parte hârtoagele alea și caută-ți ceva de lucru. Ai să-mi plătești pacostea de a te avea mereu sub ochi, auzi, ticăloaso, blestemat!

— Hârtoagele am să le dau la o parte, căci dacă refuz poți să mă silești, răspunse tânăra doamnă, închizând cartea și azvârlind-o pe un scaun; dar n-am să fac nimic, chiar de-ai înjura până ți-o ieși limba de-un cot! N-am să fac decât ce-mi place mie!

Heathcliff ridică mâna, iar ea, cunoscându-i desigur greutatea, se feri, sărind la o parte. Cum n-aveam poftă să mă distrez privind o bătaie între câine și pisică, am înaintat iute, ca și cum aș fi voit să mă încălzesc la dogoarea căminului, prefăcându-mă că nu auzisem nimic din cearta lor, care se întrerupsese brusc. Aveau suficientă educație pentru a suspenda orice ostilitate: Heathcliff își vârî pumnii în buzunare, desigur ca să-i

¹Cu glas scazut (it.)

ferescă de ispită, iar doamna Heathcliff, bosumflată, se duse spre un scaun îndepărtat, unde, ținându-se de cuvânt, șezu nemișcată ca o stană tot timpul cât mai rămăsei acolo, timp destul de scurt căci refuzând să iau parte la micul lor dejun am profitat de prima licărire a zorilor ca să ies în aerul de afară limpede, liniștit și rece ca o gheață imaterială.

Înainte de-a ajunge la marginea grădinii, proprietarul meu îmi strigă să mă opresc, oferindu-se să mă însoțească. Și bine făcu, deoarece tot povârnișul se preschimbase într-un ocean de valuri albe; ridicăturile și adânciturile nu mai corespundeau cu dealurile și povârnișurile reale; multe gropi erau umplute cu zăpadă până la nivelul drumului iar șiruri întregi de dâmburi, formate din rămășițele pietrelor aruncate din carieră, dispărușeră de pe harta ce mi se întipărise bine în minte în timpul plimbării din ajun. Observasem pe o parte a drumului, la o depărtare de șase sau șapte iarzi, nenumărate pietre verticale înșiruite de-a lungul acestui câmp pleșuv. Fuseseră puse acolo și spoite cu var pentru a fi semne în întuneric și pentru a arăta drumul în cazul unei ninsori ca aceasta, când gropile mlăștinoase de pe margini se înzăpezesc și se fac una cu drumul. În afară de câte o pată murdară ce răsărea ici și colo, orice urmă a existenței lor dispărușe; iar însoțitorul meu trebui să-mi spună deseori s-o iau la dreapta sau la stânga, tocmai când eram convins că merg pe făgașurile drumului bun.

Am schimbat puține vorbe: iar la intrarea în parcul Thrushcross, domnul Heathcliff se opri și îmi spuse că de acolo nu mă mai pot rătăci. Despărțirea s-a mărginit la o plecaciune făcută în grabă, iar eu mi-am văzut de drum, bizuindu-mă pe propriile mele puteri, deoarece căsuța portarului era încă nelocuită. De la poarta parcului și până la Grange e o depărtare de două mile; cred c-am izbutit s-o fac însă de patru, rătăcind printre pomi și afundându-mă în zăpadă până la gât: o încercare pe care numai cei ce au trait-o o pot prețui. În orice caz, cum a fost, cum n-a fost rătăcirea mea, ceasul bătea douăsprezece când am intrat în casă, ceea ce însemna că-mi trebuise exact un ceas pentru fiecare milă de drum parcursă de la Wuthering Heights.

Menajera casei și ajutoarele ei alergară să mă primească; strigau care mai de care, căci pierduseră orice nădejde de a mă mai vedea viu; crezuseră că am pierit noaptea și se pregăteau să pornească în căutarea rămășițelor mele pământești. Le-am rugat să se potolească o dată ce m-au văzut întors; și, amorțit până-n măduva oaselor, m-am târât până sus. Acolo, după ce m-am îmbrăcat cu haine uscate și am măsurat odaia cu pași mari încoace și încolo timp de treizeci sau patruzeci de minute, pentru a-mi pune sângele în mișcare, m-am retras în biroul meu, vlăguit ca un pui nou-născut: eram atât de slăbit, încât abia m-am putut bucura de veselia focului din cămin și de cafeaua fumegândă pe care mi-o pregătise îngrijitoarea pentru a mă înviora.

CAPITOLUL 4

Ce vane sfârleze suntem noi, oamenii! Eu, care hotărâsem să stau departe de orice relații sociale și mulțumeam stelei mele că, în sfârșit, descoperisem un loc unde era aproape cu neputință să am asemenea

legături, eu — o biată făptură — după ce am dus până către seară lupta cu depresiunea și singurătatea, mă văzui silit să cobor steagul și, în cele din urmă, să capitulez; pretextând că trebuie să mă informez asupra celor de trebuință în noua mea așezare, am rugat-o pe doamna Dean, când mi-a adus cina, să ia loc și să stea cu mine până mănânc, nădăjduind din tot sufletul că-mi va oferi o bună probă de pălăvrăgeală și că astfel, prin limbuția ei, ori mă va trezi din toropeală, ori mă va adormi de-a binelea.

— Dumneata ai trăit aici multă vreme, am început; șaisprezece ani, nu-i așa?

— Optsprezece, domnule; am venit când s-a căsătorit doamna. După ce-a murit ea, stăpânul m-a oprit aici ca să-i văd de gospodărie.

— Așa!

Urmă o pauză. M-am temut că nu-i vorbăreață sau că nu-i place să vorbească decât despre treburile ei, care cu greu m-ar fi putut interesa. Totuși, după ce stătu câțeva vreme pe gânduri, cu pumnii așezați pe genunchi și cu un vâl de melancolie așternută pe fața-i rumenă, exclamă:

— Ah, de-atunci mult s-au mai schimbat timpurile!

— Da, remarcai eu, cred c-ai fost de față la multe schimbări. Nu-i așa?

— Schimbări și necazuri, zise ea.

"Ah, da, îmi zisei, am să aduc vorba despre familia proprietarului meu. Iată un mijloc bun pentru a o îndemna la vorbă. Tare mi-ar plăcea să cunosc povestea frumoasei fetișcane văduve! O fi de prin partea locului, or ceea ce e mai probabil, o fi vreo străină pe care acei "indigeni" posaci refuză s-o considere ca rubedenie?!..." Cu această intenție o întrebai pe doamna Dean pentru ce Heathcliff închiria Thrushcross Grange și prefera să trăiască în condiții și într-o casă mult inferioare acesteia:

— Nu e destul de bogat pentru a-și întreține ferma așa cum se cuvine?

— Ba e bogat, domnule! răspunse ea. Are bani mulți, nimeni nu știe câți are, și-i înmulțește în fiecare an. Da, da, e destul de bogat pentru a trăi într-o casă și mai bună decât asta, dar e foarte zgârcit, și chiar dacă ar fi avut de gând să se mute la Thrushcross Grange, când a auzit c-ar putea găsi un chiriaș bun, nu s-a îndurat să scape prilejul de a câștiga câteva sute în plus. Ce ciudat e ca un om să fie atât de lacom când e singur pe lume!

— Mi se pare c-a avut un băiat.

— Da, a avut... dar a murit.

— Și doamna aceea tânără, doamna Heathcliff, e văduva acelui băiat?

— Da.

— De pe unde e de felul ei?

— Păi, e fata fostului meu stăpân, domnule! Numele ei de fată era Catherine Linton. Eu am crescut-o, mititica! Și trăgeam nădejde că domnul Heathcliff o să se mute aici, și-atunci am fi putut sta din nou împreună.

— Ce? Catherine Linton?! exclamai mirat. Dar după un minut de reflecție, mi-am dat seama că nu era vorba despre Catherine, năluca visului meu. Așadar, continuai, predecesorul meu în această casă se numea Linton?

— Da.

— Și cine e acel Earnshaw, Hareton Earnshaw, care locuiește în casă cu domnul Heathcliff? E rudă cu el?

— Nu, acela e nepotul răposatei doamne Catherine Linton.

— Atunci e vărul tinerei doamne?

— Da; de altfel ea era verișoară și cu bărbatul ei! Unul văr din partea mamei, celălalt din partea tatălui. Heathcliff a fost însurat cu sora domnului Linton.

— Am văzut deasupra ușii de la Wuthering Heights sculptat numele "Earnshaw". Sunt dintr-o familie veche?

— Foarte veche, domnule. Iar Hareton e ultimul dintre ei, după cum domnișoara Cathy e ultima dintre ai noștri, adică din neamul Linton. Ați fost la Wuthering Heights? Iertați-mă, vă rog, că vă întreb, dar tare aș vrea să știu ce mai face mititica.

— Doamna Heathcliff? Arată foarte bine și e foarte frumoasă. Dar cred că nu e prea fericită.

— Oh, scumpa de ea, nici nu mă mir! Și cum v-a plăcut stăpânul, domnule?

— Cam aspru la înfățișare, doamnă Dean; să fie oare și caracterul lui tot așa?

— Aspru ca dinții unui fierăstrău și tare ca o piatră. Cu cât îți faci mai puțin de lucru cu el, cu-atât mai bine.

— Trebuie să fi fost greu încercat de viață pentru a ajunge atât de ursuz. Știi ceva despre povestea vieții lui?

— Povestea lui e ca povestea cucului, domnule. Știu totul despre el în afară de unde s-a născut, cine erau părinții lui și de unde a căpătat primii bani. Iar Hareton a fost despuiat de avere ca un pui de vrabie neajutorat! Bietul băiat e singurul din parohie care nu știe cât a fost de înșelat.

— Ai face o faptă bună, doamnă Dean, dacă mi-ai povesti ceva despre vecinii mei. Simt că nu aș adormi dacă m-aș culca acum, așa că fii drăguță, stai jos și povestește-mi vreun ceas.

— Oh, cu plăcere, domnule! Mă duc numai să-mi aduc ceva de cusut, și-apoi stau cât poștiți dumneavoastră. Dar ați răcit, dărdâiți și trebuie să mâncați puțină supă de cereale fierbinte, să vă treacă frigul.

Femeia, binevoitoare, plecă în grabă, iar eu m-am ghemuit mai aproape de foc. Capul îmi frigea iar corpul îmi era ca gheața, creierii, nervii îmi erau atât de surescitați încât mă simțeam în pragul nebuniei. Această stare însă nu îmi dădea o senzație de boală, ci mai degrabă îmi trezea o teamă (pe care o resimt și acum) ca nu cumva incidentele din ultimele două zile să aibă urmări mai grave. Femeia se înapoie cu un blid fumegând și un cosuleț cu lucruri de cusut. Apoi, după ce așeză blidul pe grătarul căminului, își trase scaunul mai aproape, încântată desigur de sociabilitatea mea.

Înainte de-a veni aici, începu să povestească doamna Dean fără a mai aștepta o invitație din parte-mi, înainte de a locui aici mi-am trăit aproape toată viața la Wuthering Heights pentru că mama mea a fost doica domnului Hindley Earnshaw, tatăl lui Hareton. Îndeletnicirea mea era să mă joc cu copiii; dar mă trimiteau și la târguiești, apoi mai ajutam la fân și umblam încoace și încolo pe la fermă, gata să fac orice mi se porunceă. Într-o dimineață frumoasă de vară — țin minte că începuse secerișul —

domnul Earnshaw, stăpânul cel bătrân, coborî scările îmbrăcat în haine de călătorie; după ce-i porunci lui Joseph ce era de făcut în ziua aceea, se întoarse către Hindley, Cathy și mine — găci eu ședeam la masă și mâncam împreună cu ei "porridge"¹-ul — și spuse fiului său:

— Ei, băiete, azi plec la Liverpool, ce vrei să-ți aduc? Poți să ceri ce-ți place, numai să fie ceva mic, căci mă duc și mă întorc pe jos: șaizeci de mile la dus și șaizeci la întors, e cale lungă, nu glumă!

Hindley a spus că vrea o vioară. Apoi a întrebat-o pe domnișoara Cathy; deși avea abia șase anișori, putea încăleca orice cal din grajd; ea și-a dorit un bici. Nici pe mine nu m-a uitat, căci avea suflet bun, cu toate că uneori era cam sever. Mi-a făgăduit că-mi aduce mere și pere cât i-o încăpea în buzunare; după aceea și-a sărutat copiii, și-a luat rămas bun de la toată lumea și-a pornit-o.

Nouă tuturor ni s-au părut tare lungi cele trei zile cât a lipsit, și micuța Cathy întreba mereu când se întoarce acasă. Doamna Earnshaw îl aștepta în seara celei de a treia zi, la vremea cinei, și amâna masa din ceas în ceas; dar nici vorbă să sosească, iar copiii osteniseră de cât fugiseră până jos, la gard, să vadă dacă nu cumva vine. Apoi se lăsă noaptea. Doamna ar fi vrut să culce copiii, dar ei au rugat-o să-i lase să-l aștepte; și iată că spre ora unsprezece ivărul ușii s-a deschis ușor și stăpânul a intrat. S-a trântit, râzând și gemând, pe un scaun, și a poruncit să fie lăsat singur, căci era aproape mort de oboseală; apoi a spus că nici pentru trei împărății n-ar mai face un asemenea drum.

— Și peste toate să mai și gonești până să-ți iasă sufletul! zise desfăcându-și paltonul pe care-l ținea înfășurat în brațe. Ia te uită aici, nevastă! În viața mea n-am avut atâta bătaie de cap, dar trebuie să-l primești ca un dar de la Dumnezeu, măcar că e atât de negru de parc-ar veni din partea diavolului!

Ne-am strâns cu toții în jurul lui și, peste capul domnișoarei Cathy, am zărit un copil murdar, zdrențăros, cu părul negru; era destul de mare pentru a putea umbla și vorbi. După chip ai fi zis că-i mai mare decât Catherine, dar când l-a așezat în picioare, s-a uitat în jurul lui și a bolborosit vorbe pe care nimeni nu le-a putut înțelege. Mie mi s-a făcut frică, iar doamna Earnshaw părea gata să-l arunce afară; s-a înfuriat și l-a întrebat pe soțul ei cum de-a putut aduce în casă acel pui de țigan, când ei aveau odraslele lor de hrănit și crescut? Ce-avea de gând să facă acum cu el, înnebunise oare de-a binelea? Stăpânul a încercat să-i explice toată povestea, dar era într-adevăr istovit de oboseală și tot ce-am putut desluși eu în timp ce doamna bodogănea, a fost că-l găsisse pe o stradă din Liverpool, lihnit de foame, singur, părăsit și aproape mut; că l-a adunat de pe drum și a pornit să afle al cui era. Apoi mai spuse că nimeni nu l-a putut lămuri și, pentru că nici banii nici timpul nu-i îngăduiau zăbavă, a socotit că este mai cuminte să-l aducă acasă în loc să mai cheltuiască zadarnic pe-acolo deoarece hotărâse să nu-l părăsească pe caldarâm așa cum îl găsisse. Stăpâna mea a bombănit până când, în cele din urmă, s-a potolit; iar domnul Earnshaw mi-a spus să-l spăl și să-l culc cu copiii noștri.

Hindley și Cathy s-au mulțumit să privească și să asculte, până când s-au potolit lucrurile; apoi au început amândoi să caute prin buzunarele

¹Mâncare populară englezească: un fel de fiertură de cereale.

tatălui lor darurile făgăduite. Primul era băiat de paisprezece ani, totuși, când a scos din buzunarul paltonului țândările a ceea ce fusese odată o vioară, a început să bocească tare; iar Cathy, când și-a dat seama că stăpânul pierduse biciul de grija copilului străin, și-a arătat supărarea strâmbându-se și scuipându-l pe micul prostănac, iar drept plată pentru paguba suferită căpătă de la tatăl ei, ca să se învețe minte, o palmă zdravănă. Copiii au refuzat cu dârzenie să-l primească pe străin în patul sau în odaia lor; iar eu, neavând mai multă minte decât ei, l-am pus în capul scării, sperând că până a doua zi va dispărea. Întâmplător, sau poate atras de glasul domnului Earnshaw, el s-a târât până la ușa lui; iar domnul Earnshaw, ieșind din odaie, a dat de el. A cercetat apoi cum de-a ajuns copilul acolo, și am fost silită să-mi mărturisesc fapta; drept răsplată pentru lașitatea și lipsa mea de omenie, m-a dat afară din casă.

Iată cum a intrat Heathcliff în familie. Întorcându-mă după câteva zile (căci nu puteam crede c-am fost surghiunită pe veci), am văzut că-l botezaseră Heathcliff; era numele unui băiat care le murise încă de mic, și de-atunci acesta a rămas atât numele cât și prenumele lui. Domnișoara Cathy se împrietenise la toartă cu el, dar Hindley îl ura! Și, drept să vă spun, îl uram și eu și-l chinuiam și mă purtam nerușinat cu el; căci eu nu aveam destulă minte pentru a-mi da seama că sunt nedreaptă, iar doamna niciodată nu-i lua parte când vedea că-i nedreptățit.

Părea un copil posomorât, răbdător; și poate că, înăsprit de-atâtea brutalități, răbda loviturile lui Hindley fără a clipi sau a vărsa vreo lacrimă, iar ciupiturile mele nu-l făceau decât să-și țină răsuflarea și să deschidă ochii mari, de parcă se lovise singur, din întâmplare, și nimeni altul nu era de vină. Această putere de a răbda îl făcea pe bătrânul Earnshaw să se înfurie ori de câte ori descoperea că fiul său îl persecută pe bietul orfan, după cum zicea el. În mod cu totul ciudat, se legă foarte tare de Heathcliff crezând tot ce-i spunea (de fapt spunea foarte puține, și de obicei adevărul), răsfățându-l mai mult decât pe Cathy, care era prea zburdalnică și îndărătnică pentru a fi favorita lui.

Așa că, de la început chiar, el a adus zăzanie în casă. Și după moartea doamnei Earnshaw, adică nici doi ani după venirea lui la noi, Hindley, tânărul stăpân, se învățase să-l socotească pe tatăl său mai degrabă tiran decât prieten, iar pe Heathcliff uzurpatorul dragostei și ocrotirii părintești ce i se cuvenea lui; astfel, tot meditănd asupra acestor nedreptăți, deveni ciufut. Un timp am fost de partea lor, dar când copiii s-au îmbolnăvit de pojar și eu a trebuit să-i îngrijesc, luându-mi deodată răspunderile unei femei, mi-am schimbat părerile. Heathcliff a fost foarte bolnav, și cum el era în mai mare primejdie a trebuit să stau tot timpul la căpătâiul său; cred c-a simțit câtă osteneală mi-am dat cu el, dar nu era destul de isteț să-și dea seama că eram silită să mă port astfel. Totuși, trebuie să recunosc c-a fost cel mai liniștit copil pe care l-a îngrijit vreodată o infirmieră. Deosebirea dintre el și ceilalți m-a obligat să fiu mai puțin părtinitoare. Cathy și fratele ei m-au necăjit peste măsură; Heathcliff nu se văita, era răbdător ca un miel, cu toate că asprimea și nu blândețea lui îl făcea să-mi dea atât de puțină bătaie de cap.

S-a vindecat, și doctorul spunea că în mare parte datorită mie, și m-a lăudat pentru felul cum l-am îngrijit. Am fost mândră de laudele lui și am devenit binevoitoare față de cel datorită căruia le promisem, astfel că

Hindley și-a pierdut ultimul aliat. Totuși, nu-l puteai îndrăgi prea mult pe Heathcliff, și deseori mă întrebam ce-o fi găsind stăpânul să admire atâta la acest băiat posac, care, după câte țin eu minte, niciodată nu i-a răsplătit bunătatea cu vreun semn de recunoștință. Nu era obraznic față de binefăcătorul său, ci pur și simplu nesimțitor, cu toate că știa prea bine câtă stăpânire pusese pe inima lui și-și dădea seama că la o singură vorbă spusă de el casa întreagă ar fi fost silită să se închine în fața dorințelor lui. De pildă, îmi aduc aminte că o dată domnul Earnshaw cumpărase o pereche de mânji de la târgul parohial și dăduse fiecărui băiat câte unul. Heathcliff l-a luat pe cel mai frumos, dar curând calul lui începu să șchiopăteze, și când a descoperit acest lucru îi spuse lui Hindley:

— Trebuie să schimbăm caii; mie nu-mi place al meu, să mi-l dai pe al tău; dacă nu vrei, am să-i spun tatălui tău că mi-ai tras săptămâna asta trei snopeli și am să-i arăt vânătăile de pe braț.

Hindley a scos limba la el și l-a plesnit peste urechi

— Ar fi mai bine să faci schimbul chiar acum, stăruie Heathcliff, fugind în tindă (erau în grajd); tot va trebui să mi-l dai, și dacă-i mai pomenesc și despre loviturile astea, ai să le primești înapoi cu dobândă.

— Ieși afară, câine! strigă Hindley, amenințându-l cu o greutate de fier care folosea la cântărirea cartofilor și a fânului.

— Azvârle-o! îi răspunse Heathcliff rămânând nemișcat; atunci am să-i spun că te-ai lăudat c-o să mă dai afară din casă când o muri, și -ai să vezi că o să fii tu dat afară numaidecât.

Hindley aruncă greutatea și-l izbi în piept; Heathcliff căzu jos, dar se ridică imediat, clătinându-se, cu răsufarea tăiată și alb ca varul. Și de nu-l opream eu, s-ar fi dus de-a dreptul la stăpân și-ar fi fost răzbunat din plin, pentru că starea în care se afla vorbea de la sine, dezvăluindu-l și pe făptuitor.

— Dacă-i așa, ia tu, țigane, mânzul meu! zise tânărul Earnshaw. Și mă rog lui Dumnezeu să-ți frângă gâtul! Ia-l și fii blestemat, haimana și cerșetor ce ești! Și încântă-l pe tata să-ți dea tot ce are, și numai după aceea arată-i cine ești, fiu al satanei! Ia-l, și sper c-o să-ți dea una cu copita de-o să-ți crape scăfârlia!

Heathcliff se duse să dezlege mânzul ca să-l mute în boxa lui. Trecea tocmai pe la spatele calului când Hindley își isprăvea amenințările; atunci Hindley îi puse o piedică trântindu-l sub picioarele calului și, fără să mai stea să vadă dacă nădejtile i s-au împlinit, o rupse la fugă cât putu de iute. Am fost uluită de sângele rece cu care copilul s-a ridicat în picioare și și-a văzut mai departe de treabă; a schimbat șaua și toate celelalte, apoi, înainte de a intra în casă, s-a așezat pe un maldăr de fân pentru a-și domoli greața pricinuită de izbitura aceea puternică. Fără nici o greutate l-am convins să mă lase să pun vânătăile pe seama calului; puțin îi păsa ce voi spune, de vreme ce obținuse ceea ce dorea. De fapt, se plângea atât de rar de ciocniri ca acestea, încât eram într-adevăr încredințată că nu-i răzbunător. Dar cât de mult m-am înșelat veți vedea din cele ce urmează.

CAPITOLUL 5

Cu vremea, domnul Earnshaw începu să slăbească. Fusese sănătos și activ, dar deodată puterile îl părăsiră, și când fu silit să stea la gura sobei, deveni îngrozitor de supărăcios. I se cășuna din nimica toată și imediat ce i se părea că cineva vrea să-i încalce cât de puțin autoritatea, ajungea aproape la crize de nebunie. Ele se dezlănțuiau mai ales când cineva încerca să se împotrivească sau să poruncească favoritului său, Heathcliff. Grija lui cea mai mare era ca nu cumva să i se spună vreo vorbă urâtă; parcă-l frământa gândul că, din pricina dragostei lui pentru Heathcliff, toți ceilalți îl urau și voiau să-i facă rău. Asta însă n-a fost spre folos băiatului, căci cei mai blânzi dintre noi, nevrând să-l necăjim pe stăpân, cedam în fața părtinirii lui; iar îngăduința noastră a fost hrană îmbelșugată pentru îngâmfarea și firea întunecată a copilului. Totuși, trebuia să ne purtăm așa; căci de două sau de trei ori, când Hindley și-a arătat disprețul față de Heathcliff în timp ce bătrânul se afla prin apropiere, acesta s-a înfuriat foarte rău, a pus mâna pe baston să-l lovească și a început să tremure de furie că nu-l putea izbi.

În cele din urmă, pastorul nostru (atunci aveam un pastor care-și câștiga traiul învățându-i carte pe copiii Linton și Earnshaw și muncindu-și singur peticul de pământ al parohiei) a fost de părere că tânărul Hindley trebuie trimis la liceu. Domnul Earnshaw consimți, dar nu fu prea încântat, căci zicea: "Hindley e un neisprăvit și nu se va alege nimic de capul lui, oriunde l-aș trimite."

Speram din tot sufletul că de-acum înainte vom avea pace în casă. Mă întrista gândul că stăpânul suferă din pricina faptei bune pe care o săvârșise. Eu îmi închipuiam, după cum ar fi vrut și el să creadă, că firea lui sâcâitoare și boala erau pricinuite de neplăcerile familiale, dar pricina adevărată era, să știți, domnule, că începuseră să-l lase puterile. Cu toate acestea, am fi putut trăi destul de bine dacă nu ar fi fost două ființe: domnișoara Cathy și Joseph, servitorul, pe care cred că l-ați văzut ieri pe acolo. Joseph era, și fără îndoială mai este și azi, cel mai urâcios și cel mai îngâmfat fariseu care a scormonit vreodată "Biblia" pentru a culege merite pe seama lui și a arunca blesteme asupra semenilor. Datorită năravului lui de a predica, izbutise să aibă o înrâurire puternică asupra domnului Earnshaw; și cu cât stăpânul slăbea, cu-atât creștea înrâurirea lui Joseph. Și-l chinuia neconținut vorbindu-i despre mântuirea sufletului și creșterea severă a copiilor. Îi dădea deplină dreptate auzind că-l consideră pe Hindley drept un derbedeu; împotriva lui Heathcliff și Catherine bombănea seară de seară, dar căuta să-l măgulească pe domnul Earnshaw în slăbiciunea lui pentru Heathcliff, aruncând vina cea mai mare pe fată.

Desigur, fata avea niște purtări pe care nu le mai văzusem la nici un copil, așa că pe toți cei din casă ne scotea din răbdări de cincizeci de ori pe zi, și poate și mai mult; din clipa când cobora jos și până-n clipa când se ducea la culcare n-aveam nici un minut de liniște de teamă că iar va face vreo poznă. Era tot timpul din cale-afară de agitată, gura nu-i tăcea deloc — cânta, râdea și-i bătea la cap pe toți cei ce nu făceau ca ea. Era o bucățică de fată sălbatică și rea, dar avea cei mai frumoși ochi, cel mai dulce zâmbet, cel mai legănat mers din toată parohia; de altfel cred că nu voia să supere pe nimeni, căci după ce te făcea să plângi de-a binelea, rareori se întâmpla să nu se țină după tine până te potoleai și atunci trebuia s-o mângâi tu pe ea. Îl iubea mult, prea mult, pe Heathcliff. Cea

mai mare pedeapsă pe care o putusem inventa, era s-o despărțim de el, cu toate că nimeni nu era certat din pricina lui mai mult decât ea. La joacă îi plăcea peste măsură să facă pe mica stăpână, trăgând palme cu ușurință și poruncind tovarășilor de joc; așa a făcut și cu mine, dar eu, neavând poftă să mă duc să-i fac cumpărături și să mă supun ordinelor ei, i-am spus-o pe față.

În vremea aceea, domnul Earnshaw nu știa de glumă. Totdeauna fusese sever și neînduplecat cu copiii, dar Catherine nu putea înțelege pentru ce tatăl ei devenise mai certăreț și mai supărăcios acum, când era bolnav, decât fusese înainte. Dojenile lui arțăgoase îi trezeau o poftă răutăcioasă de a-l provoca; niciodată nu era mai fericită decât atunci când o certam cu toții deodată și când, drept răspuns, ne înfrunta cu privirea îndrăzneată și sfidătoare și cu vorbele ei tăioase. De blestemele lui Joseph își bătea joc, pe mine mă sâcăia, și făcea tocmai ceea ce domnul Earnshaw ura mai mult: căuta să-i arate cum pretinsa ei obrăznicie, pe care bătrânul o credea adevărată, îl putea influența pe Heathcliff mai mult decât bunătatea lui și cum băiatul împlinea toate poruncile „ei” oricare ar fi fost, iar pe ale „lui” numai când îi erau pe plac. După ce se purta cât se poate de rău toată ziua, seara venea uneori, răsfățându-se, să dreagă totul.

— Nu, Cathy, zicea bătrânul, nu te pot iubi. Ești mai rea decât fratele tău. Du-te, fetițo, fă-ți rugăciunile și roagă-l pe Dumnezeu să te ierte. Mi se pare că mama ta și cu mine trebuie să ne căim că te-am zămislit!

La început, vorbele acestea o făceau să plângă, dar cu timpul, fiind mereu respinsă, se înrăi; și dac-o îndemnam să se ducă să-i spună că-i pare rău de greșelile ei și să ceară iertare, râdea.

Dar în cele din urmă sosi și ceasul în care suferințele pământești ale domnului Earnshaw luară sfârșit. Muri liniștit, într-o seară de octombrie, șezând lângă sobă, în fotoliul său. Un vânt năprasnic sufla în jurul casei și vuia în vatră. Răsuna sălbatic și vijelios, dar nu era frig; iar noi ne aflam cu toții laolaltă. Eu stăteam puțin mai departe de cămin, împletind de zor, iar Joseph, lângă masă, își citea „Biblia” (în vremea aceea era obiceiul ca servitorii să șadă în sală după ce-și isprăveau treaba). Domnișoara Cathy fusese bolnavă, și de aceea era liniștită; stătea rezemată de genunchiul domnului Earnshaw, iar Heathcliff era culcat pe jos și-și pusese capul în poala ei. Îmi aduc aminte că înainte de-a ațipi, stăpânul îi mângâiasse părul frumos — rareori avea plăcerea s-o vadă blândă — și-i spusese: „De ce nu poți fi tu întotdeauna o fetiță cuminte, Cathy?” Iar ea își întorsese fața către dânsul, începuse să râdă și răspunsese: „De ce nu poți fi dumneata întotdeauna un om bun, tată?” Dar de îndată ce-a văzut că-l supăraseră din nou, i-a sărutat mâna și i-a propus să-i cânte până-l adoarme. A început să cânte foarte încet; degetele lui au căzut pe degetele ei, și capul lui îi alunecă pe piept. Atunci eu i-am spus să nu facă zgomot și să nu se miște, ca nu cumva să-l trezească. Și am rămas cu toții muți ca șoarecii vreme de-o jumătate de ceas; am fi stat și mai mult așa dacă Joseph, după ce-și isprăvi capitolul, nu s-ar fi ridicat și n-ar fi spus că trebuie să-l trezim pe stăpân pentru rugăciunile de seară. Făcu vreo câțiva pași spre el, îl strigă pe nume și-l atinse pe umăr, dar stăpânul nu se mișcă. Atunci luă lumânarea și se uită la el. Când l-am văzut că pune lumânarea jos, și-i ia pe copii de braț, șoptindu-le să se ducă sus, în liniște, și să-și facă singuri

rugăciunile de seară pentru că el mai avea puțină treabă, mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău.

— Mai întâi am să-i spun tatii noapte bună, zise Catherine și-și îmbrățișă părintele înainte de-a o putea noi opri. Sărmana făptură descoperi imediat nenorocirea și tipă: "Oh, e mort, Heathcliff, e mort!"

Și amândoi au început să plângă sfâșietor.

Am început să bocesc și eu cu ei, tare și amarnic, dar Joseph ne-a întrebat ce ne-o fi apucat, de urlăm așa pentru un sfânt din cer. Mie mi-a spus să-mi iau pelerina și să fug la Gimmerton după doctor și preot. Eu nu înțelegeam ce rost mai aveau. Totuși am plecat, prin vânt și ploaie, și m-am întors numai cu unul din ei, cu doctorul; celălalt spuse că are să vină a doua zi dimineața. Lăsându-l pe Joseph să-i povestească doctorului cele întâmplate, am alergat în camera copiilor; ușa era întredeschisă și am văzut că ei nu se culcaseră, cu toate că trecuse de miezul nopții, dar erau liniștiți și n-aveau nevoie de mângâierile mele. Cei doi copii găsiseră, pentru a se mângâia, cuvinte mult mai potrivite decât aş fi putut găsi eu; și nici un preot din lume n-ar fi putut descrie cerul atât de minunat cum îl descriau ei în vorbirea lor nevinovată; și, pe când plângeam și trăgeam cu urechea la spusele lor, nu mi-am putut stăpâni dorința de a ne afla acolo la adăpost cu toții.

CAPITOLUL 6

Domnul Hindley a venit acasă pentru înmormântare și — lucru care ne-a uluit și a făcut pe vecini să clevească în dreapta și-n stânga — și-a adus cu el și o nevastă. Cine era ea și unde se născuse nu ne-a spus-o niciodată: probabil n-avea nici bani, nici nume cu care să se poată făli, căci de n-ar fi fost așa, nu i-ar fi ascuns tatălui său această căsătorie.

Nu era ea femeia care să tulbure prin prezența ei liniștea casei. Fiecare obiect pe care-l văzu, din clipa când trecuse pragul casei, păru s-o încânte, ca și fiecare mișcare ce se făcea în jurul ei, în afară de pregătirile pentru înmormântare și de prezența oamenilor în doliu. După cum s-a purtat în timpul înmormântării, am crezut că nu e în toate mințile: a fugit în camera ei, rugându-mă să merg cu ea, cu toate că aveam treabă, căci trebuia să îmbrac copiii. Ședea acolo tremurând, cu mâinile încleștate, și mă întreba mereu: "Încă n-au plecat?" Apoi a început să-mi povestească, plină de-o agitație isterică, ce mult o impresionează culoarea neagră; și tresărea și tremura tot timpul, iar la urmă izbucni în plâns, iar când am întrebat-o ce are, mi-a răspuns că nu știe, dar îi e tare frică de moarte! Eu nu mă gândeam că va muri și ea, după cum nu mă gândeam nici la moartea mea! Ce-i drept, era cam subțirică, dar tânără, cu obraji rumeni, iar ochii îi scânteiau ca diamantele strălucitoare. De fapt, observasem că atunci când urca scările răsufla foarte iute, că cel mai mic zgomot neașteptat o făcea să tremure toată și uneori avea o tuse îngrijorătoare; dar nu știam ce prevesteau aceste simptome, și nici simpatie pentru ea nu aveam. Noi, cei de pe-aici, nu-i prea îndrăgim pe străini, domnule Lockwood, dacă nu ne îndrăgesc mai întâi ei pe noi.

Tânărul Earnshaw se schimbase mult în acești trei ani cât lipsise de

acasă. Slăbise și-și pierduse rumeneala din obraji, iar vorba și îmbrăcămintea îi erau cu totul altele. Chiar în ziua întoarcerii lui ne-a spus, lui Joseph și mie, că de-acum încolo trebuie să stăm în bucătăria din dos și să-i lăsăm lui sala. De fapt, a vrut să pună covoare și tapete într-o odăiță goală pentru a face soției lui un salon, dar ea părea atât de încântată de pardoseala albă și de căminul acela uriaș în care dogorea focul, de farfuriile de cositor și de dulapul cu vase de faianță, de cușca câinilor și de spațiul mare din jurul focului, în fața căruia ședeau de obicei, încât Hindley, văzând că nu e necesar salonul pentru ca ea să se simtă bine, a renunțat la planul lui.

Tânăra doamnă a fost de asemenea încântată că printre noile ei cunoștințe a găsit și o soră, și la început stătea la taifas cu Catherine, o săruta și hoinărea cu ea, dându-i și o mulțime de daruri. Dar această dragoste îi trecu foarte repede, și când ea deveni ursuză, Hindley se transformă într-un tiran. Câteva cuvinte din partea ei, din care reieșea că Heathcliff nu-i place, au fost de ajuns pentru a trezi în Hindley toată vechea ură față de băiat. Îl alungă din sală, poruncindu-i să stea cu servitorii, și nu-l mai lăsa să învețe carte cu pastorul, dar în schimb îl puse să lucreze pe-afară, silindu-l să facă munci tot atât de grele ca orice rânduș de la fermă.

La început, Heathcliff își îndura foarte bine degradarea, căci Cathy îi arăta tot ce învăța ea și muncea sau juca adesea cu el pe câmp. După cum stăteau lucrurile, eram sigură că vor crește amândoi ca doi sălbatici, căci tânărului meu stăpân nu-i păsa nici de cum se purtau și nici de ce făceau ei, ci numai să nu-i stea prin preajmă. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi interesat nici dacă se duc duminica la biserică. Dar când copiii lipseau de la slujbă, Joseph și pastorul îl dojeneau pentru nepăsarea lui; atunci își aducea aminte de ei și porunceă ca Heathcliff să fie biciuit, iar pe Catherine o oprea de la mâncare fie la prânz, fie seara. Pentru copii însă, una din cele mai mari plăceri era să fugă de dimineață peste dealuri și să rămână acolo ziua întreagă, iar pedeapsa ce urma însemna pentru ei o nimica toată de care râdeau. Pastorul putea să-i dea Catherinei să învețe pe de rost câte capitole pofta, iar Joseph putea să-l bată pe Heathcliff până-l durea brațul; în clipa când erau din nou împreună, mai bine zis în minutul în care născocceau vreun plan răutăcios de răzbunare, uitau totul. Nu o dată am plâns în tăcere văzându-i cum devin din ce în ce mai nepăsători, dar nu îndrăzneam să-i cert de frică să nu pierd și bruma de influență pe care-o mai aveam asupra acestor două făpturi părăsite. Într-o duminică seară s-a întâmplat să fie alungați din casă pentru că făcuseră zgomot sau pentru cine știe ce altă greșală neînsemnată, și când m-am dus să-i chem la cină, nu i-am putut găsi nicăieri. Am scotocit toată casa, curtea și grajdurile, dar n-am dat de ei. În cele din urmă, Hindley, furios, ne-a spus să ferecăm ușile și ne-a pus să jurăm că nici unul dintre noi nu-i va lăsa să intre în timpul nopții. Toți s-au dus la culcare, dar eu, prea speriată ca să pot dormi, am deschis ferestrele odăii mele și, cu toate că ploua, am scos capul afară să le pândesc sosirea. Eram hotărâtă, în ciuda opreliștii lui Hindley, să-i las să intre în casă dacă s-ar fi întors. După câțeva vreme am auzit niște pași urcând drumul spre casă și am văzut lumina unui felinar licărind prin spărturile gardului. Mi-am aruncat un șal pe cap și am ieșit afară, ca nu cumva hoinarii să bată în ușă și să-l

trezească pe domnul Earnshaw. Era Heathcliff. Când l-am văzut singur, am tresărit.

— Unde-i domnișoara Catherine?! am strigat în grabă. Sper că nu i s-a întâmplat nimic...

— La Thrushcross Grange, mi-a răspuns, și-ar fi trebuit să fiu și eu tot acolo, dar ăia nu sunt destul de bine crescuți ca să mă fi poftit și pe mine înăuntru.

— Așa, iar o să-ți încasezi porția! i-am spus; n-ai să fii mulțumit până nu te dă afară de-aici. Cine Dumnezeu v-a spus să mergeți până la Thrushcross Grange?

— Lasă-mă să-mi lepăd hainele astea ude și am să-ți povestesc totul, Nelly, mi-a răspuns el.

L-am rugat să aibă grijă să nu-l trezească pe stăpân și, în timp ce se dezbrăca și eu așteptam să sting lumânarea, el continuă:

— Cathy și cu mine am fugit din spălătorie ca să putem hoinări în voie și, zărind luminile de la Grange, ne-am gândit să ne ducem până acolo, să vedem dacă și copiii Linton își petrec serile de duminică tremurând prin colțuri, în timp ce tatăl și mama lor șed la masă mâncând și bând, cântând, râzând și încălzindu-și mâinile la para focului. Crezi că așa făceau? Ori crezi că citeau predici sau îi catehiza servitorul lor și-apoi erau puși să învețe pe de rost o coloană întreagă de nume din "Biblie" dacă nu răspundeau bine?

— Probabil că nu, i-am spus, dar nu mă îndoiesc că aceia sunt copii buni, cuminți și nu merită ca lumea să se poarte cu ei așa cum se poartă cu voi, care sunteți așa de neascultători.

— Lasă-te de predici, Nelly! spuse el. Fleacuri! Am gonit fără oprire din vârful dealului de la Wuthering Heights până la parc; Catherine a pierdut cursa, căci era desculță. Măine va trebui să-i cauți pantofii prin băltoace. Ne-am strecurat printr-o spărtură din gard, am urcat pe dibuite poteca și ne-am așezat pe un ghiveci de flori chiar sub fereastra salonului. Lumina străbătea prin obloane, căci nu le închiseseră, iar perdelele erau numai pe jumătate trase. Amândoi am putut privi înăuntru, stând pe piatra de la temelia casei și agățându-ne de marginea ferestrei. Și am văzut — ah, ce frumos era! — o încăpere minunată, acoperită cu un covor roșu, cu scaune și mese îmbrăcate în roșu și un tavan curat, alb, cu chenar aurit, din mijlocul căruia cădea o ploaie de picături de sticlă atârnată pe lanțuri de argint, strălucind în lumina dulce a unor mici făclii de ceară. Bătrânii, domnul și doamna Linton, nu erau acolo; Edgar și sora lui aveau camera întreagă la dispoziția lor. N-ar fi trebuit să fie fericiți? Noi, în locul lor, ne-am fi crezut în cer! Și acum, ghici ce făceau copiii aceia cuminți? Isabella, care cred că are unsprezece ani, un an mai puțin decât Cathy, zăcea într-un capăt al odăii țipând și urlând ca și cum vrăjitoarele ar fi înfipt în ea niște ace înroșite la foc. Edgar, lângă cămin, plângea încet; iar în mijlocul mesei ședea un cățeluș care-și scutura laba și lătra. Din învinuirile pe care și le aduceau unul altuia, am înțeles că fuseseră cât pe-acți să rupă câinele în două. Idioții! Iată plăcerea lor: se certaseră care să pună mâna pe un ghemotoc de păr cald și, după ce se luptaseră amândoi pentru el, începuseră să plângă pentru că nu mai aveau chef să-l ia. Am râs în gura mare de cei doi răsfățați, disprețuindu-i din toată inima. M-ai prins tu pe mine vreodată că vreau să iau vreun lucru pe care-l dorește Catherine?

Sau ne-ai găsit, atunci când stăm singuri, chinuind câini, plângând, sau rostogolindu-ne pe jos, fiecare în câte un capăt al încăperii? N-aș da pentru nimic în lume traiul meu de-aci pe viața lui Edgar Linton la Thrushcross Grange, nu zău, nici dacă în schimb aș putea să-l azvârl pe Joseph de pe cea mai înaltă muchie a acoperișului și să vopsesc fața casei cu sângele lui Hindley!

— Taci, taci, Heathcliff! I-am întrerupt. Mai bine spune-mi cum de-ai lăsat-o pe Catherine acolo?

— Ți-am spus că am început să râdem, îmi răspunse. Copiii Linton ne-au auzit și dintr-o singură mișcare au țâșnit la ușă ca săgețile; întâi a fost tăcere, după aceea un strigăt: "Oh, mama, mama! Oh, papa! Oh, mama, veniți încoace! Oh, papa!" Îți jur că așa răcneau! Noi făceam un tăraboii nemaipomenit, căci voiam să-i speriem și mai tare; apoi am încercat să ne dăm jos de pe marginea ferestrei, pentru că trăsese cineva zăvoarele și-am socotit că e mai bine să fugim. Eu o țineam pe Cathy de mână și-o trăgeam după mine, dar deodată căzu. "Fugi, Heathcliff, fugi! mi-a șoptit ea. Au dat drumul buldogului și m-a înșfăcat de picior!" Diavolul, o prinsese de gleznă, Nelly, am auzit și eu smiorcăiala lui scârboasă. Cathy n-a țipat — nu! — i-ar fi fost rușine să țipe chiar de-ar fi fost străpunsă de coarnele unui taur infuriat. Dar eu am țipat! Am urlat atâtea blesteme, c-aș fi putut nimici toți diavolii creștinătății, apoi am pus mîna pe-o piatră și-am băgat-o în gura dulăului, încercând din răsuputeri să i-o vâr pe gât. În cele din urmă a venit o slugă cu un felinar, răcnind: "Ține-l bine, Skulker, ține-l bine!" Dar când a văzut ce vînașe Skulker, schimbă tonul. Căinele era aproape sugrumat, limba lui enormă, roșie îi atârna din gură de-o șchioapă, iar din buzele-i răsfărânte curgeau bale însângerate. Omul o ridică numaidecât pe Cathy; îi era rău, nu de frică, sunt sigur, ci de durere. O duse în casă; eu l-am urmat, blestemând și amenințând. "Ce-ai vînat, Robert?" strigă Linton din ușă. "Skulker a prins o fetiță, domnule, a răspuns acesta, și uite că mai e și-un băiat, a adăugat înhățându-mă, care pare să fie un derbedeu fără pereche! Cred că hoții voiau să-i vîre pe fereastră. Iar după ce-am fi adormit, copiii ăștia le-ar fi deschis ușile, și banda de hoți ne-ar fi putut omorî în voie. Ține-ți gura, hoțule, gură spurcată ce ești! Taci, că spânzurătoarea te-așteaptă. Domnule Linton, domnule, nu lăsați pușca din mână" "Nu, nu, Robert, răspunse bătrânul nerod; bandiții știu că ieri mi-am încasat arenzile și au plănuit bine lovitura. Intrați! Le-arăt eu lor primire! Ia vezi, John, du-te și pune lanțul. Jenny, dă-i apă lui Skulker. Să-și bată joc de-un magistrat chiar în casa lui, și încă în ziua sabatului! Obrăznicia lor nu cunoaște margini! Oh, scumpa mea Mary, uită-te aici! Nu te speria, nu-i decât un băiețaș, dar mârșăvia i se citește deslușit pe față. N-ar fi o binefacere pentru țară dacă l-am spânzura imediat, înainte de a-și arăta firea nu numai prin trăsăturile feței, ci și prin fapte?" Mă împinse sub candelabru, și doamna Linton își puse ochelarii pe nas, ridicându-și mâinile de spaimă. Lașii aceia de copii se apropiară tiptil, iar Isabella gîngăvi: "Vai, ce înspăimîntător e! Închide-l în pivniță, papa. E exact ca fiul ghicitoarei care mi-a furat fazanul domesticit. Nu-i așa, Edgar?"

În timp ce mă cercetau, sosi și Cathy; auzise ultima observație și începu să rîdă. Edgar Linton, după ce o privi cu atenție, își adună mințile într-atât, încât o recunoscuse. Știi, ei ne văd la biserică, în altă parte n-avem

unde-i întâlni. "E domnișoara Earnshaw, șopti Edgar Linton mamei lui; și uite cum a mușcat-o Skulker, uite cum îi sîngerează piciorul!"

"Domnișoara Earnshaw? Prostii! strigă doamna. Cum poate hoinări domnișoara Earnshaw pe câmpuri cu un țigan? Și totuși copila e în doliu — desigur că ea e — vai va rămâne schiloadă pe viață!?"

"Ce nepăsare condamnabilă din partea fratelui ei! exclamă domnul Linton, întorcându-se spre Catherine. Am înțeles eu din spusele lui Shielders (acela era pastorul, domnule) c-o lasă să crească ca o adevărată păgână. Dar asta cine-i, de unde și-o fi cules asemenea tovarăș? A da, să știi că el e strania achiziție a fostului meu vecin — făcută cu prilejul călătoriei lui la Liverpool — un mic indian sau un copil părăsit de-un american sau de-un spaniol."

"Un băiat rău, în orice caz, spuse bătrâna doamnă, și cu totul nepotrivit într-o casă ca lumea! Linton, ai observat cum vorbește? Sunt îngrozită ca nu cumva să fi auzit și copiii mei ce-a spus."

Eu am început din nou cu înjurăturile — nu te supăra, Nelly — și atunci i-au poruncit lui Robert să mă scoată din casă. Eu n-am vrut să plec fără Cathy. Dar el m-a târât în grădină, mi-a vârat cu de-a sila un felinar în mână, m-a asigurat c-o să-i spună el domnului Earnshaw cum m-am purtat și, poruncindu-mi s-o iau din loc imediat, încuie repede ușa pe dinăuntru! Perdelele erau legate cu un șnur la un colț al ferestrei, așa c-am început să-i spionez din nou; căci de cumva Catherine ar fi vrut să plece și ei nu i-ar fi dat drumul, aveam de gând să sparg ferestrele acelea mari ale lor într-un milion de bucăți. Ea ședea liniștită pe canapea. Doamna Linton îi scosese de pe umeri pelerina cenușie a lăptăresei, pe care o luasem cu împrumut pentru excursia noastră, și după cum dădea din cap cred că o dojenea. Cathy e o domnișoară, de aceea se purtau cu ea altfel decât cu mine. Apoi veni o servitoare care aduse un lighean cu apă caldă și-i spălă picioarele; domnul Linton i-a pregătit un pahar mare cu vin fierț, Isabella i-a pus o farfurie întreagă de prăjituri în poală, în timp ce Edgar stătea la oarecare depărtare, cu gura căscată. După aceea i-au uscat și pieptănat părul ei minunat, i-au dat o pereche de papuci enormi și au împins-o cu scaun cu tot lângă foc. Iar eu am lăsat-o acolo cât se poate de veselă, împărțindu-și mâncarea cu cățelul și cu Skulker, pe care-l ciupea din timp în timp de bot, ceea ce aprindea o scânteie de veselie în ochii albaștri și goi ai membrilor familiei Linton, slabă oglindire a chipului ei încântător. I-am văzut pe toți copleșiți de o admirație prostească; ea le e atât de superioară, e mai presus de toate fapăturile de pe lume, nu-i așa, Nelly?

— Afacerea asta o să aibă mai multe urmări decât crezi tu, i-am răspuns, învelindu-l; apoi am stins lumânarea. Nu te mai astâmperi, Heathcliff, și domnul Hindley o să ia măsuri aspre, ai să vezi!

Vorbele mele s-au dovedit a fi mai adevărate decât aș fi dorit. Această aventură nenorocită l-a înfuriat pe Earnshaw. A doua zi a venit la noi domnul Linton în persoană, ca să dreagă lucrurile, și-l dojeni în așa măsură pe tânărul nostru stăpân pentru felul în care-și conduce familia, încât Hindley fu silit să se gândească serios la ceea ce se petrece în jurul lui. Heathcliff n-a fost bătut cu biciul, dar i s-a spus că la prima vorbă pe care o va spune domnișoarei Catherine va fi dat afară din casă. Iar doamna Earnshaw a hotărât s-o țină în frâu pe cumnata ei de îndată ce aceasta se va întoarce acasă, folosind nu forța, ci duhul blândeții; de altfel,

și-ar fi dat seama că nu-i de făcut nimic cu forța.

CAPITOLUL 7

Cathy a rămas la Thrushcross Grange până la Crăciun, adică cinci săptămâni. În răstimp glezna i se vindecase complet, și purtările i se îmbunătățiseră simțitor. Stăpâna noastră se dusesse de mai multe ori s-o vadă și începu să-și pună în aplicare planul de reeducare a lui Cathy, căutând să-i trezească respectul de sine însăși. În acest scop îi dădu rochii frumoase și îi făcu multe complimente pe care fetița le primea cu plăcere. Așa că, în locul unei mici făpturi sălbătice, care umbla cu capul gol și făcea gesturi nestăpânite, se repezea în casă sărind și se năpustea asupra noastră și ne strângea în brațe așa de tare încât ni se tăia răsuflarea, văzurăm descălecând de pe un ponei frumos și negru, o persoană plină de ifose, cu bucle castanii ce atârnav de sub borurile unei pălării de fetru, garnisită cu pene, purtând un costum de călărie cu fustă lungă, pe care trebuia s-o ridice cu ambele mâini pentru a putea pași în casă. Hindley o ajută să coboare de pe cal, exclamând cu încântare:

— Cathy, ești o frumusețe. Cât pe-aci să nu te recunosc, arăți ca o "lady"! Isabella Linton nu se poate compara cu ea, nu-i așa, Frances?

— Isabella nu-i atât de dăruită de la natură, răspunse soția lui, dar Cathy trebuie să ia seama ca nu cumva să se sălbăticească din nou. Ellen, ajut-o pe domnișoara Catherine să se dezbrace... stai, scumpa mea, ai să-ți strici buclele, lasă-mă să-ți dezleg pălăria.

Îi scoase haina, și de sub ea apărură, strălucitoare, o fustă de mătase în carouri, pantaloni albi și ghețe de lac; iar în timp ce ochii îi scânteiau de bucurie văzând cum câinii se apropie de ea sărind, ca pentru a-i ura bun venit, abia îndrăzni să se atingă de ei, ca nu cumva să-și murdărească hainele ei frumoase. Mă sărută ușor; eram plină toată de făină, căci făceam prăjiturile de Crăciun, și nu mă putea strânge în brațe. După aceea privi în jur căutându-l pe Heathcliff. Doamna și domnul Earnshaw urmăreau cu îngrijorare revederea, crezând că din această întâlnire își vor putea da în oarecare măsură seama cât erau de întemeiate speranțele lor de a-i despărți.

În primul moment a fost greu să dăm de Heathcliff. Dacă înainte de plecarea Catherinei fusese neîngrijit și nu-i păsa cum arată, acum era de zece ori mai rău. Nimeni, în afară de mine, nu avusese grijă să-i spună că-i murdar și să-l silească să se spele măcar o dată pe săptămână; de altfel, copiilor de vârsta lui rareori le place săpunul și apa. De aceea, fără a mai vorbi de hainele lui, tăvălite vreme de trei luni prin noroi și praf, și de părul îmbâcsit de nepieptănat, obrazul și mâinile îi erau într-un hal de murdărie de nedescris. Când văzu intrând în casă o domnișoară strălucitoare și grațioasă, în locul fetișcanei zbârlite pe care o aștepta, se ascunse în dosul unei bănci.

— Heathcliff nu-i aici? întrebă Cathy și, scoțându-și mânușile, dădu la iveală niște degete uimitor de albe, căci stătuse atâta vreme în casă și nu

pusese mâna pe nimic.

— Heathcliff, poți veni încoace! strigă domnul Hindley, bucurându-se de încurcătura băiatului și încântat că-l vede silit să apară în fața ei ca un golan respingător. Poți să-i urezi domnișoarei Catherine bun venit, ca și ceilalți servitori.

Cathy, zărindu-și prietenul în ascunzișul său, zbură până la el și-l îmbrățișă; într-o secundă îl sărută de șapte sau opt ori pe obraz, apoi se opri și, dându-se un pas înapoi, izbucni în hohote de râs, exclamând:

— Vai, cât ești de negru și de morocănos! Și, vai, cât de ciudat și întunecat! Dar poate așa mi se pare mie, pentru că m-am învățat cu Edgar și cu Isabella Linton. M-ai uitat oare, Heathcliff?

Întrebarea ei nu era neîntemeiată, căci rușinea și mândria așternuseră pe fața lui o îndoită întunecare, făcându-l să stea încremenit.

— Strânge-i mâna, Heathcliff, zise domnul Earnshaw cu superioritate; așa, o dată ți-e îngăduit.

— Nu, nu vreau, răspunse băiatul, care, în sfârșit, își recăpătase graiul; nu mă las batjocorit. Asta nu rabd!

Și era gata s-o zbughească din casă, dar domnișoara Cathy puse iarăși mâna pe el.

— N-am vrut să râd de tine, îi zise, dar nu m-am putut stăpâni; haide, Heathcliff, dă măcar mâna cu mine! De ce ești îmbufnat? Am râs numai pentru că-mi pari atât de ciudat! Dacă te speli pe obraz și-ți perii părul, totul va fi în ordine. Dar ești așa de murdar!!

Își plimbă privirea îngrijorată de la degetele lui murdare, pe care le ținea în mâna ei, la rochia pe care o purta, conștientă că atingerea lor nu i-ar putea-o înfrumuseța.

— Nu trebuia să te atingi de mine! îi răspunse el, urmărindu-i privirea și smulgându-și mâna din mâna ei. O să fiu murdar dacă-mi place; și-mi place să fiu murdar, și voi fi murdar.

Și zicând asta, o zbughi din cameră cu capul înainte, spre marea plăcere a stăpânului și stăpânei și spre profunda tulburare a domnișoarei Catherine, care nu putea înțelege pentru ce observațiile ei provocaseră o asemenea răbufnire de mânie.

După ce mi-am făcut datoria de cameristă pe lângă noua venită și mi-am pus prăjiturile la cuptor, am înveselit sala și bucătăria cu niște focuri mari, așa cum se cuvine în ajun de Crăciun, și m-am pregătit să mă distrez de una singură, cântând mai multe colinde, fără a ține seama de părerile lui Joseph, care socotea că melodiile vesele pe care le alesesem sunt cântece lumești. El se retrăsese să se roage singur în odaia lui, iar domnul și doamna Earnshaw căutau s-o distreze pe domnișoara, arătându-i o seamă de mărunțișuri pe care le cumpăraseră pentru a le dăruii copiilor Linton, drept recunoștință pentru bunătatea lor. Îi poftiseră pentru a doua zi la Wuthering Heights, dar doamna Linton acceptase invitația cu o singură condiție: ca odorele ei să fie cu toată grija ținute departe de acel "băiat rău, care înjură".

Așa că rămăsesem singură. Simțeam mirosul puternic de mirodenii al prăjiturilor care se coceau; admiram vasele de bucătărie strălucitoare de curățenie, ceasul lustruit și împodobit cu iederă, vasele de argint înșirate pe o tavă gata să fie umplute cu bere caldă și parfumată și, mai presus de toate, roadele grijii mele deosebite: curățenia imaculată a pardoselii, bine

măturată și bine spălată. În sinea mea am adus laudele cuvenite fiecărui obiect în parte, apoi mi-am reamintit că bătrânul Earnshaw venea în bucătărie după ce totul fusese rânduit, îmi spunea că sunt o fată bună și-mi strecura în mână un șiling, ca dar de Crăciun. De-aici gândurile mele trecură la dragostea lui pentru Heathcliff și la groaza pe care-o avea ca nu cumva după moartea lui băiatul să sufere disprețul celorlalți. Asta, firește, mă făcu să mă gândesc la starea actuală a sărmanului băiat și, de unde cântam, m-am trezit plângând. Dar foarte curând mi-am dat seama că ar fi mai cuminte să caut să îndulcesc parte din nedreptățile pe care le îndura, decât să vărs lacrimi din pricina lor: m-am ridicat și am ieșit în curte să-l caut. Nu era departe; l-am găsit ținându-și părul strălucitor al noului ponei din grajd și dând de mâncare celorlalte vite, ca de obicei.

— Grăbește-te, Heathcliff! îi zisei; e tare plăcut în bucătărie, iar Joseph e sus. Grăbește-te și vino să te îmbrac frumos, până nu sosește domnișoara Cathy; atunci veți putea sta împreună, locul întreg din fața căminului va fi numai pentru voi doi, și veți pălăvrăgi în voie până la culcare.

El își văzu de treabă fără a-și întoarce măcar capul spre mine.

— Vino, hai, vii? îi zisei din nou. Am făcut pentru fiecare din voi câte un cozonăcel și ție îți trebuie cel puțin o jumătate de ceas ca să te îmbraci ca lumea.

Așteptai cinci minute, dar, neprimind răspuns, am plecat. Catherine cină cu fratele și cumnata ei, iar Joseph și cu mine avurăm parte de-o masă nu prea prietenoasă, piperată dintr-o parte cu dojeni, iar de alta cu obrăznicii. Prăjitura și brânza lui Heathcliff au rămas toată noaptea pe masă, pentru iele. Își făcu de lucru până la nouă seara, apoi se urcă, mut și posomorât, în odaia lui. Cathy stătu trează până târziu, căci avea o mulțime de lucruri de pregătit pentru primirea noilor ei prieteni. O dată veni în bucătărie să stea de vorbă cu vechiul ei prieten; dar, negăsindu-l, se opri să mă întrebe ce se petrece cu el, apoi se întoarse din nou în casă. Dimineața, Heathcliff se sculă devreme și, fiind zi de sărbătoare, se duse să-și plimbe amărăciunea pe coclauri și nu se întoarse decât după ce întreaga familie plecase la biserică. Postul și reculegerea păreau să-l fi înseninat. După ce-mi dădu câteva târcoale, făcându-și curaj, exclamă brusc:

— Nelly, îmbracă-mă ca lumea! Am hotărât să fiu cuminte!

— E și vremea, îi spusei. Ai supărat-o pe Catherine, și sunt sigură că-i pare rău că s-a întors acasă! Te porți de parcă ai invidia-o pentru că i se dă mai multă atenție decât ție.

Că ar fi putut-o invidia pe Catherine, îi era de neînțeles, dar c-a supărat-o înțelese numaidecât.

— A spus că-i supărată? întrebă el, privindu-mă foarte serios.

— Azi-dimineață, când i-am spus c-ai plecat, a plâns.

— O fi, dar eu am plâns astă-noapte, răspunse; și-aveam mai multe motive decât ea să plâng.

— Da, aveai motive să te duci la culcare cu inima plină de mândrie și cu stomacul gol, îi zisei. Oamenii orgolioși își fac singuri griji și necazuri. Dar dacă ți-e rușine de purtarea ta, trebuie să-i ceri iertare, nu uita, când se întoarce. Trebuie să te duci la ea și să-i spui că vrei s-o săruți și să-i mai spui... în fine, tu știi cel mai bine ce să-i spui; dar fă-o din tot sufletul, și să

nu crezi că din pricina hainelor ei frumoase s-a schimbat, înstrăinându-se de tine. Iar acum, cu toate că trebuie să pregătesc prânzul, am să-mi fac timp și-am să te gătesc încât Edgar Linton să pară o marionetă pe lângă tine; așa și este. Tu ești mai tânăr, dar fac prinsoare că ești mai înalt și ai umerii de două ori mai lați decât el; ai putea să-l trănțești la pământ cât ai clipi din ochi! Nu-i așa că ai fi în stare?

Fața lui Heathcliff se luminează pentru o clipă; dar el se întunecă din nou și oftă.

— Știi, Nelly, chiar dacă l-aș trânti de douăzeci de ori la pământ, el tot nu se face mai urât, și nici eu mai frumos. Aș vrea să am părul blond și pielea albă, să fiu elegant și binecrescut și să am norocul de-a fi tot atât de bogat cât va fi el!

— Și, la fel ca el, s-o strigi pe mama la fiecare pas, adăugai eu, și să tremuri când un băiat de la țară ridică pumnul la tine și să stai acasă toată ziua ca nu cumva să te ude ploaia. O, Heathcliff, ești cam slab de înger, îi zisei din nou. Vino la oglindă și-am să-ți arăt eu ce trebuie să-ți dorești. Vezi tu cutele astea dintre ochi și sprâncenele astea groase, care, în loc să fie arcuite, se adâncesc la mijloc? Și perechea asta de drăcușori negri, îngropați atât de adânc și care niciodată nu-și deschid cu îndrăzneală ferestrele, ci stau la pândă lucind pe sub ele, ca niște iscoade ale diavolului? Dorește și învață să netezești acele cute posomorâte dintre sprâncene, să deschizi tare pleoapele și să schimbi drăcușorii în îngeri plini de încredere, nevinovați, care să nu bănuiască pe nimeni și să nu se îndoiască de nimic, să vadă întotdeauna prieteni acolo unde nu-s siguri că vad dușmani. Caută să n-ai înfățișarea unui dulău arțăgos, care, deși știe că merită loviturile primite, din pricina suferinței lui urăște atât pe cel ce i le dă cât și pe toată lumea.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că trebuie să-mi doresc ochii mari, albaștri, și fruntea netedă a lui Edgar Linton, îmi răspunse Heathcliff. Ei bine, află că le doresc, dar asta nu mă va ajuta să le și capăt.

— O inimă bună te va face să ai o față plăcută, băiete, chiar dac-ai fi negru în toată legea, zisei eu mai departe; dar o inimă rea schimonosește cel mai frumos obraz în ceva mai urât decât urâtul. Iar acum, după ce-am isprăvit cu spălatul, pieptănatul și bosumflarea, spune și tu dacă nu te poți socoti chiar frumușel? Și zău că ești frumușel. S-ar putea crede că ești un prinț deghizat. Cine știe dacă nu cumva tatăl tău a fost împăratul Chinei, iar mama ta, împărăteasa Indiei, și dacă fiecare din ei n-ar fi putut cumpăra, cu venitul lor pe-o săptămână atât Wuthering Heights cât și Thrushcross Grange?! Ponte c-ai fost furat de pirați și adus în Anglia! În locul tău mi-aș imagina că mă trag dintr-un neam mare și, gândindu-mă la ce-am fost, aș căpăta curajul și demnitatea de a îndura persecuțiile unui mic fermier!

Am pălăvrăgit așa mai departe și, încetul cu încetul, Heathcliff își descreți fruntea și fața lui căpătă o expresie mai plăcută. Deodată, convorbirea noastră fu întreruptă de zgomotul unei trăsură care urcase drumul și intra în curte. El fugi la fereastră și eu la ușă; am ajuns tocmai la timp ca să-i putem vedea pe cei doi tineri Linton înfodoliți în paltoane și blănuri, coborând din trăsura familiei, iar pe cei din familia Earnshaw descălecând; iarna deseori se duceau călare la biserică. Catherine prinse de mână pe cei doi copii, îi conduse în casă și-i așeză în fața focului, care

foarte curând le îmbujoră obraji.

L-am îndemnat pe Heathcliff să se grăbească să le arate cât e de prietenos. Mă ascultă numaidecât; dar, spre ghinionul lui, în momentul în care deschidea ușa bucătăriei ca să iasă, Hindley, din cealaltă parte o împingea ca să intre. Se întâlniră, și stăpânul, enervat, văzându-l curat și vesel, sau vrând poate să-și respecte făgăduiala făcută doamnei Linton, îl îmbrânci brusc înapoi și-i porunci, furios, lui Joseph:

— Scoate-l pe individ din odaie și trimite-l în pod până după masă. Dacă rămâne singur aici, are să-și vâre degetele în tarte și are să fure fructele din ele.

— Nu, domnule, nu m-am putut opri să-i răspund, n-are să se atingă de nimic. Cred că și el are dreptul la o parte din bunătățile astea, ca și noi de altfel.

— Are să-și primească ce i se cuvine din mâna mea dacă-l mai prind pe-aici înainte de a se întuneca! strigă Hindley. Ieși afară, vagabondule! Ce te fudulești ca un cocoș? Acuși pun mâna pe unul din zulfii tăi eleganți și-ai să vezi cum o să ți-l lungesc!

— Sunt destul de lungi și-așa, zise tânărul domn Linton, care privea pe furiș din pragul ușii. Mă mir că nu-i dau dureri de cap. Iar deasupra ochilor parc-ar avea o coamă de mânz.

Făcu observația asta fără intenția de a-l jigni pe Heathcliff; dar firea violentă a acestuia nu era făcută să rabde vreun cuvânt ce semăna a obraznicie, mai cu seamă când venea din partea tânărului Linton, pe care părea să-l urască încă de pe-atunci ca pe-un rival. Puse mâna pe un castron plin cu sos de mere fierbinte (primul obiect care-i căzu în mână) și-l azvârli așa, plin cum era, peste obrazul și gâtul vorbitorului, care începu să se văicărească atât de cumplit, încât Isabella și Catherine veniră în goana mare la fața locului. Domnul Earnshaw îl înhăță pe vinovat și-l duse în odaia lui unde, fără îndoială, i-a administrat un strașnic remediu pentru a-i răcori criza de furie, căci se întoarse roșu la obraz și cu răsuflarea tăiată. Eu am luat o cârpă de vase și am început să frec, mânioasă, nasul și gura lui Edgar, spunându-i că bine-a pățit dacă se amestecă în treaba altuia. Sora lui începu să plângă și să spună că vrea să se întoarcă acasă, iar Cathy, năucă, stătea lângă ei, cu obraji roșii de rușine.

— N-ar fi trebuit să vorbești cu el! îi spuse domnului Linton pe un ton dejenitor. Era prost dispus; și acum, iată, ne-ai stricat toată ziua. Pe el o să-l bată, și eu nu pot răbda să-l bată! Nu mai pot mânca nimic! Pentru ce-ai vorbit cu el, Edgar?

— N-am vorbit cu el, spuse plângând în hohote tânărul; apoi se smuci din mâinile mele și începu să se curețe cu batista lui de olandă. I-am făgăduit mamei că n-am să-i spun nici o vorbă și m-am ținut de făgăduială; n-am vorbit cu el.

— Bine, atunci nu mai plânge, răspunse Catherine cu dispreț, doar nu te-a omorât. Nu face și tu atâta zarvă; uite, vine fratele meu! Taci, Isabella! Ți-a făcut cineva ție vreun rău?

— Haideți, copii, fiecare la locul lui! strigă Hindley cu un aer agitat. M-am încins de-a binelea cu bestia aceea de băiat. Iar data viitoare, domnule Edgar, fă-ți dreptate singur, cu pumnii dumitale, să vezi ce poftă de mâncare-o să capeți!

Și în fața unor bucate atât de bine mirositoare, își recăpătară cu toții

calmul. Plimbarea le deschisese pofta de mâncare și se mângâiară ușor, căci lor nu li se întâmplase de fapt nici o nenorocire. Domnul Earnshaw le umplu farfuriile cu bunătăți, iar doamna îi înveseli povestindu-le lucruri hazlii. Eu stăteam la spatele scaunului ei și mă întristasem văzând-o pe Catherine, care, cu ochii uscați și cu un aer indiferent, începuse să taie aripa de găscă din fața ei. "Ce copil nesimțitor! îmi zisei, cât de ușor trece peste necazurile vechiului ei tovarăș de joacă! N-aș fi crezut să fie atât de egoistă!" Dar Cathy duse o îmbucătură până la gură, apoi o puse din nou în farfurie, obrații i se îmbujorară și-o năpădiră lacrimile. Scăpă furculița pe jos. Se aplecă cu grabă, ascunzându-se sub fața de masă ca ceilalți să nu-i observe emoția. N-am mai spus că-i nesimțitoare, căci mi-am dat seama de tortura pe care o îndurase toată ziua și strădania ei ca să rămână cu orice preț singură, să se poată duce până la Heathcliff; dar, după cum am descoperit mai târziu când am încercat să-i duc în ascuns de mâncare, stăpânul îl încuiase sus, în pod.

Seara am dansat. Atunci Cathy, întrucât Isabella Linton n-avea cu cine dansa, l-a rugat pe domnul Hindley să-i dea drumul. Rugămintile ei fură însă zadarnice, iar eu am fost desemnată să umplu golul. Agitația dansului ne făcu să uităm tot necazul, și plăcerea noastră crescuse și mai mult când sosi orchestra din Gimmerton, compusă din cincisprezece instrumente: o trompetă, un trombon, clarinete, basuri, cornuri de vânătoare și un violoncel, în afară de coriști. Aceștia se duc întotdeauna, de Crăciun, pe la casele mai respectabile, unde li se dau ceva bani; pentru noi era o mare sărbătoare când îi auzeam cântând. După ce-au intonat colindele obișnuite, le-am cerut să ne cânte și câteva melodii vesele. Doamnei Earnshaw îi plăcea muzica, așa că ne-au cântat mult.

Și Catherinei îi plăcea; dar, pretinzând că sunetele sunt mai dulci auzite din capul scării, se urcă sus, în întuneric. Eu am urmat-o. Ușa sălii se închise și nimeni n-a observat lipsa noastră. Era atâta lume! Cathy nu se opri în capul scării, ci se urcă sus, în podul unde era încuiat Heathcliff, și-l strigă. La început, refuză cu încăpățănare să-i răspundă; dar ea stăruie și în cele din urmă îl convinse să stea de vorbă cu ea printre scînduri. Eu i-am lăsat pe bieții copii să vorbească netulburați, până când mi s-a părut că muzica e pe cale să se oprească, pentru ca muzicanții să poată gusta și ei câte ceva; atunci am alergat iute pe scară să-i dau de veste. Dar în loc s-o găsesc afară, îi auzii glasul înăuntru. Maimuțica se strecurase pe acoperiș printr-o fereastră, și intrase în podul unde era încuiat Heathcliff. Cu mare greutate am putut-o scoate de acolo. O dată cu Catherine, ieși și Heathcliff, și ea stăruie să-l iau cu mine în bucătărie, deoarece Joseph plecase la un vecin ca să nu mai audă cântecele noastre "diavolești", cum le zicea el. Le-am spus că nu vreau să-i încurajez cu nici un preț în șiretlicurile lor, dar deoarece prizonierul ajunase de ieri de la amiază, am hotărât să închid de data asta ochii și să-l păcălim pe domnul Hindley; Heathcliff coborî, eu îi pusei un scaun lângă foc și-i dădui o mulțime de bunătăți; dar băiatul se simțea rău și nu putu mânca decât foarte puțin, iar toate încercările mele de a-l distra fură respinse. Își sprijini coatele pe genunchi, bărbia în palme și rămase mut, cufundat în gânduri. Când l-am întrebat la ce se gândește, mi-a răspuns pe un ton grav:

— Caut să văd cum am să-i pot plăti toate astea lui Hindley. Nu-mi pasă cât voi avea de așteptat, dacă până la urmă tot i le voi plăti. Sper să

nu moară înainte!

— Rușine să-ți fie Heathcliff, îi spusei. Numai Dumnezeu are dreptul să pedepsească pe cei răi; noi trebuie să învățăm să iertăm.

— Nu. Dumnezeu n-ar avea nici pe departe satisfacția pe care aş avea-o eu, răspunse el. Vreau numai să descopăr cea mai bună cale! Las' pe mine! Îmi fac eu planul. Câtă vreme mă gândesc la asta, nu simt nici o durere.

— Dar, domnule Lockwood, eu uit că poveștile astea nu vă pot distra. Îmi pare rău că m-am luat atâta cu vorba... mâncarea vi s-a răcit și picați de somn! V-aș fi putut spune povestea lui Heathcliff, adică tot ce-ar fi trebuit să știți despre el, în câteva cuvinte.

Apoi menajera mea se opri din vorbă, se ridică și începu să-și strângă lucrul; dar eu nu mă simțeam în stare să mă mișc de lângă cămin și somnul nuvoia să vină.

— la loc, doamnă Dean, strigai, mai rămâi o jumătate de oră! Foarte bine ai făcut că mi-ai povestit totul așa, pe îndelete. Așa-mi place, și trebuie să-mi spui toată povestea tot așa. Căci fiecare personaj despre care mi-ai vorbit mă interesează într-un fel sau altul.

— Acuși bate ceasul unsprezece, domnule.

— N-are a face, n-am obiceiul să mă culc la ore mari. Pentru un om care doarme până la zece dimineața, ora unu sau două e foarte potrivită.

— N-ar trebui să dormiți până la zece. Până la ora aceea partea cea mai frumoasă a dimineții a și trecut. Omul care nu și-a isprăvit jumătate din munca zilei până la ora zece riscă să nu facă nimic nici în cealaltă jumătate.

— Cu toate acestea ia loc din nou, doamnă Dean, căci mâine am de gând să lungesc noaptea până după-amiază. Presimt că am răcit zdravăn, dacă n-o fi chiar ceva mai grav.

— Sper că nu, domnule. Bine, dar dați-mi voie să sar peste trei ani: în timpul acela doamna Earnshaw...

— Nu, nu, nu admit asta. Poți să-ți imaginezi ce stare sufletească ai avea dacă pe covorul din fața duminale ar sta o pisică ce și-ar linge pisoii, iar dumneata ai urmări-o cu atâta atenție, încât dacă ar uita să lingă urechea unui pisoi, ți-ai ieși din fire?

— Într-o foarte adormitoare dispoziție, aş spune.

— Dimpotrivă, în starea aceasta omul este foarte surescitat. Așa sunt eu acum, și de aceea te rog să povestești mai departe cu de-amănuntul. Pentru mine, oamenii de pe-aici sunt cu mult mai interesanți decât cei de la oraș, după cum un păianjen e mai important pentru un om din închisoare decât pentru cei dintr-o casă țărănească; și totuși interesul acesta deosebit nu se datorează numai situației spectatorului. Oamenii de-aici trăiesc mai intens, mai adânc și mai puțin superficial, nu sunt supuși efemerului și frivolităților. Încep să cred că aici ai putea iubi toată viața o singură ființă. Până acum eram cu desăvârșire convins că nu există dragoste care să dureze mai mult de un an. Situația unora seamănă cu aceea a unui om flămând așezat la masă în fața unui fel unic de mâncare, asupra căruia își concentrează toată pofta, prețuindu-l după cum se cuvine; a altora, cu aceea a omului poftit la un ospăț cu bucate diverse, pregătite de bucătari francezi; poate că din acest ospăț omul nostru va alege tot cu atâta plăcere, dar în prețuirea și amintirea lui fiecare fel nu va

fi decât o neînsemnată fărmă.

— Oh! Noi cei de pe-aici suntem aidoma cu oamenii de pretutindeni, dacă reușiți să ne cunoașteți, observă doamna Dean, cam mirată de spusele mele.

— Iartă-mă, îi răspunsei; dumneata, doamnă dragă, ești o mărturie izbitoare împotriva acestei afirmații. În afară de câteva provincialisme neînsemnate, manierele dumitale n-au nici o trăsătură pe care, de obicei, eram obișnuit s-o consider caracteristică tagmei din care faci parte. Sunt convins că dumneata ai gândit mult mai mult decât gândesc majoritatea servitorilor, în general. Dumneata ai fost silită să-ți cultivi mintea pentru că n-ai avut prilejul să-ți fărâmițezi viața ocupându-te cu fel de fel de fleacuri.

Doamna Dean începu să râdă:

— Eu, din parte-mi, mă consider un soi de om zdravăn și cuminte, spuse ea; nu numai pentru c-am trăit printre dealurile astea și-am văzut an de an aceleași fețe și un șir întreg de fapte, dar și pentru că am fost supusă unei aspre discipline, care m-a învățat să fiu înțeleaptă; și-apoi am citit și eu câte ceva, mult mai mult decât vă închipuiți dumneavoastră, domnule Lockwood. Nu puteți deschide o carte din biblioteca asta pe care să n-o fi răsfoit și eu, și din fiecare m-am ales cu câte ceva, în afară de rândul acela cu cărți grecești și latinești și de cele franțuzești; dar și pe-acelea știu să le deosebesc unele de altele; la mai mult decât atâta nu vă puteți aștepta din partea mea; sunt fată de om sărac. Cu toate astea, dacă vreți să auziți mai departe povestea mea, așa cum v-am spus-o până acum, cu de-amănuntul, ar fi mai bine, e drept, să nu rup firul; și în loc să sar peste trei ani, să mă mulțumesc a trece la vara următoare — vara anului 1778 — cu aproape douăzeci și trei de ani în urmă, adică.

CAPITOLUL 8

În dimineța unei zile frumoase de iunie s-a născut primul copilăș pe care urma să-l cresc eu, și ultimul din vechea familie Earnshaw. Eram la cositul fânului pe un câmp îndepărtat, când fata care ne aducea de obicei prânzul veni în fuga mare, cu un ceas mai devreme, trecând prin fâneață și strigându-mă întruna.

— Oh, ce prunc mare! spuse ea gâfâind. Cel mai frumos băiat care s-a văzut vreodată pe lume! Dar

doctorul Kenneth zice că doamna o să moară; zice că de câteva luni suferă de oftică. L-am auzit când i-a spus domnului Hindley; cică acum, nemaiaivând nimic care s-o țină în viață, are să moară la toamnă. Vino numaidecât acasă. Dumneata, Nelly, trebuie să-l dădăcești, să-l hrănești cu zahăr și lapte și să-i porți de grijă zi și noapte. Ce n-aș da să fiu în locul dumitale! După ce-o să moară doamna, o să fie ca și copilul dumitale.

— E chiar atât de bolnavă? am întrebat-o, aruncând furca la pământ și legându-mi boneta.

— Cred că da, dar se pare că e plină de curaj, răspunse fata; vorbește de parcă are să trăiască până l-o vedea om în toată firea. E fericită până peste cap, e un copil atât de frumos! Eu, să fiu în locul ei, n-aș muri, m-aș face bine numai uitându-mă la el, în ciuda lui Kenneth. Tare

m-am înfuriat pe el! Doamna Archer venise jos în sală să-i arate și stăpânului îngerașul, și fața lui începuse să se lumineze, când cobea cea bătrână pași spre el și-i zise: "Earnshaw, e o binecuvântare că nevasta dumitale a fost până acum cruțată, pentru a-ți lăsa acest fiu. Când a venit aici eram convinsă că nu va trăi multă vreme, iar acum trebuie să-ți spun că iarna va aduce probabil sfârșitul ei. N-are rost să te zbuciumi și să te frământă, n-avem ce-i face. De altfel, ar fi trebuit să te gândești mai bine înainte de-a lua de nevastă o fată atât de prăpădită!"

— Și ce-a răspuns stăpânul? am întrebat-o.

— Cred c-a înjurat, dar mie nu-mi păsa de el, eu voiam să văd pruncul! Și fata începu din nou să-l descrie, încântată. Eu, la fel de mișcată, m-am grăbit spre casă; mă bucuram să văd copilul, cu toate că-mi era foarte milă de Hindley. În inima lui nu era loc decât pentru doi idoli: soția și el însuși. Îi iubea peste măsură de mult pe amândoi, dar pe ea o adora, și nu prea vedeam cum are să poată îndura pierderea.

Când am ajuns la Wuthering Heights l-am găsit stând în prag; și în timp ce intram în casă, l-am întrebat ce face copilașul.

— Mai-mai s-o ia la fugă, Nelly, mi-a răspuns arborând un zâmbet vesel.

— Și doamna? am îndrăznit să-l întreb: doctorul zice că...

— Dă-l dracului de doctor! m-a întrerupt roșind. Frances e bine de tot și de azi într-o săptămână, pe vremea asta, va fi perfect sănătoasă. Te duci sus? Spune-i te rog că vin și eu, dacă-mi făgăduiește că nu va vorbi. Am plecat de lângă ea fiindcă n-a vrut să tacă din gură, și trebuie, spune-i că domnul Kenneth zice că trebuie să stea liniștită.

Eu i-am transmis doamnei Earnshaw mesajul; părea foarte bine dispusă și mi-a răspuns vesel:

— Abia am scos o vorbă, Ellen, și de două ori a ieșit din odaie plângând. Bine, spune-i că-i făgăduiesc să nu mai vorbesc; dar nu pot să nu râd de el!

Biata făptură! Până-n săptămâna morții nu și-a pierdut buna dispoziție, iar bărbatul ei stăruia cu încăpățănare, ba chiar cu furie, că sănătatea i se îmbunătățește din zi în zi. Când Kenneth i-a spus că în acel stadiu al bolii doctoriile nu-i mai sunt de folos și n-are rost să mai cheltuiască bani cu îngrijirea ei, Hindley i-a răspuns:

— Știi că nu trebuie s-o mai caut... e perfect sănătoasă... și nu-i mai trebuie nici o îngrijire din partea dumitale! Niciodată n-a fost ofticoasă. A avut febră, dar acum i-a trecut. Pulsul ei bate tot atât de rar ca și al meu, iar obrații îi sunt tot atât de reci ca ai mei.

Soției i-a spus aceeași poveste, și mi se pare că ea l-a crezut. Dar într-o noapte, pe când sta rezemată de umărul lui și spunea tocmai că are impresia că a doua zi se va putea scula din pat, a avut o criză de tuse foarte ușoară. El a cuprins-o în brațe, ea i-a pus mâinile în jurul gâtului, s-a schimbat la față, și moartă a fost.

Și așa cum prezisese fata, copilașul stăpânului, pe care-l chema Hareton, rămase cu totul pe seama mea. În privința copilului, domnul Earnshaw se mulțumea să știe că-i sănătos și să nu-l audă niciodată plângând. Dar, în ceea ce-l privea pe el, era disperat, durerea lui era de felul acela care nu te lasă să te vaiți. Nu plângea și nici nu gemea. Blestema și sfida; ura pe Dumnezeu și pe oameni și începu să ducă o viață

desfrânată. Servitorii nu i-au putut îndura multă vreme purtarea urâtă și tiranică; Joseph și cu mine am fost singurii care am rămas. Pe mine nu m-a lăsat inima să dezertez de la datorie, și de altfel trebuie să știți dumneavoastră că eu eram sora lui de lapte și deci mai îngăduitoare față de el decât ar fi putut fi un străin; iar Joseph a rămas ca să facă pe grozavul cu arendașii și muncitorii și pentru că se simțea sortit să trăiască într-un loc unde găsea nenumărate nelegiuiri de condamnat.

Obiceiurile urâte și tovărășiile rele ale stăpânului n-au fost o pildă bună pentru Catherine și Heathcliff. Modul cum se purta cu acesta din urmă ar fi fost îndeajuns să facă un diavol chiar și dintr-un sfânt. Și adevărul e că în epoca aceea băiatul părea stăpânit de o putere diavolească. Privea încântat cum Hindley decade fără scăpare și cum devine, din zi în zi, tot mai sălbatic, mai întunecat și mai fioros. Nici nu vă pot descrie ce infern era în casa noastră. Pastorul nu mai dădea pe-acolo, și până la urmă nici un om cumsecade nu se mai apropia de noi, cu excepția lui Edgar Linton, care venea adeseori la domnișoara Cathy. La cincisprezece ani, ea era regina acestor ținuturi; nici o fată nu se putea asemui cu ea; devenise o faptură încrezută și îndărătnică! Trebuie să recunosc că, după ce trecuse de anii copilăriei, n-o mai iubeam atât și o înfruntam destul de des, căutând să-i mai potolesc îngâmfarea. Totuși ea n-a prins niciodată pică pe mine. Era de o statornicie uimitoare în ceea ce privește vechile ei sentimente; chiar dragostea pentru Heathcliff s-a menținut neclintită; iar tânărul Linton, cu toată superioritatea lui, numai cu greu a izbutit să trezească în ea sentimente de profunzimea celor pe care le avea față de Heathcliff. Edgar Linton a fost ultimul meu stăpân; portretul acela de deasupra căminului e al lui. Mai demult se afla acolo și portretul soției sale, dar a fost luat, căci altfel ați fi putut vedea ceva din ceea ce a fost ea odată. Puteți desluși ceva din acest portret al domnului Linton?

Doamna Dean ridică lumânarea, iar eu am putut distinge o față blândă, foarte asemănătoare cu a tinerei doamne de la Wuthering Heights, dar cu o expresie mai gânditoare și mai prietenoasă. Era un tablou frumos. Părul blond, lung, cădea în bucle ușoare pe tâmpile; ochii erau mari și serioși, fața poate prea gingașă. Nu m-am mirat că domnișoara Catherine Earnshaw și-a putut uita primul prieten pentru un bărbat ca acesta! Dar m-am mirat mult că un om cu un suflet corespunzător acestei fizionomii s-a putut îndrăgosti de Catherine Earnshaw, dacă aceasta a fost așa cum mi-o închipuiam eu.

— Un portret foarte plăcut, spusei femeii. Îi seamănă?

— Da, îmi răspunse; dar când era vesel arăta și mai bine. Asta era expresia lui obișnuită; de fapt nu era destul de vioi.

După cele cinci săptămâni petrecute la familia Linton, Catherine păstră legătura cu ei; și cum nu voia să-și dezvăluie defectele, căci avea destul bun-simț pentru a-i fi rușine să se poarte brutal cu niște oameni care erau tot timpul atât de politicoși cu ea, s-a impus fără să vrea bătrânilor, adică doamnei și domnului Linton, arătându-se amabilă și sensibilă când era împreună cu ei și cucerind atât admirația Isabellei cât și inima lui Edgar. La început aceste cuceriri au măgulit-o, căci era plină de ambiție, și astfel, fără a avea intenția precisă de a induce în eroare pe cineva, a ajuns să-și formeze un caracter dublu. În casa unde se vorbea despre Heathcliff ca despre un "derbedeu ordinar" și "mai rău decât o

brută” avea grijă să nu se poarte ca el; dar acasă la ea nu se osteni să aibă maniere elegante căci toată lumea ar fi râs de ea, nici să-și frâneze firea-i sălbatică, de vreme ce acest efort nu i-ar fi sporit prestigiul și nici nu i-ar fi adus laude.

Domnul Edgar avea rareori îndrăzneala să vină fățiș la Wuthering Heights. Fiind îngrozit de reputația lui Earnshaw, îi era frică să dea ochii cu el. Cu toate acestea, noi îl primeam întotdeauna cât se poate de politicos: până și stăpânul, știind pentru ce vine, se ferea să-l jignească, iar când simțea că nu poate fi amabil, se ferea din calea lui. Eu cred că vizitele lui Edgar nu-i prea plăceau domnișoarei Catherine. Ea nu era prefăcută, nu era o frivolă și se vedea limpede că întâlnirile dintre cei doi prieteni ai ei îi displăceau. Căci dacă Heathcliff își arăta disprețul față de Linton în prezența acestuia, ea nu-i putea da dreptate nici pe jumătate din cât îi dădea în absența lui; iar când Linton își manifesta dezgustul și antipatia față de Heathcliff, nu cuteza să privească indiferentă aceste sentimente, dar se prefăcea că desconsiderarea tovarășului ei de joacă o lasă rece! Adeseori mă distram văzând încurcătura și frământările ei tainice, pe care zadarnic se străduia să le ascundă ca să scape de batjocura mea. Poate să vă pară că eram răutăcioasă, dar Catherine se arăta atât de trufașă încât, până n-o umileai silind-o să se poarte cu mai multă smerenie, era cu neputință să-ți fie milă de ea, chiar când suferea. În cele din urmă a ajuns să-mi vorbească deschis și să capete încredere în mine. Nu exista nimeni altcineva pe care și l-ar fi putut face sfetnic.

Într-o după-amiază domnul Hindley plecă de acasă, și Heathcliff hotărî să-și facă din acea zi o sărbătoare. Cred că avea șaisprezece ani pe atunci; și, fără să fi fost urât sau lipsit de inteligență, avea o expresie respingătoare, care a dispărut cu totul din înfățișarea lui actuală. În primul rând, în vremea aceea pierduse orice urmă de educație primită în copilărie. Munca grea, din zori și până-n toiul nopții, stinsese interesul pe care-l avusese odată pentru dobândirea noilor cunoștințe, cât și dragostea de cărți sau de învățătură. Sentimentul de superioritate, sădit în el din copilărie prin părăsirea pe care i-o arătase bătrânul Earnshaw, dispăruse. Se luptase multă vreme să țină pasul la învățătură cu Catherine, dar cedase cu mare, deși nemărturisit, regret; cedase cu desăvârșire; și când și-a dat seama că-i sortit să decadă sub nivelul său de odinioară, nimic nu l-a mai putut convinge să facă măcar un singur pas pentru a se ridica. Și atunci înfățișarea începu să oglindească decăderea lui intelectuală: căpătă un umblet greoi și o fizionomie grosolană. Avusese întotdeauna o fire închisă, dar în ultima vreme devenise atât de posac și de sălbatic, încât părea aproape idiot; și parcă-i făcea o plăcere sumbră să provoace mai curând aversiune decât stima puținilor oameni pe care-i cunoștea.

Catherine și cu Heathcliff continuau să fie nedespărțiți ori de câte ori el putea scăpa de la lucru; dar nu-i mai spunea cu glas tare c-o iubește, și se trăgea îndărăt, mânios și bănuitor, în fața mângâierilor ei copilărești, ca și cum și-ar fi dat seama că gesturile mângâietoare erau un fel de dărnicie forțată. În după-amiaza despre care vă vorbeam, Heathcliff intră în sală, spunându-ne că în ziua aceea nu se mai duce la lucru. Eu tocmai o ajutam pe domnișoara Cathy să se gătească; nu prevăzusem că Heathcliff va lua hotărârea să lenevească și, crezând că va rămâne singură în casă, reușise, nu știu pe ce cale, să-l înștiințeze pe domnul Edgar de lipsa fratelui ei; și

se pregătea să-l primească.

— Cathy, ești ocupată în după-amiaza asta? Te duci undeva? întrebă Heathcliff.

— Nu, plouă, răspunse ea.

— Atunci de ce te-ai îmbrăcat cu rochia aia de mătase, spuse el. Sper că nu vine nimeni aici.

— Nu, după câte știu eu, bâlbâi domnișoara; dar tu ar trebui să fii acum la câmp, Heathcliff. Abia a trecut un ceas de la amiază, credeam că ești la lucru.

— Nu se întâmplă des să scăpăm de prezența blestemată a lui Hindley, zise băiatul. Azi nu mai lucrez, stau cu tine.

— Oh, dar are să te pârască Joseph, zise ea timid; ar fi mai bine să te duci!

— Joseph încarcă piatră de var de partea cealaltă a stâncii de la Peniston; are de lucru până se întunecă, așa că n-o să afle niciodată.

Și, zicând așa, veni agale lângă foc și se așeză. Catherine rămase o clipă pe gânduri, cu sprâncenele încruntate — socotea că e necesar să-i netezească intrusului calea.

— Isabella și Edgar Linton au spus că poate trec azi după-amiază pe aici, zise după un minut de tăcere. Cum văd că plouă, s-ar putea să nu vină, dar, dacă vin, riști să fii certat degeaba.

— Poruncește-i lui Ellen să le spună că ești ocupată, Cathy, stăruie el; nu mă da afară din sală pentru nătăfleții aceia de prieteni ai tăi! Câteodată îmi vine să mă plâng că ei... clar n-am s-o fac...

— Că... ce? strigă Catherine uitându-se la el cu fața tulburată. O, Nelly, adăugă apoi cu nerăbdare, smucindu-și capul din mâinile mele, m-ai pieptănat atâta, de mi-ai desfăcut toate buclele! Ajunge, lasă-mă-n pace! De ce te plângi, Heathcliff?

— De nimic... uită-te numai la calendarul din perete — îi arată o foaie de hârtie înrămată, atârnată lângă fereastră, și continuă — crucile sunt pentru serile pe care le-ai petrecut cu Lintonii, punctele pentru cele petrecute cu mine. Le vezi? Eu le-am însemnat zi de zi.

— Da... foarte caraghios! Parcă eu țin vreo socoteală, răspunse Catherine pe un ton arțagos. Și ce rost are una ca asta?

— Ca să-ți arăt că eu observ, zise Heathcliff.

— Și ce, trebuie să stau mereu cu tine? întrebă ea, tot mai enervată. Ce folos dacă stau lângă tine? Despre ce-mi vorbești? Pentru cât mă distrezi, sau pentru cât faci tu pentru mine, ai putea fi mut sau copil de țâță.

— Până acum nu mi-ai spus niciodată că vorbesc prea puțin sau că nu-ți place tovărășia mea, Cathy! exclamă Heathcliff tulburat din cale-afară.

— Nici nu poate fi vorba de tovărășie când un om nu știe nimic și nu spune nimic, murmură ea.

Prietenul ei se ridică, dar n-avu timp să mai adauge ceva, căci pe caldarâmul curții se auzi tropot de cal și, după o bătaie ușoară în ușă, tânărul Linton intră, cu fața strălucitoare de bucurie că primise această invitație neașteptată. Pe când unul intra și celălalt ieșea, Catherine putu observa, fără îndoială, deosebirea dintre cei doi prieteni ai săi. Diferența dintre ei era tot atât de mare ca aceea dintre niște dealuri carbonifere,

sterpe și o minunată vale mănoasă, iar glasul și salutul noului venit se deosebeau de ale lui Heathcliff tot atât cât și înfățișarea lui. Edgar Linton vorbea blând și încet, pronunța cuvintele ca dumneavoastră, adică mai puțin răstit și mai dulce decât vorbim noi pe-aici.

— Sper că n-am venit prea devreme, nu-i așa? zise el aruncând o privire spre mine.

Eu începusem să frec o tavă și să curăț niște sertare din celălalt capăt al bufetului.

— Nu, răspunse Catherine. Ce faci acolo, Nelly?

— Îmi văd de treabă, domnișoară, i-am răspuns. (Domnul Hindley îmi poruncise să fiu întotdeauna de față când venea domnul Linton în vizită).

Ea s-a apropiat de mine și mi-a șoptit mânioasă:

— Pleacă de-aici cu cârpele tale! Când sunt musafiri în casă, slugile n-au voie să cotrobăiască și să curețe odaia în care sunt ei!

— Profit de ocazie acum, că stăpânul e plecat, i-am răspuns cu glas tare. El nu poate suferi să deretic când e de față. Sunt sigură că domnul Edgar o să mă ierte.

— Nici eu nu pot suferi să deretici când sunt de față! exclamă Cathy pe un ton poruncitor, fără a-i da oaspetelui răgaz să scoată o vorbă. Nu-i trecuse încă enervarea după discuția cu Heathcliff.

— Îmi pare rău, domnișoară Catherine, fu răspunsul meu văzându-mi mai departe de treabă.

Ea, crezând că Edgar n-o vede, îmi smulse cârpa din mână și mă ciupi de braț, răsucindu-mi îndelung și cu mânie pielea. V-am spus că n-o iubeam și simțeam chiar plăcere s-o lovesc din când în când în vanitatea ei și apoi, în afară de asta, ciupitura fusese atât de dureroasă, încât m-am ridicat din genunchi și am început să țip:

— Oh, domnișoară, urâtă glumă! N-ai dreptul să mă ciupești și n-am să rabd una ca asta!

— Nici nu te-am atins, mincinoaso! strigă ea.

Degetele îi tremurau și era gata să repete gestul. Urechile îi erau roșii de furie; niciodată n-a avut puterea să-și ascundă sentimentele căci roșea întotdeauna până-n vârful urechilor.

— Atunci asta ce-i? i-am răspuns; și, ca să-i închid gura, i-am arătat pata roșie de pe braț.

Bătu cu piciorul în pardoseală, ezită un moment, apoi, îmboldită de răutatea din ea, mă plesni peste față cu o lovitură usturătoare, care mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Catherine, scumpa mea! Catherine! interveni Linton foarte tulburat de dubla greșeală, minciună și violență, săvârșită de idolul lui.

— Pleacă de-aici, Ellen! repetă ea tremurând toată.

Micul Hareton, nedespărțitul meu tovarăș, ședea pe jos lângă mine și, văzându-mi lacrimile, începu să plângă în hohote învinuind-o pe "mătușa Cathy cea rea". Asta a făcut-o să-și verse furia asupra căpșorului acela nenorocit: îl apucă de umeri și-l scutură pînă când bietul copil se făcu palid ca ceara; atunci Edgar, zăpăcit, ca să-l salveze, o prinse de mână. Ea își smuci pe loc mâna și tânărul, uluit, se văzu plesnit peste obraz în așa fel, încât nu mai putu crede c-a fost o glumă. Se retrase consternat. L-am ridicat în brațe pe Hareton și am plecat cu el în bucătărie, lăsând ușa deschisă, căci eram curioasă să văd cum se va sfârși

conflictul dintre ei. Musafirul insultat, palid și cu buzele tremurânde, se îndreptă spre locul unde-și pusese pălăria.

"Așa-ți trebuie! mi-am zis. Ai fost prevenit, acum vezi-ți de drum! E o binefacere c-ai putut întrezări firea ei cea adevărată."

— Unde te duci? întrebă Catherine înaintând spre ușă.

Edgar o ocoli, încercând să treacă pe lângă ea.

— Să nu pleci! exclamă Cathy energetic.

— Trebuie să plec, și am să plec! răspunse el cu o voce stăpânită.

— Nu, stăruie domnișoara, punând mâna pe clanță, încă nu! Edgar Linton, stai jos, nu mă poți lăsa în starea asta, o să fiu nenorocită toată noaptea, și nu vreau să fiu nenorocită din pricina ta!

— Pot să mai rămân după ce m-ai palmuit? întrebă Linton.

Catherine amuțise.

— M-ai speriat și mi-a fost rușine mie pentru felul cum te porți, continuă el; nu mai vin niciodată aici.

Ochii ei începură a luci, iar pleoapele i se zbăteau.

— Și ai mințit cu bună-știință! zise el.

— Nu-i adevărat! strigă Cathy, după ce-i reveni graiul. N-am făcut nimic cu bună-știință. Dar fie, — dacă vrei, pleacă. Iar eu o să plâng... o să plâng până-o să mă îmbolnăvesc!

Căzu în genunchi lângă un scaun și începu să plângă de-a binelea. Edgar stăruie în hotărârea lui până ajunse în curte. Acolo șovăi. Dar eu hotărâsem să-l încurajez.

— Domnișoara e îngrozitor de îndărătnică, domnule, i-am strigat. E rea, cât poate fi de rău un copil răzgâiat. Ați face mai bine dacă ați încăleca și ați pleca acasă, altfel se îmbolnăvește numai pentru a ne face în necaz.

El, biată făptură, se uita cu coada ochiului pe fereastră: avea putere să plece câtă are o pisică să părăsească un șoarece pe jumătate mort, sau o pasăre pe jumătate mâncată. "Ah, mi-am zis, ăsta nu mai are scăpare. E condamnat și zboară spre destinul lui!" Așa a și fost: se întoarse brusc, intră repede în casă, închise ușa în urma lui și când, după un timp, am intrat și eu să le dau de veste că domnul Earnshaw se întorsese beat turtă și era gata să dărâme casa (dispoziția lui obișnuită când se afla în această stare), am văzut că cearta avusese drept efect o și mai mare apropiere între ei și, rupând barierele timidității tinerești, îi silise să treacă dincolo de prefăcătorie de a se crede prieteni și să-și mărturisească dragostea.

Vestea sosirii domnului Hindley îl făcu pe Linton să se îndrepte în grabă spre cal, iar pe Catherine spre camera ei. Eu m-am dus să-l ascund pe micul Hareton și să descarc pușca de vânătoare a stăpânului, căci în timpul acestor crize de nebunie îi plăcea să se joace cu ea, punând în primejdie viața oricui îl provoca sau îi atrăgea prea mult atenția; așa că născocisem planul de a o descărca pentru ca, dacă până la urmă ar trage să nu poată face nici un rău.

CAPITOLUL 9

Hindley intră, răcnind fel de fel de sudălmi, de-ți era și groază să le

auzi, și mă surprinse tocmai pe când îi ascundeam fiul în bufetul din bucătărie. Hareton era pătruns de o spaimă salutară fie că întâlnea dragostea de fiară sălbatică, fie furia de nebun a tatălui, căci în prima risca să fie ucis în îmbrățișări și sărutări, iar în cealaltă să fie azvârlit în foc sau trântit de perete, așa că bietul copil ședea absolut nemișcat oriunde îl puneam.

— Iată-l, în fine, am dat de el! strigă Hindley. Mă trăgea zdravăn, ținându-mă de pielea cefei, ca pe un câine. În numele cerului și al iadului, văd că ați jurat să-mi omorâți copilul! Acum știu pentru ce nu-mi iese niciodată în cale. Dar, cu ajutorul satanei, am să-ți vâr pe gât satârul de tăiat carne, Nelly! Nu trebuie să râzi, chiar acum l-am băgat pe Kenneth cu capul în mlaștina Calului Negru; și ce mi-e unu, ce mi-s doi... iar acum am poftă să ucid pe unul din voi: simt că, până n-o fac, nu mă liniștesc!

— Numai că mie nu-mi place satârul ăl lung, domnule Hindley, îi răspunsei; l-am folosit la tăiatul heringilor roșii. Prefer să mă împușcați, dacă doriți.

— Mai bine du-te dracului! zise el; și așa are să și fie. Nici o lege din Anglia nu poate opri un om să aibă o casă ca lumea, și a mea e tare scârboasă! Deschide gura!

Ținea satârul în mână și-i împingea lama printre dinții mei. Dar eu nu prea mă speriam de nebuniile lui. Am scuipat și am spus că are un gust oribil și nu-l înghit cu nici un preț.

— Oh, zise el dându-mi drumul, văd că golanul ăla mic și hidos nu-i Hareton; te rog, iartă-mă, Nelly. Dacă ar fi el ar merita să fiu jupuit de viu pentru că nu mi-a ieșit în cale și pentru că țipă de parc-aș fi necuratul. Vino încoa', plod denaturat! Te-nvăț eu să te porți cu un tată atât de bun la suflet. Voi ce credeți, băiatul are să fie mai frumos cu urechile tăiate? Căinii devin mai sălbatici dacă le tai urechile, și mie-mi place sălbăticia... dați-mi foarfecele... să-l fac sălbatic și dichisit! De altfel, ce ifos drăcesc e să ținem la urechi... suntem destul de măgari și fără ele... taci, băiete, taci! Tu ești scumpetea mea, nu-i așa? Haide... șterge-ți ochii... e o adevărată fericire: sărută-mă. Ce? Nu vrei? Sărută-mă, Hareton! Fir-ai afurisit, sărută-mă! Doamne-Dumnezeule, de ce mi-e dat să cresc un asemenea monstru? Pe viața mea, am să-i frâng gâtul pruncului ăstuia!

Sărmanul Hareton țipa și se zvârcolea din răspuțeri în brațele tatălui, iar răcnetele lui se întetiră când se văzu urcat pe scări și ținut peste balustradă. Eu i-am strigat că băiatul o să aibă un atac de-atâta spaimă și am alergat să-l scap. Când am ajuns la ei, Hindley, uitând ce are în brațe, se aplecă peste rampă pentru a urmări zgomotul ce se auzea de jos.

— Cine-i? întrebă, auzind pe cineva apropiindu-se de scară.

M-am aplecat și eu pentru a-i face semn lui Heathcliff, ai cărui pași îi recunoscusem, să nu înainteze; dar în clipa în care mi-am întors privirea de la Hareton, acesta făcu o smucitură bruscă, alunecă din brațele nepăsătoare ale tatălui, care nu-l ținea bine, și căzu.

N-am avut vreme să ne înfiorăm de groază, căci imediat am văzut că micul nenorocit e teafăr. Heathcliff ajunsese la capul scării tocmai în momentul critic. Instinctiv, îl prinse din zbor, îl puse pe picioare și se uită în sus pentru a descoperi pe făptuitor. Un avar care-a vândut pe cinci șilingi un bilet de loterie câștigător și vede, a doua zi, c-a pierdut în această afacere cinci mii de lire, n-ar fi putut avea o expresie mai

dezamăgită decât aceea a lui Heathcliff când l-a văzut sus pe domnul Earnshaw. Pe față i se citea, mai deslușit decât ar putea-o spune viul grai, nemărginita părere de rău că tocmai el a fost acela care a stat în calea propriei lui răzbunări. Dacă ar fi fost întuneric, îndrăznesc să spun că ar fi încercat să-și dreagă greșeala zdrobind țeasta lui Hareton de trepte; dar noi fusesem martori la salvarea copilului, iar eu ajunsesem jos și strângeam la piept prețioasa mea povară. Hindley coborî mai încet, parcă se mai trezise, și părea rușinat.

— Dumneata ești de vină, Ellen, zise el, ar fi trebuit să-l ferești din calea mea, ar fi trebuit să mi-l iei din mână! E rănit pe undeva?

— Rănit?! i-am strigat furioasă; dacă nu-i mort, va fi un idiot! Of, mă mir că maică-sa nu se scoală din groapă să vadă cum vă purtați cu el! Sunteți mai rău ca un păgân... să vă purtați astfel cu carnea și sângele dumneavoastră!

El încercă să pună mâna pe copil, care, simțindu-se la adăpost în brațele mele, își mai potolise hohotele de spaimă. Dar la prima atingere a tatălui începu să țipe mai tare decât înainte, luptându-se ca apucat de convulsii.

— Lăsați-l în pace! continuai. Vă urăște... toți vă urăsc... asta-i adevărul! Fericită familie aveți, și în frumoasă stare ați mai ajuns!

— Am s-ajung într-una și mai frumoasă, Nelly, îmi spuse el râzând, redobândindu-și brutalitatea. Și acum cară-te de-aici, cu el cu tot! Și, ia seama, Heathcliff, șterge-o și tu, să nu te vad și să nu te aud! Nu vreau să te ucid în noaptea asta... poate c-o să dau foc casei! Cum mi s-o năzări!

În timp ce vorbea, luă o sticlă de coniac de pe bufet și turnă din ea într-un pahar.

— Nu, să nu mai beți! îl rugai. Domnule Hindley, băgați de seamă. Fie-vă milă de copilul ăsta nefericit, dacă nu vă pasă de dumneavoastră!

— Oricine îi va fi mai de folos decât mine, răspunse el.

— Fie-vă milă de sufletul dumneavoastră! îi spusei, căutând să-i smulg sticla din mână.

— Ba deloc! Dimpotrivă, îmi face plăcere să-l duc la dezastru, ca să-l pedepsesc pe cel ce l-a creat! exclamă păcătosul, hulind. Beau pentru deplina lui afurisenie!

Dădu pe gât paharul de coniac și, nerăbdător, ne spuse să plecăm, încheindu-și porunca cu o serie de blesteme prea urâte ca să le repet sau să mi le reamintesc.

— Păcat că nu se poate omorî singur cu băutura, observă Heathcliff; iar după ce închise ușa, dădu drumul, ca un ecou, unei serii de înjurături. Face tot ce-i cu putință, dar constituția lui îl sfidează. Domnul Kenneth spune că Hindley va trăi mai mult decât orice om din partea asta a Gimmerton-ului și pune rămășag pe iapa lui că va fi dus la groapă cu părul alb; dacă nu cumva-l va răpune vreo întâmplare fericită și neașteptată.

Eu m-am dus în bucătărie și m-am așezat să-mi legăn odorul ca să adoarmă. Mi s-a părut apoi că Heathcliff a trecut spre magazie. Dar, după cum am descoperit mai târziu, nu se dusesse decât până-n celălalt capăt al odăii, unde se trânti pe o bancă de lână perete, departe de foc, și rămase tăcut.

Eu îl legănam pe Hareton ținându-l pe genunchi și îi cântam un cântec care începea astfel:

*Era noapte târzie, și copilașii scânceau,
Mici șoricei de sub podele îi auzeau...*

când domnișoara Cathy, care ascultase din odaia ei toată zarva, vârî capul pe ușa și șopti:

— Ești singură, Nelly?

— Da, domnișoară, răspunsei.

Intră și se apropie de cămin. Eu, crezând că vrea să-mi spună ceva, mi-am ridicat privirea. Expresia feței ei părea tulburată și speriată. Buzele-i erau întredeschise de parcă ar fi vrut să vorbească; răsufla adânc dar, în loc să zică ceva, suspină. Eu am început să cânt din nou, căci nu uitasem cum se purtase mai adineauri cu mine.

— Unde-i Heathcliff? zise ea întrerupându-mă.

— Își vede de treabă în grajd, fu răspunsul meu.

El nu spuse nimic, probabil că ațipise. Urmă o altă tăcere, lungă, în timpul căreia am observat o lacrimă sau două alunecându-i de pe obraji pe pardoseala de piatră. "Oare i-o fi părând rău de purtarea ei rușinoasă? m-am întrebat. Asta ar fi ceva cu totul nou, dar să aducă ea singură vorba despre ce-o doare... eu n-am s-o ajut!" Dar nici gând: pe ea nimic nu o tulbura în afară de lucrurile care-o priveau direct.

— Oh, Doamne! Vai de capul meu! strigă în sfârșit. Sunt foarte nenorocită!

— Păcat, observai eu, ești prea pretențioasă; ai mulți prieteni, puține griji și tot nu ești mulțumită!

— Nelly, vrei să-mi păstrezi taina? continuă și, îngenunchind alături de mine, mă privi cu niște ochi care te făceau să uiți ca ești supărată, chiar dacă ai fi avut toate motivele din lume.

— E o taină care merită să fie păstrată? o întrebai pe un ton mai puțin morocănos.

— Da, și mă chinuiește și trebuie s-o spun cuiva! Aș vrea să știu ce să fac. Astăzi, Edgar Linton m-a cerut în căsătorie, și eu i-am dat un răspuns. Acum, înainte de a-ți spune dacă am consimțit sau l-am respins, spune-mi dumneata ce ar fi trebuit să-i răspund.

— Dar zău, domnișoară Catherine, de unde vrei să știu eu? i-am zis. La drept vorbind, după spectacolul pe care l-ai dat în fața lui azi după-amiază, ar fi mai cuminte să-l refuzi, căci dacă te-a cerut în căsătorie după cele ce-a văzut, ori e un prost fără pereche, ori un nebun periculos.

— Dacă vorbești așa n-am să-ți mai spun nimic, răspunse ea arțăgoasă, ridicându-se în picioare. Am primit, Nelly. Spune iute, am făcut bine sau rău?

— Ai primit! Atunci la ce bun să mai discutăm? Ți-ai dat cuvântul și nu-l mai poți lua înapoi.

— Dar spune, spune... dacă am făcut bine! exclamă ea pe un ton iritat, împreunându-și mâinile și încruntându-se.

— Multe lucruri trebuie lămurite înainte de-a răspunde așa cum se cuvine la întrebarea asta, zisei eu cu emfază. Mai întâi de toate, îl iubești pe domnul Edgar?

— Firește că-l iubesc. Cine nu l-ar iubi? răspunse ea. Atunci i-am pus următoarele întrebări, care nu erau nepotrivite pentru o fată de douăzeci și doi de ani, câți avea.

— Pentru ce-l iubești, domnișoară Cathy?

— Prostii! Îl iubesc... și-atâta tot.

— Ba deloc, trebuie să-mi spui: pentru ce?

— Ei bine, pentru că e frumos și-mi place să stau cu el.

— Prost lucru, am observat eu.

— Și pentru că e tânăr și vesel.

— Tot prost.

— Și pentru că mă iubește.

— Asta n-are a face cu ce vorbim noi.

— Și va fi bogat și-mi convine să fiu cea mai mare doamnă de prin partea locului, și să fiu mândră că am un bărbat ca el.

— Asta-i cel mai prost din toate. Și acum spune-mi, cum îl iubești?

— Așa cum iubește toată lumea... ești cam prostuță Nelly.

— Ba deloc, răspunde-mi.

— Iubesc pământul de sub picioarele lui, și aerul de deasupra capului lui, și orice obiect pe care îl atinge, și fiecare vorbă pe care o rostește. Iubesc toate privirile lui, toate faptele și toată făptura, așa cum este. Acum ți-am spus!

— Și pentru ce?

— Aha! mă iei în bătaie de joc! Să știi că e foarte urât ce faci! Pentru mine nu-i o glumă! zise tânăra îmbufnându-se și întorcându-și fața către foc.

— Sunt foarte departe de glumă, domnișoară Catherine, răspunsei. Îl iubești pe domnul Edgar fiindcă e frumos și tânăr și vesel și bogat și te iubește. Ultimul motiv n-are nici o valoare, căci probabil l-ai iubi și fără să te iubească el, iar dacă n-ar fi decât ăsta, nu l-ai iubi fără celelalte patru motive.

— Nu, sigur că nu. Dar dacă ar fi urât și caraghios, mi-ar fi milă de el... poate l-aș urî.

— Dar sunt pe lume atâția tineri frumoși și bogați; poate chiar mai frumoși și mai bogați, decât el. Ce te împiedică să-i iubești pe aceia?

— Chiar dacă sunt, nu mi-au ieșit în cale. N-am întâlnit nici unul ca Edgar.

— S-ar putea să întâlnești. Și-apoi domnul Edgar nu va fi întotdeauna frumos și tânăr, și poate că nu va fi nici întotdeauna bogat.

— Acum este. Și pe mine nu mă interesează decât prezentul. Mi-ar plăcea dacă ai vorbi mai înțelept.

— Bine, atunci totul e în ordine: dacă nu te interesează decât prezentul, căsătorește-te cu domnul Linton.

— Pentru asta n-am nevoie de învoirea dumitale... am să mă căsătoresc cu el. Dar încă tot nu mi-ai spus dacă fac bine sau rău.

— Foarte bine faci, dacă oamenii fac bine căsătorindu-se numai pentru prezent. Și-acum, ia să auzim pentru ce ești nefericită. Fratele dumitale va fi mulțumit; cred că bătrâna doamnă și bătrânul domn Linton nu se vor împotrivi; vei scăpa dintr-un cămin dezordonat și lipsit de confort și vei intra într-o casă bogată și respectabilă; apoi, îl iubești pe Edgar, și Edgar te iubește. Totul pare să fie neted și ușor. Unde-i piedica?

— Aici și aici! răspunse Catherine lovindu-se cu o mână pe frunte și cu alta pe piept, adică... adică acolo unde trăiește sufletul. În capul meu și în inima mea sunt încredințată că greșesc.

— Ciudat, nu înțeleg.

— Tocmai asta mi-e taina, și dacă n-ai să-ți bați joc de mine, am să-ți explic; nu știu să ți-o spun clar, dar am să-ți descriu cam ceea ce simt.

Se așeză din nou lângă mine. Fața îi deveni mai tristă și mai gravă, iar mâinile împreunate tremurau.

— Nelly, dumneata nu visezi niciodată vise ciudate? Întrebă ea brusc, după câteva clipe de gândire.

— Ba da, când și când îi răspunsei.

— Așa și eu. În viața mea am visat vise pe care nu le-am uitat niciodată, vise care m-au făcut să-mi schimb felul de a gândi. Ele mi-au pătruns întreaga ființă, așa cum vinul pătrunde apa, și au schimbat înclinările minții mele. Și iată un vis de acest fel: am să ți-l povestesc... dar, bagă de seamă, nici măcar să nu zâmbești ascultându-l.

— Nu-mi povesti, domnișoară Catherine! strigai. Suntem destul de amărâți și fără să mai invocăm fantome și năluci care să ne zăpăcească și mai mult. Haide, haide, fii veselă, fii așa cum ești de obicei. Uită-te la micul Hareton! El nu visează nimic înspăimântător. Uite cât de dulce zâmbește în somn!

— Da, și cât de dulce blestemă taică-su în singurătatea lui! Cred că-ți amintești de Hindley din vremea când era ca acest copil bucălat; și aproape tot atât de nevinovat ca și el. Și totuși, Nelly, am să te silesc să mă ascuți; visul nu-i lung, și astă-seară nu pot fi veselă.

— Nu vreau să-l aud, nu vreau să-l aud! repetam întruna enervată.

În vremea aceea eram superstițioasă, credeam în vise — ca și acum, de altfel. Iar înfățișarea Catherinei avea o întunecare neobișnuită. De aceea m-am temut că povestea ei va fi ca o profeție și că mă va face să prevăd o catastrofă îngrozitoare. A fost nemulțumită, dar nu începu să-mi povestească imediat. Trecând numai în aparență la alt subiect, reîncepu după foarte puțină vreme:

— Dacă aș fi în cer, Nelly, aș fi din cale-afară de nenorocită. O dată am visat că eram acolo.

— Ți-am spus că nu vreau să ascult visele dumitale, domnișoară Catherine! Mă duc să mă culc, o întrerupsei din nou.

Ea râse, reținându-mă, căci făcusem o mișcare pentru a mă ridica de pe scaun.

— Asta nu-i nimic! strigă ea. Voiam numai să-ți spun că cerul nu mi s-a părut un sălaș potrivit pentru mine și mi se rupea inima de plâns. Doream să mă întorc din nou în pământ, iar îngerii s-au mâniat pe mine și m-au azvârlit în mijlocul bălărilor din vârful lui Wuthering Heights, unde m-am trezit plângând în hohote de fericire. Acest vis poate explica taina mea. Îmi place tot atât de puțin să mă mărit cu Edgar Linton, cât să fiu în cer, și dacă păcătosul din odaia aceea nu l-ar fi adus pe Heathcliff în halul în care se află, nici prin gând nu mi-ar fi trecut s-o fac. Acum însă, dacă m-aș mărita cu Heathcliff, m-aș simți degradată, așa că el nu va ști niciodată cât îl iubesc, nu pentru că-i frumos, Nelly, ci pentru că el e mai mult eu însămi decât sunt eu — eu însămi. Nu știu din ce sunt plămădite sufletele noastre, dar știu că al lui și al meu sunt la fel, iar între al lui Linton și al meu e o deosebire ca între o rază de lună și un fulger, sau între gheață și foc.

Înainte de-a isprăvi aceste vorbe, mi-am dat seama că Heathcliff se află în odaie. Simțind o mișcare ușoară, mi-am întors capul și l-am văzut ridicându-se de pe bancă și furișându-se afară, fără zgomot. Ascultase

până când a auzit-o pe Catherine spunând că o căsătorie cu el ar degrada-o; dar după aceea n-a mai stat să asculte. Catherine, care sta pe jos, din pricina spetezei scaunului meu nu i-a putut observa nici prezența și nici plecarea. Dar eu am tresărit și i-am făcut semn să tacă.

— Pentru ce? mă întrebă, privind nervoasă în jur.

— Din pricina lui Joseph, răspunsei, auzind, din fericire, roțile căruței lui venind pe drum; și trebuie să vină și Heathcliff cu el. Nu sunt sigură dacă nu cumva a fost la ușă în clipa asta.

— Oh, nu cred că m-a putut auzi prin ușă, zise ea. Dă-mi-l pe Hareton până pregătești masa și, când vei fi gata, cheamă-mă să cinez cu voi. Nu sunt cu conștiința împăcată, simt nevoia să mă potolesc și să mă conving că Heathcliff nu știe nimic din ce-am vorbit noi. Nu-i așa că n-a auzit? Nu-i așa că el nu știe ce înseamnă să fii îndrăgostit?

— Nu văd de ce n-ar ști și el ca și dumneata, răspunsei; și dacă dumneata ești aleasa inimii lui, va fi cea mai nefericită făptură care s-a născut vreodată! În ziua în care vei deveni doamna Linton, el își va pierde prietena, iubirea și tot ce are pe lume! Te-ai gândit cum ai să suporti despărțirea de el și cum va putea îndura el să fie cu desăvârșire singur pe lume? Pentru că, domnișoară Catherine...

— El cu desăvârșire singur pe lume! Noi despărțiți! exclamă ea cu un accent de indignare. Cine poate să ne despartă, rogu-te? Acela va avea soarta lui Milon¹! Nu, Ellen, cât timp voi trăi, nici o făptură muritoare nu mă va despărți de el. Poate să se aleagă praful de toți Lintonii de pe lume, căci eu tot nu voi consimți să-l părăsesc pe Heathcliff! A, nu, n-am de gând să fac una ca asta... nici prin gând nu-mi trece! Dacă ăsta-i prețul, nu voi accepta să devin doamna Linton! Heathcliff va însemna pentru mine întotdeauna tot atât de mult cât și până acum! Edgar trebuie să se dezbrace de antipatia lui, tolerându-l. Și așa va și face după ce va afla adevăratele mele sentimente pentru el. Nelly, îmi dau seama că mă socotești o ticăloasă egoistă. Dar nu te-ai gândit niciodată că dacă Heathcliff și cu mine ne-am căsătorii am fi niște cerșetori? Pe când dacă mă mărit cu Linton, îl pot ajuta și pe Heathcliff să se ridice și voi putea să-l scot de sub puterea fratelui meu.

— Cu banii bărbatului dumitale, domnișoară Catherine? o întrebai. Să nu crezi că el va fi atât de îngăduitor cum îți închipui și, cu toate că nu sunt un bun judecător, cred că ăsta-i cel mai slab motiv pe care l-ai găsit pentru a deveni soția tânărului Linton.

— N-ai dreptate, îmi răspunse, e cel mai tare motiv! Celelalte toate satisfac doar capriciile mele și ale lui Edgar. Dar acest motiv va folosi unuia care cuprinde în ființa sa și sentimentele mele pentru Edgar și pentru mine însămi. Eu nu-ți pot tălmăci asta în vorbe. În această lume, marile mele suferințe au fost suferințele lui Heathcliff: le-am văzut și simțit pe toate de la început. Unicul gând al vieții mele este el. Dacă totul ar pieri și n-ar rămâne decât el, eu aș continua să exist; iar dacă totul ar rămâne și el ar fi nimic, universul s-ar transforma într-o uriașă lume străină mie și mi s-ar părea că nu mai fac parte dintr-însa. Iubirea mea pentru Linton seamănă cu frunzele pădurii, timpul o va schimba, îmi dau bine seama,

¹Milon (Titius Annius Papianus) – tribun roman; în urma acuzației de a fi ucis, în anul 52 î.e.n., pe Clodius – un rival politic – a fost exilat; moare în anul 48 î.e.n.

așa cum iarna schimbă pomii. Iubirea mea pentru Heathcliff însă e asemeni stâncilor eterne de sub pământ: nu prilej de încântare, ci necesitate. Nelly, eu sunt Heathcliff! El e mereu, mereu în mintea mea, nu ca o plăcere, așa cum nici eu nu sunt întotdeauna o plăcere pentru mine însămi, ci ca propria mea ființă. Așa că nu mai vorbi despre despărțirea noastră; e cu neputință, și...

Se opri, își ascunse fața în cutele fustei mele, dar eu o respinsei cu tărie. Nebunia ei mă scosese din răbdări!

— Dacă ar fi să înțeleg ceva din prostiile pe care mi le înșiri, domnișoară, răspunsei, apoi n-aș înțelege decât că nu-ți dai seama de îndatoririle ce le iei asupra-ți căsătorindu-te; sau poate că ești o fată rea și incorectă. Dar nu mă mai plictisi cu asemenea taine: nu-ți făgăduiesc că le voi păstra.

— Dar ce ți-am spus până acum vei păstra? întrebă ea în grabă.

— Nu, nu-ți făgăduiesc, repetai.

Începuse să stăruie pe lângă mine, dar intrarea lui Joseph puse capăt convorbirii noastre. Catherine își mută scaunul într-un colț și începu să-l legene pe Hareton, în timp ce eu pregăteam cina. După ce totul fu gata, cealaltă servitoare și cu mine începurăm a ne certa pentru că nici una dintre noi nu voia să ducă mâncarea domnului Hindley; și până să ne înțelegem, mâncarea se răci aproape de tot. Atunci ne învoirăm să așteptăm până va cere el însuși de mâncare, căci ne era frică să dăm ochii cu el, mai ales după ce stătuse atâta vreme singur.

— Și cum se face că derbedeul ăla n-a venit încă de la câmp până la vremea asta? Pe unde o fi, afurisitul? întrebă bătrânul făcându-și ochii roată.

— Am să-l chem eu, îi răspunsei. Trebuie să fie în magazie.

M-am dus și l-am strigat, dar n-am primit nici un răspuns. Când m-am întors, i-am șoptit Catherinei că eram sigură că Heathcliff a auzit o parte din cele ce-mi spusese și l-am văzut ieșind din bucătărie tocmai când se plângea de purtarea lui Hindley față de el. Catherine sări în picioare foarte speriată, îl trânti pe Hareton pe un scaun și porni în goană în căutarea prietenului ei fără a mai pierde vremea să se gândească pentru ce e atât de tulburată sau de ce spusele ei l-au putut îndurera pe Heathcliff. Lipsi atât de mult, încât Joseph ne propuse să nu-i mai așteptăm. Viclean cum era, afirma că cei doi nu se întorc pentru a nu fi siliți să asculte rugăciunile lui prelungite, căci erau "destul de răi pentru a săvârși orice nelegiuire". Așa că în seara aceea, la rugăciunile obișnuite dinainte de masă care durau de obicei un sfert de ceas, adăugă o rugăciune specială pentru ei și ar fi adăugat încă una la sfârșit, dacă tânăra lui stăpână nu l-ar fi întrerupt, poruncindu-i să dea fuga pe drum, să-l caute pe Heathcliff peste tot și să-l aducă imediat acasă!

— Vreau să-i vorbesc, "trebuie" să-i vorbesc înainte de a mă duce sus, zise ea. Și poarta e deschisă; s-o fi dus departe, de unde nu ne mai aude, căci n-a răspuns, cu toate că-am strigat de la capătul grajdului cât am putut de tare.

La început Joseph s-a opus; dar domnișoara era prea enervată ca să suporte vreo contrazicere; și în cele din urmă Joseph și-a pus pălăria pe cap și a pornit, bombănind. Între timp, Catherine măsură cu pași mari camera în sus și-n jos, spunând:

— Mă întreb unde e... mă întreb unde poate fi? Ce-am spus, Nelly? Am uitat tot. S-o fi supărat pentru că azi după-amiază eram prost dispusă? Nelly dragă! Arată-mi ce-am putut spune ca să-l mâhnească? Oh! Ce n-aș da să se întoarcă! Ah! Cum aș vrea să se întoarcă!

— Cât zgomot pentru nimic! strigai, cu toate că nici eu nu mă simțeam prea liniștită. Te sperii pentru un moft! N-ai nici un motiv de îngrijorare, pentru că Heathcliff trebuie să se fi dus să facă o plimbare pe dealuri la lumina lunii sau s-o fi culcat în pod pe-un maldăr de fân și e prea bosumflat pentru a ne răspunde. Fac prinsoare că-i acolo. Să vezi dacă nu-l scot eu de-acolo!

Am plecat din nou să-l caut. Rezultatul fu o mare dezamăgire, iar truda lui Joseph avu același sfârșit.

— Băiatu' ăsta e din ce în ce mai rău, zise el intrând în casă. A lăsat poarta larg deschisă, calu' domnișoarei a fugit, a trecut peste câmp de a bățătorit două lanuri de grâu și s-a dus drept la pășune. Frumoasă treabă! Mâine dimineață stăpînu' o să strige de s-or speria și dracii, și bino-o să facă! El e întruchiparea răbdării când are a face cu asemenea făpturi afurisite... da, întruchiparea răbdării! Da' n-are să mai meargă așa mult timp...o să vedeți voi! Nu trebuie să-și iasă din fire pentru un nimic!

— L-ai găsit pe Heathcliff, măgarule?! îl întrerupse Catherine. L-ai căutat așa după cum ți-am poruncit?

— Mai bine căutam calu', răspunse Joseph. Ar fi avut mai mult rost. Da' nu pot căuta nici calu', nici omu' într-o noapte ca asta... neagră ca urloiu'! Și-apoi Heathcliff nu-i omu' ăla să vie la fluieratu' meu... da' s-ar putea să nu fie așa tare de ureche dacă te-ar auzi pe dumneata!

Noaptea era neobișnuit de neagră pentru vreme de vară; se vedea că norii sunt încărcăți de fulgere, și eu am spus că cel mai cuminte ar fi să ședem cu toții liniștiți, fără să ne mai frământăm, căci ploaia care se apropia îl va aduce, desigur, acasă. Dar pe Catherine n-am putut-o convinge să se liniștească. Umbla fără astâmpăr încoace și-ncolo, de la poartă la ușă, într-o stare de surescitare nemaipomenită; în cele din urmă rămase nemișcată lângă zidul casei, aproape de șosea, fără a ține seama de strigătele mele, de bubuitul tunetelor și de picăturile mari de ploaie care începuseră să cadă în jurul ei. Din când în când striga; apoi asculta și până la urmă plânse în gura mare. Plângea atât de amarnic, încât nici Hareton și nici un alt copil n-ar fi putut-o întrece.

Către miezul nopții eram încă de veghe cu toții; furtuna se apropiase și vuia din plin, cu furie, peste Wuthering Heights. Vântul era năprasnic, ca și tunetele, care nu mai conteneau. Unul din pomii de la colțul casei se prăbuși, spintecat în două. O cracă enormă căzu de-a curmezișul pe acoperiș și dărmă o parte din coșul căminului, zvârlind cu zgomot o avalanșă de pietre și-un nor de funingine în soba din bucătărie. Ni se păru că trăsnetul se prăvălise chiar în mijlocul nostru, și Joseph căzu în genunchi, implorându-l pe Dumnezeu să-și aducă aminte de patriarhii Noe și Lot și, ca în vremurile de demult, să-i cruce pe cei dreپți și să-i lovească pe nelegiuți. Mie mi se părea că judecata cerului se abătuse asupra noastră. Iona, după părerea mea, era domnul Earnshaw, și pentru a vedea dacă mai este în viață, am scuturat clanța vizuinii lui. Mi-a răspuns într-un mod care l-a făcut pe Joseph să vocifereze și mai tare decât până atunci, rugându-l pe Dumnezeu să facă o mare deosebire între oamenii sfinți ca el

și cei păcătoși ca stăpânul său. Dar în douăzeci de minute furtuna trecu, lăsându-ne pe toți teferi, afară de Cathy, care, refuzând eu încăpățănare să se adăpostească, rămăsese afară cu capul descoperit și fără nimic pe spate, așa că era udă până la piele. Intră, se culcă pe o bancă așa udă cum era și se întoarse către spetează cu fața îngropată în mâini.

— Păi bine, domnișoară! exclamai eu atingându-i umărul, doar n-oi fi vrând să te omori? Știi cât e ceasul? A trecut o jumătate de ceas de la miezul nopții. Hai, hai și te culcă! N-are rost să-l mai aștepti pe nebunul ăla de băiat S-o fi dus la Gimmerton și-o fi rămas acolo. Nu-și închipuie că-l așteptăm până la ceasul ăsta târziu și crede că numai domnul Hindley mai e treaz, de aceea s-o fi gândit că e mai cuminte să nu se înapoieze, ca nu cumva tocmai stăpânul să-i deschidă ușa.

— Nu, nu, nu-i la Gimmerton, zise Joseph. Nu m-aș mira să fie în fundu' unei gropi mlăștinoase. Mânia asta cerească n-a venit degeaba, și ar trebui să iei seama, domnișoară... da, ca nu cumva ceea ce va să vie să fie pentru dumneata. Mulțumesc cerului pentru toate! Toate faptele lucrează spre binele celor drepti și pentru a-i alege de pleavă. Doar știți ce spun scripturile! Apoi începu să ne citeze mai multe texte biblice, spunându-ne capitolele și versetele unde le puteam găsi.

Eu, după ce am rugat-o zadarnic pe încăpățânata aceea de fată să se ridice și să se dezbrace de hainele ude, l-am lăsat pe Joseph predicând și pe ea dârdâind și ma-am dus să mă culc, împreună cu micul Hareton, care dormea atât de adânc, de parcă toată lumea ar fi dormit în jurul lui. Câtăva vreme după aceea l-am mai auzit pe Joseph citind, apoi am deslușit pașii lui rari pe scară și curând am adormit.

Dimineața am coborât mai târziu ca de obicei, și la razele de soare ce pătrundeau prin crăpăturile obloanelor, am văzut-o pe domnișoara Catherine așezată aproape de căminul din bucătărie. Ușa dinspre sală era întredeschisă, și lumina năvălea din plin prin ferestrele sălii, pe care le uitasem deschise. Hindley ieșise din camera lui și se oprise în dreptul căminului din bucătărie, năuc și somnoros.

— Ce te doare, Cathy? întrebă el tocmai în clipa în care intram eu; arăți ca un câine plouat. De ce ești atât de palidă și amărâtă, fato?

— M-a plouat, răspunse ea șovăind; și mi-e frig, atâta tot.

— Oh! E o neascultătoare! strigai eu, observând că stăpânul e destul de treaz. A udat-o ploaia de aseară și a stat toată noaptea așa udă cum o vedeți; n-am putut-o convinge să se ridice.

Domnul Earnshaw se uită la mine cu ochi mari, mirați.

— Toată noaptea! repetă el. De ce nu s-a culcat? I-a fost frică de tunete, nu-i așa? Dar de-atunci au trecut câteva ceasuri;

Nici unul dintre noi nu voiam să-i atragem atenția asupra lipsei lui Heathcliff atâta vreme cât i-o puteam ascunde. De aceea i-am răspuns că nu știu ce i-a venit să stea de veghe, iar ea nu spuse nimic. Era o dimineață proaspătă și rece; am deschis fereastra, și odaia s-a umplut de miresmele dulci ce veneau din grădină, dar Catherine mi-a strigat pe un ton mânios:

— Ellen, închide fereastra! Mor de frig! Iar când se apropie de focul aproape stins, dinții îi clănțăneau.

— E bolnavă, zise Hindley prinzând-o de încheietura mâinii. Cred că de aceea n-a vrut să se culce. Dă-o dracului de treabă! Nu mai vreau să

văd boală în casa asta! Ce-ți veni să stai în ploaie?

— A fugit după băieți, ca de obicei! croncăni Joseph, care, observând șovăiala noastră, profită de ocazie să intre în vorbă cu Hindley, căci avea o gură tare păcătoasă. Dacă-aș fi în locul dumneavoastră, stăpâne, le-aș trânti ușa-n nas la toți, fără multă vorbă! Nu-i zi în care, dacă plecați, să nu se strecoare aici pisiu' ăla tânăr al lui Linton; și domnișoara Nelly, faină fată mare mai e și ea! Vă pândește din bucătărie și, când intrați înăuntru pe-o ușă, el iese pe ailaltă, și-apoi domnișoara noastră se duce să se ție de fusta ei. Și-apoi, frumoasă purtare s-o ia razna pe câmp, după miezul nopții, cu dracu' ăla blestemat, cu piaza aia rea, cu țiganu' ăla de Heathcliff?! Ei cred că-s orb; dar nici vorbă de una ca asta!... Eu l-am văzut pe tânărul Linton și când a venit, și când s-a dus; și te-am văzut și pe dumneata (se întoarce spre mine), că nu ești bună de nimica, vrăjitoare necurată ce ești! Sari ca friptă și fugi în casă în minutu' când auzi calu' stăpânului pe drum.

— Taci, iscoadă care tragi cu urechea pe la uși! strigă Catherine. Să nu aud nici o obrăznicie în fața mea! Edgar Linton a venit ieri din întâmplare, Hindley, iar eu i-am spus să plece, știind că nu-ți place să-l întâlnești în starea în care erai.

— Minți, Cathy, nu încape nici o îndoială, răspunse fratele; iar dumneata, Joseph, ești un prostănac afurisit! Dar să nu mai amintim de Linton acum; spune-mi, n-ai fost astă-noapte cu Heathcliff? Spune drept. Nu te teme, n-am să-i fac nici un rău, cu toate că-l urăsc tot atât de mult ca și până acum; dar de curând mi-a făcut un bine, și de aceea conștiința nu mă lasă să-i frâng gâtul. Dar pentru a nu fi ispitit s-o fac, chiar în dimineața asta am să-i spun să-și caute de drum în lumea largă; și, după ce-o pleca, vă sfătuiesc pe toți să băgați bine de seamă, căci o să am mai multă vreme să-mi vărs focul pe voi!

— Nici nu l-am văzut astă-noapte pe Heathcliff, răspunse Catherine, începând să plângă în hohote; și dacă-l dai afară din casă, plec și eu cu el. Dar poate n-ai să mai ai prilejul, poate c-a și plecat.

După aceste vorbe izbucni în niște răcnete nestăpânite de durere, și nu se mai putu înțelege ce spune.

Hindley revărsă asupra-i un torent de insulte pline de dispreț și îi porunci să se ducă numaidecât în odaia ei; că de nu, îi dă el motiv de plâns. Eu am forțat-o să se supună, dar scena pe care a făcut-o când a ajuns în odaie n-am s-o uit niciodată: m-a înspăimântat. Am crezut că înnebunește și l-am rugat pe Joseph să dea fuga după doctor. Era un început de delir. Când a văzut-o, doctorul Kenneth a spus că e foarte grav bolnavă, că are o boală molipsitoare. I-a luat sânge și a spus să nu-i dau de mâncare decât zer și fiertură de ovăz și să am grijă ca nu cumva să se arunce peste balustrada scării sau pe fereastră. Apoi a plecat, căci avea destul de mult de lucru în parohia noastră, unde între o casă și alta e o depărtare de câte două sau trei mile.

N-aș putea spune că am fost o infirmieră blândă, dar nici Joseph sau stăpânul nu erau mai buni, și cu toate că bolnava noastră era pe cât de obositoare și de îndărătnică putea fi o bolnavă, totuși s-a vindecat. Firește, bătrâna doamnă Linton a venit de mai multe ori pe la noi, punând ordine peste tot, certându-ne pe toți și poruncindu-ne tuturor; iar când Catherine a intrat în convalescență, a stăruit s-o ducem la Thrushcross Grange,

ușurare pentru care i-am fost recunoscători. Dar biata doamnă a avut motive bine întemeiate să-și regrete bunătatea, căci atât ea cât și bărbatul ei s-au molipsit de la Cathy și au murit amândoi în câteva zile.

Tânăra noastră domnișoară s-a întors acasă mai obraznică, mai arțăgoasă și mai îngâmfată decât fusese vreodată. Din seara aceea de furtună și trăsnete numele lui Heathcliff n-a mai fost pomenit. Dar într-o zi, când m-a scos din fire, am avut nenorocul s-o acuz de dispariția lui: de fapt așa și era, după cum prea bine știa. Începând din ziua aceea, timp de câteva luni, n-a mai vorbit cu mine, tratându-mă ea pe-o simplă slujnică. Joseph era, de asemenea, ostracizat; el continua să-i dea sfaturi și să-i predice de parcă ar fi fost o copilă, dar ea se socotea femeie în toată firea, stăpâna noastră, și credea că ultima ei boală îi dădea dreptul să fie tratată cu respect. Atunci doctorul spusese că nu va mai suporta să fie contrazisă, că trebuie s-o lăsăm să facă ce vrea: așa că oricine ar fi încercat să i se împotrivească trecea, în ochii ei, drept un criminal. De domnul Earnshaw și de prietenii lui se ținea departe; protecția lui Kenneth și amenințările unei crize serioase, care îi însoțeau adeseori furiile, au făcut pe frate-său să-i împlinească toate dorințele, ferindu-se s-o înrăiască și mai mult. Era prea îngăduitor față de capriciile ei; nu din dragoste, ci din orgoliu; dorea sincer s-o vadă onorându-i familia printr-o alianță cu Lintonii, și dacă-l lăsa în pace, îi dădea voie să ne calce în picioare ca pe niște sclavi, căci puțin îi păsa lui de noi! Edgar Linton, ca mulți bărbați înaintea lui și cum vor mai fi mulți și după el, a fost în culmea fericirii și s-a crezut cel mai norocos bărbat din lume în ziua în care a condus-o la capela de la Gimmerton, trei ani după moartea tatălui său.

M-au constrâns, împotriva voinței mele, să plec de la Wuthering Heights, și s-o însoțesc pe Catherine la Thrushcross Grange. Micul Hareton avea aproape cinci ani și începusem să-l învăț să citească. Despărțirea noastră fu grea, dar lacrimile Catherinei aveau mai multă putere decât ale noastre. Când am refuzat să merg cu ea și când a văzut că rugămințile nu mă conving, s-a dus să se plângă soțului și fratelui ei. Primul mi-a oferit o simbrie mai mare, iar al doilea mi-a poruncit să-mi fac bagajele, căci nu mai voia să aibă femei în casă, zicea el, acum când nu mai exista stăpâna, iar în ceea ce-l privea pe Hareton avea să fie dat, peste puțin, în grija pastorului. Așa că nu-mi rămăsese decât o cale: să fac ceea ce mi se poruncise. I-am spus stăpânului că, dând afară toți oamenii cumsecade, o să alunece repede spre ruină; apoi l-am sărutat de rămas bun pe Hareton, care de-atunci s-a înstrăinat cu totul de mine. Și oricât de ciudat s-ar părea, sunt sigură c-a uitat-o cu desăvârșire pe Ellen Dean, a uitat că ea nu l-a avut pe lume decât pe el, și el pe ea.

Ajungând aici cu povestirea, menajera mea aruncă întâmplător o privire spre orologiul de deasupra căminului și fu uluită când văzu că minutarul arăta ora unu și jumătate. Nici n-a vrut să audă să mai rămână măcar o secundă; la drept vorbind, și eu eram dispus să amân continuarea povestirii. Și acum, după ce s-a dus să se odihnească în camera ei, iar eu am mai meditat vreun ceas sau două, trebuie să-mi adun forțele pentru a mă duce la culcare, în ciuda lenei dureroase pe care o am în minte și-n mădulare.

CAPITOLUL 10

Strașnic început pentru o viață de pustnic! Patru săptămâni de chin, frământare și boală! Și vai! vântul suflă rece ca gheața, cerul de miază-noapte este amarnic de sumbru, și drumurile înfundate, și doctorii de țară veșnic în întârziere! Și vai! lipsa asta de chipuri omenești! Și, mai rău decât toate, înspăimântătoarea sentință a lui Kenneth că nu voi putea ieși din casă până la primăvară!

Domnul Heathcliff m-a onorat mai adineauri cu vizita lui. Acum șapte zile mi-a trimis o pereche de potârniche, ultimele din sezon. Ticălosul! Nu-i cu totul nevinovat de boala mea, și tare-mi venea să i-o spun pe față! Dar, din păcate, nu puteam jigni un om care a fost atât de milos încât a stat la căpătâiul meu mai bine de un ceas, vorbindu-mi despre alte subiecte decât pilule și siropuri, vezicători și lipitori! Acum sunt chiar bine dispus. Sunt prea slăbit pentru a citi; dar mi-ar face plăcere să aud ceva interesant. Ce-ar fi dacă aș chema-o pe doamna Dean ca să-și termine povestea? Îmi reamintesc principalele întâmplări petrecute până la plecarea ei de la Wuthering Heights. Da, țin minte că eroul fugise și n-au mai auzit nimic despre el timp de trei ani de zile, iar eroina s-a căsătorit. Am s-o sun; o să-i facă plăcere când m-o vedea bine dispus. Iat-o. Doamna Dean a și sosit.

— Mai sunt douăzeci de minute, domnule, până să luați doctoria, începu ea.

— Dă-o încolo! Să n-o mai văd! îi răspunsei. Aș vrea...

— Doctorul zice că n-ar trebui să mai luați atâtea prafuri!

— Sunt în totul de acord cu el! Dar nu mă întrerupe. Vino și așază-te aici. Ia mâinile de pe grămada aceea amărâtă de sticlute. Scoate-ți împletitura din buzunar... așa, vezi... și spune-mi mai departe povestea domnului Heathcliff, de unde ai lăsat-o și până-n ziua de azi. Și-a isprăvit studiile pe continent și s-a întors acasă un "domn"? Sau a căpătat o bursă la un colegiu? Sau a fugit în America, unde și-a câștigat onoruri și avere sugând sângele patriei sale adoptive? Sau a strâns bani rapid, operând tâlhării la drumul mare în Anglia?

— O fi făcut din toate câte puțin, domnule Lockwood, eu nu pot garanta de nimic! V-am spus de la bun început că nu știu cum și-a câștigat banii, după cum nu știu nici ce mijloace a folosit pentru a ieși din starea de sălbăticie în care căzuse. Dar, dacă-mi dați voie, dacă vă distrează și nu vă obosește, am să vă povestesc mai departe în felul meu. Vă simțiți mai bine astăzi?

— Mult mai bine.

— Asta-i o veste bună.

Domnișoara Catherine și cu mine am plecat la Thrushcross Grange și, spre plăcuta mea surprindere, s-a purtat mult mai bine decât aș fi îndrăznit să sper. Părea îndrăgostită de domnul Linton, și surorii lui de asemeni îi arăta multă dragoste. Firește, amândoi frații căutau, prin toate mijloacele, s-o mulțumească. Nu ciulinul se pleca spre caprifoi, ci caprifoiul îmbrățișa ciulinul. Nici vorbă despre concesii reciproce: ea stătea neclintită, iar ceilalți se înclinau. Și cine poate fi răutăcios dacă nu întâlnește nici împotrivire, nici indiferență? Observasem că domnul Edgar

era stăpânit de teama ca nu cumva s-o enerveze și căuta să ascundă în fața ei grija asta a lui, dar dacă mă auzea răspunzându-i mai aspru, sau vedea că vreo altă servitoare se îmbufnează la vreo poruncă prea dură a doamnei, își trăda supărarea printr-o încruntătură care nu-i întuneca niciodată fața când era vorba de propria lui persoană. Adeseori m-a dojenit cu severitate pentru obrăznicia mea, afirmând că nici dacă cineva l-ar înjunghia n-ar simți o durere mai mare decât cea pe care o simte când își vede soția supărată. Pentru a nu necăji un stăpân atât de bun, m-am deprins să fiu mai puțin țâfnoasă și, vreme de o jumătate de an, pentru că nu se găsi nici o scânteie care să-l facă să explodeze, praful de pușcă rămase inofensiv, de parcă ar fi fost nisip. Catherine avea când și când epoci de tristețe și tăcere: soțul ei le respecta cu dragoste și fără a o întreba nimic, atribuindu-le transformărilor survenite în constituția ei cu prilejul bolii de care suferise, întrucât înainte de asta Catherine nu avusese niciodată vreo depresiune nervoasă. Înseninarea ei era întâmpinată prin propria lui înseninare. Aș putea afirma că erau într-adevăr profund fericiți, din ce în ce mai fericiți.

Dar fericirea lor luă sfârșit. Da, calea lungă a vieții ne silește să trăim pentru noi înșine. Oamenii blânzi și generoși nu au decât un egoism ceva mai echilibrat decât cei despotici. Și fericirea lor încetă când împrejurările îi siliră, pe fiecare din ei, să-și dea seama că interesul unuia nu era principala preocupare a celuilalt. Într-o seară dulce de septembrie mă întorceam din livadă cu un coș greu de mere, pe care le culesesem. Se lăsase întunericul și luna privea peste zidul înalt al curții, făcând ca umbrele nedeslușite să se ascundă prin numeroasele unghere ale clădirii. Mi-am așezat povara pe trepte, în fața ușii de la bucătărie, și m-am oprit puțin pentru a mă odihni și a mai respira aerul proaspăt și dulce. Stăteam cu spatele spre intrare, ochii îmi erau ațintiți asupra lunii, când, în spatele meu, am auzit o voce:

— Nelly, dumneata ești?

Era o voce profundă, cu un timbru străin, dar după modul cum îmi rostise numele mi se păru cunoscută. M-am întors speriată să văd cine vorbește, căci ușile erau închise și nu văzusem pe nimeni când mă apropiasem de trepte. Am auzit mișcare în capul scării ce ducea spre antreu și, după ce făcui câțiva pași într-acolo, am văzut un bărbat voinic, îmbrăcat într-o haină de culoare închisă; iar fața și părul îi erau de asemeni de culoare închisă. Stătea rezemat de perete și ținea degetele pe clanță, ca și cum ar fi avut de gând să deschidă ușa. "Cine să fie? mi-am zis. Domnul Earnshaw? Ah, nu! Glasul ăsta nu seamănă cu glasul lui."

— Aștept aici de-un ceas, începu; mă uitam la el cu ochii mari deschiși; în jurul nostru domnea o tăcere de mormânt. N-am cutezat să intru. Nu mă cunoști? Uită-te la mine, doar nu sunt străin! O rază de lună căzu pe fața lui. Obrajii îi erau palizi și pe jumătate acoperiți de favoriți negri, sprâncenele căzute, iar ochii, ciudați, adânciți în orbite. I-am recunoscut ochii.

— Ce?! strigai ridicându-mi mâinile de uluire, neștiind dacă e om din lumea asta sau o nălucă. Ce? Te-ai întors? Ești chiar tu? Tu ești?

— Da, eu, Heathcliff, răspunse el, ridicându-și privirea spre ferestrele casei, ce străluceau în razele lunii pe care o oglindeau; dar din dosul lor nu se strecura nici o dâră de lumină.

— Nu sunt acasă? Unde-i ea? Nelly, dumneata nu te bucuri? N-ai de ce fi atât de tulburată! E aici? Răspunde-mi! Vreau să-i spun o vorbă... stăpânei dumitale, du-te și spune-i că cineva de la Gimmerton vrea s-o vadă.

— Dar ce-o să spună Catherine?! Exclamai. Ce-o să facă? Surpriza asta m-a zăpăcit... O să-și piardă mințile! Și tu, tu ești Heathcliff! Dar cât te-ai schimbat! Nu, nu, e de crezut! Ai fost soldat?

— Du-te și comunică-i ce ți-am spus, mă întrerupse el nerăbdător. Nici chinurile iadului nu sunt mai grele decât așteptarea asta! El apăsă clanța, și eu am intrat în antreu; dar când am ajuns în fața salonului unde se aflau domnul și doamna Linton, n-am mai avut curajul să înaintez. În cele din urmă mi-am găsit o scuză: să-i întreb dacă nu doresc să aprind lumânările — și am deschis ușa.

Ședeau împreună în fața ferestrei deschise și priveau peste pomii din grădină și parcul sălbatic și verde, valea de la Gimmerton, deasupra căreia plutea o fâșie lungă de ceață (căci, după cum ați observat probabil și dumneavoastră, imediat după ce treceți de capelă apa ce se scurge din mlaștini se unește cu râulețul care șerpuiește pe povârniș de-a lungul văii). Wuthering Heights se află deasupra acestor aburi argintii, dar vechea noastră casă nu se vede de-aici, căci e așezată de cealaltă parte a crestei. Încăperea și cei ce erau într-însa, cât și priveliștea ce se așternea în fața lor păreau cuprinse de o liniște minunată. Am întrebat despre lumânări, dar nu-mi venea la îndemână să repet cele spuse de Heathcliff, așa că m-am îndreptat spre ieșire, fără să scot un cuvânt. Dându-mi însă seama de prostia mea m-am oprit și am bolborosit:

— A venit cineva de la Gimmerton și dorește să o vadă pe doamna.

— Ce dorește? Întrebă doamna Linton.

— Nu l-am întrebat, răspunsei.

— Bine. Trage perdelele, Nelly, zise ea, și adu ceaiul. Mă întorc numaidecât.

Ea ieși din odaie. Domnul Edgar mă întrebă, liniștit, cine o căuta.

— O persoană pe care doamna n-o așteaptă, răspunsei. Heathcliff, vă mai aduceți aminte de el, domnule? Heathcliff, care trăia în casa domnului Earnshaw.

— Ce, ȋiganul acela, rândașul acela?! strigă el. De ce nu i-ai spus deslușit Catherinei cine e?

— Vă rog! Să nu-i vorbiți așa, domnule, spusei eu. Ar fi foarte mâhnită dacă v-ar auzi. A fost distrusă când a fugit Heathcliff de-acasă. Și cred că reîntoarcerea lui îi va face o mare bucurie.

Domnul Linton se îndreptă spre una din ferestrele aflate de partea cealaltă a încăperii, care dădea spre curte. O deschise și se plecă peste pervaz. Cred că cei doi erau sub fereastră, căci exclamă în grabă.

— Nu sta acolo, iubita mea! Poftește persoana înăuntru, dacă e cineva cunoscut.

Curând după aceea am auzit zgomotul clanței, iar Catherine, după ce urcase scările în goană, apăru cu răsufarea tăiată, năucă și prea emoționată ca să-și poată arăta bucuria. De fapt, după fața ei ai fi putut bănui că asupra-i se abătuse mai degrabă o mare nenorocire.

— Oh! Edgar! Edgar! spuse ea gâfâind și îmbrățișându-l. Oh! scumpul meu Edgar! Heathcliff s-a întors...s-a întors! Și-l strânse atât de

tare în brațe, de era gata să-l înăbușe.

— Bine, bine, strigă soțul pe un ton cam supărat. Pentru atâta lucru nu-i nevoie să mă sugrumi! Niciodată omul acesta nu mi s-a părut a fi o comoară neprețuită. Nu văd de ce ești atât de emoționată!

— Știu că nu-ți era simpatic, răspunse ea, înfrângându-și oarecum excesiva încântare. Dar de dragul meu trebuie să te împrietenești cu el. Să-i spun să vină sus?

— Aici? întrebă el. În salon?

— Dar unde în altă parte? răspunse Catherine.

Domnul Linton păru vexat și-i sugeră bucătăria, ca fiind un loc mai nimerit pentru Heathcliff. Doamna Catherine Linton îl măsură din ochi cu o expresie ciudată... pe jumătate mânioasă și pe jumătate batjocoritoare, văzându-l atât de disprețuitor.

— Nu, adăugă ea după un minut, nu pot sta în bucătărie cu el. Așterne aici două mese, Ellen: una pentru stăpânul dumitale și domnișoara Isabella, care sunt nobili, și alta pentru Heathcliff și mine, care suntem oameni din popor. Așa ești mulțumit, scumpule? Sau trebuie să-mi fac focul în altă cameră? Dacă așa vrei, dă dispoziții. Acum dau fuga jos să mă conving că oaspetele meu e într-adevăr aici. Mă tem că bucuria mea e prea mare ca să fie adevărată!

Era gata s-o pornească din nou, în goană, dar Edgar o opri.

— Spune-i să poftească sus, zise, adresându-mi-se mie; iar tu; Catherine, încearcă să fii fericită fără a fi absurdă! N-are rost ca toată casa să te vadă primind un servitor fugit așa cum ai primi un frate.

Am coborât și l-am găsit pe Heathcliff așteptând la intrare. Părea sigur că va fi poftit înăuntru. M-a urmat fără prea multă vorbă, iar eu l-am condus în fața stăpânului și a stăpânei, ai căror obraji îmbujorați trădau urmele unei discuții aprinse. Dar pe chipul stăpânei străluci un alt sentiment când prietenul ei apăru în prag; sări spre el, îl luă de mâini și-l conduse la Linton, apoi prinse degetele șovăitoare ale lui Linton și le vârî în cele ale musafirului. Iar eu, văzîndu-l acum bine pe Heathcliff în lumina focului și a lumânărilor, am rămas uluită de cât se schimbase. Devenise un bărbat voinic, athletic, bine legat; pe lângă el stăpânul meu părea un adolescent firav. Ținuta lui dreaptă te făcea să crezi că fusese în armată. Trăsăturile hotărâte dădeau feței lui o expresie mult mai matură decât cea a domnului Linton; părea inteligent și nu mai avea nici o urmă a grosolăniei lui din trecut. În sprâncenele joase, încruntate, și în ochii plini de-un foc negru se mai ascundea încă o sălbăcie pe jumătate îmblânzită, dar desăvârșit stăpânită; manierele lui distinse, cu toate că nu mai păstrau nici o urmă de stângăcie, erau totuși prea dure pentru a fi grațioase. Surpriza stăpânului părea tot atât de mare, dacă nu și mai mare ca a mea. O clipă se simți încurcat, neștiind în ce fel să se adreseze rîndașului, așa cum îl numise. Heathcliff dădu drumul mâinii lui fine și rămase în picioare, privindu-l cu răceală, așteptând să-i vorbească.

— Luați loc, domnule, îi zise în sfârșit. Doamna Linton, aducându-și aminte de vremurile de odinioară, mi-a cerut să vă fac o primire cordială și, firește, sunt încântat când am prilejul să-i fac o plăcere.

— Eu de asemenea, răspunse Heathcliff, mai ales atunci când pot și eu lua parte la această plăcere; rămân bucuros un ceas, două.

Se așeză pe un fotoliu în fața doamnei Catherine, care sta cu privirea

ațintită asupra lui de parcă s-ar fi temut că, dacă-l scapă din ochi, ar putea să dispară. Heathcliff nu-și ridica prea des ochii către ea: o privire fugară aruncată din când în când îi era de-ajuns; dar de fiecare dată licăririle ochilor săi oglindeau încântarea nedomolită pe care o sorbea din ochii ei. Erau prea cuprinși de bucuria lor reciprocă pentru a se simți stingheriți de ceva sau cineva. Pentru domnul Edgar însă, lucrurile stăteau altfel; pălise de supărare, sentiment care ajunsese la culme când doamna se ridică și, trecând de cealaltă parte a covorului, prinse din nou mâinile lui Heathcliff și râse de parcă nu mai era în toate mințile.

— Măine o să mi se pară vis! strigă ea. N-o să-mi vină să cred că te-am văzut, că te-am atins, c-am vorbit iarăși cu tine. Dar să știi, Heathcliff, ai fost fără milă, nu meriți această primire. Să fugi și să nu dai nici un semn de viață timp de trei ani! Asta înseamnă că nu te-ai gândit niciodată la mine!

— M-am gândit puțin mai mult decât te-ai gândit tu la mine, murmură el. Am auzit, nu de mult, că te-ai căsătorit, Cathy, și, în timp ce așteptam jos în curte, iată ce puneam la cale: să-ți văd o clipă fața și mirarea din ochi, și poate o așa-zisă bucurie, după aceea să mă răfuiesc cu Hindley și-apoi, ca să scap de rigorile legii, să-mi iau singur viața. Dar primirea pe care mi-ai făcut-o a scos din mintea mea aceste gânduri; bagă însă de seamă, nu cumva data viitoare să mă primești altfel! Nu, n-ai să mă mai alungi încă o dată. Spune drept, ți-a fost într-adevăr greu fără mine? Ei bine, să știi c-am avut motive să plec. De când ți-am auzit pentru ultima oară glasul, m-am luptat amarnic cu viața și trebuie să mă ierți, căci am luptat numai pentru tine!

— Catherine, dacă nu vrei să bem ceaiul rece, vino te rog la masă, îl întrerupse domnul Linton, străduindu-se să păstreze tonul obișnuit și politețea cuvenită. Domnul Heathcliff are un drum lung de făcut, indiferent unde ar avea de gând să doarmă la noapte, iar mie mi-e sete.

Catherine își ocupă locul în fața ceainicului, domnișoara Isabella sosi chemată de clopot, apoi, după ce i-am văzut așezați pe scaunele lor, am ieșit din odaie. Masa n-a durat nici zece minute. Ceașca doamnei Catherine n-a fost umplută nici o dată; nu putea nici mânca, nici bea. Edgar și-a turnat ceai și în farfurie, și abia a băut o înghițitură. În seara aceea musafirul n-a stat mai mult de-un ceas! La plecare l-am întrebat dacă se duce la Gimmerton.

— Nu, mă duc la Wuthering Heights, a răspuns. M-a poftit domnul Earnshaw azi-dimineață când l-am vizitat.

L-a poftit domnul Earnshaw! Și el a fost în vizită la domnul Earnshaw! După ce-a plecat, am cântărit în toate chipurile aceste vorbe. Oare a ajuns un ipocrit și a venit pe-aici, prin partea locului, să săvârșească cine știe ce nelegiuri prefăcându-se că-i om cumsecade? Am căzut pe gânduri. Aveam în adâncul sufletului un presentiment care-mi spunea c-ar fi fost mai bine dacă nu s-ar mai fi întors niciodată.

Către miezul nopții, doamna Linton, furișându-se în camera mea, m-a trezit din primul somn. A luat un scaun și s-a așezat la căpătâiul meu, trăgându-mă de păr ca să mă trezească.

— Nu pot dormi, Ellen, zise ea în chip de introducere. Am nevoie de o ființă vie căreia să-i împărtășesc fericirea mea! Edgar e posomorât, pentru că sunt fericită din pricina cuiva care nu-l interesează. Refuză să deschidă

gura, iar când vorbește, nu spune dorit vorbe răutăcioase și prostești; mi-a spus că sunt fără milă și egoistă dacă-i cer să stea de vorbă când e bolnav și somnoros, întotdeauna reușește să se îmbolnăvească la cea mai mărunță contrarietate! Am rostit câteva vorbe de laudă la adresa lui Heathcliff, și atunci, fie din pricina durerii de cap, fie dintr-o criză de invidie, a început să plângă. M-am sculat din pat și l-am lăsat singur.

— Ce rost are să i-l lauzi pe Heathcliff? i-am răspuns. Nu se puteau suferi de copii, și lui Heathcliff i-ar plăcea tot atât de puțin să te audă lăudându-l pe Edgar; așa-i firea omenească. Lasă-l în pace pe domnul Linton, nu-i mai vorbi despre Heathcliff, dacă nu vrei să izbucnească un conflict deschis între ei.

— Dar asta nu dovedește o mare slăbiciune? continuă ea. Eu nu sunt invidioasă: și nu-s niciodată geloasă pe părul auriu și strălucitor al Isabellei, de pielea ei albă, de finețea și eleganța ei și de dragostea pe care i-o arată întreaga familie. Chiar și tu, Nelly, dacă avem vreo discuție, ții imediat parte Isabellei, iar eu cedez ca o mamă proastă și-i zic "scumpa mea" și o mângâi până-i trece supărarea. Fratelui ei îi face plăcere să ne vadă prietene, și de aceea îmi face și mie plăcere. Dar să știi că seamănă mult unul cu altul: niște copii răsfățați, care-și închipuie că lumea a fost făcută numai ca să se poată bucura ei, și, cu toate că-i las în apele lor, cred că nu le-ar strica deloc o mică scuturătură.

— Te înșeli, doamnă Linton, i-am spus. De fapt ei sunt cei ce te lasă în apele dumitale. Eu știu ce-ar fi aici dacă n-ar proceda astfel. E ușor să le satisfaci câte un capriciu trecător, atâta vreme cât preocuparea lor e să-ți îndeplinească toate dorințele încă înainte de-a le roști. Totuși, în cele din urmă s-ar putea să se iște cine știe ce neînțelegere asupra vreunui lucru tot atât de important pentru ei cât și pentru dumneata, și atunci aceia pe care-i crezi slabi vor fi în stare să dea dovadă de-o dârzenie egala cu a dumitale.

— Și-atunci o să ne luptăm până la moarte, nu-i așa, Nelly? răspunse ea râzând. Ba nu, Nelly! Și-ți repet: atâta încredere în dragostea lui Linton, încât am impresia că nici dacă l-aș omorî nu s-ar gândi să se răzbune pe mine.

Am sfătuit-o să-l prețuiască ceva mai mult pentru dragostea ce-i poartă.

— Păi așa și fac, îmi răspunse, dar n-ar trebui să se smiorcăie pentru toate fleacurile. E copilăros. În loc să izbucnească în lacrimi după ce i-am spus că în clipa de față Heathcliff e demn de stima oricui și ar fi o cinste și pentru cel mai nobil om din ținut să fie prieten cu el, ar fi trebuit să fie de părerea mea și să se bucure, barem din simpatie pentru mine. Trebuie să se deprindă cu el, și poate că-l va și iubi. Iar dacă ne gândim la motivele pe care le-ar avea Heathcliff să fie supărat pe Edgar, trebuie să recunoască că s-a purtat admirabil!

— Ce părere ai despre vizita lui la Wuthering Heights? am întrebat-o. După câte mi se pare, s-a schimbat în toate privințele. A devenit un bun creștin: întinde mâna dreaptă în semn de prietenie tuturor dușmanilor săi.

— Mie mi-a dat o explicație, răspunse ea. Căci sunt tot atât de mirată ca și dumneata. Mi-a spus că s-a dus acolo pentru a culege de la tine ultimele informații în ceea ce mă privește, crezând că locuiești tot acolo. Joseph l-a înștiințat atunci pe Hindley, care a ieșit afară și a început

să-l întrebe ce-a făcut și cum a trăit, iar în cele din urmă l-a poftit în casă. Acolo a găsit câțiva inși care jucau cărți; Heathcliff s-a așezat la joc cu ei. A câștigat ceva bani de la fratele meu, care, văzându-l înstărit, l-a poftit să revină seara. Heathcliff a consimțit. Hindley e prea nepăsător ca să-și aleagă cu băgare de seamă prietenii; nu-și bate capul să se gândească dacă e îndreptățit sau nu să aibă încredere într-un om pe care l-a jignit atât de profund. Dar Heathcliff susține că motivul principal pentru care vrea să reia relațiile cu omul care l-a prigonit odinioară e dorința lui de a locui aproape de Grange, ca să poată veni pe jos până aici; și apoi zice că e legat de casa în care am crescut împreună. Iar eu, la rândul meu, sper că așa voi avea prilejul să-l văd mai des decât dacă ar locui la Gimmerton. Are de gând să plătească bine dacă i se va îngădui să stea la Heights; și, fără îndoială, lăcomia fratelui meu îl va face să accepte propunerea lui Heathcliff. Întotdeauna a fost lacom de bani, cu toate că ce strânge cu o mană risipește cu cealaltă.

— Strașnic loc pentru un om necăsătorit! am spus eu. Nu te temi de consecințe, doamnă Linton?

— Nu în ceea ce-l privește pe prietenul meu, a răspuns ea. E zdravăn la cap, și asta îl va feri de primejdie.

Mă tem puțin pentru Hindley, dar din punct de vedere moral nu poate ajunge mai rău decât este, iar în privința brutalităților, îl voi feri eu. Întâmplarea din seara asta m-a împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii! Eram revoltată până la furie împotriva providenței. Oh, am îndurat multă, multă și amarnică suferință, Nelly! Dacă Edgar ar ști cât de grea mi-a fost suferința, i-ar fi rușine să-mi intunece bucuria enervându-se fără rost. Și numai bunătatea mea față de el m-a făcut să-mi ascund durerea. Dacă i-aș fi povestit ce chinuri am îndurat, ar fi dorit alinarea lor cu aceeași ardoare ca și mine. Dar acum a trecut, și n-am de gând să mă răzbun pentru prostia lui; de azi încolo sunt gata să suport orice! Dacă cea mai josnică ființă din lume mi-ar trage o palmă peste obraz, nu numai că i-aș întoarce și pe celălalt, dar i-aș cere și iertare pentru c-am provocat-o. Și, drept dovadă, mă duc chiar acum să mă împac cu Edgar. Noapte bună! Sunt un înger.

Adânc convinsă de ceea ce spusese și mulțumită de sine a plecat. Iar succesul obținut după împlinirea hotărârii luate se văzu a doua zi: domnul Linton nu numai că nu mai era posomorât (cu toate că dispoziția lui părea încă dominată de vioiciunea exuberantă a doamnei Catherine), dar nu ridică nici o obiecție când soția lui propuse să meargă după-masă la Wuthering Heights cu Isabella. Pentru asta Catherine l-a răsplătit cu atâta gingășie și dragoste, încât casa noastră a fost mai multe zile de-a rândul, un paradis. Atât stăpânul cât și servitorii s-au bucurat de atmosfera asta mereu însorită.

La început, Heathcliff — în viitor îl voi numi "domnul" Heathcliff — a căutat să beneficieze cu prudență de libertatea de a veni la Thrushcross Grange; voia parcă să-și dea seama în ce măsură e dispus proprietarul să-l admită. Catherine, de asemenea, socoti că e mai cuminte să-și stăpânească manifestările de bucurie când îl primea, așa că, încetul cu încetul, domnul Heathcliff își câștigă dreptul de a fi așteptat la noi. Își păstrase mult din reticența care-l caracterizase încă din copilărie, și asta l-a ajutat să-și domine orice manifestare prea fățișă a sentimentelor.

Neliniștea stăpânului meu se potoli, iar întâmplările ce urmară i-au abătut gândurile — pentru un timp oarecare — pe alt făgaș.

Noul lui motiv de tulburare izvorî dintr-o nenorocire neașteptată: Isabella Linton simți o bruscă și irezistibilă atracție față de oaspetele tolerat de el. În vremea aceea Isabella era o domnișoară de optsprezece ani, încântătoare, copilăroasă în purtări, dar cu o minte ageră, cu sentimente vii și cu temperament aprins, mai ales când se enerva. Fratele ei, care-i purta o iubire plină de gingășie, fu îngrozit de această alegere uluitoare. Lăsând la o parte faptul că o căsătorie cu un om fără nume era degradantă și că, el neavând moștenitor bărbat, averea lui va trece în mâna unui om ca acesta, Linton avea destulă minte pentru a înțelege firea lui Heathcliff; știa că, deși aspectul exterior i se schimbase, caracterul îi rămăsese neschimbat și nici nu se va putea schimba. Și îi era groază de acest caracter. Era revoltat și înspăimântat la gândul că Isabella ar putea fi încredințată oblăduirii unui asemenea om. Ostilitatea lui ar fi fost și mai mare dacă ar fi știut că dragostea ei se născuse fără a fi fost provocată de Heathcliff, care nu răspundea acestui sentiment. În clipa când Linton își dădu seama despre ce era vorba, crezu că e rezultatul unui plan bine chibzuit de Heathcliff.

De câțeva vreme observaserăm cu toții că domnișoara Linton se frământă și suspină. Devenise supărăcioasă și plictisitoare, sâcâind-o și enervând-o neîncetat pe Catherine, care și așa avea o răbdare foarte limitată. Într-o oarecare măsură o scuzam cu toții, crezând-o bolnavă, căci slăbea și se usca văzând cu ochii. Dar într-o zi, când era în toane foarte rele, a refuzat dejunul, s-a plâns că servitoarele nu făceau ce le spune ea, că stăpâna nu-i dădea nici un drept în casă, că lui Edgar nu-i păsa de ea, că a răcit pentru că ușile au fost lăsate înadins deschise, că noi înadins lăsam să se stingă focul din salon ca să-i facem în necaz, și sute de alte asemenea învinuiri neîntemeiate. Atunci doamna Linton a stăruit cu încăpățănare să se bage în pat, amenințând-o că trimite după doctor. Când a auzit pomenindu-se numele lui Kenneth, a început să spună imediat că era perfect sănătoasă și numai asprimea doamnei Catherine o nenorocise.

— Cum poți spune că sunt aspră, răzgâiată afurisită ce ești!? strigă stăpâna uluită de această afirmație prostească. Cred că ți-ai pierdut mințile! Când am fost aspră? Spune!

— Ieri, răspunse Isabella plângând cu hohote. Ieri și acum.

— Ieri? întrebă cumnata ei. Când?

— Când ne plimbam pe dealuri. Mi-ai spus să hoinăresc pe unde vreau, pe când tu mergeai liniștită cu domnul Heathcliff!!

— Și, după părerea ta, asta-i asprime? zise Catherine râzând. N-am vrut să spun că prezența ta ne stingherea. Nu ne deranjai dacă veneai cu noi, am crezut doar că povestea lui Heathcliff nu are nimic distractiv pentru tine.

— Ba nu, zise plângând tânăra domnișoară, voiai să plec pentru că știai cât îmi place să stau cu voi!

— E în toate mințile? întrebă doamna Linton uitându-se la mine. Am să-ți repet cuvânt cu cuvânt întreaga noastră convorbire, Isabella, și te rog să-mi spui ce te putea interesa în ea.

— Nu mă interesa convorbirea, răspunse ea, voiam să fiu împreună cu...

— Așa! zise Catherine, observând că fata ezită să-și sfârșească vorba.

— Cu el! Și nu vreau să fiu mereu dată la o parte, continuă ea înflăcărându-se. Ești ca un câine în fața mâncării, Cathy, și ai vrea ca nimeni să nu fie iubit în afară de tine!

— Ești o maimuțică obraznică! exclamă doamna Linton mirată. Doar nu vrei să cred asemenea prostie! E cu puțință ca tu să râvnești la admirația lui Heathcliff... ca să-l consideri o persoană plăcută? Sper că am înțeles greșit, nu-i așa, Isabella?

— Nu, n-ai înțeles greșit, răspunse fata, scoasă din minți. Îl iubesc mai mult decât l-ai iubit tu vreodată pe Edgar. Și m-ar iubi și el dacă l-ai lăsa tu.

— Atunci să știi că pentru nimic în lume n-aș vrea să fiu în locul tău! spuse Catherine apăsător. Și părea că vorbește sincer. Nelly, ajută-mă s-o conving că-i nebună. Spune-i tu cine-i Heathcliff: o făptură părăsită, fără finețe, fără cultură; ciulin sălbatic crescut printre stânci. A te sfătui să-i dăruiești inima ta, ar fi mai grav decât dacă aș da drumul în plină iarnă unui pui de canar în parc. Numai faptul deplorabil că nu-i cunoști firea, și nimic altceva, a făcut, fetițo, să-ți treacă prin minte un vis ca ăsta. Te rog să nu-ți închipui că în dosul acestui fizic aspru se ascund adâncuri de bunăvoință și afecțiune! Nu e un diamant brut... sau o stridie ce ascunde o perlă; ci un om crud, nemilos, cu o fire de lup. Eu nu-i spun niciodată: "Lasă-l în pace pe omul acela deși ți-e dușman, pentru c-ar fi neomenos sau crud să-i faci vreun rău". Ci îi spun: "Lasă-l în pace, pentru c-am să fiu foarte supărată dacă-i faci vreun rău". Și pe tine, Isabella, te-ar zdrobi ca pe-un ou de vrabie dacă te-ar socoti o povară supărătoare. Știu că nu poate iubi pe nimeni din neamul Linton, și totuși îl cred capabil să se căsătorească îndată cu averea și perspectivele tale materiale! Zgârcenia pare să devină păcatul lui de căpetenie. Iată felul în care ți-l descriu eu, și doar sunt prietena lui, atât de prietenă încât, dacă ar fi avut cu adevărat de gând să te cucerească, probabil c-aș fi tăcut din gură și te-aș fi lăsat să-ți cazi în cursă.

Domnișoara Linton își privi cumnata cu indignare.

— Rușine să-ți fie! Rușine să-ți fie! repetă ea furioasă, ești mai rea decât douăzeci de dușmani, prietenă veninoasă!

— Oh! Va să zică nu mă crezi? zise Catherine. Crezi că vorbesc din egoism și răutate?

— Da, sunt sigură, răspunse Isabella; și făptura ta mă-nfioară!

— Bine! strigă cealaltă. Încearcă pe pielea ta, dacă așa te taie capul. Eu mi-am făcut datoria și mă dau bătută în fața obrăzniciei tale!

Când doamna Linton părăsi încăperea, Isabella zise, plângând în hohote:

— Și eu trebuie să sufăr din pricina egoismului ei! Totul, totul este împotriva mea, și acum mi-a zdrobit ultima nădejde. Dar a spus minciuni, nu-i așa? Domnul Heathcliff nu e un diavol, are un suflet cinstit și drept, căci altfel de ce și-ar fi adus aminte de ea?

— Luați-vă gândul de la el, domnișoară, îi spusei. E piază-rea, nu-i bărbat pentru dumneavoastră. Doamna Linton a vorbit cu duritate, și totuși n-o pot contrazice. Îi cunoaște mai bine inima decât mine sau decât oricine altul, și niciodată n-o să-l descrie mai rău decât este în realitate.

Oamenii cinstiți nu-și ascund faptele. Dar el cum a trăit? Cum s-a îmbogățit? De ce stă la Wuthering Heights în casa unui om pe care-l urăște? Lumea zice că, de când s-a întors, domnul Earnshaw e din ce în ce mai rău. Pierde nopțile una după alta. Hindley nu face decât să joace cărți și să bea. Nemaivând bani, și-a ipotecat pământul. Chiar săptămâna trecută am aflat astea, mi-a spus Joseph, pe care l-am întâlnit la Gimmerton: "Nelly, a zis, să știi că acuși o să vie judecătorul să facă o cercetare pe la ai noștri. Unu' din ei era cât pe-aci să se aleagă cu deștele tăiate. Stăpânu', îl știi doar, e copt să se ducă la jurați. Nu i-e frică de judecători, nici de Pavel, nici de Petru, nici de Ioan, nici de Matei, nu zău, de nici unu' nu ie-a frică! Ba chiar i-ar plăcea... Dorește să dea cu obrazu' lui gros de ei! Și băiatul tău iubit, frumosu' Heathcliff, să știi că-i nemaipomenit! Știe să rânjească, zău, ca nimeni altu' când aude vreo glumă diavolească. Oare când vine la Grange nu vă povestește niciodată nimic despre isprăvile lui de pe la noi? Iacă, să-ți spui cum merge treaba: scularea, când apune soarele: zaruri, coniac, obloane închise și lumânări aprinse pân-a doua zi la amiaz. Apoi nebunu' se duce blestemând și urlând în camera lui, de orice om cumsecade și-ar astupa urechile de rușine numai să nu le-audă; și băiatu' își numără bănuții și se ghidează și doarme și pleacă să stea la taclale cu nevasta vecinului. I-o fi spunând cucoanei Catherine cum aurul tatălui ei se scurge în buzunarele lui și cum fiul tatălui ei se rostogolește iute pe calea largă a pierzaniei, pe când el fuge înainte să-i deschidă barierele?" Să știți, domnișoară Linton, Joseph e un nemernic bătrân, dar nu-i mincinos; și dacă cele ce mi-a spus despre purtarea lui Heathcliff sunt adevărate, cred că nici nu vă va trece prin gând să doriți un asemenea soț. Nu-i așa?

— Te-ai învoit cu ceilalți, Ellen! mi-a răspuns. N-am să-ți ascult bârfelile. Câtă răutate trebuie să zacă în dumneata dacă vrei să mă convingi că nu există fericire pe lume!

Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă o lăsam în pace: poate c-ar fi renunțat la nebunia ei, sau poate c-ar fi stăruit mai departe în ea; dar nu i-a rămas prea mult timp să se gândească: în ziua următoare a avut loc un sfat la judecătoria din orașul vecin; stăpânul meu a fost obligat să se ducă acolo, iar domnul Heathcliff, știind că nu-i acasă, a venit mai devreme decât de obicei. Catherine și Isabella ședeau în bibliotecă, dușmănoase dar tăcute. Isabella era cam speriată de indiscreția ei din ajun și de faptul că într-o criză de furie își dezvăluise cele mai tainice sentimente. Iar Catherine, după o matură chibzuință, se supăraseră cu adevărat pe cumnata ei; și chiar dacă mai râdea de obraznicia Isabellei, nu era dispusă ca și cealaltă să ia în glumă această poveste. Când l-a văzut pe Heathcliff trecând prin fața ferestrei, începu să râdă. Eu măturam căminul și am observat un zâmbet răutăcios pe buzele ei. Isabella, absorbită de gânduri sau de cartea pe care o ținea în mână, rămase locului; iar când s-a deschis ușa, era prea târziu ca să mai poată fugi, lucru pe care l-ar fi făcut cu mare plăcere dacă i-ar fi fost cu putință.

— Intră! Ai picat tocmai bine! exclamă stăpâna pe un ton vioi, trăgând un fotoliu lângă cămin. Ai în fața ta două ființe care au mare nevoie de a treia pentru a topi gheața dintre ele; și tu ești cel pe care l-am fi ales amândouă. Heathcliff, sunt mândră că-ți pot arăta, în sfârșit, pe cineva care te iubește mai mult decât mine. Sper că te simți măgulit. Nu

nu-i Nelly, nu te uita la ea! Sărmana, biata mea cumnătică are inima frântă de admirație pentru frumusețea ta fizică și morală. Nu depinde decât de tine ca să devii fratele lui Edgar. Nu, nu, Isabella, n-ai să pleci de-aici, continuă ea, oprind cu un aer de falsă veselie pe fata care, peste măsură de rușinată și indignată, se ridicase în picioare. Ne-am certat ca pisicile din pricina ta, Heathcliff; și am fost învinsă de protestele ei pline de încredere și de admirație pentru tine. Și, mai mult decât atât, am aflat că, dacă aș avea bunul-simț de a mă da la o parte, rivala mea, precum dorește să fie, ar arunca în inima ta o săgeată, iar asta te-ar lega pentru totdeauna de ea și ar azvârli chipul meu într-o veșnică uitare.

— Catherine! zise Isabella căutând să fie cât mai demnă; apoi renunță, plină de dispreț, de-a mai lupta ca să scape din mâinile doamnei Catherine. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai respecta adevărul și nu m-ai bârfi nici măcar în glumă. Domnule Heathcliff, fii atât de bun și roag-o pe prietena dumitale să-mi dea drumul. Ea uită că noi doi nu suntem prieteni și că ceea ce o distrează pe ea mie-mi este peste măsură de neplăcut.

Deoarece musafirul nu răspunse nimic, ci luă loc, părând cu desăvârșire indiferent față de sentimentele pe care le inspirase Isabellei, aceasta se întoarse către cruda Catherine, rugand-o stăruitor să-i redea libertatea.

— Nici nu mă gândesc! strigă doamna Linton drept răspuns. Căci nu vreau să-mi mai spui că sunt ca un câine în fața mâncării. Acum trebuie să rămâi aici! Heathcliff, cum de nu-ți arăți bucuria auzind veștile plăcute pe care ți le-am dat? Isabella jură că dragostea lui Edgar pentru mine e nimica toată față de cea pe care o nutrește ea pentru tine. Cam în felul ăsta a vorbit, sunt sigură, nu-i așa, Ellen? Și n-a mâncat nimic de alaltăieri — de-atunci de când ne-am plimbat împreună — de tristețe și furie că i-am spus să plece de lângă tine, închipuindu-mi că societatea ta nu-i face plăcere.

— Sunt sigur c-o calomniezi, zise Heathcliff, întorcându-și fotoliul așa încât să poată sta în fața lor. Acum, în orice caz, dorește să scape de prezența mea.

Și-și holbă ochii la biata Isabella, așa cum ar face cineva văzând un animal ciudat și respingător — vreun miriapod de prin Indii — pe care l-ar cerceta în ciuda aversiunii ce i-o provoacă. Biata Isabella nu putu îndura aceste priviri: fața îi era când albă ca varul, când roșie, și în timp ce lacrimile i se strângeau ca mărgelile în gene, își adună toată forța degetelor ei subțiri pentru a scăpa din mâinile doamnei Catherine, care o ținea strâns. Dar, văzând că de îndată ce reușește să-i desfacă un deget de pe braț se și încleștează altul alături, și dându-și seama că nu le putea desface pe toate deodată, începu să se folosească de unghii, care erau destul de ascuțite pentru a împodobi mâinile tiranei cu nenumărate umflături roșii.

— Ce tigroaică! exclamă doamna Linton dându-i drumul; apoi începu să-și scuture, îndurerată, mâna. Pleacă de-aici, pentru, numele lui Dumnezeu, și ascunde-ți fața de vulpoaică! Ce proastă ești că-ți dezvălui ghearele în fața "lui". Nu te gândești la concluziile pe care le va trage? Uită-te, Heathcliff! Astea sunt uneltele cu care va lucra... păzește-ți ochii!

— Dacă m-ar amenința vreodată, i le-aș smulge, răspunse el cu brutalitate, în timp ce Isabella închidea ușa în urma ei. Dar ce-ți veni,

Cathy, să necăjești chiar atât ființa asta? N-ai vorbit serios, nu-i așa?

— Ba da, cât se poate de serios, răspuse ea. De câteva săptămâni moare de dragul tău. Chiar azi-dimineață a avut o criză de nebunie din pricina ta și m-a copleșit cu insulte numai pentru că i-am vorbit deschis despre toate defectele tale, și asta doar spre a-i mai potoli adorația. Dar să nu mai vorbim de asta. Am vrut s-o pedepsesc pentru obrăznicie, atâta tot. Țin prea mult la Isabella, scumpul meu Heathcliff, ca să-ți îngădui să pui mâna pe ea și s-o devorezi.

— Iar mie îmi place mult prea puțin ca să încerc asemenea ispravă, zise el; n-am gusturi de vampir. Ai auzi lucruri ciudate dacă mi-ar fi dat să trăiesc cu ființa asta nesărată, cu fața ca de ceară. Unul dintre cele mai nevinovate jocuri ar fi să-i pictez pe pielea aia albă culorile curcubeului și să-i colorez ochii albaștri în fiecare zi, sau din două în două zile, în negru: seamănă îngrozitor cu ai lui Linton.

— Încântători! observă Catherine. Au ochi de porumbel... sau de înger!

— E moștenitoarea fratelui ei, nu-i așa? Întrebă Heathcliff după o scurtă tăcere.

— Mi-ar părea rău să cred una ca asta, răspuse Catherine. Cu ajutorul cerului, Isabella va avea o jumătate de duzină de nepoți care să-i răpească acest drept. Deocamdată nu te gândești la asta; văd că ești prea pornit să râvnești la bunurile vecinului tău. Nu uita însă că bunurile acestui vecin sunt ale mele.

— Dac-ar fi ale mele n-ar fi mai puțin ale tale, zise Heathcliff. Căci, cu toate că Isabella Linton e prostuță, nu putem spune că-i nebună, așa încât după cum dorești și tu, să nu mai vorbim despre asta.

De fapt, n-au mai vorbit despre povestea aceea și poate că doamna Catherine nu s-a mai gândit la ea, dar celălalt sunt convinsă că și-a reamintit-o adeseori în acea seară. L-am văzut zâmbind în sinea lui, rânjind mai degrabă de unul singur... și căzând pe gânduri ori de câte ori doamna Linton ieșea din odaie.

M-am hotărât să-i urmăresc mișcările. Inima mea era nestrămutată alături de stăpân și mult mai puțin de partea doamnei Catherine. După părerea mea așa era drept, căci el era bun, încrezător și cinstit, pe când ea... deși n-aș putea spune că era contrariul lui, mi se părea atât de îngăduitoare cu propria-i ființă, încât nu prea aveam încredere în principiile și încă mai puțină înțelegere pentru sentimentele ei. Doream să se întâmple ceva, așa ca atât cei de la Wuthering Heights cât și cei de la Thruschcross Grange să scape de domnul Heathcliff, iar noi să trăim iarăși cum trăiam înainte de venirea acestuia. Vizitele lui erau un continuu coșmar pentru mine, și mi se părea că și pentru stăpânul meu. Prezența lui la Wuthering mă apăsa peste măsură. Mi se părea că Dumnezeu părăsise oaia rătăcită, pe drumurile ei păcătoase, iar între ea și turmă urla o fiară primejdioasă, care aștepta momentul să se repeadă asupra-i și s-o nimicească.

CAPITOLUL 11

Uneori, când ședeam singură și mă gândeam la aceste lucruri, brusc mă cuprindea o spaimă; mă ridicam, îmi puneam boneta, gata să mă duc la Wuthering Heights să văd ce mai e pe-acolo. Conștiința îmi spunea că e de datoria mea să-i atrag atenția lui Heathcliff asupra felului în care vorbește lumea despre purtările lui; dar imediat după aceea, aducându-mi aminte de deprinderile lui rele, adânc înrădăcinate, și dându-mi seama că nici nu pot spera măcar să-l întorc pe calea cea bună, mă răzgândeam; așa că n-am pus piciorul în casa aceea blestemată, de teamă că nu mă va asculta nimeni. Odată, abătându-mă de pe drumul ce ducea la Gimmerton, am intrat pe porțița cea veche. Era cam în epoca la care am ajuns cu povestea mea; o după-amiază senină și înghețată, pământul pleșuv, iar drumul tare și uscat. Ajunsesem la o piatră de hotar unde șoseaua se desparte în două, drumul din stânga pornind spre dealuri; era un bloc de piatră grunțuroasă. Pe partea dinspre miazănoapte erau șapte literele W.H., pe cea dinspre răsărit G., și pe cea dinspre miazăzi T.G. Ea arăta drumul spre Grange, Heights și sat. Soarele strălucea aurind vârful pietrei cenușii, aducându-mi aminte de vară; și nu vă pot spune din ce pricină, dar un val de simțăminte, aidoma celor din copilărie, îmi năpădi inima. Cu douăzeci de ani în urmă acesta era locul preferat de Hindley și de mine. Am privit îndelung piatra măcinată de vreme și, aplecându-mă, am observat aproape de baza ei o gaură plină cu scoici și pietricele pe care, împreună cu alte lucruri pieritoare, le adunasem pe vremuri cu-atâta bucurie. Și parcă îmi apăru aievea și fostul meu tovarăș de joacă așezat pe iarba veștejită. Capul său negru și pătrat, aplecat înainte, și mânuța lui făcând o gaură în pământ cu o bucată de ardezie...

— Sărmanul Hindley! am exclamat fără să vreau și-am tresărit; o clipă am avut impresia că fața copilului se ridică și privește drept în ochii mei. Dispăru îndată, dar am simțit dorința de neînvins de a mă duce la Wuthering Heights. Superstiția mă împingea să ascult de acest imbold. "Dar dacă a murit? mi-am zis. Ori dacă va muri în curând?" Mi s-a părut că vedenia mea prezicea moarte. Cu cât mă apropiam, cu-atât eram mai tulburată; și când am dat cu ochii de casă, tremuram toată, ca varga. Cel pe care-l văzusem stând jos mersese parcă înaintea mea și-l vedeam acum în dosul gardului, uitându-se la mine. Așa am crezut eu în primul moment, văzând un băiat cu părul ondulat ca al unei zâne, cu ochii căprui, cu obraji rumeni lipiți de zăbrele. După ce m-am mai gândit puțin, mi-am zis că trebuie să fie Hareton, Hareton al meu, care nu se schimbese prea mult de când îl părăsisem, adică de zece luni.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpule! am strigat, uitând într-o clipă toate temerile prostești. Hareton, eu sunt Nelly! Nelly, dacăci ta.

Copilul s-a tras cu un pas înapoi și-a ridicat de jos o piatră mare.

— Am venit la tatăl tău, Hareton, am adăugat, ghicind din gestul copilului că Nelly, dacă mai trăia în amintirea lui, nu semăna cu mine.

Hareton ridică proiectilul, gata să-l arunce. Am început atunci să vorbesc cu el, încercând să-l potolesc, dar n-am izbutit să-i opresc mâna. Piatra mi-a atins boneta, și-apoi de pe buzele micului meu prieten țâșni puțin cam bâlbâit, un val de înjurături, pe care nu știu dacă le înțelegea ori ba, dar știu că le rostea cu intonația potrivită, ceea ce îi preschimba trăsăturile de copil într-o față impresionantă prin răutatea ei. Vă asigur, domnule, că această purtare nu m-a supărat atât cât m-a întristat. Gata să

plâng, am scos o portocală din buzunar și i-am dat-o, ca să-l îmbunez. A șovăit, după aceea mi-a smuls-o din mână: credea că i-o arăt ca să-i ațâț pofta și apoi să-l dezamăgesc. I-am arătat încă una, dar am ținut-o așa ca să n-o poată ajunge.

— Cine te-a învățat vorbele alea frumoase, băiete? I-am întrebat.

Pastorul?

— Dracu' să-l ia pe pastor, și pe tine! Dă-mi-o și pe aia! a răspuns.

— Spune de la cine-ai învățat, și ți-o dau, am zis. Cine-i învățătorul tău?

— Dracu' ăla de tăticu, i-a fost răspunsul.

— Și ce-nveți tu de la tăticu? am continuat.

Sări în sus să ia portocala; eu am ridicat-o însă și mai mult.

— Ce te-nvață? I-am întrebat.

— Nimic; numai să mă feresc din calea lui. Tăticu nu mă poate suferi, pentru că-l înjur.

— Aha! Și diavolul te învață să-l înjuri pe tăticu? am remarcat eu.

— Oh, nu, zise el cu glas tărăgănat

— Atunci cine?

— Heathcliff.

L-am întrebat dacă-l iubește pe domnul Heathcliff.

— Da! mi-a răspuns.

Dorind să aflu motivele pentru care-l iubește, n-am putut desluși decât următoarele:

— Nu știu; dar el îi plătește lui tăticu pentru ce-mi face el mie... îl înjură pe tăticu pentru că și el mă înjură pe mine. Zice că pot face tot ce poftesc.

— Așadar pastorul nu te învață să citești și să scrii? am continuat eu.

— Nu, mi-a spus că dacă pastorul pășește pragul casei noastre... are să-și înghită măselele. Asta i-a făgăduit-o Heathcliff!

I-am pus portocala în mână și l-am rugat să-i spună tatălui său că o femeie, pe care o cheamă Nelly Dean, vrea să stea de vorbă cu el și așteaptă la poarta grădinii. Copilul urcă dealul, intră în casă, dar, în locul lui Hindley, în ușă apăru Heathcliff. Când l-am văzut, m-am întors pe loc și am luat-o la fugă cât am putut de iute; nu m-am oprit decât atunci când am ajuns la piatra de hotar. Eram atât de inspăimântată, de parcă trezisem un duh rău. Întâmplarea asta n-are nici o legătură cu povestea domnișoarei Isabella; numai că m-a hotărât să fiu cu ochii în patru și să fac tot ce-mi stătea în putință pentru a împiedica statornicirea unei asemenea înrâuriri rele și la Grange, chiar dacă ar fi trebuit să stric bucuria doamnei Linton sau să provoc o furtună în casă.

Când Heathcliff veni din nou, tânăra mea domnișoară era, din întâmplare, în curte; dădea de mâncare porumbeilor. De trei zile nu schimbasesc nici un cuvânt cu cumnata ei, dar în același timp încetase și cu văicărelile, ceea ce pentru noi fusese o mare ușurare. Eu știam prea bine că Heathcliff n-avea obiceiul să-și piardă vremea nici măcar pentru a spune o vorbă de politețe domnișoarei Linton; de data asta însă, când dădu cu ochii de ea, primul lucru pe care-l făcu fu să cerceteze cu de-amănuntul fațada casei. Eu eram la fereastra bucătăriei, dar m-am dat la o parte, să nu mă vadă. Apoi trecu prin curte, se duse la Isabella și-i spuse câteva cuvinte. Fata păru încurcată și dădu să plece, dar Heathcliff îi puse

mâna pe braț și o opri. Ea își întoarse fața. Îmi păru că-i pusese o întrebare la care ea nu voia să-i răspundă. Apoi Heathcliff mai aruncă o privire către casă și, crezând că nu-l vede nimeni, nemernicul avu nerușinarea s-o sărute.

— Iudă! Trădătorule! strigai eu. Ești un ipocrit! Un mișel!

— Cine-i; Nelly? răsună glasul doamnei Catherine, care se apropiase de mine.

Eram prea preocupată cu urmărirea celor doi din curte, așa că nu-i observasem venirea.

— Nemernicul dumitale de prieten! îi răspunsei înflăcărată.

Pușlamaua vicleană de-acolo! Ah! Ne-a zărit... vine-n casă! Mă întreb ce fel de scuză va putea găsi ca să explice de ce-i face curte domnișoarei, după ce ți-a spus c-o urăște.

— Doamna Linton o văzu pe Isabella smucindu-se din brațele lui și fugind în grădină. După un minut Heathcliff deschise ușa. Eu nu m-am putut opri să-mi arăt indignarea; dar Catherine, furioasă, mi-a poruncit să tac, amenințându-mă că mă dă afară din bucătărie dacă mai cutesc să vorbesc pe tonul acela obraznic.

— Cine te-ar auzi ar putea crede că tu ești stăpână-n casa asta! strigă ea. Ar trebui să te pună cineva la locul tău. Heathcliff, ce-ți veni să provoci scandalul ăsta? Ți-am spus s-o lași în pace pe Isabella. Te rog să-i dai pace, dacă nu te-ai săturat cumva să mai vii pe-aici și dacă nu vrei ca domnul Linton să-ți trântască ușa-n nas!

— Dumnezeu să-l păzească de-o asemenea încercare, răspunse nemernicul cel cu chip întunecat. (În clipa aceea îl uram de moarte). Dumnezeu să-i dea blândețeși răbdare! continuă el. Pe zi ce trece îmi vine tot mai mult să-l trimit în ceruri!

— Taci! zise Catherine închizând ușa. Nu mă supăra. Pentru ce n-ai ținut seama de rugămintea mea? Ori ți-a ieșit ea în cale și te-a provocat?

— Ce importanță are asta pentru tine? marâi el. Am dreptul s-o sărut dacă-i place, iar tu n-ai dreptul să te împotrivești. Eu nu sunt bărbatul "tău", și "tu" n-ai de ce fi geloasă pe mine!

— Nu sunt geloasă "pe tine", răspunse stăpâna. Sunt geloasă "pentru tine". Descrețește-ți fruntea, nu te încrunta așa la mine! Dacă-ți place Isabella, te vei căsători cu ea. Dar ți place? Spune drept Heathcliff! Aha, nu vrei să răspunzi. Sunt sigură că nu-ți place!

— Și credeți că domnul Linton și-ar da consimțământul ca sora lui să se mărite cu omul acesta? întrebai eu.

— Da, domnul Linton va consimți, răspunse doamna mea pe un ton hotărât.

— Nu trebuie să se ostenească, zise Heathcliff. Pot s-o fac și fără învoirea lui. Iar în ceea ce te privește pe tine, Catherine, trebuie să-ți spun câteva cuvinte, acum că veni vorba. Doresc să știi că te-ai purtat infernal cu mine, da, infernal. Auzi? Și dacă te legeni în iluzia că eu n-am observat, ești o proastă. Și dacă crezi că eu pot fi mângâiat cu vorbe dulci, ești o idioată. Și dacă-ți închipui că eu rabd totul fără să mă răzbun, apoi nu va trece mult și-am să te conving de contrariul. Până una-alta, îți mulțumesc că mi-ai dezvăluit secretul cumnatei tale. Îți jur c-am să profit cât mai mult de el. Și vezi de nu-mi sta în cale.

— Iată un nou aspect al caracterului tău! exclamă uluită doamna

Linton. Deci eu am fost aceea care m-am purtat cu tine infernal... și tu ai să te răzbuni! Cum vrei să te răzbuni, brută nerecunoscătoare? Cum m-am purtat eu infernal cu tine?

— Nu mă voi răzbuna pe tine, răspunse Heathcliff, pe un ton parcă mai puțin vehement. Am un alt plan. Tiranul își zdrobește sclavii, dar ei nu se întorc împotriva lui; zdrobesc pe cei mai mici decât ei. Poți să mă chinuiești până la moarte, dacă-ți face plăcere, dar dă-mi te rog voie să mă distrez și eu puțin în același mod, și păzește-te cât poți de-a mă insulta. După ce mi-ai dărâmat palatul, nu-mi ridica o colibă, oferindu-mi-o drept locuință și admirându-ți mărinimia. Dacă aș crede că dorești cu-adevărat să mă însor cu Isabella, mi-aș tăia beregata!

— Aha, va să zică ți-e necaz că nu sunt geloasă, nu-i așa?! strigă Catherine. Ei bine, n-am să ți-o mai recomand ca soție; ar fi să ofer satanei un suflet pierdut. Fericirea ta constă, ca și a lui, în a provoca suferință. O dovedești. Edgar și-a revenit din tristețea care-l cuprinsese o dată cu sosirea ta, eu am început să-mi găsesc locul și să mă liniștesc, iar tu, mândru că ne știi în pace, ai hotărât să provoci scandal. Ceartă-te cu Edgar, dacă-ți face plăcere, Heathcliff, sedu-o pe sora lui, dar să știi c-ai găsit cea mai bună cale de a te răzbuna pe mine.

Convorbirea se sfârși. Doamna Linton se așeză în fața focului tristă și cu obraji aprinși. Enervarea care o cuprinsese nu mai putea fi domolită, nu o mai putea nici supune, nici stăpâni. Heathcliff stătea lângă cămin, cu brațele încrucișate, frământat de gândurile lui rele. Așa i-am lăsat, căci m-am dus să-l caut pe stăpân, care desigur se întreba ce-o fi făcând Catherine, jos, atâta amar de vreme.

— Ellen, îmi zise el, când am intrat, n-ai vazut-o pe stăpâna dumitale?

— Ba da, e în bucătărie, domnule, răspunsei. E scoasă din fire din pricina purtării lui Heathcliff și, drept să vă spun, cred c-a sosit momentul să-i spuneți să-și vadă de drum. Nu-i bine să fie omul prea bland, căci uite unde-am ajuns... Și-i povestii cele petrecute în curte, apoi atât cât se cuvenea din discuția ce urmasă.

După părerea mea, nu-i făceam, povestind, un prea mare rău doamnei Linton, dacă nu și l-ar fi făcut ea singură după aceea, luând apărarea musafirului. Lui Edgar Linton i-a fost greu să mă asculte până la sfârșit. Din primele lui cuvinte mi-am dat seama că-și învinuia soția.

— E insuportabil! exclamă Edgar. E degradant să fie prietenă cu el și să mă silească și pe mine să-l accept! Ellen, cheamă, te rog, doi oameni. Catherine n-are să-și mai piardă vremea discutând cu derbedeul acela josnic. Destul am cedat capriciilor ei.

Coborî și, după ce porunci celor doi servitori să aștepte pe coridor, se îndreptă, urmat de mine, spre bucătărie. Discuția, plină de furie, reîncepuse. Cel puțin doamna Linton striga cu puteri reînnoite, iar Heathcliff se dusesse la fereastră, unde stătea cu capul în pământ și părea cutremurat de dojenile ei violente. A dat mai întâi cu ochii de stăpân și i-a făcut iute Catherinei semn să tacă; ea l-a ascultat și, brusc, n-a mai scos nici o vorbă; descoperise și ea cauza gestului său.

— Ce înseamnă asta? zise Linton, adresându-i-se ei; ce idei ai tu despre modul cum trebuie să te porți, dac-ai mai putut rămâne aici după tonul cu care ți-a vorbit bădăranul ăsta? Cred că nu te-a impresionat,

pentru că așa vorbește el, tu ești obișnuită cu joshicia lui și-ți închipui poate că și eu mă pot obișnui cu ea!

— Ai ascultat la ușă, Edgar? întrebă stăpâna pe un ton anume ales pentru a-și provoca soțul, ton care exprima nepăsare și totodată dispreț pentru enervarea lui.

La cuvintele lui Edgar, Heathcliff își ridică privirea, iar la cuvintele Catherine începu să râdă batjocoritor. După cât mi se păru mie, voia parcă să atragă atenția domnului Linton asupra lui. Izbuti, dar Edgar n-avea de gând să-l distreze cu vreo explozie de furie.

— Până acum am fost îngăduitor față de dumneavoastră, domnule, zise el calm; nu pentru că nu vă cunoșteam caracterul infam, ci pentru că-mi dădeam seama că sunteți numai în parte răspunzător de el; iar Catherine dorea să rămână prietenă cu dumneavoastră, și eu, destul de imprudent, am acceptat. Prezența dumneavoastră este o otravă morală care poate îmbolnăvi și pe oamenii cei mai virtuoși. De aceea, și pentru a preveni unele consecințe și mai grave, vă înștiințez că de azi înainte refuz să vă primesc în această casă, iar acum vă cer să plecați imediat. Peste trei minute veți pleca chiar fără să vreți, și în mod rușinos.

Heathcliff măsură cu o privire plină du batjocură făptura firavă a vorbitorului.

— Cathy, mielușelul tău amenință ca un taur! zise el. Îl pândeste primejdia să-și spargă scăfârlia când s-o atinge de pumnii mei. Pe Dumnezeu meu, domnule Linton, îmi pare nespus de rău că nu meritați să mă iau la trântă cu dumneavoastră!

Stăpânul meu aruncă o privire către coridor și-mi făcu semn să chem oamenii: n-avea de gând să riște o luptă singur. Îl ascultai; dar doamna Linton, bănuind ceva, mă urmă; și când am încercat să chem oamenii, m-a tras înapoi, a trântit ușa și a încuiat-o.

— Frumose mijloace! zise ea, răspunzând privirii mânioase și mirate a bărbatului. Dacă n-ai curajul să-l ataci, cere-i iertare sau lasă-l să te bată. Așa ai să te înveți minte să nu te crezi mai viteaz decât ești. Nu! Mai bine înghit cheia înainte de-a pune tu mâna pe ea. Frumos mi-ați răsplătit bunătatea pe care v-am arătat-o. După ce-am trecut atâta vreme cu vederea firea slabă a unuia și răutatea celui alt, capăt, drept mulțumire, două dovezi de nerecunoștință oarbă, prostească până la absurditate! Edgar, te-am apărat pe tine și pe ai tăi, dar acum mi-ar plăcea ca Heathcliff să te omoare în bătai pentru c-ai îndrăznit să gândești urât despre mine!

Dar nu era nevoie de bătaie pentru ca stăpânul să fie ca și bătut. Încercă să smulgă cheia din mâinile soției, dar Catherine, pentru a o pune la adăpost, o zvârli în mijlocul flăcărilor din cămin; după aceea, domnul Edgar fu cuprins de un tremur nervos, și obrazul îi păli ca de moarte. Era peste puterile lui să-și ascundă excesiva emoție care-l cuprinsese. Frica și umilința îl copleșiră cu desăvârșire. Se rezemă de speteaza unui scaun și-și acoperi fața cu mâinile.

— Vai, ceruri! Odinioară, după una ca asta, câștigai titlul de cavaler! exclamă doamna Linton. Suntem învinși! Suntem învinși! Acum Heathcliff nu mai ridică nici un deget împotriva ta, după cum un rege nu și-ar trimite oștile împotriva unei colonii de șoareci. Liniștește-te! Nu ți se va întâmpla nimic! Tu nu ești nici măcar un mielușel, ești un iepuraș sugaci.

— Îți doresc fericire cu acest laș, în vinele căruia curge lapte, Cathy! zise prietenul ei. Te felicit pentru gustul tău. Iată omul pe care mi l-ai preferat mie! Nu voiam să-l lovesc cu pumnul, i-aș fi tras un picior, asta mi-ar fi dat o mare satisfacție. Ce face, plânge, ori a leșinat de frică?

Și Heathcliff se apropie și dădu brânci scaunului pe care ședea Linton. Făcea mai bine dacă rămânea la distanță. Stăpânul meu sări imediat în picioare și-i trase în piept o lovitură care-ar fi dat gata un om mai slăbuț.

Lui Heathcliff i se tăie răsuflarea pentru un minut; și în timp ce încerca să-și revină, domnul Linton ieși pe ușa din dos în curte, iar de acolo se îndreptă spre intrarea principală.

— Așa, acum s-a isprăvit cu vizitele tale aici! strigă Catherine. Pleacă! Se va întoarce cu o pereche de pistoale și o jumătate de duzină de oameni. Dacă ne-a auzit, e firesc să nu te ierte niciodată. Te-ai purtat foarte prost cu el, Heathcliff! Dar pleacă... grăbește-te! Prefer să-l văd la strâmtoare pe el și nu pe tine.

— Crezi că pot pleca ducând cu mine lovitură aceea care mă arde pe piept?! tună el. Să fiu al dracului dacă plec! Înainte de a trece pragul, am să-i zdrobesc coasta ca pe-o coajă de alună putredă! Dacă nu-l trântesc la pământ acum, am să-l omor mai târziu, așa că, dacă ții la viața lui, lasă-mă să pun mâna pe el!

— Nu vine, am intervenit, spunând o mică minciună. Vizitiul și cei doi grădinari sunt afară și cred că n-ai de gând să aștepți până vin să te azvârle pe ușă afară! Fiecare are câte un ciomag, și e foarte probabil că stăpânul urmărește de la fereastra salonului ca porunca să-i fie îndeplinită.

Grădinarii și vizitiul "erau" într-adevăr acolo, dar se afla și Linton cu ei. Tocmai atunci intraseră în curte. După ce se mai gândi puțin, Heathcliff hotărî să nu se ia la luptă cu trei slugi. Puse mâna pe vătrai, sparse clanța ușii interioare și ieși, în timp ce ei intrau pe cealaltă ușă.

Doamna Linton era foarte tulburată și mă rugă s-o însoțesc sus. Nu știa nimic de rolul pe care-l jucasem și mie îmi convenea să nu afle.

— Simt că înnebunesc, Nelly! exclamă, trântindu-se pe canapea. Parc-ar ciocăni o mie de fierari în capul meu! Spune-i Isabellei să se ferească de mine, scandalul ăsta s-a iscat din vina ei și, dacă ea sau oricine altul mă înfurie și mai tare, simt că-mi pierd mințile. Și, dacă-l mai vezi astă-seară pe Edgar, spune-i că sunt în pericol de a mă îmbolnăvi grav. Doresc ca lucrul acesta să fie adevărat. Purtarea lui m-a uluit și m-a întristat peste măsură. Mi-ar plăcea să se sperie. Te pomenesti că vine și începe un șir de insulte sau de văicăreli; simt că-mi răspund învinuindu-l numai pe el, și Dumnezeu știe unde vom ajunge! Te rog, fă cum îți spun! Buna mea Nelly, tu știi că n-am nici o vină în treaba asta. Ce-i veni să asculte pe la uși? După ce-ai plecat tu, Heathcliff m-a insultat, dar nu mai era mult și l-aș fi convins să-și ia gândul de la Isabella, iar restul n-avea importanță! Acum totul a ieșit pe dos pentru că nerodului îi face plăcere să audă cum este vorbit de rău, curiozitate care-i stăpânește pe unii ca un demon! Dacă Edgar n-ar fi tras cu urechea la convorbirea noastră, n-ar fi avut nimic de suferit. Drept să-ți spun, când a început să-mi vorbească pe tonul acela stupid și nemulțumit, după ce răgușisem certându-l pe Heathcliff din pricina lui, mi-a fost indiferent ce se va petrece între ei, mai ales dându-mi seama că, oricum se va isprăvi scena, tot o să

fim despărțiți pentru cine știe câtă vreme! Deci, dacă prietenia mea cu Heathcliff nu mai poate continua... și dacă Edgar va fi meschin și gelos, am să caut să-i torturez, torturându-mă pe mine. Iată o soluție promptă de a pune capăt la toate, dacă mă vor scoate din răbdări. Dar o rezerv pentru clipa când mi-aș pierde orice speranță; nu vreau să-l iau pe Linton prin surprindere. Până acum a fost discret, de teamă să nu mă provoace; tu trebuie să-i explici pericolul ce l-ar pândească dacă părăsește această atitudine și să-i reamintești firea mea pătimasă, care, dacă e întărită, poate ajunge la nebunie. Și-ai face bine să-ți alungi apatia și să te arăți mai îngrijorată de soarta mea.

Indiferența cu care am primit aceste instrucțiuni era, fără îndoială, cam exasperantă, căci ea mi le dăduse cu toată sinceritatea. Dar eu socoteam că o ființă care-și calcula dinainte efectele acceselor de furie putea, exercitându-și voința, să se stăpânească până și în momentele de paroxism. Eu nu voiam să-i "sperii" bărbatul, după cum îmi spusese Catherine, și să-i sporesc necazurile numai pentru a satisface egoismul ei. De aceea n-am spus nimic când l-am întâlnit pe stăpân venind spre salon, dar mi-am luat libertatea de a mă întoarce înapoi să ascult la ușă; voiam să știu dacă cearta va reîncepe. Domnul Linton fu cel care începu să vorbească:

— Stai pe loc, Catherine, îi zise fără mânie în glas, dar cu mare tristețe și deznădejde. Nu rămân aici. N-am venit nici să mă cert, nici să mă împac. Doresc să aflu numai dacă, după cele petrecute, ai de gând să continui prietenia cu...

— Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, interveni stăpâna, lovind cu piciorul în podea, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai vorbim acum despre asta! Sângele tău rece nu se poate înfierbânta, în vinele tale curge apă rece ca gheața, dar sângele meu fierbe, iar când te văd atât de rece, clocotește!

— Răspunde la ce te-am întrebat, dacă vrei să scapi de mine, stăruie domnul Linton. Trebuie să-mi răspunzi, și violența ta nu mă sperie. Am considerat că, atunci când vrei, poți să te stăpânești ca oricare altul. Spune, vrei să renunți la Heathcliff sau vrei să renunți la mine? E cu neputință să fii în același timp prietena mea și prietena lui, și eu îți cer să-mi spui categoric pe care-l alegi.

— Îți cer să mă lași în pace! exclamă Catherine furioasă. Ți-o pretind. Nu vezi că abia stau în picioare? Edgar, pleacă... pleacă de-aici!

Apoi începu să scuture clopotul până când îl sparse cu un zgomot strident; eu intrai agale. Atâta răutate și furie nesăbuită putea pune la încercare până și răbdarea unui sfânt! Sta culcată și-și lovea capul de brațul canapelei, scrâșnind din dinți atât de tare, c-ai fi putut crede că-i face țândări! Domnul Linton o privea, cuprins brusc de regrete și de teamă. Mi-a cerut să-i aduc puțină apă. Ea n-avea putere să vorbească. Am adus un pahar plin și, deoarece n-a vrut să bea, i-am azvârlit apa în față. S-a întins pe loc, țeapănă, cu ochii dați peste cap; iar obrații îi păliră brusc, de moarte. Linton părea îngrozit.

— Nu-i absolut nimic, i-am șoptit. N-aș fi vrut ca el să cedeze, cu toate că în inima mea eram și eu speriată.

— Are sânge pe buze! zise el tremurând.

— Nici o grijă! i-am răspuns pe un ton înțepat. Atunci i-am spus cum,

Înainte de venirea lui, se hotărâse să facă o criză de nebunie. Am fost atât de imprudentă încât i-am povestit totul cu glas tare și ea m-a auzit. S-a ridicat în picioare; părul îi atârna pe umeri, ochii îi sclipeau, iar mușchii gâtului și ai brațelor i se încordaseră în mod nefiresc. Îmi făcusem socoteala că nu voi scăpa fără cel puțin câteva oase frânte, dar se mulțumi să privească în jurul ei o clipă, și apoi fugi din odaie. Stăpânul mi-a poruncit s-o urmez, și așa am și făcut. Când am ajuns la ușa camerei, doamna Catherine m-a împiedicat să intru, încuind-o chiar în fața mea.

A doua zi de dimineață, deoarece nu dădea nici un semn c-ar vrea să coboare la micul dejun, m-am dus s-o întreb dacă nu cumva voia să-i aduc ceva de mâncare sus. "Nu!" mi-a răspuns pe un ton hotărât. Am repetat întrebarea la amiază, la ceaiul de după-amiază și a doua zi de dimineață, dar răspunsul a fost același. Domnul Linton, la rândul lui, își petrecea timpul în bibliotecă, fără a se interesa ce face soția lui. Domnul Linton a avut o întrevedere de un ceas cu Isabella, încercând să trezească în ea un simțământ de oroare față de gesturile lui Heathcliff; dar răspunsurile ei evazive nu l-au putut lămuri, așa că a fost silit să închidă discuția, care nu-l satisfăcuse deloc. A prevenit-o însă solemn că, dacă va fi atât de nebună încât să-l încurajeze pe acest pretendent nemernic, va rupe orice legătură cu ea.

CAPITOLUL 12

În timp ce domnișoara Linton umbla tristă prin parc și prin livadă, mereu tăcută și aproape tot timpul cu ochii înlăcrimați, iar fratele ei ședea închis în bibliotecă printre cărți pe care nu le deschidea, nutrind — credeam eu — o vagă speranță că în cele din urmă Catherine, regretând purtarea ei, va veni de bunăvoie să-i ceară iertare și să caute împăcarea, iar ea ajuna cu încăpățănare, fiind probabil convinsă că din pricina asta Edgar nu putea înghiți nimic la nici o masă și numai mândria îl oprea să alerge să i se arunce la picioare, eu îmi vedeam de treabă prin casă, încredințată că între pereții de la Grange există un singur suflet cu bun-simț, și că acela se află în trupul meu. Nu mi-am pierdut vremea nici mângâind-o pe domnișoara, nici dojenind-o pe stăpâna, după cum n-am dat prea mare atenție nici suspinelor stăpânului, care atâta dorea: să audă măcar numele doamnei lui, dacă nu-i putea auzi glasul. Am hotărât să aștept până vor veni ei să mă caute și, deși lucrurile se desfășurau foarte încet, în cele din urmă am avut bucuria de a întrezări zorile unei dezlegări: așa mi se păruse mie la început.

A treia zi doamna Linton a descuiat ușa și, deoarece i se isprăvise apa din ulcior și din carafă, a dorit să i le umplu din nou, cerându-mi și o farfurie de arpacaș, căci i se părea că e pe moarte. După părerea mea, vorbele acestea erau spuse pentru urechile lui Edgar, dar cum eu n-o credeam, le-am păstrat pentru mine și i-am adus ceai și câteva felii de pâine prăjită. A mâncat și a băut cu poftă, apoi a căzut din nou pe pernă, cu mâinile încleștate.

— Ah, vreau să mor, gema, căci nimănui nu-i pasă de mine! Mai bine n-aș fi mâncat nimic. Apoi, după câțva timp, am auzit-o murmurând:

Nu, n-am să mor... el are să se bucure... nu mă iubește deloc... n-o să-mi ducă dorul niciodată!

— Dorești ceva, doamnă? am întrebat-o, păstrându-mi fața liniștită, cu toate că a ei era palidă ca a unei fantome, iar atitudinea stranie.

— Ce face ființa aceea nesimțitoare? întrebă ea; apoi își dădu la o parte buclele încurcate, descoperind o față istovită. A căzut în letargie sau a murit?

— Nici una, nici alta, i-am răspuns, dacă te referi la domnul Linton. Cred că se simte destul de bine, cu toate că citește mai mult decât ar trebui. E tot timpul printre cărțile lui, căci n-are cu cine sta de vorbă.

Dacă mi-aș fi dat seama de starea în care se află, n-aș fi vorbit așa, dar eu eram obsedată de gândul că se preface.

— Printre cărțile lui! strigă uluită. Și eu, pe moarte! La marginea mormântului! Doamne! El știe cât m-am schimbat? continuă, privindu-și chipul în oglinda atârnată de peretele opus. Asta-i Catherine Linton! El își închipuie că mă răsfăță... că glumesc poate. Nu-i poți spune că e foarte serios? Nelly, dacă nu va fi prea târziu, de îndată ce voi afla care-i sunt sentimentele, am să aleg între aceste două posibilități: ori mor de foame imediat — dar asta ar fi o pedeapsă pentru el numai dac-ar avea inimă — ori mă refac și plec din ținutul ăsta. E-adevărat ce mi-ai spus? Bagă de seamă! Viața mea îi e chiar atât de indiferentă?

— Cum, doamnă? i-am răspuns. Stăpânul habar n-are că ești bolnavă și nici nu se teme c-o să te lași să mori de foame.

— Așa crezi tu? Dar nu-i poți spune că așa am să fac? răspunse ea. Convinge-l! Vorbește-i ca de la tine, spune-i că ești convinsă c-am să mă omor!

— Nu, doamnă Linton, uiți că astă-seară ai mâncat cu poftă; iar mâine o să te simți mult mai bine.

— Dac-aș fi sigură că moartea mea l-ar ucide, mă întrerupse ea, m-aș omorî imediat! În nopțile astea îngrozitoare n-am închis ochii nici o clipă... și vai, cât am fost de chinuită! Am fost torturată, Nelly! Dar încep să cred că nu ții la mine. Ciudat! Credeam că, deși oamenii se urăsc și se disprețuiesc, nimeni nu poate să nu mă iubească pe mine. Și iată că în câteva ceasuri ați devenit cu toții dușmanii mei. Sunt convinsă că-i așa, cel puțin toți cei din casa asta. Ce groaznic lucru să aștepți moartea înconjurată de fețele lor înghețate! Isabella, înspăimântată și dezgustată, se va teme să intre în cameră, căci va fi oribil s-o vezi pe Catherine murind. Iar Edgar va sta solemn să-mi vadă sfârșitul, iar după aceea va înălța rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru c-a restabilit pacea în casă și se va întoarce din nou la cărțile lui! Pentru numele lui Dumnezeu, ce are el cu cărțile acum, când eu trag să mor?

Nu putea suporta ideea pe care i-o vârașem în cap, că domnul Linton adoptase filozofia resemnării. Acest gând o chinuia într-atât încât furia-i sălbatică se transformă în nebunie: își sfâșie perna cu dinții, apoi, înfierbântată, se ridică și-mi ceru să deschid fereastra. Era în miez de iarnă și vântul sufla puternic dinspre miazănoapte, așa că m-am opus. Atât mimica ei, cât și schimbările de temperament începură să mă îngrijoreze peste măsură, reamintindu-mi de boala din trecut și de recomandările doctorului de a n-o contraria. De unde cu un minut înainte fusese violentă, acum, rezemată în cot și fără să țină seama de împotrivirea mea, părea să

se distreze ca un copil scoțând penele prin rupturile pe care le făcuse în pernă și așezându-le rânduri-rânduri, după soi; mintea i se abătuse spre alte gânduri.

— Asta-i de rață sălbatică, murmura încet, ca pentru sine; asta-i de curcan, și asta-i de porumbel. Ah, au băgat fulgi de porumbel în perne... nu-i de mirare că n-am putut muri! Voi avea grijă s-o azvârl jos când mă voi culca. Iată și o pană de cocoș de munte; iar pe asta o cunosc dintr-o mie, e pană de ciovică. Ce pasăre frumoasă! Zbura deasupra capetelor noastre pe dealuri! Voia să ajungă la cuib, căci norii atingeau piscurile, și simțea că vine ploaia. Pana asta a fost strânsă de prin bălării, pasărea n-a fost împușcată, căci într-o iarnă noi i-am văzut cuibul plin cu schelete mici. Heathcliff a pus o capcană deasupra lui, și păsările bătrâne n-au îndrăznit să se mai întoarcă. I-am cerut să-mi promită că nu va mai împușca nici o ciovică, și de atunci n-a mai împușcat nici una. Oh, dar aici sunt mai multe! Oare să-mi fi împușcat ciovicile, Nelly? Sunt și unele roșii! Hai să vedem!

—... Lasă jocul ăsta de copil! am întrerupt-o, trăgând perna și întorcând-o cu găurile spre saltea, căci scosese pumni întregi de pene. Culcă-te și-nchide ochii, aiurezi. Uite ce-ai făcut! Fulgii zboară prin odaie ca zăpada.

Și începui să alerg încoace și încolo, ca să-i strâng.

— Te văd, Nelly, parc-ai fi o femeie bătrână, continuă ea ca-n vis, ai părul cărunt și umerii aduși. Patul ăsta e peștera cu zâne de sub stânca de la Penistone, și tu strângi vârfuri de sulite de cremene, rămase de la zâne, ca să le arunci în vitele noastre. Dar cât timp stau lângă tine, pretinzi că nu-s decât câlți de lână. Așa ai să fii tu peste cincizeci de ani. Știu bine că acum nu ești așa. Nu aiurez, te înșeli; dacă aș aiura, aș crede că ești într-adevăr vrăjitoarea aia cu părul alb, și că eu sunt stânca de la Penistone. Dar eu îmi dau seama că-i noapte și că sunt pe masă două lumânări, în lumina cărora dulapul cel negru strălucește ca oglinda.

— Dulapul cel negru? Unde-i un dulap negru? am întrebat-o. Vorbești în somn!

— E lângă perete, acolo unde stă întotdeauna, mi-a răspuns. Și ce ciudat... văd în el un obraz!

— Nu-i nici un dulap în odaie și nici n-a fost vreodată, am spus eu, așezându-mă pe scaun și legând perdeaua patului, ca s-o pot urmări mai bine.

— "Tu" nu vezi fața aceea? întrebă ea uitându-se serios în oglindă.

Orice-aș fi spus, mi-ar fi fost cu neputință s-o fac să înțeleagă că ceea ce vedea era chiar fața ei; atunci m-am ridicat și-am acoperit oglinda cu un șal.

— Dar e tot acolo, în dosul șalului! continuă ea îngrijorată. S-a și mișcat. Cine-i? Sper să nu iasă de acolo după ce pleci. Oh, Nelly, camera asta-i plină de năluci! Mi-e frică să rămân singură!

Am luat-o de mână și-am rugat-o să se potolească; un tremur îi cuprinsese întreg trupul și stătea cu ochii ațintiți la oglindă.

— Nu-i nimeni acolo! am stăruit eu. Erai chiar dumneata, doamnă Linton; acum un minut te-ai văzut și știai că ești dumneata.

— Eu! zise gâfâind. Și ceasul bate douăsprezece! Va să zică e-adevărat! Îngrozitor!

Degetele i se strânseseră pe cearșaf și și-l trase peste ochi. Eu am încercat să ies pe furiș, ca să-l chem pe domnul Linton, dar m-a rechemat printr-un țipăt ascutit: șalul căzuse de pe rama oglinzii.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?! am strigat. Cine-i lașă de data asta? Trezește-te! Uite oglinda... da, oglinda, doamnă Linton, și-n ea te vezi dumneata; și uite-mă și pe mine lângă dumneata.

Tremura și părea năucită; mă ținea strâns, dar încetul cu încetul spaima îi dispăru de pe față și, în locul palorii, apărură roșeață de rușine.

— Oh, scumpa mea! Credeam că-s acasă, zise suspinând. Credeam că sunt culcată în camera mea de la Wuthering Heights. Pentru că sunt slăbită, creierul meu s-a zăpăcit și-am țipat fără voie. Nu spune nimic, dar stai cu mine, mi-e frică să adorm, visele mă îngrozesc.

— Un somn sănătos ți-ar face bine, doamnă, i-am răspuns; și sper că suferința asta te va împiedica să mai încerci vreodată să te omori nemâncând.

— Oh! Numai de-aș fi în patul meu, în casa de odinioară! continuă ea cu amărăciune, frângându-și mâinile! Și vântul acela care răsună în brazii de lângă gard! Lasă-mă să-l simt... vine de-a dreptul de pe dealuri... lasă-mă să sorb o suflare!

Pentru a o potoli, am întredeschis pentru câteva secunde fereastra. Un vânt rece străbătu prin ea; am închis-o și m-am întors la locul meu. Zăcea liniștită, cu obrazul scăldat în lacrimi. Epuizarea corpului îi înfrânsese cu desăvârșire agitația; feroasa noastră Catherine nu mai era decât un biet copil plângăreț.

— Cât e de când m-am închis aci? întrebă ea, revenindu-și brusc.

— De luni seara, i-am răspuns; și azi e joi noapte, sau mai bine zis, vineri dimineața.

— Ce, în aceeași săptămână?! exclamă ea. Atât de puțin timp?

— Prea mult, când trăiești cu apă rece și proastă dispoziție, am remarcat eu.

— Totuși mie mi se pare c-au trecut nenumărate ceasuri, murmură ea cu îndoială; trebuie să fie mai mult. Mi-aduc aminte că eram în salon, după cearta aceea îngrozitoare; Edgar ne-a provocat în mod brutal, iar eu am fugit, disperată, în camera asta. Îndată după ce-am încuiat ușa, întunericul m-a copleșit și-am căzut la pământ. Nu-i puteam explica lui Edgar cât eram de sigură c-o să am o criză sau c-o să înnebunesc dac-o să mă mai necăjească! Nu mai eram stăpână nici pe gura, nici pe creierul meu; iar el, probabil, nu și-a dat seama de suferința mea, așa că n-am mai avut decât atâta minte cât să-ncerc să scap de el și de glasul lui. Înainte de a-mi veni în fire, încât să văd și să aud, începuse să se lumineze de ziuă și, Nelly, am să-ți spun la ce m-am gândit, și gândul ăsta mi-a revenit mereu și mereu, de ajunseseam să mă îndoiesc dacă mai sunt zdravănă la minte. Cum eram culcată pe jos, cu capul rezemat de piciorul mesei, și abia văzând, șters de tot, pătratul cenușiu al ferestrei, mi s-a părut că sunt închisă în patul meu cu tăblii de stejar de-acasă; atunci am simțit o durere sfâșietoare în inimă, dar acum, trează, n-o mai țin minte. M-am gândit și m-am tot gândit ca să descopăr ce-ar fi putut fi, și, foarte ciudat, din amintire mi se șterseseră cu desăvârșire ultimii șapte ani ai vieții! Nu-mi aduceam aminte nici c-ar fi existat. Eram copil, tata fusese tocmai înmormântat și suferința mea se născuse din pricina despărțirii de

Heathcliff, poruncită de Hindley. Pentru prima dată în viață dormeam singură, și, trezindu-mă dintr-un somn îngrozitor, după o seară de plâns, am ridicat mâna să dau tăbliile la o parte și m-am lovit de masă... Mi-am plimbat mâna de-a lungul covorului, și iar mi-am adus aminte de spaima de-adineauri, dar de data asta se transformase într-o deznădejde cumplită. Nu știu pentru ce mă simțeam atât de nenorocită, trebuie să fi fost o nebulie trecătoare, căci nu văd nici o altă cauză. Dar închipuiește-ți că la vârsta de doisprezece ani am fost smulsă de la Wuthering Heights, ruptă de toate legăturile mele de până atunci și de tot ce aveam, adică de ceea ce însemna în vremea aceea Heathcliff pentru mine, și brusc, am fost transformată în doamna Linton, stăpâna de la Thrushcross Grange și soția unui străin. Deci, devenisem o exilată, o proscrisă față de ceea ce fusese lumea mea de până atunci. Așa că-ți poți închipui abisul în care mă prăbușisem! Dă din cap, Nelly, cât vrei, dar și tu ai contribuit la dezrădăcinarea mea! Trebuia să-i vorbești lui Edgar, da, trebuia să-i vorbești și să-l silești să mă lase în pace! Of, am fierbințeli! Ce n-aș da să fiu afară! Aș vrea să fiu din nou mică, pe jumătate sălbatică, îndrăzneată și liberă, să râd de insulte și să nu-mi pierd mințile din pricina lor! Pentru ce sunt atât de schimbată? Pentru ce sângele meu se încinge ca focul iadului din nimica toată? Sunt sigură c-aș fi iarăși eu cea de odinioară dac-aș mai ajunge o dată printre bălăriile de pe dealurile alea. Deschide din nou fereastra mare, las-o deschisă! Fuga, de ce nu te miști?

— Pentru că nu vreau să răcești și să mori, i-am răspuns.

— Vrei să spui că nu vrei să mă lași să trăiesc, zise ea supărată. Dar nu face nimic, încă nu sunt o neajutorată. Am s-o deschid singură.

Și, ridicându-se din pat, înainte de a o putea împiedica, străbătu odaia clătinându-se pe picioare, deschise larg fereastra, se aplecă în afară neținând seama de aerul înghețat care trecea peste umerii ei ca un cuțit ascuțit. Eu am rugat-o să plece de la fereastră, și în cele din urmă am încercat s-o forțez. Dar foarte curând mi-am dat seama că în delir puterea ei depășea cu mult puterea mea (acțiunile ce au urmat și vorbele fără șir pe care le-a spus m-au convins că delira). Afară nu era lună și totul rămânea acoperit de o beznă cețoasă; nu se vedea nici o licărire de lumină de la vreo casă din apropiere sau din depărtare... toate se stinseseră de mult, iar cele din Wuthering Heights nu se vedeau niciodată. Totuși susținea că le vede strălucind.

— Uită-te! strigă ea cu elan, odaia aia în care arde lumina e odaia mea, și pomii se leagănă în fața ei, iar cealaltă lumânare e în mansarda lui Joseph, Joseph veghează până târziu, nu-i așa? Așteaptă până mă întorc eu, ca să încuie poarta. Bine, mai are de așteptat! E-o călătorie grea, și inima mea e prea tristă ca s-o fac acum. Și pentru ca să facem acest drum trebuie să trecem pe la cimitirul din curtea bisericii de la Gimmerton! De câte ori n-am ținut împreună piept fantomelor de-acolo; ne

făceam unul altuia curaj să stăm printre morminte și să chemăm fantomele să iasă. Heathcliff, dacă ți-aș spune să faci asta acum, ai avea îndrăzneala? Dacă da, să știi că rămân prietenă cu tine. Nu vreau să zac acolo singură! Aia pot să mă îngroape la o adâncime de douăsprezece picioare și să răstoarne și biserica peste mine, dar eu n-o să mă liniștesc până n-ai să fii și tu cu mine. Nu, n-o să mă liniștesc! Se opri și reîncepu cu un zâmbet ciudat: Stă pe gânduri... ar vrea să vin eu la el! Dacă-i așa,

găsește-mi un drum! Dar nu prin curtea bisericii. Umbli cam încet. Fii mulțumit: m-ai urmat întotdeauna!

Dându-mi seama că e zadarnic s-o conving că aiurează mă frământam cum aș putea lua ceva ca s-o învelesc, dar fără s-o scap din mâini (căci n-o puteam lăsa singură în fața ferestrei larg deschise) când, spre uluirea mea, am auzit zgomotul clanței. Domnul Linton intră! Se întorcea din bibliotecă și, trecând pe coridor, ne auzise vorbind; atras de curiozitate sau de teamă, se opri să vadă pentru ce stăm de vorbă la o oră atât de târzie.

— Oh, domnule! am strigat eu, împiedicându-l să-și exprime uluirea în fața spectacolului și-a atmosferei înghețate din cameră. Sărmana mea stăpână e bolnavă și e mai tare decât mine. Nu mă pot lupta cu ea. Vă rog să veniți și s-o convingeți să se bage în pat. Treceți peste mânia dumneavoastră, căci nu vrea să facă decât ceea ce-i trece prin gând.

— Catherine bolnavă? zise el grăbindu-se spre noi. Închide fereastra, Ellen! Catherine, de ce....

Rămase tăcut. Privirea rătăcită a doamnei Linton îi tăie graiul; nu mai putea decât să-și plimbe privirea înspăimântată și uluită de la ea la mine.

— S-a frământat aici, am continuat, n-a mâncat mai nimic, nu s-a văitat niciodată, n-a lăsat pe nimeni în cameră până astă-seară. Așa se face că nu v-am putut da nici o veste despre starea ei, căci nici noi n-o cunoșteam. Dar nu-i nimic.

Mi-am dat seama că explicațiile mele au fost cam stângace, căci stăpânul se încruntă.

— Zici că nu-i nimic, Ellen Dean, nu-i așa?! spuse pe un ton aspru. Va trebui să dai socoteală mai deslușit pentru ce nu m-ai ținut la curent. Și începui să-și strângă soția în brațe, privind-o cu spaimă.

La început părea a nu-l recunoaște; ochii ei rătăciți nu-l vedeau. Dar delirul nu-i era permanent și, după ce și-a întors privirea de la bezna de-afară, încetul cu încetul își concentră atenția asupra lui și descoperi cine o ținea în brațe.

— Ah! Ai venit, Edgar Linton, ai venit? îi zise cu vioiciune, dar mânioasă. Tu ești unul dintre aceia pe care-i găsești când nu-i dorești și niciodată când ai nevoie de ei! Cred că acum ne vom văita în voie... știi c-așa o să fie... dar asta nu mă va putea ține departe de adăpostul meu strâmt de-acolo unde voi ajunge înainte de sfârșitul primăverii! Locul meu e-acolo, nu printre Lintoni, ține seama, nu sub acoperișul capelei, ci în aer liber, sub o piatră de mormânt; și tu să faci cum îți place, ori te duci cu ai tăi ori vii cu mine.

— Catherine, ce-ai făcut? începui stăpânul. Eu nu mai însemn nimic pentru tine? Îl iubești pe mizerabilul acela de Heath...

— Taci! strigă doamna Linton. Taci imediat! Dacă-i pomenești numele, termin pe loc, sar pe fereastră! Poate că trupul pe care-l ții acum în brațe îl vei mai ține, dar sufletul meu va fi pe vârful celui deal înainte de a mai pune o dată mâinile pe mine. Nu te mai vreau, Edgar, nu te mai vreau, întoarce-te la cărțile tale. Mă bucur că ai o mângâiere, căci tot ceea ce găsiseseși în mine a dispărut.

— Aiurează, domnule, am intervenit eu. Toată seara a vorbit aiurea; dar lăsați-o să se liniștească, o vom îngriji cum trebuie și-o să-și revină.

De-aici înainte să băgăm de seamă, să n-o mai supărăm.

— Nu mai am nevoie de sfaturile dumitale, răspunse domnul Linton. Cunoșteai firea stăpânei dumitale și m-ai îndemnat s-o enervez. Și vreme de trei zile nu mi-ai spus nimic despre starea ei! Ai fost fără suflet! Luni de zile de boală n-ar fi schimbat-o atât de mult!

Am început să mă apăr, socotind că-i prea nedrept să fiu condamnată pentru îndărătnicia și răutatea altuia.

— Cunoșteam firea încăpățânată și dominatoare a stăpânei mele! i-am strigat. Dar n-am știut că vreți s-o încurajați în sălbăticia ei! N-am știut că, pentru a-i face pe plac, trebuia să închid ochii în ceea ce-l privea pe domnul Heathcliff. Eu, spunându-vă ce se petrece, mi-am îndeplinit datoria de slugă credincioasă și văd că primesc răsplata cuvenită unei slugi credincioase! Ei bine, să-mi fie învățătură de minte pentru viitor. De azi încolo n-aveți decât să vă informați singuri!

— Altă dată, dacă mai vii să-mi spui povești, ai să pleci din serviciul meu, Ellen Dean, a răspuns el.

— Așadar, preferați să nu știți nimic despre unele lucruri, domnule Linton? am spus eu. Heathcliff are permisiunea de-a veni să-i facă domnișoarei curte și să pice-n casă ori de câte ori absența dumneavoastră îi oferă prilejul de a învenina sufletul stăpânei împotriva dumneavoastră?

Cât era de năucită, Catherine avea totuși mintea destul de trează ca să-și dea seama de înțeleșul convorbirii noastre.

— Oh, Nelly m-a trădat! exclamă ea pătimasă. Nelly e dușmana mea ascunsă. Vrăjitoare ce ești! Așadar tu cauți vârfuri de sulită de la iele ca să ne lovești! Dă-mi drumul, vreau s-o fac să-i pară rău! Și s-o fac să se dezică urlând!

În ochi i se aprinsese o furie de nebun, în care timp se lupta cu disperare să scape din brațele lui Linton. Eu nu eram dispusă să aștept desfășurarea evenimentelor și, hotărâtă să chem doctorul pe răspunderea mea, am părăsit odaia.

Trecând, în drum spre șosea, prin grădină, am văzut în locul unde se afla înfipt în perete un cârlig pentru hățuri ceva alb ce se bălăbănea, dar nu fiindcă ar fi fost mișcat de vânt. Cu toate că eram grăbită, m-am oprit să văd despre ce e vorba, ca nu cumva să rămân cu impresia că a fost vreo făptură dintr-altă lume. Și mare mi-a fost surpriza și nedumerirea când am descoperit-o, mai mult prin pipăit decât prin văz, pe Fanny, cățelușa domnișoarei Isabella, spânzurată cu o batistă și gata să-și dea duhul. O văzusem pe domnișoara Isabella ducându-se la culcare urmată de cățelușa ei și mă întrebam cum a putut bietul animal ajunge acolo și cine a fost ființa mârșavă care a putut face una ca asta?! În timp ce dezlegam nodul din jurul cârligului, mi s-a părut că aud tropote de cal galopând la oarecare depărtare, dar mintea mea era preocupată de-atâtea lucruri, încât abia m-am putut gândi la această întâmplare, cu toate că zgomotul părea ciudat într-un loc ca acela, mai ales la ora două după miezul nopții.

Din fericire, tocmai când urcam spre doctorul Kenneth, el ieșea din casă pentru că fusese chemat în sat la un bolnav; dar, după ce i-am descris boala doamnei Catherine Linton, s-a hotărât să vină imediat cu mine. Era un om simplu și dur, de aceea nu s-a ferit să-și exprime îndoiala în ceea ce privea supraviețuirea după acest al doilea atac dacă pacienta nu se va supune recomandărilor lui și mai riguros decât înainte.

— Nelly Dean, zise el, nu mă pot împiedica să cred că această criză are o cauză deosebită. Ce s-a întâmplat la Grange? Eu am auzit lucruri ciudate. O fată zdravănă și sănătoasă cum era Catherine nu se îmbolnăvește cu una, cu două; oamenii de soiul ăsta nu pătesc așa ceva. Trebuie să se fi întâmplat lucruri foarte grave ca să aibă fierbințeli și să delireze în halul ăsta. Cum a început?

— Stăpânul meu vă va da toate explicațiile, i-am răspuns. Dumneavoastră cunoașteți prea bine firea violentă a familiei Earnshaw, iar doamna Linton îi întrece pe toți. Pot să vă spun atât: a început cu o ceartă. S-a înfuriat îngrozitor și-a fost cuprinsă de un fel de acces. Mai bine zis, așa spune ea, căci, pe când se afla în culmea mâniei, a fugit și s-a încuiat în cameră. După aceea a refuzat să mănânce, iar acum ba vorbește anapoda, ba se pierde într-un fel de visare; recunoaște pe cei din preajmă, dar mintea îi e plină de fel de fel de idei și închipuiri stranii.

— Domnul Linton ar fi trist? șopti Kenneth pe un ton întrebător.

— Trist? Ar fi distrus dacă s-ar întâmpla ceva! i-am răspuns. Vă rog să nu-l speriați mai mult decât trebuie.

— Fie, dar i-am spus să bage de seamă, zise însoțitorul meu; iar acum va suporta consecințele faptului că nu mi-a urmat sfatul. Nu-i așa că-n ultima vreme se împrietenise cu domnul Heathcliff?

— Heathcliff venea adesea pe la Grange, i-am răspuns, dar mai mult pentru că doamna copilărise cu el și nu pentru că stăpânului i-ar fi făcut plăcere societatea lui. În momentul de față însă domnul Linton a scăpat de grija de a-l mai vedea pe la noi, din pricina unor anumite aspirații cam îndrăznețe cu privire la domnișoara Linton. N-aș crede că-l vor mai primi în casă.

— Și domnișoara Linton îl tratează cu răceală? întrebă el.

— Mie nu-mi face confidențe, i-am răspuns, nevoind să vorbesc despre acest subiect.

— Da, e o ființă ascunsă, observă el dând din cap. Nu se sfătuiește decât cu ea însăși! Este, într-adevăr, o mică prostuță. Eu știu din sursă sigură că noaptea trecută (și ce frumoasă noapte era!) ea și cu Heathcliff s-au plimbat în pădurea de lăstare din dosul casei voastre cam două ceasuri, și că el a stăruit să nu se întoarcă în casă, ci să se urce pe calul lui și să plece împreună. Informatorul meu mi-a spus că ea n-a putut scăpa de Heathcliff decât după ce și-a dat cuvântul de onoare că va fugi cu el la viitoarea lor întâlnire. Omul n-a auzit când anume a fost fixată această întâlnire, dar atrage-i atenția domnului Linton să fie cu ochii-n patru!

Vestea aceasta m-a umplut de o nouă spaimă. Am luat-o înaintea lui Kenneth, și cea mai mare parte din drum am făcut-o alergând. Cățelușa scheuna încă în grădină. M-am oprit un minut să-i deschid poarta, dar în loc să se îndrepte spre ușa casei, începu să alerge în sus și-n jos, mirosind iarba; și ar fi scăpat pe șosea dacă n-aș fi prins-o și n-aș fi dus-o cu mine în casă. Când am urcat în odaia Isabellei, bănuiala mea s-a adevărit: odaia era goală. Dacă-aș fi intrat acolo cu câteva ore mai devreme, boala doamnei Linton ar fi putut împiedica acest pas necugetat. Dar ce se mai putea face acum? Singura posibilitate era să fie ajunși din urmă, dacă ar fi pornit cineva imediat după ei. Totuși eu nu-i puteam urmări și n-am îndrăznit să alarmez familia, căci aș fi zăpăcit toată casa. Și cu-atât mai puțin îi puteam dezvălui această întâmplare stăpânului meu, care era

copleșit cu totul de actuala lui nenorocire; nu mai avea energia să îndure și a doua lovitură! Nu puteam face altceva, decât să tac din gură și să las lucrurile în voia lor. Între timp Kenneth sosi, iar eu, căutând să par cât mai liniștită, m-am dus să-i anunț vizita. Catherine căzuse într-un somn agitat; bărbatul ei izbutise să-i potolească oarecum criza de delir; acum stătea aplecat peste pernă, urmărind fiecare umbră și fiecare schimbare de pe fața ei, care devenise dureros de expresivă.

Doctorul, după ce-o examinează, spuse domnului Linton că e plin de speranțe în ceea ce privește mersul bolii, cu singura condiție de a păstra permanent în jurul ei o liniște desăvârșită. Mie mi-a spus că primejdia care ne amenința nu era atât moartea, cât o alienație mintală incurabilă.

În noaptea aceea, ca și domnul Linton de altfel, n-am închis ochii. Adevărul e că nici nu ne-am culcat, iar servitorii au fost cu toții în picioare mult înainte de ora obișnuită, umblând înapoi și-ncoace prin casă cu pași furișaji; iar când se întâlneau, vorbeau în șoaptă. Toată lumea făcea câte ceva, în afară de domnișoara Isabella. De aceea au început să spună că, desigur, doarme foarte adânc; fratele ei a întrebat, de asemenea, dacă s-a sculat, și părea nerăbdător s-o vadă. Îl durea faptul că era atât de puțin îngrijorată de starea cumnatei ei. Eu tremuram ca nu cumva să mă trimită s-o chem, dar am fost cruțată de durerea de a fi prima care să-i vestească stăpânului fuga. Una dintre servitoare, o fată nechibzuită, care plecase în zori după târguieli la Gimmerton, urcă scările gâfâind, cu gura căscată, și se repezi în odaie strigând:

— Of, Doamne, Doamne! Ce nenorocire-om mai păți? Stăpâne, stăpâne, domnișoara noastră...

— Taci din gură! i-am strigat eu în graba mare, enervată de văicărelile ei.

— Vorbește mai încet, Mary... Ce s-a întâmplat? zise domnul Linton. Ce are domnișoara?

— A plecat, a plecat! Heathcliff a fugit cu ea! zise fata gâfâind.

— Nu-i adevărat! exclamă Linton, ridicându-se enervat. Nu se poate. Cum ți-a trecut prin cap una ca asta? Ellen Dean, du-te și-o caută. Nu pot crede, nu poate fi adevărat.

Și, în timp ce vorbea, merse cu servitoarea până la ușă și o-ntrebă din nou pe ce își întemeia afirmația.

— Cum, doar m-am întâlnit pe drum cu un băiat care aduce lapte aici, bâlbâi ea, și m-a-ntrebat dacă nu cumva suntem necăjiți la Grange. Eu am bănuir că vorbește despre boala doamnei, de aceea i-am spus că da. După aia a zis: "Cred că s-a dus cineva după ei, nu? Eu am căscat ochii mari. Când a văzut că nu știu nimic, mi-a spus cum că un domn și-o doamnă s-au oprit la atelierul unui potcovar, la două mile de Gimmerton, să întărească o potcoavă, asta nu cu mult după miezul nopții, și, cum fata fierarului s-a sculat să iscodească cine erau, i-a recunoscut imediat pe amândoi. Zice că a văzut cum bărbatul — era Heathcliff, a fost sigură, de altfel nimeni nu-l poate lua drept altul — a pus în mâna tatălui ei un ban de aur. Obrazul doamnei era acoperit cu gluga mantiei, dar a dorit să bea o înghițitură de apă și-n timp ce bea, mantia a lunecat, și fata a văzut-o deslușit. Când au pornit din nou, Heathcliff ținea amândouă frâiele și s-au întors cu spatele spre sat și-au gonit cât au putut de iute pe drumurile alea rele. Fata nu i-a spus nimic tatălui ei, dar azi-dimineață a povestit în tot

Gimmerton-ul.

Am fugit și, de formă, am aruncat o privire în odaia Isabellei, apoi m-am întors să întăresc spusele servitoarei. Domnul Linton se așezase din nou lângă pat; când am intrat, s-a uitat la mine și-a înțeles totul după fața mea descurajată. Atunci și-a lăsat privirile în pământ, fără a spune nici o vorbă.

— Să trimit pe cineva după ei, ca s-o aducem pe domnișoara acasă? am întrebat. Ce să facem?

— A plecat de bunăvoie, răspunse stăpânul, avea dreptul să plece, dacă-i făcea plăcere. Să nu-mi mai vorbești de ea. De-acum încolo e sora mea numai după nume; nu pentru că eu mă lepăd de ea, ci pentru că ea s-a lepădat de mine.

Și asta-i tot ce-a spus despre acest subiect. N-a mai făcut nici o cercetare, n-a mai pomenit numele ei niciodată; doar că mi-a poruncit să-i trimit tot ce-i aparținea din casa noastră la noua ei locuință, când o voi afla, oriunde-ar fi.

CAPITOLUL 13

Timp de două luni fugarii n-au dat nici un semn de viață. În acele două luni doamna Linton a avut și a învins cea mai gravă criză din ceea ce se numea o febră cerebrală. Nici o mamă nu și-ar fi putut îngriji unicul copil cu mai mult devotament decât a îngrijit-o Edgar. Zi și noapte a stat de veghe, îndurând cu răbdare toate chinurile pe care niște nervi iritabili și-o minte zdruncinată i le puteau pricinui. Apoi, deși doctorul Kenneth îi spusese că cea pe care o va scăpa de la moarte îi va răsplăti îngrijirea prin aceea că va constitui un permanent izvor de teamă — și că, de fapt, își va sacrifica sănătatea și energia ca să păstreze în viață o ruină omenească — recunoștința și bucuria lui au fost fără margini când doctorul i-a declarat că viața Catherinei e în afară de primejdie; a stat lângă ea ceas de ceas, urmărindu-i revenirea treptată a sănătății trupesti și legănându-și speranțele fierbinți cu iluzia că mintea i se va echilibra din nou și va fi în curând cum fusese înainte.

Era pe la începutul lunii martie când Catherine ieși din cameră pentru prima dată. De dimineață, domnul Linton îi pusese pe pernă un buchet de șofran auriu. În ochii ei, care de multă vreme nu mai avuseseră nici o licărire de plăcere, apăru strălucirea bucuriei când văzu florile și le strânse la piept.

— Astea sunt primele flori la Heights, exclamă ea. Și-mi reamintesc de vântul dulce care topește gheața, de razele calde ale soarelui și de zăpada aproape topită. Edgar, nu-i așa că vântul bate dinspre miazăzi și nu mai e zăpadă?

— Pe-aici zăpada s-a topit aproape toată, scumpa mea, răspunse Edgar, nu văd decât două petice albe pe tot întinsul dealurilor; cerul e albastru, ciocârlile cântă, izvoarele și pâraiele sunt pline, gata să se reverse. Catherine, primăvara trecută, pe vremea asta, doream să te am sub acest acoperiș; acum aș dori să fii la o depărtare de-o milă sau două, sus pe dealurile acelea, unde adie un aer atât de dulce, încât am impresia

că te-ar tămădui.

— N-am să mă mai duc prin locurile acelea decât o singură dată, zise bolnava, dar atunci tu ai să mă părăsești, iar eu am să rămân acolo pentru totdeauna. În primăvara viitoare ai să dorești din nou să mă ai sub acest acoperiș, ai să privești în urmă și-ai să te gândești că astăzi erai fericit.

Linton o copleși cu cele mai calde mângâieri, căutând s-o înveselească prin cele mai drăgăstoase cuvinte, dar ea, nepăsătoare, se uita la flori cu privirea pierdută, și lacrimile adunate în gene îi curgeau șiroaie pe obraji. Știam cu toții că starea ei era cu adevărat mai bună; de aceea am socotit că deprimarea se datora în mare parte faptului că stătuse atât de multă vreme închisă într-o singură încăpere și speram că i-o vom putea înlătura, măcar în parte, printr-o schimbare de decor. Stăpânul mi-a spus să fac focul în salonul părăsit de multe săptămâni și să pun un fotoliu lângă fereastră, în bătaia soarelui, apoi a adus-o pe Catherine jos, unde ea a rămas destul de multă vreme, bucurându-se de căldura binefăcătoare. Și, după cum ne așteptasem, lucrurile din jur au înviorat-o căci, deși îi erau familiare, nu-i aduceau aminte de gândurile acelea îngrozitoare care năpădiseră totul în camera unde zăcuse. Către seară păru foarte ostenită, dar nici un argument n-a putut-o convinge să se întoarcă în odaia ei. De aceea, până să-i pregătim o altă odaie, i-am așternut patul pe canapeaua din salon. Apoi, pentru a o cruța de osteneala de a urca și coborî scările și pentru că era la același etaj cu salonul, am instalat-o în odaia asta în care vă aflați dumneavoastră; nu după mult, Catherine se întremase într-atât, încât se putea mișca dintr-o încăpere într-alta sprijinindu-se de brațul lui Edgar. Ah, și eu care credeam că, îngrijită cum era, se va reface! Aveam două motive să doresc acest lucru, căci de viața ei depindea acum și viața unei alte făpturi; noi nutream speranța că peste puțină vreme inima domnului Linton se va însenina, și că nașterea unui moștenitor îi va apăra averea de ghearele unui străin.

Trebuie să vă spun că la vreo șase săptămâni de la plecare, Isabella trimise fratelui său un bilet scurt, în care-i anunța căsătoria ei cu Heathcliff. Răvașul părea sec și rece, dar la sfârșit erau adăugate neîngrijit cu creionul câteva cuvinte confuze de scuză și rugămintea ca Edgar să se gândească la ea cu blândețe și s-o ierte dacă purtarea ei l-a supărat, afirmând că atunci când a fugit îi era peste putință să facă altfel, iar acum, după ce faptul fusese împlinit, nu mai avea puterea să schimbe nimic. Cred că Edgar nu i-a răspuns, și după două săptămâni am primit eu o scrisoare lungă, ciudată după părerea mea, având în vedere că era scrisă de mâna unei tinere mirese, abia ieșită din luna de miere. Am să v-o citesc, căci am păstrat-o. Relicvele morților sunt prețioase, dacă în timpul vieții ți-au fost dragi. Iat-o: "Dragă Ellen,

Am sosit la Wuthering Heights noaptea trecută și abia acum am aflat despre boala biete Catherine și că e încă foarte bolnavă. Cred că nu e cazul să-i scriu, iar fratele meu e ori prea mândru, ori prea amărât ca să-mi fi răspuns la scrisoare. Totuși trebuie să-i scriu cuiva, și singura căreia mă pot adresa ești dumneata.

Spune-i lui Edgar că aș da orice pentru a-l mai vedea o dată la față, că inima mea s-a întors la Thrushcross Grange douăzeci și patru de ore după ce l-am părăsit și că și în clipa aceasta e plină de calde simțăminte față de el și de Catherine! Totuși, "nu pot face ceea ce-mi spune inima"

(aceste cuvinte sunt subliniate), să nu mă aștepte și să creadă ce vor, dar să nu mă acuze de lipsă de voință sau de lipsă de dragoste față de ei.

Ceea ce urmează în această scrisoare e numai pentru dumneata. Vreau să-ți pun două întrebări. Prima: cum ai izbutit să mai păstrezi oarecare simpatie pentru natura omenească, după ce ai locuit aici? Eu nu găsesc în mine nici un simțământ pe care să-l poată împărtăși și cei din jurul meu.

A doua întrebare mă interesează în mod deosebit. Iat-o: domnul Heathcliff e om? Dacă da, atunci e nebun? Dacă nu, e un diavol? N-am să-ți scriu motivele care mă fac să-ți pun această întrebare, dar te implor, explică-mi, dacă poți, cu cine m-am măritat. Adică să-mi spui asta atunci când vei veni să mă vezi, și trebuie să vii, Ellen, cât de curând. Nu-mi scrie, ci vino și adu-mi o veste de la Edgar.

Acum am să-ți scriu cum am fost primită în noul meu cămin, căci trebuie să cred că Heights va fi căminul meu. Îți menționez doar în treacăt lipsa de confort, căci nu mă preocupă niciodată în afară de momentele când îi simt lipsa. Aș râde și aș juca de bucurie dacă aș constata că singura cauză a suferințelor mele e numai lipsa de confort, iar restul nu e decât un vis urât!

Când am sosit la Wuthering Heights soarele tocmai apunea spre Grange, de aceea cred că trebuie să fi fost pe la ora șase. Însoțitorul meu zăbovi mai bine de o jumătate de ceas ca să facă o inspecție cât mai amănunțită în parc, în grădină și probabil în jurul casei, așa că se întunecase de-a binelea când am descălecat în curtea pietruită din fața casei. Fostul dumatăle tovarăș, Joseph, cu o făclie mare în mână, ieși să ne primească. A făcut-o cu o politețe demnă de renumele lui. Primul gest a fost să ridice făclia până-n dreptul feței mele, să mă privească chiorâș și cu răutate, să se bosumfle și să-mi întoarcă spatele. Apoi a luat cei doi cai și i-a dus la grajd, după care a reapărut ca să încuie poarta de afară, de parcă ne-am fi aflat într-un castel străvechi.

Heathcliff s-a oprit să stea de vorbă cu el, iar eu am intrat în bucătărie: o vizuină întunecoasă și murdară. Pot să-ți spun că n-ai mai recunoaște-o, așa de mult s-a schimbat de când nu mai e în grija dumatăle. Lângă foc stătea un copil cam necioplit, cu membre puternice și veșminte murdare: avea în priviri și în jurul gurii ceva ce-mi amintea de Catherine.

«Acesta e nepotul legitim al lui Edgar, mi-am zis; și al meu, într-un fel. Trebuie să-i dau mâna și... da... trebuie să-l sărut. Cuminte e să mă pun bine cu el chiar de la început.»

M-am apropiat și, încercând să-i prind pumnul, i-am zis:

— Ce mai faci, scumpul meu?

Mi-a răspuns într-un jargon pe care nu l-am înțeles.

— Nu-i așa că tu și cu mine o să fim prieteni, Hareton? fu a doua mea încercare de a intra în vorbă.

O înjurătură și amenințarea că-l asmute pe Throtter asupra mea, dacă n-o șterg, fu răsplata perseverenței.

— Hei! Throtter, băiete! șopti micul nemernic, sculând din culcușul lui, dintr-un ungher, un bulldog pe jumătate sălbatic. Ei, acum o ștergi? mă întrebă apoi autoritar.

Țineam la viața mea, așa că m-am supus. Am ieșit în fața ușii ca să aștept sosirea celorlalți. Pe domnul Heathcliff nu-l vedeam; iar Joseph,

după care m-am dus până-n grajd, rugându-l să mă însoțească în casă, își holbă ochii la mine mârâind ceva numai pentru el, strâmbă din nas și-mi răspunse:

— Mă, mă, mă! Auzit-a vreodată creștin vorbă ca asta? Fandoseală și sclifoseală! De unde vrei să înțeleg eu ce zici?

— Spun că doresc să vii cu mine în casă! am strigat, crezând că e surd: eram totuși foarte indignată de grosolănia lui.

— Ba nu! Am treabă! mi-a răspuns, văzându-și mai departe de lucru.

Din când în când își întorcea către mine fața-i slabă și-mi cerceta cu un dispreț suveran îmbrăcămintea și obrazul (prima mult prea distinsă, și a doua, sunt sigură, tristă după cât îi poftea inima).

Am înconjurat curtea și, trecând printr-o portiță, am ajuns la altă ușă, în care mi-am luat libertatea de a bate, sperând că-și va face apariția vreun servitor mai politicos. După o scurtă așteptare, ușa fu deschisă de un bărbat înalt și jigărit; era fără cravată și, în general, foarte neîngrijit. Trăsăturile i se pierdeau într-o masă de păr zbârlit, care-i atârna pe umeri, iar ochii lui semănau cu ai Catherinei, dar lipsiți de viață și frumusețe.

— Ce cauți aici? mă întrebă cu un aer sălbatic. Cine ești?

— Numele meu a fost Isabella Linton, i-am răspuns. M-ați mai văzut, domnule. M-am căsătorit de curând cu domnul Heathcliff, și el m-a adus aici... cu permisiunea dumneavoastră, cred.

— Adică s-a întors? întrebă pustnicul uitându-se cu niște ochi strălucitori, ca de lup flămând.

— Da, chiar acum am sosit, i-am răspuns; dar m-a lăsat la ușa bucătăriei și, când am vrut să intru, băiețelul dumneavoastră, care face de gardă acolo, m-a gonit cu ajutorul unui bulldog.

— Bine-a făcut bădăranul acela blestemat că s-a ținut de cuvânt! mârâi viitoarea mea gazdă, privind în bezna din spatele meu în speranța că-l va descoperi pe Heathcliff. Apoi a dat drumul unui monolog de înjurături și amenințări în legătură cu ceea ce ar fi făcut el dacă «dracul» nu s-ar fi ținut de cuvânt.

Îmi părea tare rău că am încercat la această a doua intrare și eram cât pe-acum să plec ușurel, înainte de a-și isprăvi blestemele, dar, până să-mi pun în aplicare planul, mi-a poruncit să intru, a închis ușa și a tras din nou zăvorul. În cămin ardea un foc viu, singura lumină în încăperea aceea mare, a cărei pardoseală devenise cenușie, iar farfuriile de cositor, strălucitoare odinioară și care-mi atrăgeau privirile în copilărie, erau de asemenea întunecate din pricina murdăriei și a prafului. L-am întrebat dacă pot chema servitoarea să mă conducă în dormitor. Domnul Earnshaw nu m-a onorat cu nici un răspuns. Umbla încoace și-ncolo, cu mâinile în buzunare, parc-ar fi uitat cu desăvârșire de prezența mea. Era atât de preocupat și, după înfățișare, părea atât de mizantrop, încât m-am temut să-l mai tulbur din nou.

N-ai să te miri, Ellen, că eram din cale-afară de nenorocită, mă simțeam mai rău ca într-un pustiu în acest cămin inospitalier, gândindu-mă că la o depărtare de patru mile se afla încântătoarea mea casă, adăpostind în ea singurii oameni pe care-i iubesc pe lume. E totuna de ne despart aceste patru mile, ori Oceanul Atlantic, dacă nu le pot străbate! Atunci m-am întrebat: unde să-mi caut mângâiere? Și, te rog, nu-i spune nici lui Edgar și nici iubitei mele Catherine, dar, dintre toate durerile, cea mai

mare era deznădejdea că nu găseam pe nimeni care ar fi putut sau ar fi vrut să se alieze cu mine împotriva lui Heathcliff. Venisem aproape cu bucurie să locuiesc la Wuthering Heights. Scăpam astfel de obligația de a-mi petrece zilele singură cu el; dar el cunoștea oamenii printre care trebuia să trăim și nu se temea de nici un fel de intervenție din partea lor.

Am stat, gândindu-mă astfel, timp îndelungat. Ceasul bătu opt, apoi nouă; dar gazda mea, domnul Earnshaw, măsura mai departe odaia încoace și-ncolo, cu capul în piept, într-o tăcere desăvârșită, întreruptă doar din când în când de un geamăt sau de un suspin amarnic. Am tras cu urechea să descopăr vreun glas de femeie în casă. Inima mi-era copleșită de regrete cumplite și de presimțiri sumbre. În cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni și am început să plâng în hohote. Nu mi-am dat seama cât de tare mă tânguiam decât atunci când domnul Earnshaw s-a oprit în fața mea din mersul lui nepotolit și m-a privit plin de mirare. Vrand să profit de faptul că i-am atras din nou atenția, exclamai:

— Sunt ostenită de drum și aș vrea să mă culc! Unde e servitoarea? Spune-mi, unde s-o caut? Văd că nu vrea să vină la mine!

— Noi n-avem nici o servitoare, mi-a răspuns. Trebuie să te servești singură!

— Atunci unde să mă culc? zisei plângând în hohote; nu mai eram în stare să-mi păstrez demnitatea. Oboseala și nefericirea mă doborâseră.

— Are să-ți arate Joseph camera lui Heathcliff; deschide ușa aia, Joseph e acolo.

Eram pe cale să-i ascult porunca, dar m-a oprit brusc, adăugând pe un ton din cale-afară de bizar:

— Fii bună și răsuțește-ți cheia și trage-ți zăvorul... nu cumva să uiți!

— Bine, i-am spus. Dar pentru ce, domnule Earnshaw?

Gândul de a mă încuia de bunăvoie într-o cameră cu Heathcliff nu-mi surâdea deloc.

— Uită-te aici! îmi răspunse, scoțând din jiletcă un pistol ciudat: avea legat de țeavă un briceag mare cu două tășuri. Asta e o teribilă ispită pentru un om disperat, nu-i așa? Eu nu pot rezista, și noapte de noapte mă urc sus și încerc să deschid ușa. Dacă o găsesc o dată deschisă, s-a isprăvit cu el! Noapte de noapte fac la fel, chiar dacă, cu un minut înainte, mi-amintese de toate motivele care-ar trebui să mă împiedice să fac așa ceva. Parcă m-ar îmboldi un demon să-mi calc toate planurile și să-l omor. Din dragoste pentru el, poți lupta cât poțestești împotriva demonului din mine, dar când îi va suna ceasul, nici ceata îngerilor din cer nu-l va scăpa!

Am cercetat arma cu ochi scrutători. Deodată, mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor: cât de puternică aș fi dacă aș avea și eu o asemenea armă! Am luat-o și am pus mâna pe lamă. El urmări cu uimire expresia care mi se întipări, timp de o secundă, pe față: nu era oroare, ci poftă fierbinte. Îmi smulse, plin de gelozie, pistolul, închise briceagul și îl ascunse din nou.

— Nu-mi pasă dacă-i spui, zise el. Sfătuiește-l să se păzească și păzește-l și dumneata. Văd că înțelegi care sunt raporturile dintre noi și primejdia în care se află nu te înfricoșează.

— Ce ți-a făcut dumitale Heathcliff? îl întrebai. Cu ce te-a nedreptățit de-a provocat această ură feroce? N-ar fi mai cuminte să-i poruncești să plece din casa dumitale?

— Nu! tună Earnshaw; iar dacă ar propune el însuși să plece, ar fi un om mort! Convinge-l să încerce și ești o ucigașă! Cum, să pierd totul fără nici o șansă de recuperare? Hareton să rămână cerșetor? Oh! Blestematul! Voi recâștiga totul și voi lua chiar și aurul lui; apoi îi voi lua sângele, iar iadul îi va lua sufletul! Cu un oaspete ca el, iadul va fi de zece ori mai întunecat decât a fost vreodată!

Dumneata, Ellen, m-ai lămurit asupra deprinderilor fostului dumitale stăpân. Nu încapă nici o îndoială că e la limita nebuniei; cel puțin așa era în noaptea trecută. Gândul că mă aflu în apropierea lui mă înfiora. Dacă ar fi fost să aleg, aș fi preferat să stau cu Joseph, așa ursuz și bădăran cum este. După aceea Earnshaw începu să se plimbe îngândurat; iar eu am tras ivărul și m-am refugiat în bucătărie. Joseph stătea aplecat peste cămin, uitându-se într-un ceaun mare, care se legăna deasupra focului; pe banca de lângă el era o strachină cu făină de ovăz. Conținutul ceaunului începu să fiarbă, iar el se întoarse, gata să-și cufunde mâna în strachină; am dedus că toate pregătirile acestea se făceau în vederea cinei și, fiindu-mi foame, m-am hotărât să mănânc și eu ceva; de aceea am strigat tare:

— Am să fac eu "porridge"-ul! Apoi am dat strachina la o parte, ca să nu poată ajunge cu mâna la ea, și mi-am scos pălăria și mantaua de călărie. Domnul Earnshaw, am continuat eu, mi-a spus să mă servesc singură. Și așa voi face, de teamă să nu mor de foame. N-am să fac pe cucoana față de dumneavoastră!

— Doamne-Dumnezeule! mârâi el, așezându-se și netezindu-și ciorapii vărzați de la genunchi până la gleznă. Dacă o fi să fie iar porunci noi... tocmai acum când m-am învățat cu doi stăpâni, și dacă mi-o fi dat să am pe cap și-o stăpînă apoi cred c-a venit vremea s-o iau din loc. N-am crezut că va veni ziua în care trebuie să părăsesc casa asta bătrână... da' mi se pare că s-apropie ceasu'!

Eu n-am răspuns nimic la această plângere, ci m-am pus repede pe treabă, suspinând după vremurile când asemenea ocupație ar fi însemnat o distracție plăcută; dar m-am silit să alung cât mai repede orice gând de acest fel. Era prea chinuitor să-mi reamintesc fericirea din trecut, dar pericolul de a reînvia această amintire era cu atât mai mare cu cât mai repede se învârtea făcălețul și cu cât mai iute cădeau pumnii de făină în apă. Joseph privea felul meu de a găti cu o indignare din ce în ce mai mare.

— Ia te uită! strigă el. Hareton, astă-seară n-ai să mănânci "porridge", că o să fie numai cocoloși cât capu' tău. Ia te uită! Să fiu în locu' ei, aș trânti înăuntru și strachina! Uite cum lasă să dea în foc ca să scape mai repede de grijă! Ia te uită! Noroc că nu spargi fundu' ceaunului!

Trebuie să recunosc că atunci când am turnat fiertura în castroane, era mai curând o masă informă. Fuseseră pregătite patru castroane, iar din lăptărie s-a adus un ulcior mare cu lapte proaspăt, pe care Hareton l-a luat și a început să bea din el, împrăștiind o mulțime de lapte pe jos. L-am dojenit, spunându-i să-și toarne laptele într-o ceașcă, deoarece eu nu puteam bea dintr-un lichid mânuit atât de murdar. Bătrânul cinic găsi că e îndreptățit să se socotească profund jignit de acest rafinament, așa că mă asigură, în repetate rânduri, că «băiatul e tot atât de nobil» ca și mine «și tot atât de sănătos», mirându-se că sunt așa de încrezută. Între timp, micul bădăran sorbea mai departe, uitându-se cu dispreț la mine, iar

balele îi curgeau în ulcior.

— Eu am să mănânc în altă încăpere, am spus. N-aveți o încăpere care se cheamă salon?

— Salon! repetă Joseph ca un ecou batjocoritor. Salon! Nu, n-avem salon. Dacă nu-ți place cu noi, du-te de stai cu stăpânu'; și dacă nu-ți place cu el, vino de stai cu noi.

— Atunci mă duc sus! i-am răspuns; du-mă într-o odaie.

Mi-am pus farfuria pe o tavă și m-am dus să-mi iau singură puțin lapte. Joseph se ridică mârâind furios și porni înaintea mea. Ne-am urcat în pod; acolo deschise o ușă, apoi alta, cercetând toate încăperile prin fața căroră treceam.

— Iacă aici o odaie, îmi zise în cele din urmă, dând de-o parte o scândură prinsă în balamale. E destul de bună ca să înfuleci o strachină de "porridge" în ea. Colo-n colț uite un sac de grâu destul de curat; și dacă ți-e frică să nu care cumva să-ți mânjești hainele de mătase, așterne-ți batista peste el.

Odaia era un fel de magazie-mansardă, plină cu zdrențe și mirosind tare a malt și-a grâu. De jur împrejurul pereților erau așezați, în stivă, nenumărați saci, care lăsaus la mijloc un loc mare, gol.

— Dar bine, omule, am exclamat eu privindu-l cu mânie, asta nu-i o cameră în care să pot dormi! Vreau să mă duci în dormitorul meu.

— Dormitor! repetă el pe un ton batjocoritor. Ai văzut toate dormitoarele de-aici... acolo e-al meu.

Mă duse într-o altă mansardă, care se deosebea de prima numai prin faptul că nu avea nimic de-a lungul pereților, ci numai un pat mare, scund, fără perdele, acoperit cu-o plapumă de culoare indigo.

— De ce-mi arăți odaia dumitale? i-am răspuns. Cred că domnul Heathcliff nu locuiește în podul casei, nu-i așa?

— Ah! vrei să te duci în odaia lu' domnu' Heathcliff? strigă el, de parcă făcuse o descoperire. Nu puteai să-mi spui așa de la început? Că atunci îți spuneam fără să-mi bați capu' atât că aia-i singura pe care n-o poți vedea... el o ține încuiată și nimeni nu intră afară de el.

— Frumoasă casă aveți, Joseph, nu m-am putut opri să-i spun, și simpatici locatari! Cred că toată nebunia din lume s-a adunat în creierul meu când mi-am legat soarta de voi! Totuși, acum nu despre asta-i vorba... trebuie să mai fie și alte încăperi pe-aici. Pentru numele lui Dumnezeu, mișcă-te mai repede și du-mă să mă așez undeva!

La această observație aspră nu mi-a răspuns; porni în jos pe scara de lemn, pășind încet și greoi, și se opri în fața unei încăperi care, judecând după atitudinea lui și calitatea superioară a mobilierului, mi s-a părut a fi cea mai bună. Pe jos se afla un covor, dar desenul îi era acoperit de praf; pe cămin atârna un tapet rupt în fâșii, patul era frumos, de stejar, de formă modernă, cu perdele roșii, bogate, dintr-un material destul de scump, dar se vedea că erau foarte uzate; draperiile atârnav în zdrențe de pe inele, bara de fier care le susținea era îndoită într-o parte în formă de arc, ceea ce făcea ca draperia să atârne pe jos. Scaunele erau de asemenea uzate, unele din ele chiar foarte uzate, iar tăbliile de lemn de pe pereți deformate de nenumărate crăpături adânci. Tocmai când îmi făceam curaj să intru și să mă instalez, călăuza mea nebună mă anunță:

— Asta-i a stăpânului.

Între timp cina mi se răcise, pofta de mâncare îmi trecuse, iar răbdarea mea ajunsese la limită. Atunci am stăruit să-mi dea imediat un loc unde să mă adăpostesc și posibilitatea de a mă odihni.

— Unde dracu'? Începu evlaviosul bătrân. Doamne, binecuvântează-ne! Doamne, iartă-ne! Unde dracu' oi fi vrând să te duci, femeie de nimica, afurisită și nesuferită?! Ai văzut toată casa, în afară de bucăți aia de odaie a lu' Hareton. În casa asta, alt culcuș nu-i.

Eram atât de supărată, încât am trântit pe jos tava cu tot ce era pe ea; apoi m-am așezat în capul scării, mi-am acoperit fața cu mâinile și m-am pus pe plâns.

— Na! Na! exclamă Joseph. Bine faci, dom'șoară! Bine faci dom'șoară! Chiar așa! Când s-o împiedica stăpânu' de blidele astea sparte, o să avem ce auzi! O să vedem noi ce s-o întâmpla! La ce bun să faci pe nebuna? Meriți să rabzi de foame pân' la Crăciun dacă dai de-a azvârlita cu darurile lui Dumnezeu și le calci în picioare pentru furiile tale prostesti! Dar n-aș crede c-o să-ți arăți multă vreme supărarea. Crezi că Heathcliff o să te lase să te porți așa frumos? Nu doresc alta decât să te prindă el! Numa' atâta vreau!

După aceea a plecat, bombănind, în vizuina lui de jos, ducând cu el și lumânarea; iar eu am rămas în întuneric. Timpul de reflecție ce urmă după fapta mea nesăbuită mă obligă să admit că trebuie să-mi potolesc orgoliul, să-mi domolesc furia și mă silii să fac să dispară urmele neghiobiei mele. Primii un ajutor neașteptat din partea lui Throtter, pe care, de data asta, l-am recunoscut: era fiul bătrânului nostru Skulker; copilăria și-o petrecuse la Grange; tatăl meu îl dăruise domnului Hindley. Cred că m-a recunoscut; și-a vârât botul în obrazul meu în chip de salut, apoi s-a grăbit să înghită cu poftă "porridge"-ul, în timp ce eu strângeam, pe bâjbâite, de pe o treaptă pe alta, cioburile vasului de pământ și ștergeam cu batista împrăștierea de lapte de pe balustradă. Abia isprăvisem treaba, când am auzit pașii domnului Earnshaw pe coridor. Ajutorul meu și-a vârât coada între picioare și s-a lipit de perete, iar eu m-am ascuns în pervazul celei mai apropiate uși. Strădania câinelui de a se feri de el n-a avut succes; am ghicit asta după zgomotul ce se auzi jos, urmat de un chelălăit prelung și demn de milă. Eu am avut mai mult noroc! Earnshaw a trecut pe lângă mine, a intrat în camera lui și a închis usa. Imediat după aceea au urcat scările Joseph și Hareton; bătrânul îl ducea pe Hareton la culcare. M-am adăpostit și eu în camera băiatului, dar Joseph, văzându-mă, spuse:

— Acum aveți loc destul în sală, cred, amândouă: și dumneata și trufia dumitale! E goală; puteți șede singure în ea, și cu Dumnezeu, care din nenorocire se va afla într-o tovărășie așa de păcătoasă.

Am profitat, bucuroasă, de această îndrumare și, în minutul când m-am trântit pe un scaun lângă foc, am ațipit; apoi am adormit. Somnul mi-a fost adânc și dulce, dar domnul Heathcliff, care tocmai intrase, m-a trezit mult prea devreme, întrebându-mă cu felul lui amabil ce fac acolo. Eu i-am spus că am stat de veghe până târziu, pentru că cheia camerei noastre era în buzunarul lui. Cuvântul "noastre" a însemnat pentru el o jignire mortală. S-a jurat că nu era și nu va fi niciodată camera mea și că el va... Nu-ți pot repeta vorbele pe care mi le-a spus și nici nu-ți pot descrie cum obișnuiește să se poarte; dar pot să-ți spun că e ingenios și neostenit în

strădania de a mă face să-l urăsc. Câteodată uimirea mea e atât de mare, încât îmi micșorează spaima. Totuși te asigur că un tigru sau un șarpe veninos n-ar putea deștepta în mine o groază egală cu cea pe care o trezește el. Mi-a spus că biata Catherine e bolnavă, aruncând toată vina pe fratele meu și făgăduindu-mi că în locul lui Edgar voi suferi eu, asta până va putea pune mâna pe el.

Îl urăsc... sunt distrusă... am fost o nebună! Bagă de seamă să nu suflă nimănui de la Grange vreo vorbă din ceea ce ți-am scris. Te voi aștepta în fiecare zi... nu mă dezamăgi!

Isabella”

CAPITOLUL 14

Imediat după ce-am citit această epistolă, m-am dus la stăpân și i-am dat de veste că sora lui a sosit la Heights și mi-a trimis o scrisoare în care spune cât a îndurerat-o starea doamnei Linton și dorința arzătoare de a-l vedea, precum și rugămintea de a-i trimite prin mine cât mai curând posibil un semn de iertare.

— Iertare! zise Linton. N-am ce să-i iert, Ellen. Poți să te duci azi după-amiază la Wuthering Heights, dacă vrei; și spune-i că nu sunt supărat, ci trist, că am pierdut-o, și mai ales pentru că nu cred că va fi vreodată fericită. Dar nici vorbă nu poate fi ca eu să mă duc s-o văd: suntem despărțiți pe veci. Iar dacă vrea cu-adevărat să-mi facă un bine, spune-i să-l convingă pe nemernicul cu care s-a măritat să plece din ținutul acesta.

— Și nu vreți să-i scrieți un bilețel, domnule? îl întrebai pe un ton rugător.

— Nu, răspunse. N-are rost. Legăturile mele cu familia lui Heathcliff vor fi tot atât de reduse ca și ale lui cu a mea! Adică nu vor exista!

Răceala domnului Edgar m-a întristat peste măsură și tot drumul mi-am bătut capul cum să pun cât mai mult suflet în ceea ce-i voi repeta Isabellei și cum să îndulcesc refuzul lui de a-i scrie măcar câteva rânduri de mângâiere. Cred că ea mă pândea de dimineață: am văzut-o uitându-se pe fereastră pe când urcam aleea grădinii și i-am făcut semn din cap. Dar ea s-a dat la o parte de teamă să n-o surprindă cineva. Am intrat fără a bate la ușă. N-am văzut niciodată un spectacol mai înfiorător și mai jalnic decât cel pe care mi l-a oferit casa aceea atât de veselă odinioară! Trebuie să mărturisesc că, de eram eu în locul tinerei doamne, aș fi măturat măcar căminul și aș fi șters mesele cu o cârpă de praf. Dar ea se lăsase covârșită de nepăsarea celor din jur. Fața ei frumoasă era gălbejită și apatică, părul neondulat — câteva bucle îi atârnavă alene pe umeri, iar câteva erau strânse în jurul capului. Probabil că nu se atinsese din ajun de veșmintele ei. Hindley nu se afla acolo. Domnul Heathcliff ședea la o masă și-și răsfoia carnetul, dar când am intrat s-a ridicat în picioare, m-a întrebat foarte prietenos de sănătate, și mi-a oferit un scaun. Numai el avea o înfățișare ca lumea în încăperea aceea. Mi se păru chiar că arăta mai bine ca

niciodată. Împrejurările vieții le schimbaseră atât de mult situația, încât, dacă i-ar fi văzut un străin, ar fi putut crede că el e născut și crescut ca un "gentleman", iar soția lui ca o biată femeie de rând! Ea veni în grabă către mine să mă salute și întinse mâna după scrisoarea pe care-o aștepta. Am dat din cap. Ea nu înțelese semnul, ci mă urmă la bufetul unde mă dusesem să-mi pun boneta, stăruind, în șoaptă, să-i dau numaidecât ceea ce-i adusesem. Heathcliff ghici sensul manevrelor ei și spuse:

— Dac-ai adus ceva pentru Isabella (după cum desigur ai și adus, Nelly), dă-i. Nu trebuie să vă ascundeți de mine! Între noi nu există secrete.

— Oh, n-am adus nimic, am răspuns, crezând că cel mai bun lucru e să spun adevărul de la început. Stăpânul m-a însărcinat să-i transmit că în momentul de față nu trebuie să aștepte din parte-i nici scrisori și nici vizite. Vă trimite, doamnă, toată dragostea lui și urări de fericire și vă iartă pentru durerea pe care i-ați pricinuit-o. Dar crede că de-acum încolo între casa lui și casa aceasta nu vor mai exista legături, deoarece reluarea lor n-ar avea nici un rost.

Buzele doamnei Heathcliff tremurară ușor. Apoi s-a dus și s-a așezat pe scaunul ei de lângă fereastră. Heathcliff s-a oprit în fața căminului, aproape de mine, și a început să-mi pună felurite întrebări în legătură cu Catherine. I-am spus atâta cât am crezut eu că e cuminte să-i spun, dar, printr-un interogatoriu în toată legea, a aflat de la mine cea mai mare parte a faptelor legate de începutul bolii. Eu am învinuit-o, după cum merita, pentru faptul că-și provocase singură boala, și-am încheiat spunându-i că sper să urmeze și el pilda domnului Linton, evitând orice fel de legătură cu familia acestuia.

— Doamna Linton abia începe să se întremeze, am zis, dar nu va mai fi niciodată cum a fost; totuși trăiește și, dacă într-adevăr îți pasă câtuși de puțin de ea, ar trebui să te ferești a-i mai ieși în cale. Ba chiar ar trebui să pleci definitiv de prin partea locului; și, ca să nu ai regrete, am să-ți spun că doamna Catherine Linton se deosebește tot atât de mult de vechea dumitale prietenă, Catherine Earnshaw, pe cât se deosebește această tânără doamnă de mine. Înfățișarea ei s-a schimbat mult; caracterul ei și mai mult. Iar omul care e silit de împrejurări să rămână lângă ea de-aici încolo nu-și va putea întemeia dragostea decât pe amintirea a ceea ce a fost ea odată, adică pe simțământul omeniei și al datoriei.

— Se prea poate, observă Heathcliff, străduindu-se să-și păstreze calmul. Se prea poate ca stăpânul dumitale să nu se bizuie pe nimic altceva decât pe omenie și datorie. Dar dumneata îți închipui că eu o voi lăsa pe Catherine numai în seama datoriei și omeniei lui? Și poți dumneata asemui sentimentele mele, în ceea ce privește pe Catherine, cu-ale lui? Înainte de a părăsi această casă, trebuie să-mi făgăduiești c-ai să-mi ajuți să am o întrevedere cu ea. Vrei, nu vrei, eu o voi vedea! Ce spui?

— Spun, domnule Heathcliff, i-am răspuns eu, că nu trebuie s-o vezi niciodată cu ajutorul meu. Încă o întâlnire între dumneata și stăpânul meu ar ucide-o.

— Cu ajutorul dumitale asta se poate evita, continuă el; și dacă ar exista primejdia să se întâmple una ca asta... și dacă el ar fi cauza celei mai mici tulburări din viața ei... cred că voi fi îndreptățit să recurg la măsuri extreme! Aș vrea să fii destul de sinceră și să-mi spui dacă ea ar

suferi în urma pierderii lui: teama c-ar suferi mă reține. De aici poți vedea deosebirea dintre sentimentele noastre: dacă el ar fi fost în locul meu, și eu în al lui, cu toate că-l urăsc cu o ură care mi-a înveninat viața, niciodată n-aș fi ridicat mâna împotriva lui. Mă poți privi cu neîncredere dacă-ți place! Eu nu i-aș fi interzis niciodată s-o vadă, atâta vreme cât ea ar fi dorit acest lucru. Dar în clipa în care nu i-ar mai fi păsat de el, i-aș fi smuls inima lui Linton și i-aș fi băut sângele! Până atunci însă — și, dacă nu mă crezi, nu mă cunoști — până atunci aș fi murit încetul cu încetul, fără să mă fi atins măcar de un fir de păr din capul lui!

— Și totuși, am intervenit eu, distrugi fără scrupul orice speranță de a o vedea complet vindecată, silind-o să-și aducă aminte de dumneata acum, când aproape te-a uitat, creând în jurul ei un nou tumult de neînțelegere și suferință.

— Dumneata crezi că aproape m-a uitat, zise el. Oh, Nelly! Dumneata știi că nu-i adevărat! Nu-i așa? Dumneata știi tot atât de bine ca și mine că pentru fiecare gând pe care-l are pentru Linton are o mie de gânduri pentru mine! În cea mai nefericită perioadă a vieții mele m-a chinuit și pe mine îndoiala; cu această temere m-am întors aici astă-vară, dar acum numai dacă mi-o va spune ea, cu gura ei, aș mai putea admite o asemenea idee înfiorătoare. Și atunci Linton n-ar mai însemna nimic, nici Hindley, nici toate visele pe care le-am visat vreodată. Viitorul meu ar fi cuprins în două vorbe: "moarte" și "iad". Viața, după pierderea ei ar fi un iad. Am fost un nătărău când mi-am închipuit că prețuia dragostea lui Edgar Linton mai mult decât pe-a mea. Dacă el ar iubi cu toate puterile făpturii sale firave, n-ar putea iubi nici în optzeci de ani atât cât pot iubi eu într-o zi. Iar inima Catherinei este tot atât de fierbinte ca și a mea, și mai degrabă ar putea încăpea toată apa mării într-un șipot decât să poată pune Linton stăpânire pe toată dragostea ei. Hm! Poate că ține ceva mai mult la el decât la câinele sau la calul ei. În el nu găsește să iubească ceea ce găsește în mine, și cum l-ar putea iubi pentru ceea ce n-are?

— Catherine și cu Edgar sunt tot atât de îndrăgostiți unul de altul cât pot fi doi oameni! strigă Isabella, înviorându-se brusc. Nimeni să nu vorbească astfel despre ei, nu vreau să aud că cineva îl disprețuiește pe fratele meu!

— Fratele tău te iubește și pe tine nemaipomenit de mult, nu-i așa? observă Heathcliff cu ironie. Te lasă în voia sorții cu o ușurință surprinzătoare.

— Nu-și dă seama cât sufăr, răspunse ea. Nu i-am spus.

— Atunci înseamnă că i-ai spus, totuși, ceva. I-ai scris? Răspunde-mi.

— I-am scris ca să-i anunț căsătoria... Ai văzut biletul.

— De-atunci nimic?

— Nimic.

— Doamna Isabella arată foarte rău acum, că și-a schimbat condițiile de viață, am spus eu. Se vede cât de colo că-i lipsește iubirea cuiva. A cui, nu-i greu de ghicit, dar poate că-i mai bine să tac.

— Eu cred că-i lipsește dragostea de sine însăși, zise Heathcliff. Decade și e din zi în zi mai murdară. A obosit mult prea devreme în dorința ei de a-mi plăcea. Poate că nu mă crezi, dar a doua zi după căsătorie a plâns că vrea să meargă acasă. Dar cu cât e mai neglijentă, cu atât se va potrivi mai bine cu casa asta, iar eu voi avea grijă să nu mă facă de râs

umblând pe-afară.

— Bine domnule, i-am răspuns, sper însă că vei ține seama de faptul că doamna Heathcliff e obișnuită să fie servită și îngrijită și că a fost crescută, ca unica fiică la părinți, într-o casă unde toată lumea era gata să-i facă pe plac. Trebuie să-i pui la dispoziție o servitoare, care să rânduiască totul în jurul ei, și trebuie să te porți frumos cu ea. Orice-ai crede despre domnul Edgar, nu te poți îndoii de faptul că ea e capabilă de sentimente puternice, căci altfel n-ar fi părăsit luxul, confortul și prietenii din fostul ei cămin, pentru a te urma de bunăvoie într-o sălbăticie ca asta.

— A părăsit totul din pricina unor iluzii, răspunse el. Și-a închipuit că sunt un erou de roman și a sperat o îngăduință nemărginită din partea devotamentului meu cavaleresc. Mi-e greu s-o consider drept o făptură rațională, căci a dat dovadă de prea multă încăpățânare când și-a format ideile fanteziste despre caracterul meu, și a acționat apoi în virtutea iluziilor false cu care s-a hrănit. Dar acum, în sfârșit, cred că începe să mă cunoască. Nu mai observ zâmbetele acelea naive și strâmbăturile care mă enervau atâta la început și nici incapacitatea prostească de a înțelege că-i vorbeam serios când îi spuneam ce cred despre îngâmfarea ei și despre ea însăși. Iar efortul de a dobândi perspicacitatea necesară pentru a-și da seama că n-o iubesc mă uimește. Într-o vreme credeam că nimic n-o va putea face să înțeleagă asta! Și totuși parcă n-a înțeles tocmai bine, căci azi-dimineață m-a anunțat, făcându-mi dovada inteligenței sale nemaipomenite, că am izbutit s-o fac să mă urască. Te asigur că pentru asta a trebuit o muncă de Hercule! Și dacă lucrurile stau cu-adevărat așa, atunci am motive să-i mulțumesc. Pot să mă încred în afirmația dumitale. Isabella? Ești convinsă că mă urăști? Dacă te las singură o jumătate de zi, n-ai să vii din nou la mine oftând și giugiulindu-mă? Cred c-ar fi preferat să fiu cât se poate de mios cu ea în fața dumitale, Nelly. Vanitatea ei e rănită de adevărul spus fără înconjur. Dar nu-mi pasă. Vreau să știe că n-a existat dragoste decât într-o singură parte; în privința asta n-am mințit-o niciodată. Nu mă poate învinovăți că i-am arătat nici cel mai mic semn de simpatie. A văzut că primul lucru pe care l-am făcut când am ieșit de la Grange a fost să-i spânzur cățelușa; și când a început să mă roage s-o cruț, primele cuvinte pe care le-am rostit au fost cele prin care-mi exprimam dorința să spânzur toate ființele din preajma ei, cu excepția uneia singure: poate-a crezut că excepția asta era ea. Dar nici o brutalitate n-o dezgusta; cred că are o admirație înnăscută pentru brutalitate, cu singura condiție ca prețioasa ei persoană să se afle în siguranță. Așadar, n-a fost oare cea mai mare tâmpenie din partea acestei făpturi prăpădite, slugarnice și mediocre să viseze c-aș putea-o iubi? Spune-i stăpânului dumitale, Nelly, că de când sunt n-am întâlnit o ființă atât de abjectă ca ea. Să știe că dezonorează numele de Linton și că uneori am oprit — pur și simplu pentru că nu știam ce să mai inventez — experiențele mele prin care voiam să văd tot ce poate îndura, ca după aceea să se târască, nerușinată și mârșavă, iarăși spre mine! Și spune-i, de asemenea, ca să liniștești inima lui de frate și de ocrotitor, că mă voi menține riguros în limitele legii. Am evitat, în tot acest răstimp, orice gest care i-ar da un cât de mic drept să ceară despărțirea; și, mai mult decât atâta, nu va putea mulțumi nimănui că ne-a despărțit. Dacă vrea să plece, poate pleca. Prezența ei îmi provoacă o scârbă ce depășește plăcerea ce-o pot avea

chinuind-o.

— Domnule Heathcliff, am spus eu, așa nu poate vorbi decât un nebun. Soția dumitale, foarte probabil, e convinsă că ești nebun și de aceea te-a și suportat; dar acum, dacă spui că poate pleca, nu încapе îndoială că va profita de această permisiune. Nu-i așa, doamnă, că nu sunteți atât de vrăjită, încât să rămâneți cu el de bunăvoie?

— Bagă de seamă, Ellen! răspunse Isabella cu ochii scânteietori de furie — expresia lor nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că soțul ei izbutise în strădania de a o face să-l urască — să nu crezi nici un cuvânt din ce spune! E un diavol mincinos! Un monstru, nu o ființă omenească! Mi-a mai spus că-l pot părăsi și-am încercat, dar nu cutez să mai încerc! Te rog, Ellen, făgăduiește-mi că n-ai să pomenești fratelui sau cumnatei mele nimic din această convorbire infamă. Nu urmărește în tot ce spune, decât să-l aducă pe Edgar la disperare; spune că s-a căsătorit cu mine numai ca să-l aibă pe Edgar în puterea lui. Dar n-are să izbutească! Îl voi împiedica chiar cu prețul vieții! Sper și mă rog să nu mai țină seama de prudența-i diabolică și să mă ucidă! Singura plăcere pe care mi-o mai pot imagina e să mor sau să-l văd mort!

— Deocamdată ajunge! zise Heathcliff. Dacă vei fi interogată de vreun tribunal, îți vei aduce aminte de cele ce-a spus, Nelly! Și, uită-te bine la fața ei, a ajuns aproape în starea care-mi convine. Nu, nu, nu mai ești capabilă să te stăpânești, Isabella; iar eu, fiind protectorul tău legal, trebuie să te țin sub tutela mea, oricât de dezgustătoare ar fi această îndatorire. Du-te sus, am ceva de vorbit cu Ellen între patru ochi. Nu pe-acolo! Sus, ți-am spus! Ce faci fato? Ăsta-i drumul spre etaj? Puse mâna pe ea și-o împinse afară din odaie, apoi se întoarse, mârâind:

— N-am nici o milă! N-am nici o milă! Cu cât viermii se zvârcolesc mai tare, cu-atât crește și pofta de a-i strivi. Îndur o suferință nespusă; e ca durerea de măsele; pe măsură ce durerea crește, scrâșnești mai tare din dinți.

— Dumneata înțelegi ce înseamnă cuvântul "milă"? am spus eu, grăbindu-mă să-mi iau boneta. Ai simțit dumneata vreodată măcar o frântură de milă în viața dumitale?

— Pune boneta jos! mă întrerupse el, observând intenția mea de a pleca. N-ai să pleci încă. Vino încoace, Nelly. Trebuie ori să te conving, ori să te silesc să mă ajuți s-o văd pe Catherine, și încă fără întârziere. Îți jur că nu vreau să fac nici un rău. Nu vreau să provoc nici o tulburare, nu vreau să-l scot din fire sau să-l insult pe domnul Linton. Nu vreau decât să aflu din gura ei cum se simte și pentru ce s-a îmbolnăvit, și s-o întreb ce-aș putea face pentru ea! Astă-noapte am stat timp de șase ore în grădina de la Grange, iar la noapte mă duc iar, până când voi găsi prilejul de a intra. Dacă-l întâlnesc pe Edgar Linton, n-am să șovăi, ci am să-l trântesc la pământ și am să-i trag câteva, ca să stea liniștit cât timp o să fiu și eu pe-acolo. Iar dacă servitorii vor încerca să mă oprească, am să-i ameninț cu pistoalele astea. Dar n-ar fi mai bine să eviți întâlnirea mea cu ei sau cu stăpânul lor? Și dumneata ai putea-o face foarte ușor. Ți-aș da de veste când vin, m-ai lăsa să intru neobservat de îndată ce Catherine ar rămâne singură, și-apoi ai sta la pândă până plec; conștiința ți-ar fi liniștită, căci numai așa vei împiedica cine știe ce nelegiuire.

Am protestat, spunându-i că nu vreau să-mi trădez stăpânul, și încă

în propria lui casă; apoi l-am condamnat pentru cruzimea de care dădea dovadă pregătindu-se să distrugă liniștea doamnei Linton de dragul unei plăceri egoiste.

— Cea mai obișnuită întâmplare o sperie într-un chip îngrozitor, i-am spus. Nervii i-s încordați peste măsură și sunt absolut convinsă că n-ar putea suporta o surpriză ca asta. Nu stăruie, domnule, sau, dacă nu renunți, trebuie să aduc la cunoștința stăpânului meu intențiile dumitale, iar el va lua măsurile convenite ca să-și pună casa și pe cei ce locuiesc într-însa la adăpost de orice amestec nedorit.

— Dacă lucrurile stau așa, atunci am să iau măsuri ca să te pun la adăpost pe dumneata, femeie! exclamă Heathcliff. N-ai să părăsești Wuthering Heights până mâine dimineață! Ce prostie să-mi spui că prietena mea Catherine n-ar putea suporta să mă vadă! Și-apoi n-am de gând să-i fac nici un fel de surpriză, căci nu vreau să mă duc la ea pe neașteptate. Dumneata trebuie s-o pregătești... s-o întrebi dacă pot veni. Îmi spui că nu pomenește niciodată numele meu și nimeni nu-i vorbește despre mine. Cui să i-l pomenească de vreme ce sunt un subiect interzis în casa aceea? Catherine crede că voi toți sunteți iscoadele bărbatului ei. Oh, nu mă îndoiesc că trăiește ca-n iad în mijlocul vostru! Iar tăcerea ei mă face să-mi dau foarte bine seama de ceea ce simte. Spui că uneori n-are pic de odihnă și pare speriată: ăsta-i semn de liniște? Îmi spui că nu-i în toate mințile. Cum dracu ar putea fi altfel când trăiește într-o izolare așa de groaznică? Și făptura aceea, nesărată, slăbănoagă și demnă de milă o îngrijește din „datorie” și „omenie”! Din „milă” și „caritate”! Iar dacă el speră că își va recăpăta puterile datorită îngrijirilor lui superficiale, e ca și cum ar sădi un stejar într-un ghiveci de flori și-ar aștepta apoi să-l vadă crescând. Așadar, hai să hotărâm imediat: vrei să rămâi aici, și eu să-mi fac drum spre Catherine, luptându-mă cu Linton și cu slugile lui? Sau vrei să fii prietena mea, așa cum ai fost până acum, și să faci ceea ce-ți cer? Hotărăște-te, pentru că, dacă persisti în încăpățânarea și răutatea dumitale, n-are rost să-mi mai pierd vremea cu dumneata.

— Ei bine, domnule Lockwood, am pledat, m-am văitat, l-am refuzat net de cincizeci de ori, dar în această lungă discuție m-a silit să accept. l-am făgăduit că voi duce stăpânei mele o scrisoare din partea lui și, dacă ea va consimți, îl voi înștiința de îndată ce Linton va lipsi de-acasă. Atunci va intra cum va ști, căci eu n-am să fiu pe-acolo, și nici celelalte femei de serviciu nu-i vor ieși în cale. Am făcut bine sau am făcut rău? Mă tem c-am făcut rău, deși nu puteam face altfel. Am crezut că, supunându-mă, preveeam un nou scandal și-am mai crezut, de asemenea, că lucrul acesta ar putea produce o întorsătură favorabilă în boala mintală a doamnei Linton. Apoi mi-am adus aminte de aspra dojană a domnului Edgar cum că umblu cu vorba, dar am încercat să nu-mi mai fac gânduri, spunându-mi că această trădare față de încrederea lui, dacă fapta mea merita o denumire atât de aspră, va fi ultima. Trebuie să recunosc însă că drumul meu, la întoarcere, a fost mult mai trist decât cel de la venire și-am șovăit mult până m-am putut hotărî să-i înmânez doamnei Linton scrisoarea...

Dar a sosit Kenneth. Am să cobor să-i spun că vă simțiți mult mai bine. Povestea mea e „vorbă lungă”, cum se zice pe la noi, și ne va ajuta să ne treacă vremea și altă dată.

"Lungă și îngrozitoare!" mi-am zis când femeia coborî să-l primească pe doctor; și n-aș putea spune că era exact povestea pe care aș fi ales-o pentru a mă distra. Dar nu face nimic! Am să extrag câteva leacuri binefăcătoare din ierburile amare ale doamnei Dean. Însă în primul rând trebuie să iau bine seama ca nu cumva să cad pradă fascinației ce se ascunde în ochii strălucitori ai Catherinei Heathcliff. M-aș găsi într-o situație foarte ciudată dacă mi-aș dăruia inima acelei tinere ființe, și fiica s-ar dovedi a fi a doua ediție a mamei!

CAPITOLUL 15

A mai trecut o săptămână... și mă simt din ce în ce mai aproape de sănătate și de primăvară! Am ascultat întreaga poveste a vecinului meu, în mai multe ședințe, după cum menajera și-a putut rupe timp de la alte îndeletniciri mai importante. Voi continua-o cu cuvintele ei, cu termenii ei, dar ceva mai concentrat. De altfel, e foarte bună povestitoare și nu cred că i-aș putea înfrumuseța stilul.

— Seara, zise ea, în seara de după vizita mea la Heights, știam, parcă l-aș fi văzut cu ochii, că domnul Heathcliff se află prin preajma casei, și m-am ferit să ies, căci încă purtam în buzunar scrisoarea lui și n-aveam poftă să mă mai las amenințată ori hărțuită. Mă hotărâsem să nu i-o dau până când stăpânul nu va pleca undeva, deoarece nu puteam ghici cum o va impresiona pe Catherine. Urmarea a fost că nu i-am înmânat-o decât după trei zile. A patra zi era duminică și i-am dus-o în odaie după ce toți ai casei pleaseră la biserică. Rămăsese împreună cu mine numai un singur servitor în toată casa; luaserăm obiceiul să încuiem ușile în timpul cât dura serviciul divin, dar în ziua aceea vremea era atât de caldă și de plăcută, încât le-am deschis larg și, pentru a mă ține de cuvânt, căci știam cine va veni, i-am spus tovarășului meu că stăpâna are poftă de portocale, așa că-l rog să dea o fugă până-n sat să cumpere câteva, urmând să le plătim a doua zi. El a plecat, iar eu am urcat sus.

Doamna Linton, îmbrăcată într-o rochie largă, albă, cu un șal ușor pe umeri, ședea, ca de obicei, în dreptul ferestrei deschise. La începutul bolii, mult din părul ei bogat și lung căzuse; acum îl purta pieptănat simplu, cu buclele lui naturale date spre spate și tâmpile. Înfățișarea îi era schimbată, așa cum îi spusese și lui Heathcliff, dar când stătea liniștită, schimbarea aceasta îi dădea o frumusețe supraomenească. Strălucirii de odinioară a ochilor îi luase locul o lumină visătoare și melancolică. Părea că nu se uită în jurul ei, ci departe, foarte departe... parcă dincolo de această lume. Catherine, de când se mai împlinise la față, își pierduse aspectul răvășit, dar paloarea, cât și expresia de răătăcire, specifică stării ei mintale, oglindind încă în mod dureros boala, o făceau și mai atrăgătoare. Toate acestea erau pentru mine, și cred că și pentru oricine o vedea, nu dovezi de convalescență, ci pecetea pusă pe o ființă sortită morții.

În fața ei, pe pervazul ferestrei, se afla o carte deschisă. Din când în când, adierea vântului îi mișca, abia simțit, foile. Cred că Linton pusese cartea acolo, căci pe Catherine n-o distra nici cititul și nici vreo altă ocupație. El se străduia ceasuri întregi să-i atragă atenția asupra vreunui lucru

care-i plăcuse în trecut. Ea era conștientă de ceea ce urmărea Linton și, când era mai bine dispusă, îi răbda cu seninătate eforturile, arătându-i inutilitatea lor printr-un suspin de oboseală; dar în cele din urmă îl oprea, cu cele mai triste zâmbete sau sărutându-l. Alteori îi întorcea repede spatele, enervată, și-și ascundea fața în mâini sau chiar îl respingea cu mânie: atunci el avea grijă s-o lase în pace, convins că nu-i poate fi de nici un folos.

Clopotele capelei de la Gimmerton răsunau încă, iar murmurul melodios al râulețului din vale ajungea, mângâietor, până la urechile noastre. Înlocuia, dulce de tot, foșnetul frunzelor de vară, care înăbușeau la Grange, atunci când pomii erau înfrunziți, muzica râului. La Wuthering Heights melodia aceasta răsună neîncetat în zilele liniștite, după un dezgheț puternic sau un anotimp ploios. Iar acum Catherine, ascultând-o, se gândea desigur la Wuthering Heights, adică mai bine zis: "dacă" se gândea sau "dacă" asculta, căci în momentul acela avea iar privirea rătăcită fără atenție pentru lucrurile materiale, despre care v-am vorbit adineauri, de parcă n-ar fi văzut și nu ar fi auzit nimic.

— Iată o scrisoare pentru dumneata, doamnă Linton i-am spus, punându-i-o ușurel în mână pe care o ținea pe genunchi. Trebuie s-o citești numaidecât, pentru că urmează să dai un răspuns. Să-i rup eu sigiliul?

— Da, mi-a spus; dar expresia ochilor ei rămase neschimbată.

Am deschis-o eu... era foarte scurtă...

— Acum, am continuat, citește-o.

Își retrase mâna și lăsă scrisoarea să cadă. I-am pus-o din nou în poală și-am stat lângă ea așteptând să binevoiască a privi în jos, dar așteptarea a fost atât de lungă, încât în cele din urmă i-am spus:

— Să ți-o citesc eu, doamnă? E de la domnul Heathcliff.

A tresărit, în ochi îi apărură licărirea tulbure a unei amintiri și dorința de a-și pune oarecare ordine în idei. Ridică scrisoarea și avui impresia că o citește; când ajunse la semnătură începu a suspina. Mi se păru că nu înțelesese sensul scrisorii; și când i-am cerut să-mi dea un răspuns, n-a făcut decât să-mi arate numele, privindu-mă trist, cu un fel de curiozitate întrebătoare.

— Vrea să te vadă, am spus, ghicind că-i necesar să-i tălmăcesc scrisoarea. Acum e în grădină și-așteaptă cu nerăbdare să audă răspunsul pe care i-l voi duce.

În timp ce vorbeam, am observat afară un câine mare, întins pe iarba însoțită, ciulind urechile și pregătindu-se să latre, apoi l-am văzut lăsându-le imediat la loc și dând din coadă; am înțeles că se apropie cineva cunoscut. Doamna Linton se aplecă înainte și ascultă cu răsuflarea tăiată. În minutul următor antreul fu străbătut de niște pași. Casa, deschisă, era prea ispititoare; așa că Heathcliff nu mai putuse rezista și intrase. Se gândise probabil că n-am să mă țin de cuvânt, și de aceea se hotărâse să se bizuie pe propria-i îndrăzneală. Catherine își îndreptă privirea încordată și nerăbdătoare spre intrarea camerei. Heathcliff nu nimeri dintr-o dată ușa, iar ea îmi făcu semn să-i deschid; o găsi însă înainte de-a o deschide eu și, dintr-unul sau doi pași mari, fu lângă Catherine și-o luă în brațe.

Vreo cinci minute n-a scos nici o vorbă, și nici n-a lăsat-o din brațe; în acest timp, cred că i-a dat atâtea sărutări câte n-a dat el în toată viața

lui. Dar stăpâna mea a fost cea care l-a sărutat mai întâi; iar eu am văzut că el era atât de îndurerat, încât nu se putea uita la fața ei! Din clipa când a dat cu ochii de ea, a fost cutremurat de convingerea pe care-o aveam și eu că nu se putea spera într-o tămăduire deplină — că era definitiv condamnată la moarte.

— Oh, Cathy! Viața mea! Cum am să pot îndura asta? fură primele lui cuvinte, pe care le rosti pe un ton ce nu căuta să-i ascundă deznădejdea.

Apoi o privi cu-atâta intensitate, încât eram sigură că ochii i se vor umple de lacrimi; dar ardeau de spaimă și nu se umeziră.

— Și-acum? zise Catherine; apoi, rezemându-se de speteaza scaunului, răspunse privirii lui printr-o bruscă încruntare. Așa era starea ei, schimbătoare tot timpul. Tu și cu Edgar mi-ați zdrobit inima, Heathcliff! Și-apoi ați venit la mine să vă plângeți, de parcă voi ați fi de plâns! Dar mie nu mi-e milă de voi. Voi m-ați ucis... și văd că v-a priit, așa cred eu. Cât ești de puternic! Câți ani mai ai de gând să trăiești după moartea mea? Heathcliff îngenunchează, s-o sărute, iar acum încerca să se ridice; dar ea îl prinsese de păr și-l ținea îngenuncheat.

— Aș vrea să te țin aici, continuă ea pe un ton amarnic, până vom muri amândoi. Nu-mi pasă de ce-ai suferit! Nu-mi pasă de suferințele tale! De ce să nu suferi și tu? Eu nu sufăr? Ai să mă uiți? Și-ai să te simți fericit când eu voi fi în pământ? Iar peste douăzeci de ani ai să spui: "Iată mormântul biete Catherine Earnshaw. Am iubit-o, e mult de-atunci, și-am fost nenorocit când am pierdut-o, dar acum mi-a trecut. De-atunci am iubit multe alte femei; copiii mei mi-s mai dragi decât mi-era ea, iar când voi muri n-am să mă bucur că mă duc la ea. O să fiu trist că trebuie să mă despart de ei!" Așa ai să spui, Heathcliff?

— Nu mă chinui atâta, căci am s-ajung și eu nebun ca tine! strigă el, smucindu-și capul din strânsoarea mâinilor ei și scrâșnind din dinți.

Pentru un spectator rece, Heathcliff și Catherine alcătuiau un tablou straniu și înspăimântător. Catherine avea dreptate să creadă că cerul va însemna un exil pentru ea, dacă, o dată cu trupul nu-și va lepăda și caracterul. În momentul acela Catherine, cu fața albă, cu buzele palide și ochii scânteietori, ținând între degete câteva bucle smulse din cele pe care le avusese în mână, avea o expresie sălbatică și răzbunătoare. Heathcliff se ridica, sprijinindu-se c-o mână, iar cu cealaltă o prinsese de braț; dar mângâierile lui erau atât de nepotrivite cu starea în care se afla Catherine, încât atunci când i-a dat drumul, pe pielea brațului ei se puteau vedea patru urme albastre.

— Ești posedată de diavol, continuă el sălbatic, de-mi vorbești astfel chiar și-n pragul morții? Te-ai gândit tu că toate vorbele astea mi se vor întipări în minte ca niște pecetei puse cu fierul roșu și că mă vor arde în fiecare zi tot mai tare după ce tu nu vei mai fi? Știi prea bine că minți când îmi spui că eu te-am ucis. Și, Catherine, știi că nu te pot uita așa cum nu pot uita că trăiesc! Egoismului tău infernal nu-i ajunge gândul că, în timp ce tu-ți vei găsi liniștea, eu o să mă zvârcolesc în chinurile iadului.

— Eu n-am să-mi găsesc liniștea, gemu Catherine cuprinsă de o mare slăbiciune, provocată de zvâcnirile violente și sacadate ale inimii, care se vedeau și se auzeau în această agitație excesivă.

Cât timp ținu starea aceasta de paroxism ea a tăcut, dar după aceea a

continuat pe un ton mai blând:

— Nu-ți doresc chinuri mai mari decât ale mele, Heathcliff. Nu doresc decât să nu ne despărțim niciodată, iar dacă un cuvânt rostit de mine cândva te va dura, gândește-te că eu, sub pământ, simt aceeași durere și, de dragul meu, iartă-mă. Vino aici și îngenunche lângă mine încă o dată! Tu nu mi-ai făcut nici un rău în viața ta. Nu, și dacă nutrești vreun sentiment de mânie, va fi pentru tine o amintire mult mai urâtă decât cuvintele mele aspre! Nu vrei să mai vii o dată aici? Vino!

Heathcliff se apropie de speteaza scaunului și se aplecă asupra doamnei Linton, dar nu îndeajuns de mult ca ea să-i poată vedea fața, lividă de emoție. Se întoarce pentru a-l privi, dar Heathcliff nu voia să fie văzut, așa c-o părăsi brusc și se îndreptă spre cămin; acolo se opri tăcut, cu spatele spre noi. Privirea doamnei Linton îl urmări, bănuitoare. Fiecare mișcare de a lui trezea în ea un sentiment nou. După o pauză și o privire prelungă, Catherine reîncepu, adresându-mi-se de astă dată mie, cu un accent de indignare și deznădejde.

— Oh, Nelly, nu se înduioșează nici o clipă ca să mă scape de la moarte. Vezi, așa sunt iubită eu! Bine, nu face nimic. Acela nu-i Heathcliff al meu. Eu am să-l iubesc însă și de-acum înainte pe-al meu și am să-l iau cu mine; e în sufletul meu. De altfel, adăugă ea visătoare, lucrul care mă supără cel mai mult e temnița asta. M-am săturat de când sunt închisă aici. Mi-e dor să ajung în lumea aceea minunată și să rămân acolo pentru totdeauna: să n-o văd tulbure, cu ochii aceștia înlăcrimați, și să n-o doresc cu puterea unei inimi care mă doare, ci să fiu într-adevăr cu ea și în ea. Nelly, tu te crezi mai mulțumită și mai norocoasă decât mine pentru că ești în plină sănătate și putere; acum mă plângi tu pe mine... dar foarte curând nu va mai fi așa. Vine vremea când am să te plâng eu pe tine. Atunci eu am să fiu incomparabil mai departe și mai presus de voi toți. Mă mir că el nu vrea să stea lângă mine! Apoi continuă, vorbind ca pentru sine: Credeam că dorește și el asta, Heathcliff, scumpule, n-ar trebui să fii supărat acum! Vino lângă mine, Heathcliff!

În agitația ei se ridică și se sprijini de brațul fotoliului. La această chemare gravă Heathcliff se întoarce spre Catherine; pe chip i se citea o adâncă deznădejde. Ochii lui, larg deschiși și umezi, o priviră fulgerător și sălbatic; pieptul i se mișca în respirații convulsive. O clipă rămaseră separați... apoi, n-aș putea spune cum s-au întâlnit... Catherine făcu un salt, iar el o prinse, și se uniră într-o îmbrățișare din care credeam că stăpâna mea nu va mai ieși vie. De fapt, așa cum o vedeam eu, părea că nu mai are viață. El se azvârli în cel mai apropiat fotoliu și, când mă îndreptai în grabă să văd dacă nu leșinase, mă privi scrâșnind din dinți; avea spume la gură ca un câine turbat și-o strângea la piept cu o aprigă însetare. Mi se părea că nu mă mai aflu în preajma unei făpturi din aceeași specie cu mine. Parcă nu înțelegea nimic, cu toate că-i vorbeam. Atunci m-am dat la o parte și n-am mai rostit nici un cuvânt, uluită peste măsură.

În cele din urmă Catherine făcu o mișcare, și eu mă simții ușurată: își ridică mâna și-i puse brațul în jurul gâtului, lipindu-și obrazul de obrazul lui; iar Heathcliff, copleșind-o cu mângâieri frenetice, zise cu sălbăticie:

— Acum abia îmi arăți cât ai fost de crudă... crudă și falsă. De ce m-ai disprețuit? De ce ți-ai trădat propria-ți inimă, Cathy? Nu găsesc nici un cuvânt de mângâiere. Meriți să suferi. Tu te-ai ucis singură. Da, poți să mă

săruți și să plângi, poți să-mi storci sărutări și lacrimi: ele te vor arde... te vor condamna. M-ai iubit... atunci cu ce drept m-ai părăsit? Cu ce drept... răspunde-mi... m-ai părăsit pentru un biet capriciu pe care l-ai simțit față de Linton? Căci nici suferința, nici degradarea, nici moartea, nici Dumnezeu și nici Satana nu ne-ar fi putut despărți! "Tu", de bunăvoie, ai făcut-o: nu eu ți-am zdrobit inima... tu ți-ai zdrobit-o, și, zdrobind-o pe-a ta, ai zdrobit-o și pe-a mea. Pentru mine e și mai greu, pentru că sunt sănătos. Crezi că vreau să trăiesc? Ce fel de viață voi duce dacă tu.. Doamne! "Ție" ți-ar plăcea să trăiești când sufletul ți-e în mormânt?

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! zise Catherine plângând în hohote. Dacă am greșit, îmi plătesc greșeala cu viața. E destul! Și tu m-ai părăsit, dar eu nu te condamn! Te iert. Iartă-mă și tu!

— E greu să ierți când vezi ochii ăștia și simți mâinile astea slabe, răspunse el. Sărută-mă din nou și nu mă lăsa să-ți văd ochii! Te iert pentru ce mi-ai făcut. Îmi iubesc ucigașul... dar pe-al "tău" cum l-aș putea iubi?

Rămaseră tăcuți, cu fețele ascunse una într-alta și cu obrazul unuia spălat de lacrimile celuilalt. În cele din urmă cred că plângeau amândoi; se pare că și Heathcliff "putea" plânge într-o clipă rară ca aceasta.

Între timp, începusem să mă simt foarte neliniștită, căci după-amiaza trecea iute, omul pe care-l trimisese în sat se întorsese de la cumpărături, și în lumina razelor soarelui care apunea în vale puteam distinge mulțimea ce se adunase în fața capelei din Gimmerton.

— Slujba s-a terminat, le-am zis. Într-o jumătate de ceas stăpânul va fi aici.

Heathcliff gemu blestemând și o strânse și mai tare pe Catherine, iar ea nici nu se mișcă.

Nu mult după aceea am observat un grup de servitori venind pe drumul ce duce spre bucătărie. Domnul Linton nu era departe în urma lor. A deschis singur poarta și a pornit agale spre casă, bucurându-se probabil de după-amiaza aceea frumoasă peste care plutea o adiere dulce, ca de vară.

— Iată-l aici! am exclamat. Pentru numele lui Dumnezeu, fugi iute! Pe scara principală n-ai să-ntâlnești pe nimeni. Grăbește-te și pitește-te printre pomi până intră în casă!

— Trebuie să plec, Cathy, zise Heathcliff, căutând să se desfacă din brațele ei. Dar dacă rămân în viață, am să te mai văd o dată astă-seară, înainte de a adormi. Nu mă îndepărtez mai mult de cinci pași de fereastra ta.

— Nu trebuie să pleci! răspunse ea, strângându-l atât cât îi îngăduiau puterile. "Să nu pleci", te rog eu.

— Numai pentru un ceas, zise Heathcliff, încercând s-o convingă.

— Nici pentru un moment, răspunse Cathy.

— "Trebuie"... Linton va fi îndată aici, stăruind intrusul, speriat.

El se ridică; i-ar fi putut desface degetele cu forța... dar Cathy îl ținea strâns și găfâia. Pe fața ei se citea o hotărâre neînfricată.

— Nu! țipă ea. Oh, nu, nu pleca! E pentru ultima dată! Edgar nu ne va face nici un rău. Heathcliff, mor! Mor!

— Nebun blestemat! Uite-l! strigă Heathcliff, căzând înapoi în fotoliul său. Taci, scumpa mea! Taci, taci, Catherine! Rămân aici. Și dacă mă împușcă, am să-mi dau sufletul binecuvântându-l.

Și iată-i din nou strânși unul în brațele celuilalt. L-am auzit pe stăpân urcând scările: o sudoare rece îmi curgea pe frunte: eram înspăimântată.

— Ai de gând să-i ascuți aiurelile? i-am spus eu furioasă. Nu știe ce vorbește. Vrei s-o distrugi pentru că n-are destulă minte să se ajute singură? Ridică-te. Poți să te desprinzi imediat din brațele ei. Asta e fapta cea mai diabolică pe care ai săvârșit-o vreodată. S-a isprăvit cu noi... stăpân, stăpână și servitoare!

Îmi frământam mâinile și strigam; iar domnul Linton, auzind gălăgie, grăbi pasul. Și cu toate că eram atât de agitată observai, cu sinceră bucurie, că brațele doamnei Linton căzuseră moi, iar capul îi atârna pe piept.

"E leșinată, ori moartă, m-am gândit. Cu atât mai bine. E mult mai bine să fie moartă, decât să mai lânzezească în starea asta, povară și izvor de suferințe pentru toți cei din jur."

Edgar, palid de uluire și furie, sări la musafirul nepoftit. Ce-avea de gând să facă nu știu; dar Heathcliff opri, brusc, orice demonstrație, punându-i-o în brațe pe Catherine, care părea că-și dăduse duhul.

— Privește! îi zise. Dacă nu ești un diavol, ajut-o mai întâi pe ea, și-abia după aceea să stai de vorbă cu mine!

Apoi s-a dus în salon și s-a așezat. Domnul Linton m-a chemat într-ajutor și, cu mare greutate, după ce-am recurs la toate mijloacele posibile, am izbutit s-o readucem în simțiri. Dar era cu desăvârșire răătăcită; ofta, gemea și nu recunoștea pe nimeni. Edgar, în tulburarea lui, uită de Heathcliff, cu toate că-l ura atâta. Eu însă nu l-am uitat. M-am dus la el de îndată ce-am putut și l-am rugat să plece, spunându-i că bolnava se simte mai bine și a doua zi dimineață îi voi da de veste cum a petrecut Catherine noaptea.

— Nu refuz să ies din casă, răspunse el, dar am să stau în grădină și, Nelly, bagă de seamă, să te ții de cuvânt. Am să fiu pe sub brazi. Bagă de seamă, căci, de nu, am să vin din nou, indiferent dacă Linton e sau nu acasă.

Din ușa pe jumătate deschisă privi în grabă în odaie și, convingându-se că ceea ce-i spuneam părea să fie adevărat, eliberă casa de prezența lui supărătoare.

CAPITOLUL 16

Către ora douăsprezece noaptea veni pe lume Catherine, cea pe care-ați văzut-o la Wuthering Heights; un copil firav, născut la șapte luni. Două ore după aceea mama muri, fără a fi îndeajuns de conștientă pentru a-și da seama de lipsa lui Heathcliff sau pentru a-l recunoaște pe Edgar. Durerea domnului Linton constituie un subiect prea trist ca să stăruie asupra lui; efectele s-au văzut însă mai târziu; după părerea mea, durerea i-a fost agravată și de faptul că rămăsese fără moștenitor. Iar în timp ce priveam orfana, firavă, regretam și eu asta, acuzându-l, în gând, pe bătrânul Linton pentru că, printr-o părtinire naturală, își lăsase averea fetei, și nu fiului. Biata copilă nu era binevenită! În timpul primelor ore ale existenței ar fi putut scânci până și-ar fi dat sufletul, căci nu-i păsa

nimănui de ea. Mai târziu am dres noi această lipsă de atenție, dar începutul vieții ei a fost atât de lipsit de dragoste cum pare să-i fie și sfârșitul.

Dimineața următoare — luminoasă și veselă — se furișase ușurel în casă prin obloanele încăperii tăcute, cu o strălucire suavă și dulce, învăluind patul și pe cea întinsă pe el. Edgar Linton, cu ochii închiși, stătea cu capul pe perna doamnei Linton. Chipul lui tânăr și pur părea aproape tot atât de lipsit de viață și aproape tot atât de nemișcat ca și al moartei. Numai că al lui exprima oboseala unui chin istovitor, pe când al ei o pace desăvârșită. Fruntea senină, pleoapele închise, buzele zâmbind: nici un înger din cer n-ar fi putut fi mai frumos decât Catherine. Iar eu am fost cuprinsă de aceeași liniște nesfârșită în care odihnea fosta mea stăpână. Sufletul meu n-a fost niciodată într-o stare mai înălțătoare decât cea pe care o resimțeam privind imaginea netulburată a liniștii devine. Fără să vreau am auzit în mine eco-ul cuvintelor spuse de ea cu câteva ore în urmă: "Incomparabil mai departe și mai presus de voi toți!" Indiferent dacă era încă pe pământ sau ajunsese în cer, sufletul ei se afla la Dumnezeu!

Nu știu dacă asta e o trăsătură care mă caracterizează pe mine, sau poate c-o mai au și alții, dar rareori mi se întâmplă să nu mă simt fericită atunci când veghez într-o cameră mortuară, dacă și celelalte persoane îndoliate au grijă să-și îndeplinească această îndatorire fără a da dovadă de-o deznădejde frenetică. Mie mi se pare că mortul se odihnește — o odihnă pe care nici pământul și nici iadul n-o pot tulbura. Eternitatea în care intră cei duși de pe lume, e viață fără margini, iubire fără de sfârșit și fericire deplină. Cu-acel prilej am observat cât egoism zace, chiar și într-o iubire ca a domnului Linton, când regreta atât de tare tihna binecuvântată de care se bucura Catherine. E drept că omul s-ar fi putut întreba dacă, după viața plină de capricii și neastâmpăr pe care o dusesse, merita să ajungă în cele din urmă la un asemenea liman al păcii. Te puteai îndoi în momente de rece judecată, dar nu în fața cadavrului ei. Liniștea trupului mort era o cheazășie că frământarea din trecut se potolise.

— Credeți că asemenea oameni sunt fericiți în lumea cealaltă, domnule Lockwood? Ce n-aș da să știu!

Am refuzat să răspund la întrebarea doamnei Dean care mi se păru cam eterodoxă.

— Mi s-a părut că stăpânul adormise și, curând după răsăritul soarelui, am îndrăznit să părăsesc camera și să mă furișez afară, în aerul curat și proaspăt. Servitorii credeau c-am ieșit să-mi alung toropeala după o veghe atât de prelungită; de fapt însă, motivul meu principal era să-l văd pe domnul Heathcliff. Dacă ar fi stat toată noaptea printre brazi, n-ar fi auzit nimic din forfota de la Grange; doar poate galopul călărețului trimis la Gimmerton. Dar dacă s-ar fi apropiat de casă, și-ar fi putut da seama, după luminile care se mișcau încoace și-ncolo, după deschisul și închisul ușilor, că se petrecea ceva neobișnuit. Doream să dau de el, cu toate că mi-era teamă. Știam că eu sunt cea care trebuie să-i dau îngrozitoarea veste și voiam să scap de această îndatorire, dar "cum" anume să procedez nu știam. Era acolo, în parc... la o depărtare de câțiva pași. Stătea rezemat de un frasin bătrân: n-avea pălărie, iar părul i se umezise de roua scuturată de pe crengile înmugurite. Stătuse multă vreme așa, nemișcat, căci am văzut o pereche de mierle care, preocupate să-și facă

cuibul, zburau de colo, colo, foarte aproape de el, nestingherite, de parcă și el ar fi fost un trunchi de copac. Când m-am apropiat, păsările și-au luat zborul, iar el și-a ridicat ochii și-a zis:

— A murit, nu te-am așteptat pe dumneata ca să-mi spui asta. Lasă batista, nu boci în fața mea. Blestemați fiți cu toții, ea n-are nevoie de lacrimile "voastre"!

Plângeam atât de mila lui cât și de mila ei; uneori ne e milă de faptele care nu simt nimic nici pentru ele, nici pentru alții. Când i-am văzut fața, mi-am dat seama că știa de nenorocirea care se întâmplase, și un gând ciudat îmi trecu prin minte: că inima i se potolise și se ruga, căci buzele i se mișcau și privirile îi erau plecate în pământ.

— Da, a murit, i-am răspuns, oprindu-mi hohotele de plâns și ștergându-mi obrazii. S-a dus în cer, sper, unde ne vom întâlni cu toții, dacă luăm bine aminte și ne abatem de pe căile rele pentru a merge pe cele bune.

— Așadar "ea" a luat bine aminte? Întrebă Heathcliff încercând să rânjească. A murit ca o sfântă? Haide, povestește-mi tot ce s-a petrecut. Cum a murit...

Încercă să-i rostească numele, dar nu fu în stare, și, strângându-și buzele, se luptă în tăcere cu durerea care-l sfâșia, înfruntând în același timp, cu privirea lui sălbatică și fixă, compătimirea mea.

— Cum a murit? reîncepu în cele din urmă... dar în ciuda curajului său, se văzu silit să se sprijine de copacul de alături; căci după lupta pe care o dusesese tremura, fără să vrea, din cap până-n picioare.

"Sărmane nenorocit, mi-am zis, ai nervii și inima la fel cu semenii tăi! De ce te străduiești să-ți ascunzi sentimentele? Trufia ta nu-l poate orbi pe Dumnezeu! Îl ispitești să te chinuiască până când îți va smulge un strigăt de umilință."

— Liniștită ca o mielușea! i-am răspuns tare. A suspinat adânc și s-a întins ca un copil care se trezește și adoarme din nou. Cinci minute după aceea am mai simțit o mică zvâcnire în inima ei, și apoi nimic!

— Și... a mai pomenit de mine? Întrebă el, șovăind, ca și cum i-ar fi fost teamă că răspunsul meu ar putea cuprinde amănunte pe care nu le-ar putea îndura.

— Nu și-a mai venit în fire din clipa în care-ai plecat de lângă ea și n-a mai recunoscut pe nimeni, i-am spus. Zace cu un zâmbet senin pe față, și ultimele ei gânduri s-au întors la zilele frumoase de odinioară. Viața i s-a sfârșit într-un vis dulce... De s-ar putea trezi în lumea cealaltă tot atât de liniștită!

— De s-ar trezi în chinuri! strigă el cu o vehemență înspăimântătoare, lovind cu piciorul în pământ și gemând, cuprins brusc de o suferință pe care nu și-o putea stăpâni. A fost o mincinoasă până la sfârșit! Unde e? Nu-i "acolo"... nu-i în cer... n-a pierit... unde-i? Oh! Ai spus că nu-ți pasă de suferințele mele! Eu n-am decât o singură rugăciune... și-am s-o repet până-mi va înțepeni limba... Catherine Earnshaw, să n-ai liniște câtă vreme sunt eu în viață! Ai spus că eu te-arn ucis... atunci vino și mă urmărește! Cei uciși își urmăresc ucigașii, cred. Rămâi cu mine întotdeauna... fă-mă să înnebunesc, numai nu mă părăsi în abisul ăsta unde nu te pot găsi! O, Doamne! Nu găsesc cuvinte! "Nu" pot trăi fără viața mea! "Nu" pot trăi fără sufletul meu!

Își izbi capul de trunchiul noduros al copacului și, ridicându-și privirea, începu să urle, dar nu ca un om, ci ca o fiară străpunsă de cuțite și sulițe. Am observat pe scoarța copacului mai multe dâre de sânge; mâna și fruntea îi erau, de asemenea, însângerate. Probabil că scena la care am fost martoră se repetase și în cursul nopții. N-aș putea spune că mi-a provocat milă... mai degrabă m-a înspăimântat; totuși nu-mi venea să-l las acolo în starea aceea. Dar în clipa în care și-a revenit destul ca să observe că privirile mele îl urmăresc, mi-a poruncit, răcnind, să plec; iar eu l-am ascultat. Durerea lui depășea priceperea mea de a-l liniști sau mângâia!

Înmormântarea doamnei Linton fusese fixată pentru vineri, și până atunci coșciugul rămase deschis în salonul cel mare, acoperit cu flori și frunze parfumate. Linton își petrecu acolo zilele și nopțile, păzind-o; și — fapt necunoscut de ceilalți, ci numai de mine — Heathcliff își petrecu toate nopțile în grădină, dar știam c-ar vrea să intre înăuntru dacă s-ar fi putut. Și marți, puțin după ce se întunecase, când stăpânul meu, frânt de oboseală, fu silit să se retragă pentru două ore, mișcată de perseverența lui, m-am dus și-am deschis una din ferestre, vrând să-i dau prilejul să-și ia rămas bun de la chipul palid al idolului său. Profită numaidecât de ocazie, dar cu prudență. Atât a fost de prudent, încât n-a făcut nici cel mai mic zgomot care să-i fi putut trăda prezența. Și adevărul e că nici eu n-aș fi știut că fusese acolo dacă n-aș fi văzut că vâlul de pe fața moartei nu mai era așezat ca înainte și dacă n-aș fi observat, jos, o buclă de păr blond, legată cu un fir de argint; după ce-am cercetat-o, m-am convins că fusese scoasă din medalionul de la gâtul doamnei Linton. Heathcliff deschisese bijuteria, azvârlise conținutul și pusese în loc o buclă neagra din părul lui. Eu le-am împletit pe amândouă și le-am închis apoi în medalion.

Domnul Earnshaw fu poftit, firește, să însoțească până la mormânt rămășițele pământești ale surorii lui. Nu se scuză, dar nici nu veni, așa încât, în afară de soțul ei, cortegiul fu compus numai din arendași și servitori. Isabella nu fusese poftită.

Locul unde urma să fie înmormântată Catherine, spre mirarea sătenilor, n-a fost nici în capelă, în cavoul familiei Linton, nici lângă mormintele rudelor ei, ci în altă parte. Fu săpat pe povârnișul verde din colțul cimitirului, unde zidul era atât de scund, încât buruienile și afinii de pe dealuri se cățăraseră pe el și trecuseră de cealaltă parte; acum e aproape acoperit de un dâmb de turbă. Soțul ei odihnește în același loc, și fiecare își are mormântul însemnat cu câte o simplă piatră funerară la cap și o lespede cenușie la picioare.

CAPITOLUL 17

Vinerea aceea a fost ultima zi frumoasă; în aceeași seară vremea s-a stricat pentru o lună întreagă. Vântul a început să bată de la miazăzi spre miazănoapte, aducând mai întâi ploaie, apoi lapoviță și zăpadă. A doua zi nici nu-ți venea să crezi că avuseserăm trei săptămâni de vară: florile de șofran și ciuboțica-cucului erau acoperite de zăpadă, mierlele tăcuseră, frunzele tinere de pe lăstare erau pișcate și înnegrite de frig. Și, vai, ce

dimineată tristă, înghețată și întunecată fusese! Stăpânul meu rămase în camera lui, iar eu pusesem stăpânire pe salonul părăsit, transformându-l în odaie pentru copil. Ședeam acolo, ținând pe genunchi păpușa aceea care scâncea, legănând-o încoace și-ncolo, și urmăream, între timp, fulgii de zăpadă care cădeau neîncetat și se strângeau în fața ferestrei fără de perdele când ușa se deschise și cineva intră, cu suflarea tăiată și râzând! Pentru o clipă furia mea fu mai mare decât uluirea. Crezând că e una dintre servitoare, strigai:

— Isprăvește odată! Cum îndrăznești să te arăți așa de nesimțită tocmai aici? Ce-ar zice domnul Linton dacă te-ar auzi?

— Iartă-mă! îmi răspunse un glas cunoscut; dar știu că Edgar e în pat și nu mă pot opri.

După aceste vorbe înaintă spre cămin o femeie, gâfâind și ținându-se cu mâinile de coaste.

— Am făcut tot drumul de la Wuthering Heights până aici alergând, continuă ea după o pauză, în afară de locurile peste care-am zburat. N-aș putea spune de câte ori am căzut. Of, mă doare peste tot! Nu te speria! Cum voi fi în stare, am să-ți explic totul; te rog numai du-te și poruncește să pregătească trăsura, căci trebuie să mă duc la Gimmerton, apoi spune unei servitoare să-mi caute ceva haine în dulapul meu.

Nepoftita era doamna Isabella Heathcliff. Înfățișarea ei nu-i explica deloc râsul: părul îi era răsfirat pe umeri, ud learcă de zăpadă și apă; era îmbrăcată în rochia-i tinerească pe care o purta de obicei, mult mai potrivită cu vârsta decât cu situația ei — o rochie ușoară, cu mâneci scurte — și nu avea nimic pe cap sau în jurul gâtului. De udă ce era, rochia de mătase subțire i se lipise de trup: iar în picioare purta niște papuci subțiri. Sub ureche i se vedea o tăietură adâncă, pe care numai frigul o împiedica să sângereze din plin; fața, albă ca varul, era zgâriată și învinețită, și abia se mai putea ține pe picioare de ostenită ce era. Vă puteți închipui că spaima pe care am avut-o în primul moment nu s-a micșorat prea mult după ce-am avut răgazul s-o cercetez mai îndeaproape.

— Scumpa mea doamnă, am exclamat, nu mă duc nicăieri! Nu vreau să aud nimic până nu lepezi de pe dumneata toate hainele și nu te îmbraci cu altele uscate. Și, desigur, n-ai să pleci în seara asta la Gimmerton, așa că n-are rost să comand trăsura.

— Trebuie neapărat să plec, zise ea; fie pe jos, fie cu trăsura. Totuși nu mă opun, am să mă îmbrac ca lumea. Și... ah, uite cum curge sângele de-a lungul gâtului! La căldură mă ustură.

Stăruî însă să-i îndeplinesc poruncile înainte de a-mi îngădui să mă ating de ea; și abia după ce i-am spus vizitiului să se pregătească și-am trimis o fată să-i aducă ceva îmbrăcăminte, mă lăsă să-i pansez rana și s-o ajut să se schimbe.

— Și-acum, Ellen, zise ea după ce făcusem tot ceea ce mă rugase, după care luase loc pe un fotoliu lângă cămin cu o ceașcă de ceai în față, așază-te lângă mine; dar mai întâi du-l de-aici pe copilașul sărmanei Catherine, nu vreau să-l văd! Să nu crezi că nu-mi pasă de Catherine pentru că m-am purtat ca o nebună când am intrat aici! Am plâns și eu amarnic... da, căci am avut mai multe motive de plâns decât oricine. Ne-am despărțit certate, ții minte, și asta n-am să mi-o iert niciodată. Dar, cu toate acestea, n-am putut împărtăși durerea lui Heathcliff... bestia! Oh, dă-

mi, te rog, vătraiul. Uite, ăsta-i ultimul lucru pe care-l am de la el. Își scoase inelul de aur de pe degetul mijlociu și-l aruncă jos. Am să-l fărâș! continuă ea, lovindu-l cu piciorul, și-apoi am să-l ard. Luă și aruncă obiectul deformat în mijlocul cărbunilor încinși. Na! Are să-mi cumpere altul dacă mă voi duce vreodată la el. E-n stare să vină după mine să mă caute, și asta numai pentru a-l necăji pe Edgar. Nu îndrăznesc să rămân aici, ca nu cumva să se nască ideea asta în capul lui afurisit. Și de altfel Edgar n-a fost bun cu mine, nu-i așa? Nu vreau să vin să-i implor ajutorul, dar nici nu vreau să-i fac și mai multe necazuri. Am fost silită să mă adăpostesc aici; dar dacă n-aș fi știut că e în camera lui, m-aș fi oprit la bucătărie, m-aș fi spălat pe obraz, m-aș fi încălzit, te-aș fi trimis să-mi aduci cele trebuincioase și aș fi plecat din nou, oriunde, departe de blestematul meu de... de diavolul acela cu chip de om! Ah, ce furios era! Dacă punea mâna pe mine... Păcat că Earnshaw nu-i tot atât de puternic. Dacă Hindley ar fi fost în stare s-o facă, n-aș fi fugit până nu l-aș fi văzut doborât!

— Bine, dar nu vorbi atât de iute, domnișoară! i-am spus eu; ai să-ți miști batista pe care ți-am legat-o în jurul feței și iarăși o să înceapă să-ți sângereze tăietura. Bea-ți ceaiul, răsuflă liniștită și nu mai râde: râsul nu-și are locul sub acest acoperiș, și-apoi nici nu ți se potrivește!

— Iată un adevăr de netăgăduit, răspunse ea. Ascultă la copilul acela, scâncește întruna... Du-l de aici, să nu-l aud... măcar un ceas. Mai mult decât atât nici n-am să stau.

Am sunat și-am încredințat fetița unei servitoare. Apoi am întrebat-o pe Isabella ce-a făcut-o să fugă de la Wuthering Heights în halul ăsta și unde avea de gând să se ducă, de vreme ce refuza să rămână la noi.

— Ar trebui și-aș dori să rămân, răspunse ea, ca să-l mângâi pe Edgar și să îngrijesc copilașul; pentru aceste două motive și pentru că adevăratul meu cămin e la Grange. Dar îți spun că el nu mă va lăsa! Crezi c-ar putea răbda să mă vadă sănătoasă și veselă... crezi c-ar putea răbda gândul că noi suntem liniștiți, fără a lua hotărârea de-a ne învenina traiul? Acum am mulțumirea de a fi sigură că mă detestă în așa măsură, încât nu mă mai poate vedea în ochi și nu-mi mai poate auzi glasul. Am observat că atunci când apar în fața lui, obrazul i se strâmbă fără să vrea și capătă o expresie de ură: pe de o parte pentru că-și dă seama că am motive bine întemeiate de a nutri aceleași sentimente față de el, pe de alta dintr-o aversiune instinctivă. Ura lui e destul de puternică pentru a-mi da certitudinea că nu mă va urmări chiar pe tot cuprinsul Angliei, dacă reușesc să fug de-aici, așa că trebuie să plec. M-am vindecat de dorința de a fi omorâtă de el, acum doresc să se omoare singur! Mi-a distrus cu desăvârșire dragostea, așa că acum sunt liberă. Îmi mai pot însă aduce aminte cât de mult l-am iubit, și-mi mai pot încă închipui, dar vag de tot, că l-aș putea iubi din nou, dacă... dar nu, nu! Chiar dacă m-ar fi iubit la nebunie, firea lui drăcească tot s-ar fi dezvăluit într-un fel sau altul. Catherine a avut un gust îngrozitor de pervers dacă, deși îl cunoștea atât de bine, a ținut atât de mult la el. Monstrul! De-ar dispărea de pe fața pământului și din amintirea mea!

— Taci, taci! Și el e făptură omenescă! i-am spus. Fii mai miloasă! Există și oameni mai răi decât el!

— Nu-i făptură omenească, răspunse ea, și n-are dreptul la milă. I-

am dăruit inima mea: a luat-o și-a zdrobit-o de moarte, apoi mi-a azvârlit-o înapoi. Oamenii simt cu inima, Ellen, dar de când mi-a distrus inima, nu mai am puterea să simt ceva pentru el, nu pot chiar de-ar fi să geamă până-n ziua morții și de-ar vărsa lacrimi de sânge pentru Catherine! Nu, într-adevăr, nu pot, nu mai pot!

Aici Isabella începu să plângă, dar își șterse imediat lacrimile și continuă:

— M-ai întrebat ce m-a făcut în cele din urmă să fug? Am fost silită să fug fiindcă izbutisem să-i întărât furia dincolo de răutatea lui. A smulge nervii cuiva cu un clește înroșit cere mai mult sânge rece decât a-l izbi în cap. Ajunsesse atât de întărâtat, încât era cât pe-aici să uite de prudența cu care se fălea și începuse să dea dovadă de o violență criminală. Eu am simțit o adevărată plăcere văzând că sunt în stare să-l scot din fire; dar senzația de plăcere a trezit în mine instinctul de conservare, așa că am fugit. Dacă mai pune vreodată mâna pe mine va fi gata să-și ia revanșa cuvenită.

Ieri, după cum știi, domnul Earnshaw ar fi trebuit să meargă la înmormântare. În acest scop a avut grijă să rămână oarecum treaz... adică nu s-a dus la culcare beat turtă la ora șase dimineața, ca să se deștepte tot beat la ora douăsprezece. În consecință, s-a sculat deprimat de parcă s-ar fi aflat în preajma sinuciderii, și tot atât de pregătit pentru a merge la biserică cât ar fi fost pentru un bal; apoi, în loc s-o pornească la drum, s-a așezat lângă foc, dând pe gât, unul după altul, pahare întregi de gin sau brandy.

Heathcliff... mă cutremur când îi rostesc numele! nu mai dăduse pe-acasă de duminica trecută. Nu știu cine l-a hrănit — îngerii sau ruda lui din iad — dar aproape de-o săptămână n-a mai mâncat cu noi. Se întorsese acasă în zori și s-a dus sus, în camera lui, încuind ușa... parcă i-ar fi trecut cuiva prin gând să-i dorească prezența! Acolo s-a rugat neîncetat, ca un metodist; numai că zeitatea pe care o implora el nu era decât praf și cenușă fără simțire; iar pe Dumnezeu, când i se adresa, îl confunda în mod ciudat cu Diavolul, propriul lui tată! După ce-a încheiat aceste rugăciuni alese... care duraseră atât de mult, încât răgușise și glasul i se strangulase în gâtlee... a pornit-o din nou, și iarăși drept spre Grange! Mă mir că Edgar n-a trimis după jandarmi și nu l-a încredințat lor, spre pază! Mie, cu toate că eram mâhnită din pricina bietei Catherine, mi-a fost cu neputință să consider drept vacanță aceste zile de eliberare de sub tirania lui degradantă.

Prinsesem destul curaj ca să pot asculta nesfârșitele predici ale lui Joseph fără să plâng și ca să mă mișc de colo până colo prin casă, nu cu pași de hoț speriat ca mai înainte. Doar nu-ți închipui, nu-i așa, c-aș fi putut plânge pentru vreo vorbă a lui Joseph?! Dar el și cu Hareton sunt de nesuferit. Preferam să stau cu Hindley și să ascult vorbăria lui îngrozitoare decât cu "micul stăpân" și cu protectorul lui fidel, bătrânul acela odios! Când Heathcliff e-acasă, sunt adeseori obligată să aleg: ori să mă duc în bucătărie și să stau în tovărășia lor, ori să mor de foame în încăperile umede și nelocuie de sus. Când e plecat, așa cum a fost cazul în săptămâna asta, îmi pun o masă și un scaun în colțul căminului din sală și nici că-mi pasă de ce face domnul Earnshaw; și nici el nu se amestecă în treburile mele. Acum, dacă nu-l provoacă nimeni, e mai liniștit decât

înainte: mai posac și mai deprimat, dar mai puțin furios. Joseph susține că s-a schimbat și că Dumnezeu i-a atins inima, și deci e mântuit "ca prin foc". Eu nu prea pot să văd semnele unei schimbări în bine, dar asta nu mă privește.

Aseară am stat în colțul meu citind niște cărți vechi până târziu, către miezul nopții. Mi-era urât să mă duc sus; afară sufla un vânt năprasnic și gândurile mele reveneau mereu la curtea bisericii și la mormântul acela proaspăt! Nu îndrăzneam nici măcar să ridic ochii de pe pagina cărții, căci imaginea aceasta tristă îi lua numaidecât locul. Hindley ședea în fața mea, cu capul rezemat în mână, meditănd probabil asupra aceluiași subiect. Înainte de a-și pierde luciditatea, se opri din băut și, vreme de vreo două-trei ceasuri, rămase nemișcat și fără a scoate o vorbă. În toată casa nu se auzea nici un zgomot în afară de gemetele vântului care scutura când și când ferestrele, de pocniturile slabe ale cărbunilor și de zăngănitul foarfecelor mele când tăiam, rareori, feștila lungă a lumânării. Hareton și Joseph desigur dormeau duși în paturile lor. Totul era foarte, foarte trist; și, pe când citeam, suspinam, căci mi se părea că toată bucuria din lume pierise și nu va mai reveni niciodată.

Tăcerea jalnică fu, în sfârșit, întreruptă de zgomotul ivărului de la ușa bucătăriei. Heathcliff se întorcea de la veghe mai devreme ca de obicei; cred că din pricina furtunii neașteptate. Ușa era zăvorâtă; l-am auzit înconjurând casa; avea, pesemne, de gând să intre pe cealaltă ușă. M-am ridicat, purtând pe buze expresia nestăpânită a ceea ce simțeam, fapt ce-l făcu pe tovarășul meu, care-și fixase privirile spre ușă, să se întoarcă și să se uite la mine.

— Am să-l țin afară cinci minute! exclamă el. Ai ceva împotriva?

— Nu, din partea mea poți să-l lași afară și toată noaptea! i-am răspuns. Foarte bine! Pune cheia în broască și trage zăvoarele.

Earnshaw făcu asta mai înainte ca musafirul său să ajungă la intrarea principală. Apoi își trase scaunul de cealaltă parte a mesei mele, se aplecă și-mi căută ochii, în speranța de a găsi o urmă de înțelegere pentru ura ce licărea în ai lui. Dar cum privirile și sentimentele îi erau acelea ale unui asasin, nu putea găsi în ochii mei același lucru; ceea ce găsi însă îi fu de ajuns ca să-i dea curaj să vorbească.

— Dumneata și cu mine, zise el, avem o mare socoteală cu omul acela de-afară! Dacă nici unul dintre noi n-ar fi laș, ne-am putea uni pentru a o lichida. Ești tot atât de moale ca și fratele dumitale? Ești dispusă să înduri totul până la urmă fără să încerci a te răzbuna măcar o dată?

— Am îndurat destul, am obosit, i-am răspuns; și-aș fi bucuroasă să mă răzbun, dacă răzbunarea n-ar fi să se răsfrângă și asupra mea. Trădarea și violența sunt sulițe ascuțite la amândouă capetele; rănesc mai tare pe cei ce le aruncă decât pe vrăjmașii lor.

— Trădarea și violența sunt o răsplată dreaptă pentru trădare și violență! strigă Hindley. Doamnă Heathcliff, nu-ți cer decât să stai nemișcată și să fii mută. Spune-mi, poți? Sunt convins că vei resimți tot atâta plăcere cât și mine dacă vei vedea cu ochii dumitale sfârșitul acestui diavol. Dacă nu i-o iei înainte, te va omorî el pe dumneata, iar pe mine mă va ruina. Blestemat fie ticălosul acesta infernal! Bate la ușă parc-ar fi stăpânul casei. Făgăduiește-mi că-ți ții gura și, înainte de va bate ceasul cеста — mai erau trei minute până la unu — vei fi o femeie liberă!

Scoase din sân unealta pe care ți-am descris-o în scrisoare și se pregăti să stingă lumânarea. Eu însă i-am smuls arma din mână și l-am prins de braț.

— N-am să tac! i-am spus. Să nu te atingi de el. Lasă ușa închisă și stai liniștit!

— Nu! M-am hotărât și, pe Dumnezeul meu, am să-l execut! strigă deznădăjduit. Am să-ți fac un bine în ciuda dumitale și am să-i fac dreptate lui Hareton! Și nu trebuie să-ți bați capul pentru apărarea mea, Catherine a murit. Nimeni dintre cei vii nu mă va regreta și nu va fi rușinat din pricina mea dacă-mi tai gâtul în minutul acesta... A sosit ceasul să se sfârșească!

De m-aș fi luptat cu un urs sau de-aș fi vorbit logic cu un lunatic, tot atâta ar fi fost. Singura posibilitate ce-mi rămăsese era să fug la fereastră și să previn victima de soarta ce-o aștepta.

— Ai face mai bine dacă ți-ai căuta adăpost altundeva! am strigat eu pe un ton oarecum victorios. Domnul Earnshaw are de gând să te împuște dacă mai stăruie să intri.

— Mai bine deschide-mi ușa... răspunse el, adresându-mi un cuvânt elegant pe care nu vreau să ți-l repet.

— Nu vreau să mă amestec în treaba asta, i-am răspuns. Intră și lasă-l să te împuște dacă-ți place! Eu mi-am făcut datoria.

Acestea fiind zise, am închis fereastra și m-am întors la locul meu lângă foc, neavând destulă ipocrizie ca să arăt cât de puțină îngrijorare față de primejdia ce-l amenința. Earnshaw mă înjură cu furie, susținând că-l mai iubesc încă pe nemernic și răsplătindu-mă cu diferite epitete pentru joshicia de care dădusem dovadă. Iar eu, în fundul inimii mele— și n-am avut nici o mustrare de conștiință — m-am gândit că pentru el ar fi o fericire dacă Heathcliff l-ar scăpa de suferință, și ce fericire ar fi pentru mine dacă el l-ar trimite pe Heathcliff acolo unde i se cuvenea să se afle! Pe când ședeam și mă gândeam la acestea fereastra din spatele meu fu făcută țândări dintr-o singură lovitură și fața neagră a lui Heathcliff, cu ochii lui fulgerători, privi prin ea. Dar cadrul ferestrei era prea strâmt ca să-și poată vârî și umerii, iar eu am zâmbit triumfătoare, având iluzia că sunt la adăpost. Părul și hainele îi erau albe de zăpadă, iar dinții lui ascuțiți de canibal, descoperiți de frig și de furie, străluceau în întuneric.

— Isabella, lasă-mă să intru, altfel ai să te căiești! "răcni" el, după cum zice Joseph.

— Eu nu pot săvârși o crimă, i-am răspuns. Domnul Hindley stă la pândă cu un cuțit și un pistol încărcat.

— Lasă-mă să intru pe ușa din bucătărie, zise el.

— Hindley va fi acolo înaintea ta, i-am răspuns; și vai de iubirea ta dacă nu poate îndura nici măcar un viscol! Câtă vreme strălucea luna, ca vara, ne-ai lăsat liniștiți în paturile noastre, dar în clipa când s-a întors vântul iernii, ai fugit, la adăpost! De-aș fi eu în locul tău, Heathcliff, m-aș duce și m-aș lungi peste mormântul ei și-aș muri acolo ca un câine credincios. Pentru că în lumea asta nu mai merită să trăiești, nu-i așa? M-ai convins, neîndoielnic, că singura bucurie a vieții tale era Catherine și nu-mi pot închipui cum vei putea supraviețui pierderii.

— E-acolo? Da?! strigă Hindley, repezindu-se la fereastra spartă. Dacă scot brațul, îl pot lovi!

Mă tem, Ellen, c-ai să crezi că sunt cu-adevărat rea, dar dumnesta

nu știi totul, așa că nu mă judeca. Eu n-aș fi ajutat sau contribuit pentru nimic în lume la un atentat împotriva nimănui, nici chiar la viața lui. Dar de dorit moartea, i-o doream. De aceea am fost dezamăgită și înspăimântată peste măsură de consecințele vorbelor mele provocatoare când l-am văzut repezindu-se la arma lui Earnshaw și smulgându-i-o din mână.

Arma s-a descărcat, iar cuțitul, sărind înapoi, a prins încheietura mâinii lui Hindley; Heathcliff a tras cu brutalitate cuțitul, care pătrunsese adânc în carnea lui Hindley, apoi, așa plin de sânge cum era, îl vârî în buzunar. După aceea a luat o piatră, a sfărâmat stîngia de lemn dintre cele două ferestre și a sărit în casă. Dușmanul său căzuse în nesimțire din pricina durerii și a sîngelui care țâșnea dintr-o arteră sau o venă mai groasă. Banditul îl lovi și-l călcă în picioare, trântindu-i de mai multe ori capul de piatra pardoselii, ținându-mă între timp cu o mână, ca să nu-l chem cumva pe Joseph. Cred că a făcut un efort de abnegație supraomenească abținându-se să-l omoare pe loc. În cele din urmă, cum i se tăiase răsufarea, încetă brutalitățile și târî corpul aparent neînsuflețit până la o lavită. Acolo sfâșie mâneca hainei lui Earnshaw și-i legă rana cu duritate și cruzime, scuipând și blestemând cu aceeași violență cu care-l lovise mai înainte cu piciorul. Văzându-mă liberă, n-am pierdut vremea și m-am dus să-l caut pe bătrânul servitor, care, încetul cu încetul, înțelesese ceva din ceea ce-i spuneam eu pe nerăsuflăte și se grăbi să coboare, gâfâind, câte două trepte deodată.

— Și-acu ce-i de făcut acolo? Și-acu ce-i de făcut acolo?

— Iată ce-i de făcut aici, tună Heathcliff; stăpânul tău a înnebunit, și dacă mai trăiește o lună, am să-l duc într-un ospiciu. Și cum dracu' ți-a venit ideea să mă încui afară, dulău știrb ce ești?! Stai acolo bâlbâindu-te și mârâind! Haide, că eu n-am de gând să-l îngrijesc. Spală murdăria de-aici și păzește-l de flacăra lumânării tale... e mai mult de jumătate brandy!

— Așadar, l-ai omorât?! exclamă Joseph, ridicând, îngrozit, ochii și mâinile. Așa ceva n-am văzut de când sunt! Dea Domnul...

Heathcliff îl îmbrânci, și-l trânti în genunchi în mijlocul lacului de sânge; apoi îi aruncă un prosop; dar în loc să șteargă pe jos, Joseph își împreună mâinile și începu o rugăciune, adică o înșiruire de cuvinte ciudate care m-a făcut să râd. Eram într-o stare de spirit în care nimic nu te mai sperie; de fapt ajunsesem la fel de nepăsătoare ca unii criminali la picioarele stălpului de care urmează să fie spânzurați.

— Oh, pe tine te-am uitat, îmi zise tiranul. Tu trebuie să faci treaba asta. Apleacă-te. Și tu conspiri cu el împotriva mea? Și tu, viperă? Iacă o treabă nimerită pentru tine!

M-a zgâlțâit până au început, să-mi clănțâne dinții, apoi m-a trântit lângă Joseph, care, după ce-și isprăvi, fără a se lăsa tulburat, rugăciunile, se ridică, jurând că pleacă numaidecât la Grange.

— Domnul Linton e judecător, și chiar de i-ar fi murit cincizeci de neveste, tot va trebui să cerceteze afacerea asta!

Era atât de încăpățânat în hotărârea lui, încât Heathcliff socoti necesar să stoarcă de pe buzele mele relatarea a tot ceea ce se petrecuse. Stătea aplecat asupra mea, gâfâind de furie, pe când eu, silită de el, povestii totul. A fost o muncă grea să-l conving pe bătrân că nu Heathcliff fusese agresorul, mai ales că răspunsurile mele erau stoarse atât de greu. Dar nu peste mult, domnul Earnshaw dădu semne că se află încă în viață.

Atunci Joseph se grăbi să-i administreze o doză de alcool, grație căreia stăpânul său începu să se miște și să-și recapete cunoștința. Heathcliff, dându-și seama că adversarul său nu știa ce i se întâmplase, căută să-l convingă că-i beat turtă. Apoi îi spuse că nu-i va mai vorbi despre purtarea lui atroce și-l sfătui să se ducă la culcare. Și, spre bucuria mea, după ce-i dădu această povață cuminte, plecă; iar Hindley se întinse pe piatra din fața căminului. Eu m-am retras în odaia mea, mirându-mă c-am scăpat atât de ușor.

Azi de dimineață când am coborât, cam o jumătate de oră înainte de amiază, domnul Earnshaw ședea lângă foc, bolnav de moarte. Geniul lui rău, aproape tot atât de palid și de prăpădit, era rezemat de cămin. Nici unul dintre ei nu părea dispus să mănânce și, după ce-am așteptat până când s-a răcit tot ce era pe masă, am început să mănânc singură. Nimic nu mă împiedica să mănânc cu poftă; aveam chiar un sentiment de satisfacție și de superioritate când, din timp în timp, aruncam câte o privire tăcuților mei tovarăși. După ce-am isprăvit masa, mi-am luat libertatea de-a mă apropia de foc, și, ocolind scaunul lui Earnshaw, am îngenuncheat în colțul de lângă el.

Heathcliff n-a observat ce fac, așa că mi-am ridicat privirea și m-am uitat la el nestingherită, parc-aș fi avut în față o stană de piatră. Fruntea lui, care odinioară mi se păruse atât de energică și acum mi se părea atât de diabolică, era umbrită de un nor greu. Iar ochii de vasilisc erau aproape stinși de-atâta nesomn, poate și de atâta plâns, căci genele îi erau încă umede. De pe buze îi dispăruse rânjetul acela fioros; acum erau pecetluite de o tristețe nespusă. Să fi fost altul, mi-aș fi acoperit fața, ca să nu mai văd asemenea durere. Dar fiind vorba de el, am fost încântată. Și-oricât s-ar părea de josnic să insulti un dușman învins, n-am putut pierde prilejul de a-i arunca o săgeată. Slăbiciunea lui îmi oferea singurul prilej când puteam gusta plăcerea de a-i plăti răul cu rău.

— Vai, vai! Domnișoară! am întrerupt-o. S-ar putea crede că în viața dumitale n-ai deschis o "Biblie". Când Dumnezeu îi pedepsește pe dușmanii dumitale, ar trebui să-ți ajungă. Să adaugi tortura ta la torturile lui, arată și josnicie și îngâmfare! E-atât de josnic și de presumțios să-ți torturezi dușmanii!

— În general cred că așa-i, Ellen, continuă ea. Dar ce suferință de-a lui Heathcliff mi-ar putea da satisfacție, dacă n-aș contribui și eu la provocarea ei? M-aș mulțumi și dacă el ar suferi mai puțin, dar să fiu eu cea care i-a pricinuit suferința și el să știe asta. O, am atâtea să-i plătesc! Și numai într-un singur caz l-aș putea ierta: dacă i-aș putea plăti ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, chin pentru chin, adică numai dacă l-aș putea aduce în starea mea. Și pentru că el m-a chinuit mai întâi, tot el trebuie să-mi ceară iertare mai întâi, și-atunci... ai să vezi, Ellen... ce dovadă de generozitate am să-ți dau! Dar, pentru că-i cu desăvârșire imposibil să fiu răzbunată vreodată, nu-l pot ierta.

Hindley a cerut apă; i-am dat un pahar și l-am întrebat cum se simte.

— Nu atât de rău pe cât aș dori, răspunse el. În afară de braț, fiecare bucățică din mine mă doare de parcă m-aș fi luptat cu o legiune de diavoli!

— Da, nu-i de mirare, fu răspunsul meu. Catherine avea obiceiul să se laude că e-n stare să te apere împotriva oricărei agresiuni: voia adică să spună că anumite persoane nu-ți vor face nici un rău de teamă să n-o

supere pe ea. E bine că oamenii nu se scoală cu adevărat din morminte, căci astfel astă-noapte ar fi putut vedea un spectacol oribil! Oare coșul pieptului nu ți-e spart și oasele umerilor nu ți-s zdrobite?

— Nu știu, răspunse el, dar ce vrei să spui? A îndrăznit să dea în mine când eram căzut jos?

— Te-a călcat în picioare, te-a lovit și te-a izbit de pământ, îi spusei în șoaptă. Îi lăsa gura apă de poftă să te sfâșie cu dinții, pentru că-i numai jumătate om, ba nici atâta, iar restul diavol.

Domnul Earnshaw își ridică privirea, ca și mine, spre obrazul dușmanului nostru comun, care, mistuit de durere, părea indiferent la tot ce se petrecea în jur. Și cu cât trecea timpul, chipul lui dezvăluia și mai limpede întunecimea gândurilor ce-l frământau.

— Oh, dacă Dumnezeu mi-ar da putere să-l sugrum în ultimele mele zvârcoliri de durere, m-aș duce cu plăcere în iad, gemu Hindley, încercând să se ridice, dar căzu înapoi, deznădăjduit, convins fiind că nu-i în stare să se bată cu el.

— Ba nu, e destul c-a omorât pe unul din voi, zisei atunci cu glas tare. La Grange știe toată lumea că sora dumitale ar mai trăi și azi dacă n-ar fi fost domnul Heathcliff. De altfel, cred că-i mai bine să fii urât decât să fii iubit de el. Când îmi aduc aminte cât eram de fericiți... cât de fericită era Catherine înainte de venirea lui... îmi vine să blestem ziua aceea.

Și e foarte probabil că Heathcliff percepu mai curând adevărul spuselor mele decât intenția cu care vorbisem. Mi-am dat seama că devenise atent pentru că din ochii lui curgeau lacrimi ce picurau în cenușa din cămin. Începu să respire iute, sufocat de suspine. L-am privit drept în față, râzând disprețuitoare. Ferestruicile întunecate ale iadului se uitară, fulgerând, o clipă către mine; însă diavolul care privea de obicei prin ele era atât de slăbit și de prăpădit, încât nu m-am temut să risc încă un zâmbet batjocoritor.

— Ridică-te și piei din ochii mei! rosti el, îndurerat. Vorbise așa de încet, încât abia am înțeles ce spusese.

— Îți cer iertare, i-am răspuns. Dar și eu am iubit-o pe Catherine; iar fratele ei are nevoie de îngrijire; și, de dragul ei, am să-l îngrijesc eu. Acum, după ce-a murit o văd în Hindley. Hindley are întocmai ochii ei, dar tu ai încercat să-i scoți, să-i învinețești și să-i înroșești; și are...

— Ridică-te, idioată nenorocită, până nu te strivesc! strigă el, făcând o mișcare, așa c-am fost obligată să mă dau în lături.

— Dar atunci, am continuat, pregătindu-mă de fugă, dacă sărmana Catherine ar fi avut încredere în tine și-ar primit numele ridicol, degradant și demn de dispreț de ..doamna Heathcliff, n-ar fi trecut mult și ai fi oferit un tablou similar! Ea n-ar fi îndurat cu liniște purtarea ta dezgustătoare; ura și scârba ei ar fi prins glas.

Spătarul băncii și persoana lui Earnshaw se aflau între mine și el, așa că, în loc să încerce să pună mâna pe mine, a luat iute un cuțit de pe masă și mi l-a azvârlit în cap. M-a lovit sub ureche, oprindu-mă astfel de a spune ceea ce mai aveam de gând să spun. Dar eu, scoțând cuțitul din carne, am sărit la ușă și i-am mai spus câteva vorbe, care sper că nu l-au lovit mai puțin adânc decât mă lovise arma lui pe mine. Ultima imagine am zărit-o în treacăt: furios încercă să se năpustească asupra mea, dar l-a oprit Hindley. Amândoi, înlănțuiți, căzură pe cămin. În timp ce fugeam prin

bucătărie, l-am rugat pe Joseph să alerge iute la stăpânul său; m-am izbit de Hareton, care spânzura niște căței nou-născuți de speteaza unui scaun așezat în pragul ușii; iar eu, fericită ca un suflet scăpat din purgatoriu, m-am repezit sărind și zburând pe drumul râpos; apoi, părăsind drumul cotit, am luat-o razna, în linie dreaptă, peste dealuri, de-a rostogolul peste povârnișuri și târându-mă prin mlaștini, grăbindu-mă spre farul luminos de la Grange. Și aș prefera să fiu condamnată a trăi pe veci în infern, decât să mai petrec o singură noapte sub acoperișul de la Wuthering Heights,

Isabella tăcu, bău o înghițitură de ceai, apoi se ridică, mă rugă să-i pun boneta pe cap și pe umeri șalul cel mare, pe care i-l adusesem; fără a da ascultare rugămintilor mele de a rămâne la Grange măcar încă un ceas, se urcă pe un scaun, sărută portretele lui Edgar și al soției lui, mă salută, în același fel și pe mine și coborî la trăsura, însoțită de Fanny, care lătra înnebunită de bucurie că-și regăsise stăpâna. Trăsura a dus-o și n-a mai venit niciodată prin partea locului; iar după ce lucrurile s-au mai potolit, ea și stăpânul și-au scris mereu. Cred că noua ei reședință era undeva în Sud, aproape de Londra. Acolo, la câteva luni după fugă, născu un băiat pe care-l botează Linton, și pe care de la început ni l-a descris ca pe-o făptură suferindă și arțăgoasă.

Domnul Heathcliff, întâlnindu-mă într-o zi în sat, m-a întrebat unde locuiește. Am refuzat să-i răspund. Mi-a spus că n-avea nici o importanță, numai că Isabella trebuie să se ferească de a veni la Grange, căci chiar de-ar fi silit s-o reprimească, n-o va lăsa niciodată să stea cu fratele ei. Deși n-am vrut să-i dau nici un fel de informație, a aflat prin alți servitori atât adresa Isabellei cât și existența copilului. Totuși, n-a supărat-o cu nimic: cred că favoarea asta se datora averisiunii pe care o avea pentru ea. Adeseori, când mă întâlnea, întreba de copil, dar când a aflat cum îl cheamă, a zâmbit într-un fel înspăimântător și a remarcat:

— Vor să-l urăsc și pe el, nu-i așa?

— Cred că vor să nu știi nimic despre el, i-am răspuns.

— Dar îl voi avea, zise el, atunci când voi dori. Și-ar trebui să țină seama de asta!

Din fericire, mama copilului muri înainte de clipa asta, cam la vreo treisprezece ani după moartea cumnatei sale, când micul Linton avea doisprezece ani și ceva.

N-am avut prilejul să-i vorbesc în ziua următoare stăpânului meu despre vizita neașteptată a Isabellei. Se ferea de orice conversație, dar când am izbutit să-l fac să mă asculte, mi-am dat seama că-i face plăcere vestea că sora lui și-a părăsit bărbatul, pe care el îl ura eu o înverșunare aproape de necrezut, având în vedere firea lui blândă. Resimțea o aversiune atât de profundă și atât de intensă pentru Heathcliff, încât nu se ducea nicăieri unde l-ar fi putut întâlni sau unde-ar fi putut auzi vorbindu-se de el. Această atitudine cât și durerea lui îl transformară într-un adevărat pustnic. Renunță la slujba de magistrat și nu se mai duse la biserică; evita orice prilej de a merge în sat și-și petrecea viața în izolare totală, limitându-se la parc și la moșiile sale. Nu ieșea decât atunci când dorea să se plimbe singur pe dealuri sau să viziteze mormântul soției — și asta de cele mai multe ori pe seară sau dimineața foarte devreme, ca să nu întâlnească pe nimeni. Dar era un om prea bun pentru a putea trăi multă vreme atât de nenorocit. El nu se ruga să fie chinuit de sufletul

bietei Catherine. Timpul i-a adus o resemnare și o melancolie mai dulce decât o bucurie obișnuită. Își amintea de Catherine cu o dragoste caldă și blândă, dorind, plin de nădejde, să ajungă și el în lumea aceea mai bună în care, nu se îndoia, se afla ea.

Apoi, mai căpătase și-o mângâiere pământească. După cum v-am spus, timp de câteva zile păru că nici nu-i pasă de urmașa plăpândă a celei dispărute dintre vii. Dar răceala se topi tot atât de iute ca și zăpada de aprilie, și fetița aceea slăbuță deveni despotul inimii lui mai înainte de a putea gâgăvi o vorbă sau de a face un pas. Fusesse botezată Catherine, dar el nu i-a rostit niciodată numele întreg, după cum nu folosise niciodată diminutivul în legătură cu cea dintâi Catherine; probabil pentru că Heathcliff avea obiceiul să-i zică așa. Cea mică a fost întotdeauna Cathy, nume prin care o deosebea de mama ei, fiind, în același timp, și singura legătură cu ea... Dragostea lui pentru fetiță izvora mai mult din această legătură decât din faptul că era copilul lui.

Adeseori făceam comparație între el și Hindley Earnshaw; mi-am bătut mult capul să dau o explicație satisfăcătoare motivelor pentru care purtarea lor era atât de diferită, deși împrejurările vieții le fuseseră identice, căci amândoi fuseseră îndrăgostiți de soții, și amândoi atașați de copiii lor; nu puteam pricepe pentru ce n-au mers amândoi pe-aceeași cale, în bine sau în rău. Dar Hindley, m-am gândit eu, deși părea mai tare, s-a dovedit a fi, din păcate, mai rău și mai slab. Când a simțit că vaporul e lovit, căpitanul și-a părăsit postul, iar echipajul, în loc să încerce salvarea vaporului, s-a lăsat cuprins de panică și l-a părăsit la voia întâmplării. Linton dimpotrivă, a dovedit că are adevăratul curaj al unui suflet leal și credincios. Unul a avut încredere în Dumnezeu și Dumnezeu l-a ajutat. Unul a avut nădejde, celălalt s-a lăsat cuprins de disperare. Și-a ales fiecare soarta pe care a vrut-o, și au fost condamnați să și-o ducă până la capăt. Dar dumneavoastră nu doriți să auziți predica mea, domnule Lockwood; dumneavoastră veți judeca, tot atât de bine ca și mine, toate aceste lucruri, sau veți crede cel puțin că le judecați bine, și asta-i totuna. Sfârșitul lui Earnshaw a fost așa după cum era de așteptat; și-a urmat foarte repede sora: abia de-au trecut șase luni între cele două înmormântări. Noi, cei de la Grange, n-am știut niciodată ceva mai deslușit despre starea lui dinaintea morții, în afară de ceea ce am putut afla când m-am dus să dau o mână de ajutor la înmormântare. Domnul Kenneth a venit la stapânul meu să-i anunțe evenimentul.

— Ei bine, Nelly, zise el, intrând călare în curte într-o dimineață; era prea devreme ca să nu mă sperie și să nu trezească în mine presimțirea unei nenorociri; acum e rândul dumitale și-al meu să fim îndoliați. Cine crezi c-a plecat fără să-și ia rămas bun de la noi?

— Cine? l-am întrebat eu neliniștită.

— Ghici! răspunse el, descălecând și prinzând dârlogii în cârligul de lângă ușă; ridică-ți colțul șorțului, sunt sigur c-ai să ai nevoie de el.

— Desigur că nu domnul Heathcliff! am exclamat.

— Ce? Ai vărsa lacrimi pentru el? zise doctorul. Nu, Heathcliff e un bărbat tânăr și viguros. Azi pare înfloritor. Adineauri l-am zărit. S-a întremat văzând cu ochii de când i-a fugit jumătatea.

— Atunci cine, domnule Kenneth? am repetat eu nerăbdătoare.

— Hindley Earnshaw! Vechiul tău prieten Hindley, răspunse el, și

tovarășul meu de palavre, deși în ultima vreme se sălbăticiise cu totul. Ia te uită! Ți-am spus eu c-or să fie lacrimi! Dar potolește-te. A murit după pofta inimii lui: beat ca un lord. Sărmanul băiat! Și eu sunt mâhnit. Omul nu se poate împiedica să regrete un prieten vechi, cu toate că avea cele mai urâte deprinderi din câte își poate închipui cineva; și-apoi mi-a făcut destule mizerii. Abia împlinise douăzeci și șapte de ani! Pare-mi-se că-i de vârsta ta! Cine-ar fi crezut că v-ați născut în același an?!

Mărturisesc că această lovitură a fost pentru mine mai grea decât emoția provocată de moartea doamnei Linton. Sufletul mi-a fost cuprins de amintirile de odinioară! M-am așezat pe prag și-am plâns ca după o rudă de sânge, rugându-l pe doctorul Kenneth să caute o altă servitoare care să-l conducă la stăpân. Fără să vreau, mi-am pus întrebarea: o fi murit de moarte bună? Orice-aș fi făcut, gândul acesta mă chinuia și era atât de persistent și obositor, încât m-am hotărât să cer învoirea de a mă duce la Wuthering Heights să dau o mână de ajutor. Domnul Linton s-a codit mult până să consimtă, dar eu am pledat cu multă căldură făcându-l să înțeleagă cât de părăsit zăcea acolo Earnshaw și i-am mai spus că fostul meu stăpân și frate de lapte are tot atâta drept la serviciile mele cât și el. În afară de asta, i-am amintit că micul Hareton e nepotul soției lui și, în lipsa unei rude mai apropiate, el e cel care-ar trebui să-l ocrotească, și tot el ar trebui și chiar trebuie să vadă în ce stare a rămas averea și să se ocupe de moștenirea lăsată de cumnatul său. Domnul Linton nu era atunci în stare să se ocupe de asemenea chestiuni, dar mi-a îngăduit să plec. Avocatul domnului Linton fusese și avocatul lui Earnshaw; așa că m-am dus în sat și l-am rugat să mă însoțească la Wuthering Heights. El dădu din cap, fiind de părere că Heathcliff trebuie lăsat în pace; susținea că, dacă s-ar cunoaște adevărul, Hareton n-ar fi decât un cerșetor.

— Tatăl său a murit plin de datorii, zise; întreaga lui avere e ipotecată și singura șansă a moștenitorului său natural e să trezească oarecare simpatie în inima creditorului, ca acesta să se poarte cu blândețe față de copil.

Când am ajuns la Heights, le-am explicat că venisem pentru a veghea ca totul să se îndeplinească după cum se cuvine; iar Joseph, care părea destul de trist, s-a arătat tare mulțumit văzându-mă. Domnul Heathcliff a spus că nu pricepe pentru ce e nevoie de mine, dar că pot rămâne, dacă vreau, spre a rându-i cele de trebuință în vederea înmormântării.

— La drept vorbind, observă el, trupul acestui nerod ar trebui îngropat la o răspântie fără nici un fel de ceremonie, întâmplător l-am lăsat ieri după-amiază zece minute singur. În care timp a ferecat cele două uși ale casei, împiedicându-mă astfel să intru, și și-a petrecut noaptea bând de unul singur până ce n-a mai putut! Azi-dimineață am spart ușa, căci l-am auzit sforăind ca un cal. L-am găsit culcat pe bancă; să-l fi jupuit ori scalpat și tot nu s-ar fi trezit. Am trimis după Kenneth; dar până să sosească doctorul, bestia se schimbase într-un hoit, rece și țeapăn; așadar, cred că ești și dumneata de părere că n-are rost să ne mai prăpădim atâta cu firea.

Bătrânul servitor adevărit spusele lui Heathcliff, dar mârâi:

— Era mai bine dacă se ducea el să cheme doctorul. Dacă rămâneam aici, eu i-aș fi purtat stăpânului ceva mai bine de grijă... Nu era

mort când am plecat eu, nu, chiar defel!

Am stăruit să i se facă o înmormântare ca lumea. Domnul Heathcliff mi-a spus că și în această privință pot face cum vreau, dar să țin seama că banii ieșeau din buzunarul lui. A păstrat o atitudine împietrită, indiferentă, care nu arăta nici bucurie, nici tristețe; i se putea totuși citi pe față o satisfacție dură, sentiment pe care-l încerci după o muncă grea dusă la bun sfârșit. E drept însă că la un moment dat am observat și ceva ce semăna a biruință: în clipa când oamenii au scos coșciugul din casă. A avut ipocrizia să se îmbrace în doliu și, înainte de a porni în urma sicriului, l-a urcat pe nefericitul de Hareton pe masă și i-a șoptit, plin de mulțumire:

— Acum, băiete, ești "al meu". Și vom vedea noi dacă un copac crește tot atât de încovoiat ca și altul când îi îndoiaie același vânt!

Copilul, nebănuind nimic, ascultă cu plăcere cuvintele lui Heathcliff; se juca cu favoriții acestuia și-i mângâia obraji. Dar eu am înțeles totul și-am spus pe-un ton înțepat:

— Băiatul ăsta trebuie să se întoarcă cu mine la Thrushcross Grange, domnule. Căci nimic pe lumea asta nu este mai puțin al dumitale decât el!

— Așa ți-a spus Linton? Întrebă el.

— Firește... Mi-a poruncit să-l aduc acasă, i-am răspuns.

— Bine, zise nemernicul, nu-i momentul să discutăm asta acum, dar am chef să cresc un copil; spune-i deci stăpânului dumitale că, dacă vrea să mi-l ia, voi fi silit să-l înlocuiesc cu propriul meu băiat. Nu-l voi lăsa nici pe Hareton să plece așa, cu una, cu două, dar pe celălalt sunt sigur că-l pot aduce aici cu ușurință! Nu uita să-i spui asta.

Planul acesta fu suficient ca să ne lege mâinile. Când m-am întors i-am repetat lui Edgar Linton totul. Acesta, indiferent dintr-un început, n-a mai pomenit de nici un fel de intervenție. Cred că nici n-ar fi izbutit, chiar dacă ar fi dorit să facă ceva.

Și iată că musafirul devenise stăpân la Wuthering Heights. El era proprietarul și a dovedit avocatului — care, la rândul lui, a dovedit-o domnului Linton — că Earnshaw își ipotecase, petic după petic, tot pământul, căci patima jocului de cărți, care pusese stăpânire pe el, cerea tot mai mulți bani și Heathcliff fusese cel care-i împrumutase acești bani. Așa că Hareton, care ar fi trebuit să fie cel dintâi gentleman din ținut, a ajuns în stare de totală dependență față de dușmanul inveterat al tatălui său, și trăiește în propria lui casă ca o slugă, fără a avea măcar privilegiul de a primi un salariu; și e cu desăvârșire incapabil să-și facă dreptate din cauză că n-are pe nimeni pe lume și pentru că nici nu știe că i s-a făcut o nedreptate.

CAPITOLUL 18

Cei doisprezece ani, continuă doamna Dean, care urmară după această tristă perioadă au fost cei mai fericiți ani din viața mea. Iar cele mai mari necazuri pe care le-am avut în acest răstimp au fost pricinuite de ușoarele boli ale micii noastre domnișoare, boli pe care le-a îndurat și ea ca orice copil, bogat sau sărac. Dar în afară de acestea, după primele șase luni a început să se dezvolte ca o floare, a mers și a vorbit, în felul ei,

Înainte ca iarba să fi răsărit a doua oară pe mormântul doamnei Linton. Era cea mai fermecătoare făptură care a adus vreodată soare într-o casă pustie. La față, o adevărată frumusețe, cu ochii frumoși și negri ai neamului Earnshaw, dar cu tenul deschis, trăsăturile fine și părul blond, ondulat, al Lintonilor. Era îndrăzneță, dar nu dură, avea o inimă din cale-afară de sensibilă și era capabilă de sentimente puternice.. Această capacitate de a iubi cu intensitate mi-o amintea pe mama ei; totuși nu-i semăna, căci știa să fie dulce și blândă ca o porumbiță, și avea un glas cald și o expresie gânditoare. Când se mânia nu devenea niciodată violentă, iar când iubea nu era niciodată sălbatică, ci profundă și gingașă. Totuși, trebuie să recunosc că avea și unele defecte care-i umbreau calitățile. Unul era o oarecare înclinare spre obrăznicie, altul o voință îndărătnică, pe care-o capătă toți copiii răsfățați, indiferent dacă au o fire bună sau rea. Dacă, din întâmplare o supăra vreun servitor, zicea totdeauna: "Am să-i spun lui tăticu'!" Iar dacă tatăl ei o dojenea, chiar numai c-o privire, credeai că i-a zdrobit inima. Nu-mi amintesc ca domnul Linton să-i fi spus vreodată o vorbă aspră. Își luase asupra-și întreaga ei educație, socotind-o drept o distracție. Din fericire, curiozitatea și mintea ei ageră au făcut-o să fie o elevă bună: învăța repede și cu râvnă, făcând cinste învățătorului ei.

Până la vârsta de treisprezece ani n-a trecut singură dincolo de marginea parcului. Rareori o lua domnul Linton cu el mai departe, dar nu o încredința nimănui. Pentru ea, Gimmerton nu reprezenta nimic, căci singurul edificiu de care se apropiase sau în care intrase, în afară de casa ei, era capela. Wuthering Heights și domnul Heathcliff nu existau pentru ea; trăia într-o desăvârșită izolare și, aparent, părea perfect mulțumită. Totuși, uneori, stând la fereastră și privind împrejurimile, spunea

— Ellen, câtă vreme trebuie să mai treacă până când mă voi putea urca pe vârfurile acelea înalte? Mă-ntreb ce-o fi de cealaltă parte... o fi marea?

— Nu, domnișoară Caty, îi răspundeam; sunt tot dealuri, întocmai ca și acestea.

— Și cu ce seamănă stâncile acelea de aur când stai sub ele? m-a întrebat odată.

Panta abruptă a stâncilor de la Penistone îi atrăgea mai cu seamă atenția, îndeosebi când apunea soarele și razele lui luminau stâncile și piscurile, în timp ce împrejur, prin văi, se așternea umbra. I-am explicat că acolo erau întinderi mari de piatră, că prin crăpături se afla și nițel pământ, din care abia se putea hrăni câte-un copac pitic.

— Și pentru ce rămân strălucitoare atât de mult timp după ce aici la noi s-a înserat? continuă ea.

— Pentru că sunt mult mai sus decât noi, i-am răspuns. N-ai să te poți cățăra pe ele, sunt prea înalte și prea abrupte. Iarna înghețul vine acolo mai curând decât la noi, iar în miezul verii am găsit zăpadă sub scobitura aceea neagră din partea de miazănoapte!

— Ah, tu te-ai urcat pe ele! strigă ea veselă. Atunci am să mă pot duce și eu când am să fiu mare. Tăticu' a fost acolo, Ellen?

— Tăticu' are să-ți spună, i-am răspuns în grabă, că nu merită să te ostenești până acolo. Dealurile pe unde te plimbi mata cu tăticu' sunt mult mai frumoase, iar parcul de la Thrushcross e cel mai splendid loc din lume.

— Da, dar eu cunosc parcul și nu cunosc munții, murmură ea ca pentru sine. Și mi-ar plăcea să privesc în jurul meu de pe creasta cea mai înaltă. Micul meu ponei Minny o să mă ducă odată acolo.

Una dintre servitoare i-a pomenit despre Peștera Zânelor și de-atunci nu se mai gândea decât cum să-și împlinească planul. Atâta l-a necăjit pe domnul Linton, încât i-a făgăduit c-o va lăsa să se ducă acolo când va fi mai mare. Dar domnișoara Catherine își măsura vârsta cu lunile și: "Sunt acum destul de mare ca să merg la stâncile de la Penistone?" era întrebarea care-i sta veșnic pe buze. Drumul ce ducea acolo cotea chiar pe lângă Wuthering Heights. Pe Edgar nu-l lăsa inima să treacă pe-acolo, așa că răspunsul pe care i-l dădea mereu era: "Încă nu, iubirea mea, încă nu".

V-am spus că doamna Heathcliff a mai trăit cam doisprezece ani după ce și-a părăsit bărbatul. Cei din familia ei aveau o constituție delicată: nici ea și nici Edgar nu aveau sănătatea și rezistența pe care-o întâlnești de obicei la oamenii de prin locurile astea. Nu știu exact care-a fost ultima ei boală, dar cred c-au fost mistuiți amândoi de același rău, un fel de febră, slabă la început, dar incurabilă, și care, către sfârșit, te doboară repede de tot. I-a scris fratelui ei, prevenindu-l de deznodământul probabil ce va urma după boala de care suferise vreme de patru luni și-l rugase să vină la ea, dacă-i e cu putință, căci aveau multe lucruri de hotărât și dorea să-și ia rămas bun de la el, și să i-l încredințeze totodată și pe Linton, pentru a-l pune la adăpost. Nădăjduia că Linton va rămâne la el, după cum stătuse la ea, deoarece, așa cum îi plăcea ei să creadă, tatăl copilului nu dorea să ia asupra-și sarcina întreținerii sau educației lui. Stăpânul meu n-a șovăit nici o clipă în a-i satisface rugămintea. El, care pleca atât de greu de-acasă pentru treburi obișnuite, s-a grăbit să răspundă la această chemare; pe Catherine mi-o încredința mie, repetând de nenumărate ori ca nu cumva s-o las să iasă din parc nici chiar însoțită de mine: nici nu concepea c-ar fi putut ieși singură.

A lipsit trei săptămâni. În primele două zile domnișoara stătu într-un colț al bibliotecii; era atât de tristă încât nu putea nici citi și nici nu se juca. Atâta vreme cât a stat liniștită, nu am avut bătaie de cap cu ea, dar această perioadă a fost urmată de alta în care-a fost agitată, supărăcioasă și obositoare. Cum pe-atunci eram prea ocupată și prea bătrână pentru a fugi încoace și-ncolo ca s-o distrez, am găsit o metodă prin care să se poată distra singură. Am luat obiceiul de a o trimite la plimbare prin parc, când pe jos, când călare pe ponei, iar la întoarcere ascultam cu o răbdare deosebită povestirea aventurilor ei reale sau imaginare.

Era în toiul verii, fata prinsese gustul acestor plimbări solitare, așa că deseori reușea să lipsească de-acasă de dimineață până la ora ceaiului de după-amiază, iar serile le petrecea istorisindu-mi poveștile ei pline de fan-tezie. Nu-mi era teamă c-o va lua din loc, căci porțile erau de obicei încuiate, și nu-mi trecea prin minte c-ar putea-o porni singură chiar de le-ar fi găsit larg deschise. Din nefericire însă, încrederea mea s-a dovedit neîntemeiată. Într-o dimineață, Catherine veni la mine la ora opt și-mi spuse că în ziua aceea ea era un negustor arab care pornește să străbată deșertul cu caravana lui și că trebuie să-i dau merinde îndestulătoare pentru ea și animale: un cal și trei cămile reprezentate printr-un câine mare și o pereche de prepelicari. Le-am adunat o provizie suficientă de bunătați într-un coșuleț pe care l-am atârnat de șa, apoi Catherine sări pe

cal, veselă ca o zână. O pălărie cu boruri largi și-un voal subțire de mătase o apărau de razele soarelui de iulie. Porni râzând, vioaie, luând în glumă sfaturile mele de a fi prudentă, de a nu goni în galop și de a se întoarce devreme. Dar afurisita aceea mică nu-și făcu apariția nici la ceai. Unul dintre călători, câinele, fiind bătrân și îndrăgostit de tihna lui de-acasă, se întorsese; dar Cathy, poneiul și cei doi prepelicari nu se vedeau nicăieri. Am trimis emisari pe un drum și pe altul, iar în cele din urmă am pornit și eu în căutarea ei. La marginea domeniului nostru era un muncitor care repara un gard din jurul unei livezi. L-am întrebat dacă nu cumva o văzuse pe tânăra noastră domnișoară.

— Am văzut-o de dimineață, răspunse el; mi-a spus să-i tai o nuia de alun, apoi a sărit cu calul peste gardul de colo, unde-i mai scund, și-a dispărut în galop.

Vă închipuți cum m-am simțit când am auzit vestea asta. Imediat m-am gândit c-a plecat spre stâncile de la Penistone. „Ce i s-o fi întâmplat!” am exclamat eu, ieșind ca din pușcă pe o spărtură a gardului pe care-l repara omul și-am pornit-o spre șosea. Am mers de parcă eram într-o întrecere, milă după milă, până când, după o cotitură, am văzut casa de la Wuthering Heights. Dar pe Catherine nu o zăream nicăieri, nici aproape, nici departe. Stâncile se află cam la o milă și jumătate dincolo de casa domnului Heathcliff, adică patru mile de la Grange, încât mă temeam că, până voi ajunge eu acolo, se va înnopta. Dacă a alunecat între stânci cățărându-se pe ele? Și dacă a murit sau și-a rupt vreo mână sau vreun picior? Îmi ziceam. Neliniștea mea era, într-adevăr, chinuitoare; dar, spre marea mea ușurare, în timp ce treceam grăbită pe lângă Heights, l-am văzut pe Charlie, cel mai rău dintre prepelicari, zăcând sub o fereastră cu capul umflat și-o ureche însângerată. Am deschis portița, am alergat la ușă și-am bătut tare, ca să mi se deschidă. O femeie cunoscută — locuise mai demult la Gimmerton — și care, de când murise domnul Earnshaw, era servitoare la Heights, mi-a răspuns.

— Ah, zise ea, ai venit s-o cauți pe mica dumitale stăpână? Nu fi speriată. E aici, la adăpost. Mă bucur că stăpânul nu-i acasă.

— Va să zică nu-i acasă? Așa? zisei gâfâind și cu suflarea tăiată de-atâta mers și spaimă.

— Nu, nu, răspunse ea; atât el cât și Joseph sunt plecați și cred că nu se-ntorc decât peste-un ceas și mai bine. Intră și stai un pic.

Am intrat și-am dat cu ochii de mieluseaua mea rătăcită, așezată lângă cămin și legănându-se într-un scăunel, care fusese al mamei ei când era mică. Pălăria îi stătea atârnată de perete și părea ca la ea acasă, dispusă cum nu se poate mai bine: râdea și vorbea cu Hareton, ajuns acum un băiat de optsprezece ani, mare și vânjos. El o privea cu ochi mari, plini de curiozitate și uimire, căci înțelegea prea puțin din observațiile și întrebările pe care le turuia fără conținere.

— Foarte frumos, domnișoară! am exclamat eu, ascunzându-mi bucuria sub o mutră mânioasă. Asta-i ultima dumitale cavalcadă până la întoarcerea lui tăticu. N-am să te mai las să calci pragul casei, fetiță rea ce ești!

— Ah, Ellen, strigă ea veselă, sărind în picioare și alergând spre mine. Deseară ți-aș fi povestit o poveste frumoasă, dar m-ai descoperit. Ai mai fost vreodată aici de când trăiești?

— Pune-ți pălăria și hai imediat acasă, am spus eu. Sunt îngrozitor de supărată pe dumneata, domnișoară Cathy; să știi că te-ai purtat din cale-afară de rău. N-are rost să te bosumfli și să plângi, cu asta nu răscumperi necazul pe care mi l-ai făcut; ne-ai pus să cutreierăm tot ținutul căutându-te. Când mă gândesc cum mi-a poruncit domnul Linton să te țin în casă... și dumneata să te streкори așa! Asta dovedește că ești o mică vulpoaică vicleană, și de azi încolo nimeni n-o să mai aibă încredere în dumneata.

— Ce-am făcut? zise ea plângând în hohote, pierzându-și brusc cumpătul. Tăticu' nu mi-a interzis nimica, el n-are să mă certe. Ellen... el nu-i niciodată arțăgos ca tine!

— Haide, haide! am repetat. Am să-ți leg eu funda. Și-acum să lăsăm supărarea. Oh, ce rușine! Să ai treisprezece ani și să te porți ca un copilăș!

Exclamația aceasta fusese determinată de gestul ei: își smulsese pălăria de pe cap și se retrăsese lângă cămin, departe de mine.

— Doamnă Dean, zise servitoarea, nu fi aspră cu drăguța domnișoară. Noi am oprit-o aici, căci ea ar fi plecat bucuroasă mai departe, de teamă ca nu cumva să fii îngrijorată. Hareton s-a oferit s-o conducă, și eu credeam că-i bine așa, căci drumul peste dealuri e pustiu.

În timpul acestei discuții, Hareton rămase cu mâinile în buzunare, prea stângaci ca să intre și el în vorbă, cu toate că părea nemulțumit de sosirea mea neașteptată.

— Cât să mai aștept? am continuat eu fără a ține seama de intervenția femeii. Peste zece minute se întunecă de-a binelea. Unde-i calul, domnișoară Cathy? Și unde-i Phoenix? Dacă nu te grăbești, te las aici, așa că fă cum îți place.

— Poneiul e-n curte, răspunse ea, și Phoenix e închis tot acolo. E mușcat... ca și Charlie. Voiam să-ți povestesc totul, așa cum s-a-ntâmplat. Dar acum ești prost dispusă și nu meriți să auzi nimic.

I-am ridicat pălăria de pe jos și m-am apropiat să i-o așez din nou; dar Catherine, observând că oamenii casei sunt de partea ei, a început să alerge prin odaie. Eu am pornit s-o urmăresc, dar ea fugea peste tot ca un șoarece, în dosul mobilelor și pe sub ele, așa că devenisem ridicolă urmărind-o. Hareton și femeia râdeau. Catherine se uni cu ei și deveni mai obraznică decât fusese până atunci; așa că eu, enervată peste măsură, am strigat:

— Ei bine, domnișoară Cathy, dacă ai ști a cui e casa asta, ai fi bucuroasă să ieși din ea!

— Ea tatălui dumitale, nu-i așa? zise ea întorcându-se către Hareton.

— Nu, răspunse Hareton uitându-se în pământ și roșind cu timiditate. Nu prea suporta privirea fermă a ochilor ei, cu toate că semănau aidoma cu ai lui.

— Atunci e a... stăpânului dumitale? întrebă Cathy. El roși și mai tare, dar din pricina unui alt sentiment; mârâi o înjurătură și întoarse capul.

— Cine-i stăpânul lui? continuă fetița, pisăloagă, adresându-mi-se. A vorbit despre "casa noastră" și "oamenii noștri". Credeam că-i băiatul proprietarului. Și niciodată nu mi-a zis domnișoară, cu toate că așa s-ar fi convenit, dacă-i servitor, nu?

La sporovăială ei copilăroasă, Hareton se întunecă de parcă ar fi fost un nor prevestitor de furtună, iar eu, fără a răspunde, am scuturat-o

zdravăn și, în cele din urmă, am izbutit s-o gătesc de plecare.

— Acum dă-mi calul, zise ea, adresându-se rudei sale neștiute ca și cum ar fi vorbit cu unul din grăjdarii de la Grange. Și poți veni cu mine. Vreau să văd unde apare vânătorul-fantomă din baltă și să-mi mai povestești ceva despre "zine", cum le numești tu; dar grăbește-te! Ce s-a întâmplat? Nu ți-am spus să-mi aduci calul? ' '

— Iar eu îți spun să te ia dracu', doar nu-s sluga ta! mârâi băiatul.

— Să mă ia ce? întrebă Catherine mirată.

— Dracu'... vrăjitoare obraznică ce ești! răspunse el.

— Poftim, domnișoară Cathy, acum te-ai convins, cred, în ce societate aleasă ai nimerit, i-am spus. Frumoase vorbe întrebunțează față de o domnișoară! Te rog, nu începe discuția cu el. Haide să o căutăm noi pe Minny și să ne vedem de drum.

— Dar, Ellen, strigă ea făcând ochii mari de uimire, cum îndrăznește să-mi vorbească așa!? Nu trebuie să facă ceea ce-i cer? Făptură rea ce ești, am să-i spun lui tăticu' ce-ai zis. Și atunci ai să vezi tu!

Hareton nu păru impresionat de amenințare: din pricina indignării, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Atunci adu-mi tu poneiul, exclamă ea întorcându-se către femeie, și să dai drumul câinelui meu imediat!

— Încetișor, domnișoară, răspunse femeia; n-ai să pierzi nimic dac-ai să fii politicoasă. Cu toate că domnul Hareton nu e fiul stăpânului, e totuși vărul dumitale; iar eu n-am fost tocmită aici ca să te slujesc pe dumneata.

— "El", vărul meu! strigă Cathy, râzând disprețuitoare.

— Întocmai, îi răspunse femeia pe același ton dojenitor de mai înainte.

— Oh, Ellen, nu-i lăsa să spună asemenea lucruri, continuă ea foarte tulburată. Tăticu' s-a dus să-l aducă pe vărul meu de la Londra; vărul meu e băiatul unui gentleman. Acesta să fie văr... și Cathy începu să plângă de-a binelea, nenorocită la gândul c-ar putea fi rudă cu un asemenea bădăran.

— Taci, taci, i-am șoptit eu; omul poate avea mai mulți veri, și de toate soiurile, domnișoară Cathy, și asta nu-i o pagubă! Numai că, dacă acești veri nu știu să se poarte cu lumea și sunt răi, atunci cauți să nu-i vezi.

— Nu-i... nu-i vărul meu, Ellen! continuă ea și, după ce mai reflectă și găsi noi motive de tristețe, se aruncă în brațele mele, ca și cum ar fi căutat un refugiu în fața acestui gând.

Eram foarte supărată pe ea și pe servitoare pentru destăinuirile lor reciproce. Eram incredințată că cei din casă îi vor raporta domnului Heathcliff știrea despre apropiata sosire a lui Linton, pe care-o aflaseră de la Cathy; și eram tot atât de sigură că primul gând al domnișoarei Catherine, când își va vedea tatăl, va fi să-i ceară lămuriri asupra spuselor femeii în legătură cu grosolanul ei văr. Hareton, trecând peste jignirea că fusese luat drept servitor, păru mișcat de durerea ei și, după ce-i aduse poneiul în fața ușii, luă din cotețul câinilor un cățeluș de rasă pură, un foxterier cu piciorușele îndoite, i-l puse în brațe și rosti un cuvânt neînțeles ei, dar care însemna că el nu-i supărat. Cathy se opri din plâns, scrutându-l cu o privire plină de spaimă și oroare, apoi izbucni din nou în hohote.

Abia m-am putut împiedica să zâmbesc văzând cât de antipatic îi era

bietul băiat, acest tânăr bine făcut, athletic, cu trăsături frumoase, zdravăn și sănătos, dar îmbrăcat în haine potrivite îndeletnicirilor sale zilnice: munca la fermă și hoinăritul pe dealuri, printre bălării, după iepuri și alte soiuri de vânat. Totuși, fața lui mi se păru că dezvăluie un suflet cu însușiri mult mai alese decât cele pe care le avusese vreodată tatăl său. Sămânță bună pierdută între bălării a căror vigoare depășește cu mult puterea seminței de a se dezvolta neîngrijită. Într-adevăr, Haretonii mi se părea asemeni unui pământ sănătos, care-ar putea da o recoltă îmbelșugată dacă împrejurările i-ar fi fost favorabile. Domnul Heathcliff, cred eu, nu-l maltrata, dar asta numai grație firii neînfricate a lui Hareton, care nu oferea nici o tentație pentru acest gen de tiranie: băiatul n-avea nici urmă din susceptibilitatea sau sfiala aceea care, judecând după gusturile lui Heathcliff, l-ar fi putut provoca. Heathcliff se mulțumea să facă din el o brută: nu l-a învățat niciodată să citească sau să scrie, nu l-a dojenit niciodată pentru vreo deprindere rea — dacă aceasta nu-l supăra pe el — și nu l-a îndrumat niciodată și nici nu l-a ferit, printr-un singur sfat măcar, de viciu. Și, din câte am auzit, Joseph a contribuit și el la decăderea morală a lui Hareton prin părtinirea meschină pe care i-a arătat-o întotdeauna, măgulindu-l și răsfățându-l în copilărie —motivând că era capul vechii familii. Așa după cum, pe vremea când erau copii, îi învinuia pe Catherine Earnshaw și pe Heatlicliff că-l scot din fire pe Hindley și îl silesc să-și caute mângâiere în băutură, să meargă adică pe ceea ce numea el "căi greșite", așa și acum, puneă toată vina cusurilor lui Hareton pe umerii uzurpatorului averii acestuia. Dacă băiatul înjura, nu-l dojenea; și oricât de rele i-ar fi fost purtările, nu-i spunea nimic. Mi se pare că Joseph era chiar satisfăcut văzându-l cum merge de răpa. Admitea că băiatul nu mai e bun de nimic și că sufletul lui e sortit pieirii, dar afirma că Heathcliff e cel care va răspunde și va da socoteală de sufletul lui Hareton. Acest gând îi aducea o mare mângâiere lui Joseph. Îi inspirase băiatului mândria numelui și a neamului său și, dacă ar fi cutezat, ar fi sădit o ură neîmpăcată între Hareton și actualul proprietar de la Wuthering Heights, dar groaza lui față de acesta din urmă devenise aproape o superstiție, așa că se mărginea să-și manifeste sentimentele doar prin aluzii pe care le auzea numai el și prin amenințări mormăite pe înfundate. N-am pretenția să cunosc mai îndeaproape felul de viață de la Wuthering Heights din zilele acelea. Nu vorbesc decât din auzite, căci eu personal am văzut prea puțin. Sătenii susțineau că domnul Heathcliff era zgârcit și aspru din cale-afară cu arendașii; dar casa, în interior, de când era gospodărită de mâna unei femei, recăpătase înfățișarea ei confortabilă de odinioară, și scandalurile, curente în vremea lui Hindley, luaseră sfârșit. Stăpânul era prea posomorât, așa că nu căuta societatea altor oameni, fie ei buni sau răi; și la fel a rămas până-n ziua de azi.

Dar acestea toate nu fac ca povestea mea să nu înainteze. Domnișoara Cathy respinse foxterierul oferit în semn de împăcare și-i ceru lui Hareton câinii ei, pe Charlie și Phoenix. Veniră amândoi șchiopătând și cu capetele bălăbănindu-se. Astfel o pornirăm cu toții spre casă, care mai de care mai amărât. Mi-a fost cu neputință să aflu de la domnișoara mea cum și-a petrecut ziua. Nu mi-a spus decât că, după cum credeam și eu, țelul călătoriei sale fuseseră stâncile de la Penistone; că sosise cu bine până la gardul fermei de la Heights, când suita îi fu atacată de câinii lui

Hareton, care, din întâmplare, tocmai atunci ieșea din casă. Înainte ca proprietarii lor să-i poată despărți, s-a încins o luptă crâncenă între ei. Întâmplarea asta ținu loc de prezentare. Catherine îi spuse lui Hareton cine e și încotro merge, rugându-l să-i arate drumul; iar în cele din urmă îl convinse s-o și însoțească. El i-a dezvăluit apoi misterele Peșterii Zânelor și ale altor douăzeci de locuri stranii. Dar, deoarece căzusem în dizgrație, Catherine nu mă onoră cu descrierea lucrurilor interesante pe care le văzuse. Totuși, am putut înțelege că ghidul se bucurase de toată simpatia ei, până-n clipa în care l-a jignit vorbindu-i ca unui servitor și până când a fost și ea jignită de menajera lui Heathcliff care i-a spus că Hareton îi este văr. Iar vorbele pe care i le spusese băiatul îi rodeau inima. Tocmai ea, Catherine, care pentru toată lumea de la Grange era "dragoste", "scumpete", „regină”, "înger", să fie insultată atât de grosolan de către un străin! Nu putea înțelege, și-am avut mult de furcă până să-i smulg făgăduiaia că nu-i va destăinui domnului Linton nimic din această mahnire. I-am explicat cât era de ostil tatăl ei față de toți cei de la Heights și cât ar fi de necăjit dacă ar afla că ea fusese acolo; dar am insistat mai ales asupra faptului că, dacă i-ar povesti cum n-am ținut seama de ordinele lui, s-ar putea să se mânie așa de tare încât va trebui să plec din casă. Cum Cathy nu putea suporta această perspectivă, mi-a dat cuvântul ei și l-a respectat de dragul meu. De fapt, era o fetiță dulce!

CAPITOLUL 19

O scrisoare cu chenar negru anunță ziua întoarcerii stăpânului. Isabella murise și domnul Linton m-a rugat să pregătesc haine de doliu pentru fiica lui și-o cameră și toate cele necesare pentru tânărul său nepot. Catherine zburda de fericire la gândul că-și va revedea tatăl și era plină de cele mai exaltate speranțe în ceea ce privea nenumăratele calități ale "adevăratului" ei văr. Seara mult așteptată a sosirii lor veni. Catherine, care fusese foarte ocupată încă din zori cu micile ei treburi, se găti cu o rochie nouă, neagră — sărmana copilă! moartea mătușii nici n-o impresionase propriu-zis — și mă obligă, insistând fără încetare, să ieșim pe câmp, în întâmpinarea lor.

— Linton are exact șase luni mai puțin ca mine, zise ea veselă, în timp ce ne plimbam agale la umbra pomilor, pe dâmburile și văile acoperite cu iarbă și mușchi. Ce încântător va fi să am un tovarăș de joacă. Mătușa Isabella i-a trimis tatăcului meu o minunată buclă din părul lui; era mai deschis decât al meu... mai blond și tot atât de mătăsos. Am păstrat-o cu toată grija într-o cutiuță de sticlă și deseori m-am gândit câtă plăcere mi-ar face să-l văd pe băiatul care are asemenea păr! Oh, sunt fericită... și tăticu', scumpul, meu tătic! Hai să fugim, Ellen! Hai să fugim!

O luă la fugă, se reîntoarce, și fugi iarăși de câteva ori, înainte ca pașii mei domoli să ajungă până la gard. Apoi se așeză lângă drum, pe un delușor acoperit de iarbă, încercând să aștepte cu răbdare, dar îi era cu neputință. Nu putea sta locului nici un minut.

— Vai, cât întârzie! exclamă ea. Oh, văd niște praf pe șosea... Uite-i că vin! Nu? Dar mai e pân-or să fie aici? Să nu mergem puțin în calea

lor?... Încă o jumătate de milă, Ellen, numai o jumătate de milă! Haide, spune da... uite, numai până la desişul de mesteacăn de colo, la cotitură!

Am refuzat categoric. În fine, aşteptarea luă sfârşit: trăsura apăru la cotitură. Domnişoara Cathy ţipă şi-şi întinse braţele de îndată ce zări faţa tatălui ei privind pe portieră. El coborî aproape tot atât de nerăbdător ca şi ea. A trecut destul de multă vreme până când cei doi au avut o clipă de răgaz să se gândească şi la alţii. În timp ce se îmbrăţişau, am aruncat o privire asupra lui Linton. Dormea într-un colţ al trăsorii, înfodolit într-un palton cald, îmblănit, de parcă ar fi fost iarnă. Un băiat palid, delicat ca o fată; puteai să crezi să-i fratele mai mic al stăpânului, atât de mare era asemănarea dintre ei; dar înfăţişarea băiatului da impresia unei dispoziţii bolnăvicioase, pe care Edgar Linton n-a avut-o niciodată. Acesta din urmă observă că-l privesc şi, după ce-a dat mâna cu mine, mi-a spus să închid uşa cupeului şi să nu deranjez copilul, deoarece călătoria l-a obosit. Cathy ar fi vrut şi ea să-şi arunce ochii asupra lui Linton, dar stăpânul i-a spus să meargă cu el, şi-au început să urce împreună drumul din parc, în timp ce eu mergeam, grăbită, înaintea lor, pentru a-i preveni pe servitori.

— Şi-acum, scumpa mea, zise domnul Linton, adresându-se fiicei lui în clipa în care s-a oprit la capătul scării principale, află că vărul tău nu e atât de puternic şi vesel ca tine; nu trebuie să uiţi că de curând şi-a pierdut mama, de aceea nu te aştepta să se joace şi să alerge cu tine imediat. Să nu-l oboseşti prea mult cu vorba, lasă-l să stea liniştit măcar în seara asta. Da?

— Da, da, tăticule, răspunse Catherine, dar aş dori să-l văd, şi el nici n-a scos capul pe portieră.

Trăsura se opri; tânărul se deşteptă şi unchiul său îl coborî în braţe din trăsură.

— Linton, iat-o pe verişoara ta Cathy, îi zise împreunându-le mânuţele. Ea te iubeşte mult şi te roagă să n-o superi plângând la noapte. Încearcă să fii vesel. Călătoria s-a sfârşit, acum n-ai altceva de făcut decât să te odihneşti şi să te distrezi după plac.

— Atunci lasă-mă să mă duc la culcare, răspunse băiatul, ferindu-se de îmbrăţişările verişoarei lui; apoi îşi duse degetele la ochi ca să-şi şteargă lacrimile, căci începuse să plângă.

— Haide, haide, fii băiat cuminte, i-am şoptit eu, conducându-l în casă. Ai s-o faci şi pe ea să plângă... uite cât e de mâhnită din pricina mamei!

Nu ştiu din a cui pricină era tristă, dar Cathy, cu faţa tot atât de mâhnită ca şi a lui, se întoarse lângă domnul Edgar. Intrară tustrei în casă şi se urcară în bibliotecă, unde-i aştepta ceaiul gata pregătit. Eu am scos pălăria şi paltonul lui Linton şi le-am aşezat pe un scaun lângă masă; dar nici nu s-a aşezat bine, şi-a început din nou să plângă. Stăpânul l-a întrebat ce are.

— Nu pot să şed pe scaun, zise băiatul plângând în hohote.

— Atunci du-te pe canapea, şi Ellen are să-ţi aducă ceaiul acolo, răspunse cu răbdare unchiul.

Eram convinsă că protejatul său posomorât şi suferind îl pusese la grea încercare în timpul călătoriei. Tânărul Linton se ridică, se târî încet până la canapea şi se întinse. Catherine luă un scăunel şi se duse cu ceaşca ei de ceai lângă el. La început şezu liniştită, dar până la urmă nu se

mai putu stăpâni. Era hotărâtă să-l răsfețe pe vărul ei mai mic, așa după cum plănuse, de aceea începu să-i mângâie buclele, să-i sărute obrații și să-i dea ceai din farfurioara ei, ca unui copil mic. Răsfățul i-a plăcut, căci era pe măsura lui. Își șterse ochii și un zâmbet fugar îi lumină fața.

— Oh, da, o s-o ducă foarte bine, îmi spuse stăpânul după ce-i urmări un minut; într-adevăr foarte bine, Ellen, dacă-l vom putea ține. Tovărășia unui copil de vârsta lui îi va da un nou elan de viață, iar dorința de a fi zdravăn îl va face să și fie.

"Da, dacă-l vom putea ține aici!" îmi zisei în gând. Dar presimțirile triste care mă cuprinseseră îmi spuneau: slabă nădejde! Apoi m-am gândit cum va putea trăi această făptură firavă la Wuthering Heights. Ce în-vățător și ce tovarăși de joacă va avea în tatăl său și în Hareton? Îndoielile noastre se adeveriră mai repede decât crezusem. Tocmai dusesem copiii sus, după ce isprăviseră ceaiul; Linton adormise — nu m-a lăsat să plec până ce n-a adormit; apoi, după ce am coborât și stăteam în antreu lângă masă, aprinzând o lumânare pentru camera de culcare a domnului Edgar, o fată din bucătărie veni să-mi spună că Joseph, servitorul domnului Heathcliff, era la ușă și dorea să spună ceva stăpânului.

— Am să-l întreb eu mai întâi ce dorește, zisei din cale-afară de speriată. E o oră cam nepotrivită pentru a tulbura oamenii, căci abia au sosit dintr-o călătorie lungă. Nu cred că stăpânul îl va putea primi.

În timp ce rosteam aceste vorbe, Joseph înainta dinspre bucătărie și apărură în antreu. Era gătit în hainele lui de duminică și arborase cea mai sfântă și acră mutră din câte putea face. Ținând într-o mână pălăria și în alta toiagul, se opri să-și șteargă picioarele pe preș.

— Bună seara, Joseph, i-am zis cu răceală. Ce te-aduce astă-seară pe la noi?

— Am... de vorbă... cu domnu' Linton, răspunse el, dându-mă disprețuitor la o parte.

— Domnul Linton s-a culcat. Dacă n-ai să-i spui ceva foarte important, sunt sigură că nu te va primi acum, am continuat eu. Mai bine șezi aici și spune-mi mie ce vrei să-i spui.

— Care-i camera lui? zise mai departe omul, trecând în revistă șirul de uși închise.

Mi-am dat seama că era hotărât să refuze invitația mea, de aceea, contrar voinței mele, m-am urcat în bibliotecă și-am anunțat venirea acestui musafir inoportun, sfătuindu-l pe stăpân să-l amâne pentru a doua zi. Domnul Linton n-a avut vreme să-mi dea împluternicirea de a face eu acest lucru, căci Joseph urcă imediat în urma mea și, intrând în odaie, se opri la celălalt capăt al mesei, cu pumnii strânși pe capul ciomagului; prevăzând desigur opoziția pe care o va întâmpina, începu pe un ton ridicat:

— Heathcliff m-a trimis după băiatu' lui, și nu pot să mă duc îndărăt fără el!

Edgar Linton tăcu un minut; pe față se putea citi expresia unei dureri cumplite. Desigur că-i era și lui milă de copil, iar aducându-și aminte de speranțele și temerile Isabellei, de dorințele și îngrijorarea ei în ceea ce-l privea pe Linton și de modul cum i-l dăduse în grijă, suferea și mai amarnic văzându-se silit să-l părăsească și căuta un mijloc prin care-ar fi putut evita acest lucru. Dar nu găsea nimic; cea mai mică manifestare a dorinței

de a ține copilul la Grange l-ar fi îndârjit și mai mult pe reclamant. Așa că nu-i rămase altceva decât să cedeze. Totuși, n-avea de gând să scoale copilul din somn.

— Spune-i domnului Heathcliff, răspunse calm, că fiul lui va veni la Wuthering Heights mâine. E în pat și e prea ostenit ca să facă drumul acesta acum. Poți să-i spui, de asemenea, că mama lui Linton dorea ca el să rămână sub ocrotirea mea și că în momentul de față sănătatea lui e foarte șubredă.

— Ba nu! zise Joseph proptindu-și zgomotos ciomagul în podea și luând un aer autoritar. Ba nu, asta nu va să zică nimic. Heathcliff nu ține seama de mama lui și nici de dumneata; el vrea băiatu' și trebuie să-l duc... Așa! Acuma știi!

— N-ai să-l duci în noaptea asta! răspunse Linton cu hotărâre. Du-te imediat jos și comunică stăpânului dumitale ce-am spus eu. Ellen, condu-l jos. Du-te...

Și, atingând brațul bătrânului, care fierbea de indignare, îl ajută să iasă din odaie, închizând apoi ușa în urma lui.

— Bine, foarte bine! strigă Joseph plecând încet. Mâine va veni chiar el, și dă-l afară pe el dacă poți!

CAPITOLUL 20

De teamă ca nu cumva amenințarea aceasta să devină fapt, domnul Linton m-a însărcinat să-l duc pe băiat acasă încă în zorii zilei, pe poneiul lui Cathy, spunându-mi:

— Având în vedere că de azi încolo nu vom mai putea interveni în soarta lui, fie ea bună sau rea, nu trebuie să-i spui fiicei mele unde-a fost dus. De-acum înainte nu va mai putea să aibă nici un fel de legătură cu el, deci e mai bine să nu știe că se află atât de aproape, căci altfel nu va mai avea liniște până nu se va duce la Heights. Spune-i pur și simplu că tatăl lui a trimis pe neașteptate după el și c-a fost obligat să plece de la noi.

Linton a fost foarte supărat că-l scol din pat la ora cinci dimineața și tot atât de mirat când a auzit că trebuie să se pregătească pentru o nouă călătorie. Dar l-am mângâiat, spunându-i că trebuie să plece pentru a sta câțeva vreme cu tatăl său, domnul Heathcliff, care dorea atât de mult să-l vadă, încât nu putea amâna această plăcere până când se va reface după călătoria din ajun.

— Tatăl meu! strigă el nedumerit și uluit. Mămica nu mi-a spus niciodată că am un tată. Unde stă? Aș prefera să rămân cu unchiul.

— Locuiește aproape de Grange, i-am răspuns; dincolo de dealurile acelea; nu-i departe, și-ai să poți veni pe jos până la noi după ce te mai întremezi. Ar trebui să fii bucuros că te duci acasă să-ți vezi tatăl. Trebuie să cauți să-l iubești, așa cum ai iubit-o pe mama, și-atunci te va iubi și el.

— Dar pentru ce n-am auzit până acum nimic despre el? întrebă Linton. Pentru ce mămica și cu el nu locuiau împreună, ca alți oameni?

— El avea treburi care-l rețineau aici, în partea de miazănoapte a țării, i-am răspuns; iar sănătatea mamei dumitale o obliga să locuiască la miazăzi.

— Și pentru ce mămica nu mi-a vorbit despre el? stăruia copilul. Îmi vorbea adeseori despre unchiul meu, așa că am început să-l iubesc de mult. Cum să-l iubesc pe tăticu'? Nici nu-l cunosc.

— Oh, toți copiii își iubesc părinții, am spus eu. Mama dumitale credea, probabil, c-ai să dorești să-l vezi dacă ți-ar fi vorbit prea des despre el. Hai să ne grăbim. O plimbare călare în zorii unei dimineți atât de frumoase e mult mai bună decât un ceas de somn în plus.

— Fetița pe care am văzut-o ieri vine și ea cu noi?

— Nu acum, i-am răspuns.

— Dar unchiul? continuă el.

— Nu, am să te însoțesc eu, i-am spus. Linton căzu pe pernă într-un fel de meditație sumbră.

— Nu vreau să merg fără unchiul! strigă în cele din urmă. Nu știu unde ai de gând să mă duci.

Am încercat să-l conving că nu era frumos să șovăie atâta când e vorba să-și întâlnească tatăl; dar el se opunea cu îndârjire și cu nici un preț nu voia să se îmbrace, încât a trebuit să cer ajutorul stăpânului pentru a-l îndupleca să se dea jos din pat. În cele din urmă, sărmanul copil a pornit-o după ce i-am dat felurite asigurări mincinoase: că va lipsi puțină vreme, că domnul Edgar și Cathy vor veni pe la el, și alte asemenea promisiuni tot atât de neîntemeiate, pe care le-am născocit și i le-am repetat mereu de-a lungul drumului. Aerul curat, îmbălsămat de mireasma ierburilor, soarele strălucitor și tropotele agere ale lui Minny l-au făcut să se simtă mai puțin deznădăduit. A început să-mi pună întrebări cu mai mult interes și vioiciune despre noul lui cămin și oamenii de-acolo.

— Wuthering Heights e o casă tot atât de plăcută ca și Thruschcross Grange? mă întrebă, întorcându-se să mai arunce o ultimă privire în vale, de unde se ridica o ceață ușoară, care se prefăcea după aceea într-un nor albicios ca lâna pe cerul albastru.

— Nu sunt atâtea pomi în jurul ei, i-am răspuns, și nu-i nici chiar atât de mare; dar de-acole se vede tot ținutul acesta minunat, și aerul e mai sănătos pentru dumneata... mai proaspăt și mai uscat. Poate că la început clădirea o să ți se pară veche și întunecată, cu toate că e o casă respectabilă, una din cele mai frumoase de prin partea locului. Și-ai să faci plimbări atât de plăcute pe dealuri! Hareton Earnshaw, adică celălalt văr al domnișoarei Cathy, și deci, într-un fel, și-al dumitale, îți va arăta locurile cele mai frumoase; și când va fi vreme bună, îți vei lua o carte și-ți vei putea face cameră de lucru într-o vale înverzită. Apoi, din când în când unchiul dumitale o să te întâlnească în cursul vreunei plimbări, căci umblă adeseori pe dealuri.

— Și cum arată tatăl meu? întrebă el. E tânăr și frumos ca unchiul?

— E tot atât de tânăr, am spus eu, dar are părul și ochii negri, pare mai aspru și e mai voinic și mai mare. Poate că la început n-o să ți se pară prea blând și iubitor, pentru că nu-i felul lui, totuși caută să fii sincer și prietenos față de el și-atunci te va iubi mai mult decât se poate iubi un unchi, căci doar ești copilul lui.

— Păr și ochi negri! zise gânditor Linton. Nu mi-l pot închipui. Atunci eu nu semăn cu el, nu-i așa?

— Nu prea, i-am răspuns.

"Defel", m-am gândit, uitându-mă cu regret la fața albă, la trupul

firav al tovarășului meu de drum și la ochii mari, visători, asemeni ochilor mamei lui; dar în afară de momentele în care iritabilitatea lui bolnăvicioasă le dădea oarecare licărire, ochii băiatului nu aveau nici o urmă din vioiciunea scânteietoare a ochilor mamei sale.

— Ce ciudat că n-a venit niciodată s-o vadă pe mămica și pe mine! murmură el. M-a văzut vreodată? Dacă da, atunci eu trebuie să fi fost mic de tot. Nu-mi aduc aminte despre el!

— Uite ce-i, domnule Linton, am spus eu, trei sute de mile e o depărtare mare; iar zece ani trec mai repede pentru un om matur decât pentru un copil ca dumneata. Probabil că domnul Heathcliff își propunea în fiecare vară să vină acolo, dar niciodată n-a găsit prilej favorabil; iar acum e prea târziu. Nu-l supăra cu astfel de întrebări; o să-l tulburi, și n-are rost.

Restul drumului băiatul păru preocupat de propriile lui gânduri. Când ne-am oprit la intrarea grădinii, m-am uitat la el să văd cum reacționează. Privi atent și cu o gravitate solemnă fațada, sculptată și ferestrele cu grinda joasă, tufișurile răzlețe de coacăze și de brazi pitici, apoi dădu din cap. Sentimentele lui intime nu erau de acord cu exteriorul noului său cămin. Dar a avut destulă minte să amâne regretele, sperând că interiorul casei va compensa, poate exteriorul. Înainte de a descăleca, m-am dus și-am deschis poarta. Era ora șase și jumătate; familia tocmai isprăvisese micul dejun, servitoarea strângea și curăța masa, Joseph stătea lângă scaunul stăpânului său, povestindu-i ceva despre un cal șchiop, iar Hareton se pregătea să plece la fâneată.

— "Halo", Nelly, zise domnul Heathcliff când mă văzu. Mă temeam că va trebui să vin eu însumi să iau ceea ce-mi aparține. Dar l-ai adus dumneata, nu-i așa? Ia să vedem ce putem face din el.

Se ridică și porni cu pași mari spre ușă. Hareton și Joseph îl urmară și ei, cu gura căscată de curioși ce erau. Sărmanul Linton azvârli o privire înspăimântată spre fețele celor trei.

— Iaca bună! zise Joseph după ce-l examinează cu gravitate; sunt sigur că te-a tras pe sfoară, stăpâne, și ți-a trimis-o pe fata lui.

Heathcliff, după ce-și privi fiul cu o încordare cutremurătoare, izbucni într-un râs disprețuitor.

— Doamne, ce frumusețe! Ce făptură dulce și fermecătoare! exclamă el. Nu-i așa că mi l-au hrănit cu râme și lapte acru, Nelly? Oh, vai de capul meu! Să știi că-i mai rău decât mă așteptam... și numai dracu' știe că nu mă așteptam la prea mult!

I-am spus copilului îngrozit și care tremura ca varga să descălece și să intre. Nu înțelesese tocmai bine vorbele tatălui său și nici nu știa dacă-i fuseseră adresate lui sau altcuiva. De fapt, nu era sigur nici dacă străinul acela aspru și care rânjea era tatăl său. Se agăța de mine din ce în ce mai speriat, iar când domnul Heathcliff s-a așezat pe un scaun și i-a spus "vino încoace", el și-a ascuns fața după umărul meu și-a nceput să plângă.

— Destul, destul! zise Heathcliff întinzând o mână și trăgându-l brutal între genunchi; apoi i-a înălțat capul, trăgându-l de bărbie. Lasă prostiile! N-o să-ți facem nici un rău, Linton... așa te cheamă, nu? Ești într-un totu copilul mamei tale. Unde-o fi partea mea din tine, puișorule?!

Scoase pălăria copilului și-i dădu pe spate buclele blonde și dese, îi pipăi brațele slabe și degetele subțiri. În timpul examinării, Linton se opri din plâns, ridicându-și ochii mari și albaștri ca să-și inspecteze și el tatăl.

— Mă cunoști? Întrebă Heathcliff după ce se convinsese că membrele îi erau firave și slabe.

— Nu, zise Linton cu o privire pierdută de spaimă.

— Ai auzit despre mine, cred.

— Nu, răspunse el din nou.

— Nu! Ce rușine pentru mama ta că nu ți-a trezit sentimentul filial față de mine! Atunci am să-ți spun eu: ești fiul meu, și mamă-ta a fost o căzătură nemernică dacă nu ți-a vorbit despre tatăl tău! Și acum nu mai tremura și nu mai roși! Totuși asta-mi dovedește că sângele tău nu-i apă. Fii băiat cuminte, și eu am să văd de tine. Nelly, dacă ești obosită, poți să te așezi, dacă nu, du-te acasă. Îmi închipui că ai să raportezi nulițăii aceleia de la Grange tot ce-auzi și vezi aici; iar ăsta nu se va liniști atâta vreme cât vei sta în preajma lui.

— Bine, i-am răspuns, sper c-ai să fii bun cu băiatul, domnule Heathcliff; că de nu, n-ai să-l poți ține multă vreme, și el e singura rudă pe care-o ai în lumea asta mare... ia bine seama... nu uita!

— Am să fiu foarte bun cu el, nu te teme, zise Heathcliff râzând. Numai că nu permit nimănui să fie bun cu el: sunt gelos și vreau să-i monopolizez toată afecțiunea. Și pentru a începe cu bunătatea, Joseph, adu-i băiatului ceva de mâncare. Hareton, vițel afurisit, du-te și vezi-ți de treabă! Da, Nelly, zise el după ce toți ceilalți plecară, fiul meu e viitorul proprietar al casei voastre, și nu vreau să moară înainte de a fi sigur că-i voi moșteni averea. Și, în afară de asta, e al meu, și-aș vrea să am satisfacția de a-mi vedea urmașul stăpân al acestor moșii; de a-mi vedea copilul tocmind pe copiii lor cu simbrile pentru a munci pământurile părinților lor. E singurul motiv care mă poate face să rabd stârpitura asta. Îi disprețuiesc ființa și-l urăsc pentru amintirile pe care mi le trezește! Aceste considerații sunt suficiente; va fi la adăpost și va fi crescut cu aceeași grijă cu care stăpânul tău și-l crește pe-al lui. Am sus o cameră mobilată frumos pentru el; i-am angajat și un profesor, care va veni de trei ori pe săptămână de la douăzeci de mile, ca să-l învețe ce i-o plăcea lui să învețe. I-am poruncit lui Hareton să i se supună; de fapt, am luat toate precauțiile pentru a dezvolta în el tot ceea ce-i ales și nobil și pentru a-l face superior semenilor săi. Totuși, regret că-i atât de puțin demn de strădania mea; dacă am dorit ceva pe lumea asta a fost ca el să fi arătat ca un obiect prețios cu care să mă pot fâli, și sunt amarnic de dezamăgit când îl văd atât de neisprăvit, miorlăit și pierit la față.

În timp ce vorbea, Joseph se întoarse purtând o strachină cu "porridge" fiert în lapte pe care o așeză în fața lui Linton; acesta se scutură cu o privire de scârbă văzând bucatele grosolane și spuse că nu poate mânca. Am văzut că bătrânul servitor împărtășea în mare măsură disprețul stăpânului față de copil, cu toate că era silit să-și închidă în inimă acest sentiment, deoarece Heathcliff poruncise tuturor supușilor lui să-i arate cel mai mare respect.

— Nu poate s-o mănânce? repetă Joseph uitându-se la fața lui Linton, dar își coborâse glasul până la șoptă, de teamă ca nu cumva să fie auzit. Da' stăpînu' Hareton n-a mâncat nimic altceva când era mic, și ce-a fost bun pentru el o fi bun și pentru tine, așa gândesc eu!

— N-am s-o mănânc! răspunse Linton răstit. Ia-o de aici.

Joseph luă mâncarea, plin de indignare, și-o puse în fața noastră.

— O fi aici altceva decât de mâncare? întrebă el împingând tava sub nasul lui Heathcliff.

— Ce are de nu-i bună? zise Heathcliff.

— De, răspunse Joseph, domnu' dumitale nobil zice că n-o poate mânca! Da' nici nu-i de mirare! Mă-sa era ca el... noi eram prea murdari ca să putem semăna grâul din care-i făceam ei pită.

— Să nu-mi pomenești de mumă-sa! zise stăpânul mânios. Dă-i ceva ca să poată mânca, și-atâta tot. Ce mănâncă de obicei, Nelly?

I-am spus că lapte fiert sau ceai, și menajera primi porunca să i le pregătească. "Te pomenești, mi-am zis, că egoismul tatălui va contribui la bunăstarea băiatului. Își dă seama că are o construcție șubredă și-l va trata așa cum se cuvine. Am să-l consolez pe domnul Edgar spunându-i că Heathcliff și-a schimbat felul de a fi." Nemaivând nici o scuză pentru a mai zăbovi pe-acolo, în timp ce Linton respingea timid avansurile pe care i le făcea un câine ciobănesc, am ieșit pe furiș. Dar Linton era prea speriat și nu putea fi păcălit prea ușor. Când am închis ușa, am auzit un strigăt și repetarea frenetică a cuvintelor:

— Nu mă lăsa! Nu vreau să rămân aici! Nu vreau să rămân aici!

Apoi ivărul se ridică și căzu. Cei din casă nu-l lăsară să iasă. Am încălecat pe Minny și am pornit-o în trap. Astfel se sfârși scurta perioadă în care l-am avut sub ocrotire.

CAPITOLUL 21

În ziua aceea am dus-o greu cu micuța Cathy. S-a sculat foarte veselă și găbită să-și întâlnească vărul; iar vestea plecării lui a fost urmată de lacrimi și plânsete atât de amarnice, încât chiar domnul Edgar a fost silit s-o mângâie, spunându-i că Linton se va întoarce curând, adăugând însă: "dacă-l voi putea aduce"; dar slabă nădejde s-o poată face! Promisiunea asta o liniști prea puțin; dar timpul are multă putere, și cu toate că din vreme în vreme îl mai întreba pe tatăl ei despre întoarcerea lui Linton, când îl revăzu chipul lui i se ștersese așa de mult din amintire, încât nu-l recunosc.

Ori de câte ori o întâlneam, din întâmplare, pe menajera de la Wuthering Heights ducându-se după treburi la Gimmerton, aveam obiceiul s-o întreb cum îi merge tânărului stăpân, căci el trăia aproape tot atât de izolat ca și Catherine; nu-l vedeai niciodată. De la femeie am aflat că sănătatea îi rămăsese tot șubredă și era foarte obositor pentru cei din jur. Mi-a spus că domnul Heathcliff părea să fie din ce în ce mai dezgustat de băiat, cu toate că se străduia să n-o arate. Nu putea suferi nici măcar să-i audă glasul și niciodată nu sta mai mult de câteva minute în aceeași încăpere cu el. Rareori vorbeau între ei: Linton își învăța lecțiile și-și petrecea serile în odăița căreia îi ziceau ei salon, sau ședea toată ziua culcat în pat, căci mereu era răcit ori tușea, ori îi era rău, ori avea dureri de un fel sau altul.

— În viața mea n-am văzut o făptură atât de plăpândă ca băiatul ăsta, adăugă femeia, și nici atât de grijulie față de sine. Să vezi ce-mi aud urechile dacă las fereastra deschisă ceva mai mult. Oh! parcă l-ai omorî

dacă-l lași să respire aerul nopții! Și-n miezul verii trebuie să-i fac focul, iar pipa lui Joseph e o otravă pentru el; tot timpul cere dulciuri și acadele și mereu lapte, lapte mereu... fără să-i pese că noi ceilalți n-avem iarna nici un strop. Șade acolo, în scaunul lui, înfășurat într-o haină îmblănită, cu prăjituri și apă, sau vreo doctorie din care să soarbă, puse toate pe grătarul căminului din fața lui. Iar dacă Hareton din milă vine să-l distreze — Hareton nu-i rău din fire, chiar dacă-i cam bătăran — se despart sigur, unul înjurând, și celălalt plângând. De n-ar fi băiatu' lui, stăpănu-ar răsufla ușurat dacă Earnshaw i-ar trage o palmă zdravănă, și sunt sigură c-ar fi gata să-l dea afară din casă dacă i-ar vedea numai jumătate din răsfături. Da' stăpănu' nu se lasă dus în ispită, că nu intră niciodată în salon; iar dacă Linton apare în camera unde se află el, îl trimite neîntârziat sus.

Din spusele ei am dedus că lipsa de simpatie l-a făcut pe tânărul Heathcliff egoist și urâcios, dacă n-o fi fost așa din fire. De aceea interesul meu pentru el se micșoră, cu toate că soarta lui mă îndurera și mi-ar fi plăcut să fi rămas la noi. Domnul Edgar mă îmboldea să aflu vești; cred că se gândea mult la el și era chiar dispus să riște o întâlnire cu Heathcliff numai ca să-l poată vedea. Așa încât într-o zi mi-a spus s-o întreb pe menajeră dacă nu cumva băiatul se duce vreodată în sat. Ea mi-a spus că n-a fost decât de două ori, călare, însoțindu-l pe tatăl său și de ambele dăți a pretins, timp de trei sau patru zile după aceea, că se simte istovit. Menajera a plecat din casă, dacă-mi aduc bine aminte, la doi ani după venirea lui Linton, și a fost înlocuită cu o femeie pe care n-o cunoșteam: aceasta e și azi acolo.

Timpul a trecut apoi la Grange tot atât de plăcut ca și mai înainte, până când domnișoara Cathy a împlinit șaisprezece ani. Nu-i sărbătoream niciodată ziua nașterii, care era și comemorarea morții fostei mele stăpâne. Tatăl ei își petrecea ziua aceasta întotdeauna singur, în bibliotecă, iar când se însera se ducea pe jos până la cimitirul din curtea bisericii de la Gimmerton, unde sta adeseori până la miezul nopții. De aceea, Catherine trebuia să se distreze singură, așa cum o tăia capul. În anul acela ziua de 20 martie fu o minunată zi de primăvară, iar după ce tatăl se retrăsese, tânăra mea domnișoară coborî îmbrăcată pentru plimbare și-mi aduse la cunoștință că-i ceruse voie să meargă cu mine până la poalele dealurilor, și el era de acord dacă nu ne îndepărtam prea tare de casă și dacă nu întârziam mai mult de-un ceas.

— Grăbește-te, Ellen! strigă ea. Vreau să merg acolo unde s-a așezat un cârd de cocoși de munte; vreau să văd dacă și-au făcut cuiburile.

— Trebuie să fie cam departe, i-am răspuns; găinușele clocesc în preajma tufișurilor.

— Ba nu, nu-i departe, zise ea. Am fost cu tăticu' până-n apropiere.

Mi-am pus boneta și-am pornit-o la drum, fără să mă mai gândesc la nimic. Ea zburda înaintea mea și se întorcea din nou lângă mine; apoi iar pleca, săltând ca un ogar. La început mi-a plăcut tare mult, căci auzeam cântecul ciocârlilor din apropiere și din depărtare, bucurându-mă de razele soarelui dulce și cald; în același timp o urmăream și pe mica mea răsfățată — bucuria mea! — cu buclele-i de aur despletite pe spate, cu obrajii frumoși atât de gingași și puri în prospețimea lor de trandafir sălbatic, cu ochii strălucitori de bucurie senină. În zilele acelea era o făptură fericită, un adevărat înger. Păcat că nu s-a putut mulțumi cu ceea

ce avea!

— Bine, domnișoară Cathy, i-am spus, unde-ți sunt cocoșeii? Trebuia să fi ajuns până acum la ei, gardul parcului de la Grange a rămas de mult în urma noastră!

— Oh, încă puțin, Ellen... numai un pic mai departe, Ellen, răspundea întruna. Te cațări pe movila aceea, cobori râpa și, până ajungi tu în partea cealaltă, eu am să trezesc toate păsările.

Dar erau atâtea movile de urcat și râpe de coborât, încât în cele din urmă am început să obosesc. I-am spus că trebuie să ne oprim și să ne întoarcem acasă. Deoarece mă lăsase mult în urmă, i-am strigat să stea; dar, nu știu, ori nu mă auzea, ori nu-i păsa, căci am văzut-o sărind mai departe, iar eu am fost silită s-o urmez. În cele din urmă dispăru într-o văgăună și, înainte de a da din nou cu ochii de ea, ajunsese cu două mile mai aproape de Wuthering Heights decât de casa ei. Am văzut cum o opresc în loc două persoane, dintre care una — mă convinsei imediat — era chiar domnul Heathcliff.

Cathy fusese prinsă asupra faptului: ori prăda, ori, în cel mai bun caz, căuta cuiburile cocoșilor de munte. Ținutul acela era moșia lui Heathcliff, așa că el începuse s-o dojenească.

— N-am luat și n-am găsit nici un cuib, zicea ea, pe când mă trudeam să mă apropiu de ei: apoi îi arăta și mâinile pentru a adeveri ceea ce spusese. N-aveam de gând să le iau, dar tăticu' mi-a spus că pe-aici sunt o mulțime de cuiburi, și doream să le văd ouăle.

Heathcliff îmi aruncă o privire însoțită de un zâmbet răutăcios, arătându-mi astfel că știe cu cine stă de vorbă și că, deci, nu se va arăta binevoitor. Totuși o întrebă cine era "tăticu".

— Domnul Linton de la Thrushcross Grange, răspunse ea. Cred că nu-l cunoașteți, căci altfel n-ați fi vorbit în felul acesta cu mine.

— Așadar, dumneata crezi că "tăticu" este foarte stimat și respectat? zise el pe un ton sarcastic.

— Și cine ești dumneata? întrebă Catherine privindu-și cu multă curiozitate interlocutorul. Pe tânărul acesta l-am mai văzut. E fiul dumitale?

Și arătă spre celălalt individ, spre Hareton, care nu se schimbase prea mult; cei doi ani care trecuseră îl făcuseră doar mai voinic, și mai puternic. Părea tot atât de stângaci și de grosolan ca și înainte.

— Domnișoară Cathy, am intervenit eu, de când am plecat au trecut trei ceasuri în loc de unu. Trebuie să ne întoarcem numaidecât acasă.

— Nu, tânărul acesta nu-i fiul meu, răspunse Heathcliff, dându-mă la o parte. Dar eu am un fiu pe care l-ai mai văzut și, cu toate că guvernanta dumitale e grăbită, cred că atât dumneata cât și ea aveți nevoie de puțină odihnă. Nu vrei să ocolești această movilă cu bălării și să vii până la mine? După un scurt popas o să ajungeți mai ușor acasă, iar la mine veți fi binevenite.

Eu i-am șoptit micii mele stăpâne să nu primească sub nici un motiv propunerea.

— De ce? întrebă ea cu glas tare. Sunt obosită de atâta alergătură, și pământul e ud de rouă, așa că nu mă pot așeza jos. Hai să mergem, Ellen. De altfel, spune că l-am mai văzut pe fiul lui. Cred că se înșală, dar eu bănuiesc unde locuiește; în casa aceea de la fermă, unde m-am oprit

întorcându-mă de la stâncile Penistone. Nu-i așa?

— Așa-i. Haide, Nelly, ține-ți gura, o să fie o plăcere pentru ea să ne vadă la noi acasă. Hareton, du-te înainte cu fata. Dumneata mergi cu mine, Nelly.

— Nu, n-are să intre într-o asemenea casă! am strigat luptându-mă să-mi desfac brațul din mâna lui.

Dar ea ajunsese aproape de pietrele din fața porții, după ce înconjurase în goana mare coama dealului. Însoțitorul ei nu se strădui s-o urmeze; se abătu din drum și-apoi dispăru.

— Faci foarte rău, domnule Heathcliff, am continuat eu și știu prea bine că ai gânduri rele. Acolo o să-l vadă pe Linton, și cum ajungem acasă o să povestească totul, iar eu o să trag ponoasele.

— Vreau să-l vadă pe Linton, răspunse el. De cateva zile arată mai bine; nu se întâmplă prea des să poată primi lume. Și de co s-o convingem să păstreze secretul acestei vizite? Unde vezi răul?

— Răul e că tatăl ei mă va urî dacă va afla că i-am îngăduit să intre în casa dumitale. Și sunt convinsă că ai intenții rele, încurajând-o să facă acest lucru, i-am răspuns.

— Planul meu e cât se poate de cinstit. Am să ți-l dezvălui de altfel, îmi spuse. Vreau ca cei doi veri să se îndrăgostească unul de altul și să se căsătorească. Fapta mea e plină de mărinimie față de stăpânul tău; tânăra lui urmașă n-are nici o perspectivă, și dacă face așa cum doresc eu, va fi asigurată, în calitate de comoștenitor cu Linton.

— Dacă Linton moare, i-am răspuns, și viața lui este foarte puțin sigură, îl va moșteni Catherine.

— Nu, nu-l va moșteni, zise el. În testament nu e nici o clauză care prevede așa ceva. Averea lui trece asupra mea, dar, pentru a evita orice discuție, doresc unirea lor și sunt hotărât s-o înfăptuiesc.

— Iar eu sunt hotărâtă să nu se mai apropie niciodată de casa dumitale, i-am răspuns.

Tocmai ajunsesem la poartă, unde ne aștepta domnișoara Cathy.

Heathcliff îmi porunci să mă potolesc și, pornind înaintea noastră pe potecă, se grăbi să deschidă ușa. Tânăra mea domnișoară îi aruncă mai multe priviri, având aerul că nu știe exact ce trebuie să creadă despre el; iar când îi întâlni privirea, el îi zâmbi, și când îi vorbi își îndulci glasul; iar eu am fost destul de proastă ca să-mi închipui că amintirea mamei ei l-ar putea face să renunțe la planurile lui dușmănoase. Linton stătea în fața căminului. Fusesse la plimbare pe câmp, căci avea șapca pe cap, și tocmai îi porunca lui Joseph să-i aducă o pereche de ghetă uscate. Crescuse înalt pentru vârsta lui — mai avea câteva luni până să împlinească șaisprezece ani. Trăsăturile îi erau încă frumoase, ochii și obrajii mai strălucitori decât îi țineam eu minte, cu toate că păreau de o strălucire trecătoare, împrumutată de la aerul sănătos și soarele binefăcător de-afară.

— Ei, acum îl recunoști? întrebă domnul Heathcliff, întorcându-se către Cathy. Poți să-mi spui cine e?

— Fiul dumitale, zise ea după ce se uită, cu îndoială, când la unul, când la celălalt.

— Da, da, răspunse el; dar, spune, nu l-ai mai văzut niciodată? la gândește-te! Ah, ai memoria cam scurtă. Linton, nu-ți mai aduci aminte de verișoara ta pentru care m-ai necăjit atâta dorind s-o vezi?

— Ce? Linton?! strigă Cathy încântată și surprinsă la auzul acestui nume. Țasta-i micul Linton? Păi e mai mare decât mine! Tu ești Linton?

Tânărul înainte câțiva pași și se prezintă. Ea îl sărută cu căldură, și se privă amândoi, uimiți de schimbarea pe care timpul o adusese în înfățișarea lor.

Catherine crescuse înaltă, trupul îi era împlinit și totodată zvelt, pe cât de suplu, pe-atât de puternic, iar întreaga ei înfățișare radia sănătate și vioiciune. Privirile și mișcările lui Linton erau însă languroase, trupul foarte firav, dar avea în ținută o anumită grație care-i micșora aceste defecte, așa că nu era respingător.

După ce-și manifestară reciproc bucuria, Cathy se duse la domnul Heathcliff, care stătea liniștit lângă ușă, cu atenția împărțită între ceea ce se petrecea în odaie și ceea ce se petrecea în grădină; pretindea că privește afară, dar de fapt urmărea numai ceea ce se petrece în interior.

— Atunci dumneata ești unchiul meu! strigă ea, înălțându-se pentru a-l îmbrățișa. Mi s-a părut că-mi ești drag, cu toate că la început ai fost cam urâcios. Pentru ce n-ai venit împreună cu Linton să ne faceți o vizită la Grange? Să trăim atâția ani așa de aproape unii de alții fără să ne vedem? Nu-i curios? Pentru ce?

— Am fost o dată sau de două ori înainte de a te naște dumneata, și chiar asta a fost prea mult, îi răspunse. Las-o dracului!... Dacă ai sărutări disponibile, dă-i-le lui Linton, nu le risipi cu mine.

— Ești o răutăcioasă, Ellen! exclamă Catherine, zburând spre mine și copleșindu-mă cu mângâierile ei înfocate. Ești o răutăcioasă, Ellen, dacă ai încercat să mă împiedici de a veni aici! În viitor am să fac această plimbare în fiecare dimineață. Îmi dai voie, unchiule? Și câteodată am să-l aduc și pe taticu'. Nu-i așa c-o să-ți faci plăcere să ne vezi?

— Firește, răspunse unchiul, ascunzându-și cu mare greutate o grimasă de dispreț; avea o profundă aversiune pentru acești eventuali musafiri. Dar stai, continuă el, întorcându-se către tânăra domnișoară. Acum, gândindu-mă bine, cred că-i mai cuminte să-ți spun că domnul Linton are ceva împotriva mea; ne-am certat odată cu o violență rușinoasă pentru doi creștini, și dacă-i spui că vii aici, îți va interzice să ne mai vizitezi. De aceea, dacă ții să-l mai vezi pe vărul dumitale, nici nu trebuie să-i pomenești c-ai fost aici. Poți să vii, dacă vrei, dar fără să știe el.

— Pentru ce v-ați certat? întrebă Catherine foarte abătută.

— Mă socotea prea sărac pentru a mă căsători cu sora lui, răspunse Heathcliff, și-a fost supărat când am luat-o; mândria i-a fost rănită și nu mă va ierta niciodată.

— Foarte rău! zise tânăra domnișoară. O dată am să-i spun asta și lui. Dar Linton și cu mine n-avem nici un amestec în cearta voastră. Atunci n-am să mai viu eu aici, să vină el la Grange.

— Pentru mine e prea departe, murmură vărul ei. Un drum de patru mile mă omoară. Nu, domnișoară Catherine, vino dumneata din când în când pe la noi. Nu chiar în fiecare dimineață, ci o dată sau de două ori pe săptămână.

Tatăl aruncă fiului său o privire de dispreț.

— Mă tem, Nelly, că muncesc degeaba, mârâi el către mine.

Domnișoara Catherine, cum îi zice acest soarbe-zeamă, va descoperi ce-i poate pielea și-l va da dracului. Ah, de era Hareton! Știi că de douăzeci de

ori pe zi, regret că nu-i Hareton fiul meu, cu toată decăderea lui. L-aș fi iubit pe băiatul ăsta dac-ar fi fost al meu. Cred însă că "ea" nu se va putea îndrăgosti de Hareton. Totuși, dacă acest prăpădit de Linton nu se iuțește, am să-l fac pe Hareton rivalul lui. După socotelile noastre, cu greu va trăi peste vârsta de optsprezece ani. Of, lua-l-ar dracu' de individ nesărat! E ocupat să-și usuce picioarele și nici nu se uită la ea... Linton!

— Da, tată, răspunse băiatul.

— N-ai nimic de arătat verișoarei tale prin curte? Nici măcar un cuib de iepurași sau de nevăstuică? Condu-o, înainte de a-ți schimba ghetetele, în grădină și în grajd, să-ți vadă calul.

— N-ai prefera să șezi aici? Întrebă Linton, adresându-se lui Cathy pe un ton care exprima toată oroarea lui de a mai ieși din casă.

— Știu și eu? Nu știu, răspunse ea aruncând spre ușă o privire în care i se citea dorința vădită de a se mișca.

El rămase pe scaun și se ghemui mai aproape de foc. Heathcliff se ridică, se duse în bucătărie și de acolo ieși în curte, de unde-l strigă pe Hareton. Hareton răspunse și intrară amândoi în casă. Tânărul pesemne se spălase, după cum se vedea: obrajii îi erau aprinși și părul ud.

— Oh, trebuie să te întreb pe dumneata, unchiule! strigă domnișoara Cathy, amintindu-și spusele fostei menajere. Acesta nu-i vărul meu, nu-i așa?

— Ba da, răspunse Heathcliff; e nepotul mamei dumitale. Nu-ți place?

Catherine părea nedumerită.

— Nu e băiat frumos? continuă el.

Mica mea obraznică se ridică în vârful picioarelor și șopti ceva la urechea lui Heathcliff. El începu să râdă; Hareton se întunecă. Mi-am dat atunci seama că e cât se poate de sensibil la cea mai mică lipsă de respect și e oarecum conștient de inferioritatea lui. Dar stăpânul sau protectorul său îi alungă încruntarea, exclamând:

— Pe tine are să te prefere dintre noi toți, Hareton! Zice că ești un... un ce? În fine ceva, foarte măgulitor. Așadar, ai s-o plimbi tu prin fermă. Și, bagă de seamă, să te porți ca un gentleman! Nu spune vorbe urâte, nu căsca ochii la ea când se uită la tine și grăbește-te să-ți ascunzi fața când se uită. Iar când vorbești, rostește cuvintele încet și scoate mâinile din buzunare. Acum pleacă și distrează-o cât poți mai bine.

Heathcliff îi urmări din ochi până când trecură prin fața ferestrei. Hareton mergea fără a-și privi tovarășa, cu fața complet întoarsă de la ea. Părea că cercetează împrejurimile, atât de cunoscute lui, cu interesul unui străin și al unui artist. Catherine îl privea cu coada ochiului, dar fără pic de admirație; apoi începu să caute singură ceva care s-o distreze, pășind ușoară și veselă și fredonând o melodie pentru a înlocui lipsa de conversație.

— I-am legat limba, remarcă Heathcliff. Nu va îndrăzni să rostească nici o silabă cât timp va sta cu ea! Nelly, tu-ți aduci aminte de mine când eram de vârsta lui... adică nu, cu câțiva ani mai tânăr? Spune-mi, tot atât de prostănac păream? Eram tot atât de "nătărău", cum zice Joseph?

— Mai rău, i-am răspuns eu, erai și mai posac.

— Mie-mi place, continuă el gândindu-se cu glas tare. E singurul care-a răspuns așteptărilor mele. Dacă ar fi fost prost din naștere, plăcerea

mea ar fi fost numai jumătate din ce este. Dar nu-i prost, și-i înțeleg toate sentimentele, căci le-am trăit și eu. De pildă știi, știu perfect cât suferă în clipa asta, și nu-i decât începutul suferințelor lui. Dar el nu va putea scăpa niciodată din ghearele grosolăniei și-ale ignoranței. Eu l-am prins mai strâns decât m-a prins nemernicul ăla de tată-său pe mine, și l-am împins și mai jos, căci el e mândru de grosolănia lui. L-am învățat să disprețuiască și să considere prostie și slăbiciune tot ce nu ține de simțuri. Nu crezi că Hindley ar fi mândru de fiul lui dacă ar putea să-l vadă? Cel puțin tot atât de mândru cât sunt eu de al meu. Dar există o deosebire: unul e folosit drept piatră de caldarâm, iar celălalt tinichea lustruită menită să imite un serviciu de argint. Al meu n-a avut nimic de preț, voi avea totuși meritul de a-l face să ajungă cât de departe poate ajunge un material atât de slab. Al lui a avut calități de primul ordin, dar s-au pierdut, eu am făcut ceva mai rău decât a i le nimici. Eu n-am nimic de regretat; el însă ar avea de regretat mai mult ca orișicine, știu prea bine asta. Dar ceea ce e și mai frumos e că Hareton mă iubește necrezut de mult! Recunoști că aici l-am bătut pe Hindley! Dacă nemernicul acela s-ar putea scula din mormânt ca să-mi ceară socoteală de tot ceea ce-a suferit Hareton, aș avea plăcerea să-i văd odrasla alungându-l înapoi în groapă, indignat că îndrăznește să se atingă de singurul prieten pe care-l are pe lume!

La ideea asta, Heathcliff izbucni într-un râs diabolic. Nu i-am răspuns, căci am văzut că nu aștepta nici un răspuns. Între timp, tânărul nostru tovarăș, care era așezat prea departe de noi ca să poată auzi cele spuse, începu să dea semne de neliniște, regretând probabil că, de teama unei eventuale oboseli, renunțase la plăcerea de a fi împreună cu Catherine. Heathcliff observă privirile neliniștite ale fiului său îndreptându-se către fereastră și mâna întinsă cu nehotărîre, spre șapcă.

— Scoală-te, leneșule! exclamă el cu o simpatie forțată. Fugi după ei! Sunt chiar la colț, lângă stupi.

Linton își adună puterile și-și părăsi locul de lângă vatră. Fereastra era deschisă și, după ce ieși afară, am auzit-o pe Catherine întrebând pe morocănosul ei însoțitor ce sens avea inscripția de deasupra ușii. Hareton căscă ochii și se scărpină în cap, ca un adevărat neghiob.

— O fi ceva scris cu literele alea blestemate, răspunse el, dar nu le pot citi.

— Nu știi să citești?! strigă Catherine. Eu le pot citi, e scris în englezește. Dar vreau să știu pentru ce sunt scrise acolo.

Linton începu să râdă batjocoritor. Era prima manifestare de bucurie pe care o arăta.

— Nu știe să citească, își lămuri el verișoara. Ai fi putut crede că există pe lume un prostănac atât de mare?

— E zdravăn la minte ori nu? întrebă domnișoara Cathy cu seriozitate. l-am pus până acum două întrebări, dar de fiecare dată m-a privit atât de stupid, încât am impresia că nu m-a înțeles. E-adevărat că și eu prind cu destulă greutate ce spune el.

Linton râse din nou, uitându-se disprețuitor la Hareton. Dar în momentul acela Hareton părea că nu pricepe prea bine ce se petrece cu el.

— Nimic altceva decât lene! Nu-i așa, Earnshaw? zise el. Verișoara mea crede că ești idiot. Iacă, acum vezi și tu ce înseamnă să disprețuiești

"buchiseala", cum îi zici tu. Ai observat, Catherine, cât de urât pronunță? Ca la Yorkshire.

— La ce dracu' mi-ar folosi? mârâi Hareton, care părea dispus să răspundă mai degrabă lui Linton, tovarășul lui de fiecare zi.

Hareton era pe cale să mai adauge ceva, dar cei doi tineri începură să râdă gălăgios, zăpăcita mea de domnișoară fiind foarte încântată că se poate distra pe socoteala pronunțării lui bizare.

— Ce rost are "dracu' " în propoziția asta? zise Linton chicotind. Ți-a spus tăticu' să nu scoți nici o vorbă urâtă, dar tu nu poți deschide gura fără să nu rostești una. Încearcă să te porți ca un gentleman, haide!

— De n-ai fi mai mult fată decât băiat, te-aș trânti la pământ chiar în minutul ăsta, și să știi c-aș face-o, slăbănog prăpădit ce ești! răspunse, furios, bădăranul; apoi se retrase, în timp ce fața i se aprinsese de mânie și umilintă; era conștient că fusese insultat, dar nu știa cum să reacționeze.

Domnul Heathcliff, care auzise ca și mine convorbirea lor, zâmbi când îl văzu plecând. Dar imediat după aceea aruncă o privire încărcată de o ciudată aversiune spre perechea vorbărească, care se oprise în pragul ușii, pălăvrăgind. Linton se însuflețise de-a binelea enumerând cusurile și lipsurile lui Hareton și istorisind fel de fel de lucruri în legătură cu purtarea acestuia; iar fata îi gusta vorbele răutăcioase și pline de dispreț fără să-și dea seama că ele dezvăluie, în primul rând, caracterul urât al povestitorului. Din parte-mi, începusem mai degrabă să-l detest pe Linton decât să-mi fie milă de el, și să-l scuz, în oarecare măsură, pe tatăl său pentru că nu-l prețuia.

Am stat până după-masă, căci n-am putut-o lua pe domnișoara Cathy mai devreme de acolo. Din fericire, stăpânul nu ieșise din camera lui, așa că nu aflase cât de mult lipsisem. În drum spre casă aș fi vrut s-o lămuresc pe protejata mea despre caracterul oamenilor de la care plecasem, dar îi intrase în cap că eram pornită împotriva lor.

— Aha, strigă ea, tu ții cu tăticu', Ellen! Ești părtinitoare, știu. Căci, de n-ar fi așa, nu m-ai fi păcălit atât amar de ani spunându-mi că Linton locuiește departe de noi. Sunt, într-adevăr, foarte supărată, dar pe de altă parte atât de încântată că l-am regăsit, încât nu-mi pot arăta supărarea. Însă acum trebuie să-ți ții gura și să nu spui nimic despre unchiul meu. E unchiul meu, nu uita, și am să-l cert pe tata pentru c-a rupt legăturile cu el.

Și continuă pe tonul acesta până am renunțat s-o conving că greșește. În seara aceea n-a vorbit despre vizita ei, pentru că nu l-a văzut pe domnul Linton. A doua zi însă, spre marele meu necaz, s-a dat totul pe față; cu toate acestea nu eram chiar tristă, socotind că tatăl ei ar fi putut-o îndruma și păzi pe Cathy mult mai bine decât mine. Dar el era prea timid și nu folosea argumente destul de puternice ca să-și justifice dorința de-a nu avea nici o legătură cu cei din casa de la Heights, iar Catherine cerea argumente bine întemeiate pentru orice fel de îngrădire adusă voinței sale de copil răsfățat.

— Tăticule, exclamă ea, după ce-și spusese ră bună dimineața, ghici pe cine am văzut ieri când m-am plimbat pe dealuri? Ah, tăticule, ai tresărit! Va să zică te simți vinovat? Nu-i așa, spune? Am înțeles eu... Dar ascultă-mă, și am să-ți spun cum am descoperit totul. Iar Ellen, care e

aliata ta, se prefăcea că-i e milă de mine ori de câte ori mă vedea dezamăgită și-i spuneam că sper ca Linton să se întoarcă iarăși la noi!

Cathy i-a făcut o descriere fidelă a excursiei și a consecințelor ei. Iar stăpânul meu, cu toate că-mi aruncase mai multe priviri pline de reproș, nu spuse nimic până ce nu isprăvi. Apoi o trase lângă el și-o întrebă dacă știe pentru ce i-a ascuns faptul că Linton e-atât de aproape de ea, și pentru ce i-ar fi refuzat o plăcere dacă ar fi putut-o gusta fără să-i dăuneze.

— Pentru că nu-ți place Heathcliff, răspunse ea.

— Atunci tu crezi că mie-mi pasă mai mult de sentimentele mele decât de-ale tale, Cathy! zise el. Nu, nu pentru că nu-mi place domnul Heathcliff, ci pentru că domnul Heathcliff nu mă poate suferi pe mine. E cel mai diabolic om din câți am văzut, se bucură când îi poate nedreptăți și ruina pe cei pe care-i urăște, dacă aceia îi oferă cel mai mic prilej. Știam că n-ai să poți menține relații cu vărul tău fără a intra în contact cu acel om și știam că te va urî din pricina mea. Așadar, spre binele tău, și pentru nimic altceva, am luat măsuri ca să nu-l mai vezi pe Linton. Aveam de gând să-ți explic acest lucru odată, când vei fi mai mare, și-mi pare rău că am amânat atâta.

— Dar domnul Heathcliff a fost foarte prietenos, tăticule, observă Catherine, fără a fi câtuși de puțin convinsă de spusele tatălui ei. Și nu s-a împotrivit dorinței noastre de a ne vedea, ci a spus că pot veni în casa lui ori de câte ori îmi face plăcere, numai că nu trebuie să-ți spun ție, deoarece v-ați certat și nu vrei să-l ierți pentru că s-a căsătorit cu mătușa Isabella. Și văd că nu-l ierți. "Tu" ești singurul vinovat; el, cel puțin, e dispus să ne lase să fim prieteni măcar noi, Linton și cu mine. Dar tu nu vrei nici atât.

Stăpânul meu, dându-și seama că nu-l va crede dacă-i va spune că unchiul ei e, pur și simplu, un om rău, i-a povestit, pe scurt, despre felul cum s-a purtat față de Isabella și despre mijloacele prin care a devenit proprietar la Wuthering Heights. Nu putea să vorbească prea mult depre Heathcliff, căci, cu toate că vorbea rar despre vechiul lui dușman, resimțea față de el aceeași oroare și silă pe care le încercase la moartea doamnei Linton.

"Poate c-ar mai fi trăit și acum dacă n-ar fi fost el!" era gândul amarnic care-l chinuia neîncetat; în ochii lui, Heathcliff era un ucigaș. Domnișoara Cathy — care nu știa ce-i o faptă rea, cu excepția neînsemnatelor ei acte de neascultare, nedreptate și furie, ce izvorau din firea ei pătimașă și necugetată, și de care se căia chiar în ziua când le săvârșea — fu uimită de întunecimea unui suflet ce putea nutri și ascunde ani de zile asemenea sete de răzbunare, urmărind apoi cu sânge rece îndeplinirea planurilor sale, fără cea mai mică mustrare de conștiință. Părea atât de impresionată și indignată de această nouă viziune asupra naturii omenești — ea nu învățase și nu auzise până acum despre astfel de lucruri — încât domnul Edgar socoti că nu-i necesar să mai vorbească despre acest subiect. Adăugă, doar atât:

— De azi înainte vei ști, scumpa mea, pentru ce doresc să eviți casa și familia aceea. Și-acum, întoarce-te la vechile tale îndeletniciri și distracții și nu te mai gândești la ei.

Catherine își sărută tatăl și se așează liniștită să-și vadă de lecții;

petrecu astfel două ceasuri, ca de obicei. Apoi îl însoți pe câmp, și ziua se scurse în mod normal. Dar seara, după ce se retrăsese în camera ei, și m-am dus s-o ajut să se dezbrace, am găsit-o în genunchi, la marginea patului, plângând.

— Vai, ce copil prost! am exclamat eu. Dacă ai avea vreun necaz adevărat, ți-ar fi rușine să-ți irosești lacrimile pentru asemenea prostii. Se vede cât de colo că nu știi ce înseamnă o adevărată durere, domnișoară Cathy. La închipuiește-ți o clipă că stăpânul și cu mine am muri și ai rămâne singură pe lume. Ce-ai simți atunci? Compară situația actuală cu o lovitură de felul acela, și fii mulțumită de prietenii pe care-i ai, nu râvni alții.

— Nu plâng pentru mine, Ellen, răspunse ea, ci pentru el. Spera să mă vadă mâine și va fi foarte dezamăgit: mă va aștepta, și eu nu voi veni!

— Prostii! i-am răspuns. Crezi că el s-a gândit la dumneata atâta cât te-ai gândit dumneata la el? Nu-l are Pe Hareton să-i țină de urât? Nici un om dintr-o sută nu plânge când pierde o rudă pe care-a văzut-o de două ori, în două după-amieze. Linton are să priceapă despre ce-i vorba și n-are să se mai gândească la dumneata.

— N-ar trebui să-i scriu un bilețel ca să-i explic de ce nu pot veni? întrebă ea ridicându-se. În felul acesta i-aș putea trimite și cărțile pe care am făgăduit să i le împrumut. El n-are cărți frumoase, și când i-am povestit cât de interesante sunt ale mele, a dorit tare mult să le aibă! N-ar fi bine, Ellen?

— Nu, nu, deloc! m-am opus eu, hotărâtă. Atunci el o să-ți răspundă, și povestea n-are să se mai isprăvească niciodată. Nu, domnișoară Catherine, legăturile acestea trebuie rupte în mod definitiv; așa dorește tăticu', și eu voi avea grijă să-i împlinesc dorința.

— Dar cum poate un bilețel... reîncepu ea cu un glas rugător.

— Tăcere! am întrerupt-o. Să nu începem cu bilețelele. Urcă-te-n pat!

Îmi aruncă o privire foarte mânioasă, atât de mânioasă, încât la început nici n-am vrut s-o sărut și să-i spun noapte bună. Am învelit-o și-am închis ușa foarte nemulțumită, dar la jumătatea drumului mi-a părut rău și m-am întors, pășind ușurel. Și ce să văd? Domnișoara stătea la masă cu o foaie de hârtie albă în față și cu un creion în mână; dar dându-și seama că-i vinovată, le-a ascuns numaidecât.

— N-ai să găsești pe nimeni să-ți ducă scrisoarea, Catherine, chiar dacă-i scrii, i-am spus; și-acum am să-ți sting lumânarea...

Când am acoperit flacăra cu stingătorul, am simțit o palmă peste mână și-am auzit-o exclamând, obraznică: "Făptură răutăcioasă ce ești!" Am ieșit din nou, iar ea, foarte prost dispusă și arțăgoasă, a tras zăvorul. Catherine și-a terminat totuși scrisoarea și aceasta a fost dusă la destinație de un lăptar care venea din sat; dar n-am aflat decât mai târziu. Săptămânile treceau și Cathy își recăpătase buna dispoziție. Dar îi plăcea din cale-afară de mult să se furișeze singură în câte-un colțișor, și adeseori, când mă apropiam de ea pe neașteptate, tresărea și se apleca asupra cărții pe care-o citea, ca s-o ascundă. Astfel am descoperit colțurile câtorva foi volante care ieșeau din filele cărții. Apoi, își luase obiceiul de a coborî în zori de zi în bucătărie și de a tândăli pe-acolo, ca și cum ar fi așteptat sosirea cuiva; într-un birou din bibliotecă avea un mic sertar, în care cotrobăia ceasuri de-a rândul și a cărui cheie o scotea cu grijă din

broască ori de câte ori pleca.

Într-o zi, pe când își aranja sertarul, am observat că jucăriile și fleacurile care-i alcătuiau până nu demult conținutul fuseseră înlocuite prin nenumărate bucățele de hârtie frumos împăturate. Curiozitatea și bănuiala mi se treziră. Am hotărât să arunc o privire asupra comorilor ei misterioase. Așa că seara, imediat ce ea și stăpânul se duseră sus, am căutat și-am găsit printre cheile mele una care se potrivea în broască. Am deschis sertarul și-am răsturnat tot conținutul în șorțul meu. Apoi am plecat la mine în cameră, ca să cercetez în voie hârtiile. Cu toate că bănuisem totul, am fost surprinsă când am descoperit un număr impresionant de scrisori — cel puțin una pe zi — răspunsurile lui Linton Heathcliff la scrisorile primite de la Catherine. Cele cu dată mai veche erau scurte și timide, dar cu încetul se transformaseră în adevărate scrisori de dragoste, nebunești, cum era și firesc pentru vârsta celui ce le scria, dar având ici și colo fraze împrumutate, după părerea mea, de la cineva cu mai multă experiență. Unele dintre ele m-au izbit prin compoziția lor cu totul ciudată, amestec de declarații fierbinți și cuvinte plate; începeau sub impulsul unor sentimente puternice și se încheiau pe un ton afectat, în stilul încărcat pe care-l folosește un licean când îi scrie unei iubite imaginare. Nu știu dacă ele o mulțumeau sau nu pe Cathy: dar mie mi s-au părut niște fleacuri fără valoare. După ce-am citit atâtea câte-am socotit eu necesar, le-am legat într-o batistă și le-am pus la o parte, apoi am încuiat din nou sertarul gol.

A doua zi, după bunul ei obicei, tânăra mea domnișoară coborî devreme și se duse la bucătărie. Eu am urmărit-o și-am văzut-o îndreptându-se spre ușă imediat ce sosi un anumit băiețel; și, în timp ce fata de la lăptărie îi umplea ulciorul, Catherine vârî și-apoi scoase ceva din buzunarul hainei băiețelului. Atunci am ocolit grădina și-am așteptat curierul, dar acesta se luptă din greu — își vărsă chiar și laptele ca să apere ce i se încredințase. Am izbutit însă să-i iau epistola și, sfătuindu-l să se ducă de-a dreptul acasă dacă vrea să scape numai cu-atâta, m-am oprit lângă zidul grădinii și-am început să citesc compoziția sentimentală a domnișoarei Cathy. Era mult mai simplă și mai elocventă decât a vărului ei — foarte drăguță și foarte naivă. Am dat din cap și-am intrat îngândurată în casă. Cum ziua era ploioasă, Cathy nu putu ieși să hoinărească prin parc; așa că, după ce-și isprăvi lecțiile de dimineață, încercă să-și găsească oarecare mângâiere recitind scrisorile din sertar. Tatăl ei ședea la masă citind, iar eu, făcându-mi dinadins de lucru pe-acolo, coseam niște franjuri la o perdea; dar n-o slăbeam din ochi, urmărindu-i fiecare mișcare. Nu cred că o pasăre ce s-ar fi întors la cuibul ei lăsat plin cu pui ciripitori și l-ar fi găsit prădat să arate o disperare mai adâncă prin țipetele și bătăile aripilor înspăimântate decât Catherine printr-un singur "Oh!" și prin brusca schimbare a feței, până atunci plină de fericire. Domnul Linton își ridică privirea și zise:

— Ce s-a-ntâmplat, dragostea mea? Te-ai lovit? Tonul și privirea lui o asigurară că nu "el" era cel care-i descoperise comoara.

— Nu, tată! zise ea gâfâind. Ellen, Ellen, vino sus, mi-e rău!

M-am supus și-am ieșit împreună cu ea.

— Of, Ellen, tu le-ai luat! Începu imediat ce-am rămas singure în

odaie; apoi căzu în genunchi. Oh! Dă-mi-le, și niciodată, niciodată n-am să mai fac! Să nu-i spui lui tăticu. I-ai spus lui tăticu', Ellen? Spune-mi că nu! Am fost foarte neascultătoare, dar n-am să mai fac niciodată!

I-am poruncit cu mare severitate, să se ridice.

— Așadar, domnișoară Cathy, ați ajuns departe. Poate să-ți fie rușine de ele! Drept să-ți spun, frumoasă grămadă de fleacuri studiezi în orele dumitale libere. Merită să le dai la tipărit! Și ce părere ai, ce-o să creadă stăpânul când i le voi arăta! Încă nu i le-am arătat, dar să nu-ți închipui c-am să păstrez secretele dumitale ridicole. Să-ți fie rușine! Mai ales că dumneata ai fost cea care-a început cu neghiobiile astea. Sunt sigură că lui nu i-au trecut prin cap asemenea lucruri.

— Nu eu! Nu eu! zise Cathy plângând cu hohote. Eu n-am crezut niciodată c-am să-l iubesc, până când...

— .. "Iubesc"! am strigat eu cu tot disprețul de care eram capabilă. "Iubesc"! Auzi colo, cine-a mai auzit una ca asta! Aș putea spune că și eu îl iubesc pe morarul care vine aici o dată pe an să cumpere grâu. Frumoasă iubire, n-am ce zice! Și dacă adunăm ceasurile în care-ai stat cu Linton, nu ies mai mult de patru. Astea nu-s decât mofturi de-ale voastre, copilărești. Am să mă duc cu ele în bibliotecă și-o să vedem ce spune tatăl dumitale despre asemenea iubire!

Cathy sări să-și ia înapoi prețioasele scrisori, dar eu le țineam deasupra capului; apoi începură rugăminți frenetice... să le ard... să fac cu ele orice, numai să nu i le arăt domnului Linton. Iar eu, crezând ca totul e o copilărie, eram deopotrivă dispusă să râd, cât s-o și cert. În cele din urmă m-am îmbunătățit într-o oarecare măsură și-am întrebat-o:

— Dacă voi consimți să le ard, îmi făgăduiești cinstit că n-ai să mai trimiți și n-ai să mai primești nici o scrisoare, nici o carte — căci după câte văd i-ai trimis și cărți — nici bucle de păr, inele sau alte jucării?

— Nu ne-am trimis jucării! strigă Catherine; mândria ei birui rușinea.

— Așadar, absolut nimic, domnișoară, i-am spus. Dacă nu consimți, plec îndată.

— Îți făgăduiesc, Ellen! strigă ea prinzându-mă de rochie. Oh, te rog, te rog, pune-le pe foc!

Dar când m-am pregătit să iau vătraiul și să deschid ușa sobei, sacrificiul s-a arătat a fi prea dureros pentru ea; m-a implorat să cruț măcar una sau două dintre ele.

— Una sau două, Ellen, strigă ea, să le păstrez de dragul lui Linton!

Am deznodat batista și-am început să arunc scrisorile în foc, ținându-le de câte un colț; flăcările începură să le răsucescă spre coș.

— Vreau să păstrez una, vrăjitoare nemiloasă ce ești! țipă ea, vârând mâna în foc și scoțând cateva bucăți de hârtie pe jumătate arse.

— Foarte bine... am să păstrez și eu câteva, ca să i le arăt lui tăticu'! i-am răspuns punând în bocceluță scrisorile rămase și îndreptându-mă din nou spre ușă.

Cathy aruncă iarăși în flăcări bucățelele de hârtie înnegrită, făcându-mi semn să duc jertfa până la capăt. Așa am și făcut, apoi am amestecat cenușa și-am îngropat-o sub o lopată plină de cărbuni; Catherine, simțindu-se profund rănită, s-a retras în odaia ei fără a rosti un singur cuvânt. Am coborât să-i spun stăpânului că indispoziția domnișoarei a trecut aproape complet, dar sunt de părere că trebuie să stea puțin

întinsă. Ea n-a vrut să mănânce, dar a coborât la ceai; era palidă, avea ochii roșii și părea uimitor de supusă. A doua zi de dimineață am răspuns eu la scrisoarea sosită în ajun, scriind pe o bucățică de hârtie: "Domnul Heathcliff este rugat să nu-i mai trimită bilete domnișoarei Linton, deoarece nu le va primi". Și de-atunci băiatul veni după lapte cu buzunarele goale.

CAPITOLUL 22

Vara trecu și toamna se arată timpurie; trecuse și Sfântul Mihail¹, dar secerișul nu se isprăvise; pe câteva din lanurile noastre se mai lucra încă. Domnul Linton și fiica lui se plimbau adesea printre secerători; în ziua în care s-au strâns ultimii snopi, au rămas pe câmp până s-a întunecat, dar cum serile erau reci și umede, stăpânul meu a răcit rău de tot, răceala s-a așezat la plămâni și l-a obligat să stea în casă toată iarna, aproape fără întrerupere.

Biata Cathy, speriată de mica-i poveste de dragoste, era mult mai tristă și întunecată de când renunțase la ea; iar domnul Linton stăruia să citească mai puțin și să facă mai multă mișcare. El n-o mai putea însoți, când ieșea să se plimbe, așa c-am socotit de datoria mea să-l înlocuiesc, pe cât îmi sta în putință, deși într-un mod destul de nesatisfăcător, căci nu puteam răpi decât două sau trei ore din numeroasele îndeletniciri zilnice și tovărășia mea îi era fără îndoială, mult mai puțin plăcută decât a lui.

Într-o după-amiază de octombrie sau de pe la începutul lui noiembrie — o după-amiază rece și ploioasă, când iarba și potecile foșneau de frunze veștede și ude, iar cerul rece și albastru era pe jumătate acoperit de nori grei și cenușii ce veneau și se adunau repede dinspre apus prevestind ploaie abundentă — am rugat-o pe stăpâna mea să renunțe la plimbare, căci eram sigură că vine o răpăială. Ea refuză; iar eu, împotriva dorinței mele, mi-am pus pardesiul și mi-am luat umbrela, ca s-o însoțesc într-o plimbare scurtă, până la marginea parcului. O plimbare pe care-o făcea de obicei când era prost dispusă., așa cum se întâmpla mereu în ultima vreme, de când domnul Edgar se simțea mai rău ca de obicei, lucru pe care-l ghicisem amândouă din tăcerile lui din ce în ce mai lungi și din melancolia ce-i învăluia fața. Cathy mergea tristă; nici nu alerga și nici nu mai zburda, cu toate că vântul înghețat ar fi putut-o îndemna s-o ia la fugă. Și adeseori, privind-o cu coada ochiului, am văzut-o ridicând mâna și ștergându-și obrazul. M-am uitat atunci în jur, sperând să descopăr ceva care să-i alunge gândurile negre. La marginea drumului se ridica un mal înalt, acoperit cu pietriș, pe care crescuseră o mulțime de aluni și stejari piperniciți; aveau rădăcinile pe jumătate descoperite și abia se puteau ține drept; terenul era prea afânat pentru stejari, iar vânturile puternice îi culcaseră aproape la pământ. Vara, domnișoarei Catherine îi plăcea să se cațere pe trunchiurile lor și să se așeze pe crengi, legănându-se la o înălțime de douăzeci de picioare de la pământ; iar eu, deși eram încântată de îndemânarea și de vioiciunea ei copilăroasă, socoteam necesar s-c cert

¹Se serbează la 29 septembrie.

ori de câte ori o prindeam urcându-se așa de sus, dar o certam în așa fel încât știa că nu trebuie să coboare. De la prânz și până la vremea ceaiului ședea culcată în leagănul ei mișcat de adierea vântului și nu făcea nimic altceva decât să cânte, de una singură, cântece vechi — învățate toate de la mine — sau să urmărească păsările, vecinele ei, cum își hrănesc și cum își învață puii să zboare; sau se cuibărea singură, și, cu pleoapele închise, pe jumătate gânditoare și pe jumătate visătoare, stătea pierdută într-o fericire ce nu poate fi tălmăcită prin vorbe.

— la uite, domnișoară! exclamai eu arătând spre un loc mai ferit, între rădăcinile unui copac. N-a venit încă iarna. Uite colo o floricea, ultimul boboc din mulțimea de clopoței care-n iulie acopereau iarba cu un nor de ceață liliachie. Nu vrei să te cațeri până acolo, să-l culegi și să i-l duci lui tăticu'?

Cathy privi cu ochii mari floarea singuratică tremurând în adăpostul ei de pământ, și în cele din urmă spuse:

— Nu, n-am s-o ating. Pare atât de melancolică! Nu-i așa, Ellen?

— Da, am remarcat eu; aproape tot atât de slăbită și lipsită de vlagă ca și dumneata. Obrajii îți sunt palizi, hai să ne prindem de mână și să fugim. Ești atât de sleită de puteri, încât mă încumet să țin pasul cu dumneata.

— Nu, repetă ea continuând să meargă agale; se oprea din când în când și rămânea pe gânduri în fața unui petic de mușchi, a unui smoc de iarbă îngălbenită, sau a unei ciuperci portocalii, ce străbătea, strălucitoare, printre grămezile de frunze cafenii; și din nou își ducea pe furiș mâna la obraz.

— Catherine, iubirea mea, pentru ce plângi? am întrebat-o, apropiindu-mă de ea și înconjurându-i umărul cu brațul. Nu trebuie să plângi pentru boala lui tăticu'; e o simplă răceală, și fii mulțumită că nu e ceva mai grav.

Atunci nu-și mai putu reține lacrimile, și răsuflarea i se înăbuși în hohote de plâns.

— Oh, are să fie ceva mai grav, zise ea. Și ce mă fac după ce tăticu' mă părăsește și rămân singură? N-am să uit cuvintele tale, Ellen. Întotdeauna îmi răsună în urechi. Cum se va schimba viața mea, cât de pustie va fi lumea când tăticu' și cu tine veți fi morți!

— Nimeni nu știe dacă nu vei muri dumneata înaintea noastră, i-am răspuns. Nu-i bine să cobești. Să sperăm că vor mai trece ani și ani până când se va duce vreunul dintre noi. Stăpânul e tânăr, iar eu sunt în putere, abia am patruzeci și cinci de ani. Mama mea a trăit până la optzeci, și-a fost până la sfârșit, o babă sprintenă. Și închipuiește-ți că domnul Linton trăiește până la șaiszeci de ani... până atunci trec mai mulți ani decât ai numărat dumneata până acum, domnișoară. Nu-i o prostie să jelești pentru o nenorocire ce se va întâmpla peste douăzeci de ani?

— Dar mătușa Isabella era mai tânără decât tăticu', remarcă ea, ridicându-și privirea timidă, cu speranța c-o voi mângâia din nou.

— Mătușa Isabella nu ne-a avut pe noi, adică pe dumneata și pe mine, ca s-o îngrijim, i-am răspuns. Ea n-a fost atât de fericită ca stăpânul meu, ea n-avea pentru ce trăi. Tot ceea ce trebuie să faci acum e să-l îngrijești bine și să-l înveselești arătându-i că și dumneata ești veselă. Și ferește-te să-i provoci vreo îngrijorare; ia bine seama la asta, Cathy! Eu nu-

ți ascund adevărul; dacă-l lași să observe c-ai suferit din pricina unei despărțiri pe care el a socotit-o necesară și dacă ești pătimasă și nepăsătoare și nutrești o dragoste prostească, fantezistă, pentru fiul unui om pe care-ar fi fericit să-l știe în mormânt, îl poți ucide.

— Eu nu mă frământ pentru nimic pe lume în afară de boala lui tăticu', răspunse ea. Nu-mi pasă de nimic când e vorba de tata. Și niciodată... niciodată... ah, niciodată, cât oi fi în toate mințile, n-am să fac ceva sau să spun o vorbă care l-ar putea supăra. Îl iubesc mai mult decât pe mine, Ellen, și știi cum am aflat? Mă rog în fiecare seară să trăiesc până după moartea lui, pentru că prefer să sufăr eu decât să sufere el. Iată dovada că-l iubesc mai mult decât pe mine însămi.

— Frumoase vorbe, i-am răspuns. Dar trebuie dovedite prin fapte. După ce se va face bine, să nu uiți hotărârile luate în ceasurile de spaimă.

Tot povestind așa, ne-am apropiat de o poartă ce dădea spre drum, și tânăra mea domnișoară, acum ceva mai luminată la față, se cățără sus și se așează pe zid, întinzând mâna în partea cealaltă, ca să adune câteva boabe care străluceau, roșii, în vârful crengilor unor trandafiri sălbatici, ce adumbreau marginea drumului. Fructele de pe poale dispăruseră, iar la cele din vârf nu puteau ajunge decât păsările și Cathy din locul în care se afla. Dar când s-a întins să le culeagă, i-a căzut pălăria de pe cap; și cum poarta era încuiată, s-a gândit să sară peste zid să și-o ia. Eu am rugat-o să fie prudentă ca nu cumva să cadă, dar ea a dispărut, ușurel, după gard. Reîntoarcerea însă n-a fost tot atât de ușoară; pietrele erau lustruite și netede, iar tufele de măcieș și duzii răzleți nu-i puteau fi de ajutor ca să se cațăre din nou pe zid. Eu, ca o proastă, nu mi-am dat seama de situația asta decât atunci când am auzit-o râzând și exclamând:

— Ellen, du-te și adu cheia, căci altfel trebuie s-alerg până la căsuța portarului. Din partea asta nu pot urca zidul.

— Stai acolo unde ești, i-am răspuns. Am legătura de chei în buzunar, poate că izbutesc să deschid poarta. Dacă nu, plec numaidecât.

Catherine se distra dansând încoace și-ncolo în fața porții, în timp ce eu încercam, una după alta, toate cheile mari. Când am ajuns la cea din urmă, am înțeles că nu se potrivește nici una; atunci, stăruind să rămână unde era, mă pregătii să fug repede acasă; dar mă oprii, căci azeam un zgomot care se apropia de noi. Era tropot de cal; Cathy se opri și ea din dans.

— Cine-i? am șoptit.

— Ellen, aș dori să poți deschide poarta, șopti, îngrijorată, tovarășa mea.

— O, domnișoară Linton! strigă vocea gravă a călărețului. Mă bucur că te întâlnesc. Nu te grăbi să pleci acasă, căci am de cerut și de primit o explicație.

— Nu vorbesc cu dumneavoastră, domnule Heathcliff, răspunse Catherine. Tăticu' spune că sunteți un om rău și că-l urăți atât pe el cât și pe mine. De altfel așa zice și Ellen.

— Nu despre asta-i vorba, zise Heathcliff, căci într-adevăr era el. Cred că pe fiul meu nu-l urăsc; despre el e vorba, și te rog să-mi acorzi toată atenția. Da, ai motive să roșești! Acum două sau trei luni nu-ți luaseși obiceiul să-i scrii lui Linton jucându-te de-a drgostea? Ce? Meritați amândoi o bătaie bună! Mai ales dumneata, căci erai cea mai mare, și,

după câte văd, cea mai puțin sensibilă. Eu am pus mână pe scrisorile dumitale și, dacă ești câtuși de puțin necuviincioasă față de mine, am să ți le trimit tatălui dumitale. Mi se pare că te-ai plictisit de această distracție și-ai renunțat la ea. Nu-i așa? Ei bine, să știi că prin purtarea dumitale l-ai aruncat pe Linton în prăpastia deznădejdii. Se îndrăgostise cu adevărat și sincer de dumneata. Pe cât e de adevărat că eu trăiesc, tot pe atât de adevărat este că el moare de dorul dumitale. Inima îi e zdrobită, nu la figurat, ci la propriu, din pricina nestatorniciei dumitale. Cu toate că de șase săptămâni încoace Hareton își bate încontinuu joc de el și eu am întrebuițat mijloace mai serioase și am încercat să-l sperii ca să-l trezesc din aptia lui cretinizantă, îi merge din zi în zi tot mai prost și va fi sub pământ înainte de venirea verii dacă dumneata nu-l readuci la viață!

— Cum îl poți minți cu-atâta nerușinare pe bietul copil?! i-am strigat eu din parc. Te rog, vezi-ți de drum! Cum poți născoci asemenea minciuni? Domnișoară Cathy, am să sparg broasca porții cu o piatră. Să nu dai crezare poveștilor ăstora nerușinate! Doar poți judeca și singură că-i cu neputință ca un om să moară din dragoste pentru o necunoscută.

— Nu știam că erau de față și iscoade care-ascultă pe la porți, mârâi ticălosul văzându-se prins. Scumpă doamnă Dean, eu țin la dumneata, dar nu-mi place că joci pe două tablouri, adăugă el cu glas tare. Cum ai putut minți cu-atâta nerușinare, încât să afirmi că eu o urăsc pe "biata copilă" și să născocești povești atât de îngrozitoare încât să nu se mai apropie de pragul casei mele? Catherine Linton (acest nume mă încălzește), fetița mea iubită, eu am să lipsesc de-acasă toată săptămâna. Du-te, și-acolo îl vei găsi pe scumpul meu băiat! Închipuiește-ți că tatăl dumitale ar fi în locul meu, și Linton în locul dumitale: gândește-te cum ar prețui el pe nepăsătorul dumitale iubit, dacă acesta ar refuza să facă măcar un pas ca să te mângâie, când însuși tatăl dumitale l-ar implora. Și, te rog, nu cumva să săvârșești asemenea greșală din simplă naivitate. Îți jur pe sufletul meu că se apropie de mormânt, și nimeni altul în afară de dumneata nu-l poate salva!

Broasca a cedat și eu am ieșit pe șosea.

— Jur că Linton e pe moarte, repetă Heathcliff privindu-mă aspru. Iar tristețea și dezamăgirea îi grăbesc sfârșitul. Nelly, dacă nu vrei s-o lași pe ea, du-te măcar dumneata. În tot cazul să știi că eu nu mă întorc până de azi într-o săptămână pe vremea asta, și cred că nici stăpânul dumitale nu se va împotrivi s-o lase să-și vadă vărul.

— Vino, zisei eu luând-o pe Cathy de braț și silind-o să intre din nou în parc. Căci șovăia, privind cu ochii tulburi la trăsăturile interlocutorului ei, trăsături prea dure pentru a lăsa să se întrevadă fățărnicia sufletului.

Heathcliff își împinse calul aproape de noi și, aplecându-se, remarcă:

— Domnișoară Catherine, trebuie să-ți mărturisesc că nu mai mă răbdare cu Linton; iar Hareton și Joseph au și mai puțină. Trebuie să-ți mărturisesc de asemenea că se află într-o societate cam dură. Lânzește după blândețe, ca și după dragoste; și o vorbă blândă din partea dumitale ar fi cea mai bună doctorie pentru el. Nu lua în seamă sfaturile aspre ale doamnei Dean, ci fii generoasă, și caută să-l vezi. Zi și noapte nu visează decât la dumneata și nimeni nu-l poate convinge că nu-l urăști de vreme ce nici nu-i scrii și nici nu vii pe la noi.

Eu am tras poarta și am rostogolit un bolovan ca s-o sprijin, căci

broasca se stricase. Apoi mi-am deschis umbrela și-am luat-o pe Cathy sub ea. Începuse să cadă ploaia printre ramurile copacilor, care gemeau și ne preveneau să nu mai întârziem. Graba cu care ne-am întors spre casă ne-a împiedicat să facem vreun comentariu asupra întâlnirii cu Heathcliff. Dar am ghicit intinctiv că inima micii Catherine era întunecată de doi nori. Avea o față atât de tristă că abia o mai recunoșteam. Nu încăpea îndoială că pentru ea fiecare silabă auzită era adevărată.

Înainte de a ajunge noi acasă, stăpânul se retrăsese să se odihnească. Cathy se furișă în odaia lui pentru a-l întreba cum se simte, dar îl găsi dormind. Se întoarse și mă rugă să stau cu ea în bibliotecă. Am luat ceaiul împreună și după aceea ea s-a întins pe covor, spunându-mi să nu vorbesc, căci e obosită. Eu am luat o carte și m-am prefăcut că citesc. De îndată ce i s-a părut că sunt absorbită de lectură, a reînceput să plângă în tăcere: plânsul părea, în acea vreme, distracția ei preferată. Am lăsat-o s-o guste din plin câtva timp, apoi am început s-o dojenesc și să-mi bat joc de tot ceea ce spusese domnul Heathcliff în legătură cu fiul său, ca și cum aș fi fost sigură că va fi și ea de acord cu mine. Dar, vai! n-am fost destul de abilă ca să pot contracara efectul produs de spusele lui: rezultatul a fost întocmai cel dorit de el.

— Poate că ai dreptate, Ellen, răspunse ea, dar n-am să mă liniștesc până când nu voi afla adevărul. Trebuie să-i spun lui Linton că nu din vina mea nu-i mai scriu și trebuie să-l conving că, în ceea ce mă privește, nu mă voi schimba niciodată.

Ce rost avea să mă înfurii și să protestez văzând cât e de credulă și de naivă? În seara aceea ne-am despărțit în termeni ostili; dar a doua zi mergeam pe drumul ce duce la Wuthering Heights alături de poneiul tinerei și încăpățânatei mele stăpâne. N-am mai putut răbda s-o văd atât de îndurerată, să-i văd obrazul palid și abătut și ochii întunecați; am cedat cu slaba nădejde că Linton însuși, prin primirea ce ne-o va face, ne va dovedi că de puțin întemeiată era întreaga poveste.

CAPITOLUL 23

După o noapte ploioasă urmă o dimineată cețoasă— jumătate îngheț, jumătate burniță—iar drumul a fost întretăiat de pâraie vremelnice care se scurgeau, gâlgâind, pe coasta dealurilor. Picioarele îmi erau complet ude. Eram supărată și prost dispusă; exact dispoziția potrivită pentru a resimți și mai adânc lucrurile neplăcute! Am intrat la fermă prin bucătărie ca să ne convingem că, într-adevăr, domnul Heathcliff lipsea de-acasă, căci eu dădusem destul de puțină crezare spuselor lui.

Joseph stătea în fața focului, care duduia, și părea că se află într-un fel de paradis; pe masă, aproape de el, avea o cană cu bere, înconjurată de bucăți mari de turtă de ovăz, iar în gură pipa lui neagră, scurtă. Catherine se apropie în grabă de cămin să se încălzească. Eu l-am întrebat dacă stăpânul e-acasă. Întrebarea mea rămase atât de multă vreme fără răspuns, încât am crezut că omul asurzise și am repetat-o mai tare.

— Nu... nu! mârâi el — sau mai bine zis îmi răcni pe nas. Nu... nu! Vă puteți duce de unde-ați venit.

— Joseph! strigă o dată cu mine, din camera dinăuntru, un glas arțăgos. De câte ori trebuie să te chem? Nu mai e decât un pic de jar, Joseph! Vino imediat!

Niște pufăieli puternice și câteva priviri hotărâte, azvârlite spre grătarul căminului, mărturisiră că n-are urechi pentru această chemare. Menajera și Hareton nu se vedeau pe nicăieri. Probabil plecaseră, una la târguieli, celălalt la munca lui. Noi am recunoscut glasul lui Linton și am intrat.

— Oh, oh, îți doresc să mori de foame într-un pod! zise băiatul neștiind că, în locul nepăsătorului său servitor, intraserăm noi.

Dându-și seama de eroare, se opri. Verișoara lui zbură spre el.

— Dumneata ești, domnișoară Linton? zise el, ridicându-și capul de pe brațul fotoliului mare în care zăcea. Nu... nu mă săruta, mi se taie răsuflarea. Dumnezeule! Tăticu' mi-a spus c-ai să vii, continuă el după ce-și reveni puțin din îmbrățișările biete Catherine, care stătea lângă el și-l privea foarte mâhnită. Ești așa de bună să închizi ușa? Ați lăsat-o deschisă. Și ființele acelea... ființele acelea ticăloase nu vor să pună cărbuni pe foc. E-atât de frig!

Eu am răscolit cenușa și-am adus o căldare de cărbuni. Bolnavul s-a plâns că l-am acoperit cu cenușă; dar cum avea o criză obositoare de tuse — părea că are fierbințeală și e bolnav — nu l-am dojenit pentru ieșirea lui.

— Bine, Linton, murmură Catherine, după ce fruntea lui se mai descreți, nu te bucuri că mă vezi? Pot să-ți fiu de folos cu ceva?

— Pentru ce n-ai venit mai demult? întrebă el. Ar fi trebuit să vii, în loc să-mi scrii. Scrisorile acelea lungi m-au obosit îngrozitor. Preferam să-ți vorbesc. Acum nu mai pot vorbi, nu mai pot face nimic. Mă întreb unde-o fi Zillah! Nu vrei, zise el uitându-se la mine, să te duci până-n bucătărie s-o cauți?

Cum nu promisem mulțumiri pentru serviciul făcut mai înainte și nefiind dispusă să alerg înapoi și încolo, i-am răspuns:

— Nu-i nimeni acolo, în afară de Joseph.

— Mi-e sete! exclamă el pe un ton arțăgos, întorcându-mi spatele. De când a plecat tăticu', Zillah își face mereu de lucru la Gimmerton! E oribil! Am fost silit să cobor aici, căci se hotărâseră să nu mă audă niciodată de-acolo, de sus.

— Tatăl dumitale se poartă frumos cu dumneata, domnule Heathcliff? l-am întrebat observând că manifestările de prietenie ale miciei Catherine încetaseră.

— Dacă se poartă frumos? Cel puțin îi face pe ăia să se poarte ceva mai frumos! strigă el. Nemernicii! Știi, domnișoară Linton, că bruta aceea de Hareton își bate joc de mine? Îl urăsc! De fapt îi urăsc pe toți! Sunt niște făpturi odioase.

Cathy începu să caute apă; găsi un ulcior în bufet, îi umplu un pahar și i-l aduse. El o rugă să-i adauge o lingură de vin dintr-o sticlă de pe masă și, după ce înghiți puțin, păru mai liniștit și-i spuse că e foarte amabilă.

— Te bucuri că mă vezi? zise ea repetând întrebarea. Și avu plăcerea să descopere o urmă vagă de zâmbet.

— Da, mă bucur. E o noutate pentru mine să-ți aud glasul! răspunse el. Dar am fost supărat pentru că n-ai vrut să vii pe-aici. Și tăticu' jura că e vina mea. Mi-a spus că sunt o ființă demnă de milă, prăpădită și fără

valoare, mi-a spus că mă disprețuiește și că, dacă ar fi în locul meu, până acum ar fi el stăpânul moșiei de la Grange, nu tatăl dumitale. Dar dumneata nu mă disprețuiești, nu-i așa, domnișoară...

— Aș dori să-mi spui Catherine sau Cathy, îl întrerupse tânăra mea stăpână. Să te disprețuiesc? Nu! După tăticu' și Ellen, te iubesc mai mult decât orice altă ființă din lume. Totuși eu nu-l iubesc pe domnul Heathcliff și nu voi îndrăzni să vin aici după ce se va întoarce. E plecat pentru mai multe zile?

— Nu multe, răspunse Linton. Dar pleacă adeseori pe dealuri, deoarece a început sezonul de vânătoare și, cât lipsește el, poți sta câteva ceasuri cu mine. Spune-mi c-ai să vii! Cred că n-am să te mai necăjesc, iar tu n-ai să mă mai întărești, ai să fii întotdeauna gata să mă ajuți, nu-i așa?

— Da, zise Catherine, mângâindu-i părul lung, mătăsos. De l-aș putea face pe tăticu' să mă lase, aș petrece jumătate din timpul meu cu tine, frumosul meu Linton! Aș vrea să fii fratele meu.

— Atunci m-ai iubi tot atât cât îl iubești pe tatăl tău? zise el ceva mai vesel. Dar tăticu' zice că dacă ai să fii soția mea, mă vei iubi mai mult decât pe tatăl tău și decât orice pe lume. Așa că eu aș prefera să-mi fii soție.

— Nu, n-am să iubesc pe nimeni mai mult decât pe tăticu', răspunse ea pe-un ton grav. Iar oamenii își urăsc uneori soțiile, dar niciodată frații și surorile. Dacă mi-ai fi frate, ai locui la noi, și tăticu' te-ar iubi tot atât de mult cât mă iubește și pe mine.

Linton o contrazise, susținând că oamenii nu-și urăsc niciodată soțiile; dar Cathy susținea că ea are dreptate și, înțeleaptă cum era, îi aminti de aversiunea pe care-o avusese tatăl lui față de mătușa ei. Eu am încercat să opresc aceste vorbe nesăbuite, dar n-am izbutit până când n-a spus tot ceea ce știa. Domnul Linton Heathcliff, foarte iritat, afirmă că ceea ce spunea ea nu era adevărat.

— Tăticu' mi-a povestit, și tăticu' nu spune minciuni, răspunse ea cu îndrăzneală.

— Tăticu' meu îl disprețuiește pe-al tău! strigă Linton. Zice că-i un prostănac și-un laș.

— Al tău e un nelegiuit, răspunse Catherine, și ești foarte răutăcios dacă îndrăznești să repeți ceea ce spune el. Trebuie să fie rău dacă a făcut-o pe mătușa Isabella să-l părăsească așa cum l-a părăsit.

— Nu l-a părăsit, zise băiatul, și n-ai să mă contrazici!

— Ba da, l-a părăsit! strigă tânăra mea domnișoară.

— Ei bine, am să-ți spun ceva! zise Linton. Mama ta l-a urât pe tatăl tău. Așa, ca să știi!

— Oh! exclamă Catherine; dar era prea furioasă ca să continue.

— Și l-a iubit pe-al meu, adăugă el.

— Mincinos mic ce ești! Acum te urăsc! zise ea gâfâind, iar fața i se roși de mânie.

— Ba l-a iubit! Ba l-a iubit! repetă Linton ghemuindu-se în fotoliu și rezemându-și capul de spetează, pentru a se bucura de enervarea Catherinei care stătea în dosul fotoliului.

— Taci, domnule Heathcliff! i-am spus. Asta, probabil, e tot o poveste de-a tatălui dumitale.

— Nu-i o poveste, iar dumneata ține-ți gura, răspunse el. L-a iubit pe

tăticu' meu, l-a iubit, auzi, Catherine?! L-a iubit, l-a iubit!

Cathy, scoasă din fire, îmbrânci fotoliul cu putere, iar Linton căzu într-o rână. Îl apucă imediat o tuse sufocantă, care puse capăt victoriei lui. Criza dură atât de mult, încât m-a speriat chiar și pe mine... iar verișoara lui plângea din răspuțuri, înspăimântată, de răul ce-i făcuse, deși nu scotea nici o vorbă. Eu l-am susținut până când s-a sfârșit criza. Apoi m-a împins de lângă el și, tăcut, și-a lăsat capul în piept. Catherine își înăbuși plânsul, se așeză pe un scaun în fața lui și începu să se uite la foc cu un aer solemn.

— Cum te simți, domnule Heathcliff? l-am întrebat după o așteptare de zece minute.

Aș vrea să se simtă ea așa cum mă simt eu, răspunse; ce ființă haină și brutală e! Hareton nu se atinge de mine niciodată, nu m-a lovit în viața lui. Și azi mă simțeam mai bine, dar iată... apoi glasul i se stinse într-un vaiet.

— Nu te-am lovit! mârâi Catherine mușcându-și buzle ca să oprească o nouă explozie de plâns.

Linton ofta și gemea ca un om care suferă din greu, și o ținu așa cam un sfert de ceas. Pare-mi-se numai pentru a-și impresiona verișoara, căci, ori de câte ori o auzea hohotind înăbușit, văicărelile reîncepeau cu patos și reînnoită durere.

— Îmi pare rău că te-am supărat, Linton, zise ea în cele din urmă, nemaiputând răbda. Dar dacă cineva îmi împingea atât de puțin fotoliul, mie nu mi s-ar fi întâmplat nimic, așa că eu nu mi-am închipuit că-ți fac vreun rău. Nu te-ai lovit prea tare, Linton, nu-i așa? Nu mă lăsa să plec acasă cu gândul că ți-am făcut un rău. Răspunde! Vorbește-mi!

— Nu pot să-ți vorbesc, murmură el; m-ai lovit atât de tare, încât n-am să închid ochii toată noaptea din pricina tusei care mă îneacă. Dacă ai suferi și tu de tusea asta, ai ști ce înseamnă... dar tu ai să dormi liniștită, în timp ce eu am să mă chinuiesc, și nimeni n-o să șadă lângă mine. Mă întreb cum ai petrece tu astfel de nopți îngrozitoare! Și începu să se vaite cu glas tare de mila propriei lui ființe.

— De vreme ce ești obișnuit să petreci nopți îngrozitoare, am zis eu, nu poți pretinde că domnișoara e cea care-ți tulbură odihna. Ai să fii în aceeași stare în care ai fi fost și dacă ea n-ar fi venit deloc. În orice caz, Catherine n-o să te mai tulbure din nou, și poate că vei fi mai liniștit după plecarea noastră.

— Trebuie să plec? întrebă Catherine îndurerată, aplecându-se asupra lui. Vrei să plec, Linton?

— Nu poți schimba ceea ce-ai făcut, răspunse el răutăcios, ferindu-se de ea, dacă nu vrei cumva s-o schimbi în mai rău, enervându-mă până mi-o crește fierbințeala.

— Bine, atunci trebuie să plec? repetă ea.

— Lasă-mă-n pace, măcar atât, zise el; nu mai suport vorbăria asta a ta.

Cathy zăbovi, rezistând destul de multă vreme la insistențele mele de a pleca. Dar deoarece Linton nici nu se uita la ea și nici nu vorbea, se îndreptă în cele din urmă spre ușă, iar eu am urmat-o. Am fost însă rechemate de un țipăt. Linton alunecase de pe fotoliu și căzuse pe piatra căminului, unde zăcea zvârcolindu-se cu perversitatea unui copil răsfățat,

hotărât să fie cât mai sâcâitor și mai enervant cu putință. Eu i-am ghicit intențiile și mi-am dat seama că-i curată nebunie să încercăm a-l potoli. Dar Catherine nu era de aceeași părere. Fugi înapoi, înspăimântată, îngenunche lângă el, plânse, îl mângâie, îl imploră, până când el, sleit de puteri, se liniște; dar în nici un caz pentru că-i părea rău c-o supăraseră.

— Am să-l ridic eu pe bancă, i-am spus, și-acolo se poate tăvăli cât îi place. Noi nu putem sta aici să-l păzim. Te-ai convins, sper, domnișoară Cathy, că nu dumneata ești persoana care-l poate ajuta și că starea sănătății lui nu-i pricinuită de dragostea ce-ți poartă. Acum l-am așezat! Hai, haide să plecăm. De îndată ce va vedea că nu mai e nimeni care să-și bată capul cu prostiile lui, va fi încântat să poată zăcea liniștit.

Catherine îi așează o pernă sub cap și-i oferă niște apă. Linton dădu apa la o parte și îmbrânci perna de parc-ar fi fost o piatră sau o bucată de lemn. Ea încercă să i-o așeze mai bine.

— Nu pot sta pe ea, zise el; nu-i destul de înaltă. Catherine îi aduse încă una și-o puse peste cea dintâi.

— Asta-i prea înaltă, murmură ființa aceea enervantă.

— Atunci cum să ți-o așez? Întrebă cu disperare. Cum ea ședea în genunchi lângă bancă, Linton se ridică și se sprijini de umerii ei.

— Nu, așa nu se poate, am zis eu. Mulțumește-te cu perna, domnule Heathcliff. Domnișoara a pierdut și-așa prea multă vreme cu dumneata. Nu mai poate zăbovi nici cinci minute.

— Ba putem, putem! răspunse Cathy. Acum e cuminte și potolit. Începe să înțeleagă că la noapte voi suferi mult mai mult decât el, dacă voi rămâne cu convingerea că vizita mea i-a făcut atât de rău; și nu voi mai îndrăzni să vin să-l văd. Spune-mi adevărul, Linton, căci, dacă ți-am făcut rău, înseamnă că nu mai trebuie să vin pe-aici.

— Trebuie să vii ca să mă vindeci, răspunse el. Trebuie să vii tocmai pentru că mi-ai făcut rău; știi prea bine că mi-ai făcut foarte rău! Când ați intrat voi pe ușă nu mă simțeam așa de prost... nu-i așa?

— Dar ți-ai făcut singur rău, plângând și enervându-te.

— Ba deloc; nu mi-am făcut singur rău, zise vărul ei.

— Totuși, acum hai să fim prieteni. Vrei să mă vezi, vrei cu-adevărat să mă vezi din când în când? Să vin pe la tine?

— Ți-am spus că da, răspunse el enervat. Așează-te pe bancă și lasă-mă să pun capul pe genunchii tăi. Așa făcea mămica; ședeam așa împreună după-amieze întregi. Șezi liniștită, nu vorbi; dacă știi să cânti, poți să-mi cânti un cântec, ori poți să-mi reciți o baladă lungă și frumoasă... una din baladele acelea pe care mi-ai făgăduit să mi le spui... sau o poveste. Ba nu, mai bine o baladă. Începe...

Catherine i-a recitat cea mai lungă baladă pe care o știa. Îndeletnicirea aceasta le-a plăcut amândurora peste măsură de mult. Linton voi încă una, după aceea alta, fără a ține seama de protestele mele energice. Continuară așa până când ceasul bătău ora douăsprezece și l-am auzit prin curte pe Hareton, care venise acasă pentru prânz.

— Și mâine, Catherine, mâine vii? Întrebă tânărul Heathcliff ținând-o de fustă în timp ce ea se ridica, șovăind.

— Nu, i-am răspuns eu; și nici poimăine. Ea însă îi dădu, firește, alt răspuns, căci fruntea lui se lumină imediat ce Catherine se aplecă spre el și-i șopti ceva la ureche.

— N-ai să vii mâine, ia aminte, domnișoară! am început eu după ce ieșirăm din casă. Nu-i așa că nici prin gând nu-ți trece una ca asta?

Cathy zâmbi.

— Oh, atunci voi avea eu grijă, am continuat; am să pun să se dreagă broasca aceea, și-altă cale de a fugi nu-i.

— Pot să sar peste zid, zise ea râzând. Grange nu-i o temniță, iar tu nu ești paznicul meu. În afară de asta, am aproape șaptesprezece ani; sunt o femeie. Și sunt convinsă că Linton s-ar vindeca repede de tot dacă l-aș îngriji eu. Sunt mai mare decât el, o știi prea bine, și mai înțeleaptă, mai puțin copilăroasă. Nu-i așa? Și foarte curând va face ceea ce-i voi spune eu, dacă-l voi mângâia un pic. E un copil admirabil când e cuminte. De-ar fi al meu, l-aș răsfăța cum nu se mai poate! Niciodată nu ne-am certa, nu-i așa, după ce ne-am obișnui unul cu altul? Ellen, tu nu-l iubești?

— Să-l iubesc! am exclamat eu. Cel mai urâcios slăbănog bolnăvicios din câți au văzut vreodată lumina zilei. Din fericire, după cum a prezis domnul Heathcliff, n-are să apuce douăzeci de ani. Drept să-ți spun, mă îndoiesc chiar că apucă primăvara. O pierdere neînsemnată pentru familia lui, indiferent când se va prăpădi. Norocul nostru a fost că l-a luat tatăl său, căci, cu cât ar fi fost tratat mai bine, cu atât ar fi devenit mai plicticos și mai egoist. Sunt fericită că n-ai nici o șansă să-l iei de bărbat, domnișoară Catherine.

Tovarășa mea luă un aer serios auzind aceste vorbe. Ușurința cu care vorbeam despre moartea lui îi rănea sentimentele.

— E mai tânăr decât mine, răspunse ea după ce se gândi câțva timp, și trebuie să trăiască mai mult. Va trăi, va trăi atât cât voi trăi și eu. Acum e tot atât de puternic cum era când a venit la noi, sunt absolut convinsă. N-are decât o răceală, exact ca tăticu'. Tu spui că tăticu' se va face bine; atunci de ce nu s-ar putea vindeca și el?

— Bine, bine! am strigat eu. De altfel nici nu trebuie să ne batem capul cu asta, căci ascultă, domnișoară, și ia seama, eu mă țin de cuvânt... dacă încerci să te duci încă o dată la Wuthering Heights, am să-i spun totul domnului Linton și, atâta vreme cât el n-o permite, prietenia cu vărul dumitale nu trebuie să reînceapă.

— A și reînceput, mârâi Cathy îmbufnată.

— Atunci nu trebuie să continue, am zis eu.

— O să vedem, îmi răspunse și porni înainte în galop, lăsându-mă să mă târăsc în urma ei.

Am ajuns acasă înainte de ora prânzului. Stăpânul credea c-am hoinărit prin parc, așa că nu ne-a întrebat unde am fost. Cum am intrat în casă, ma-am grăbit să-mi schimb ghetele și ciorapii, uzi learcă — căci șederea aceea atât de îndelungată la Heights, cu încălțăminte udă, îmi făcuse rău. În dimineața următoare nu m-am putut scula din pat, și vreme de trei săptămâni am fost incapabilă să-mi îndeplinesc îndatoririle — o calamitate pe care n-o cunoscusem până atunci și, spre fericirea mea nici dc-atunci încă.

Mica mea stăpână s-a purtat ca un înger, venind să mă îngrijească și să-mi înveselească singurătatea. Izolarea aceasta m-a deprimat peste măsură. Pentru o ființă agitată și activă, izolarea e foarte plicticoasă, dar de fapt nu aveam de ce mă plânge. În clipa când părăsea camera domnului Linton, Catherine apărea la căpătâiul meu. Își împărțea ziua între

noi doi; nu pierdea nici un moment cu vreo distracție; mânca pe apucate, nu-și vedea de învățătură și nici de joacă și era cea mai devotată infirmieră care-a îngrijit vreodată un bolnav. Trebuie să fi avut o inimă caldă dacă, iubindu-l așa de mult pe tatăl ei, mai găsea atâta gingășie și pentru mine. Am spus că-și împărțea ziua între noi, dar stăpânul se retrăgea la culcare devreme, iar eu, în general, nu mai aveam nevoie de nimic după ora șase. Așa că seara făcea ceea ce voia. Sărmana copilă! Nu m-am întrebat niciodată ce făcea după ora ceaiului! Dar deseori, când intra la mine să-mi spună noapte bună, observam că are obraji îmbujorați și degetele ei subțiri sunt roșii; în loc să-mi închipui însă că roșeața aceea e provocată de o plimbare călare peste dealuri, o puneam pe seama focului din bibliotecă.

CAPITOLUL 24

După trei săptămâni m-am simțit iar în stare să ies din camera mea și să mă mișc prin casă; și chiar în prima seară în care nu m-am culcat devreme am rugat-o pe Catherine să-mi citească ceva, deoarece ochii îmi erau obosiți. Eram în bibliotecă, stăpânul se culcase. Consimți mai mult de nevoie decât de voie, după câte mi s-a părut, dar eu, crezând că nu-i plac cărțile care mă interesează pe mine, am rugat-o să aleagă o carte din cele pe care le citea ea. A ales una care-i plăcea și mi-a citit fără întrerupere cam un ceas; apoi începu să-mi pună fel de fel de întrebări.

— Nu ești obosită, Ellen? N-ar fi mai bine să te culci? Are să-ți facă rău dacă te culci așa de târziu, Ellen.

— Nu, nu, scumpa mea, nu sunt obosită, îi răspundeam eu mereu.

Văzând că n-am de gând să mă mișc, încercă o nouă metodă ca să-mi dea a înțelege că se săturase de asemenea îndeletnicire. Începu să caște, să se întindă, și-apoi spuse:

— Ellen, sunt ostenită.

— Atunci nu mai citi; hai să stăm de vorbă, i-am răspuns.

Asta fu și mai rău; se mișca tot timpul pe scaun, suspina, se uita tot timpul la ceas, până când la ora opt, s-a dus în sfârșit în odaia ei; iar dacă te luai după privirile ei răutăcioase și întunecate, și după faptul că se freca mereu la ochi, ai fi crezut că-i moartă de somn. A doua seară mi se păru și mai nerăbdătoare, iar a treia, ca să scape de tovărășia mea, se plânse că o doare capul și mă părăsi. Purtarea ei mi se păru ciudată, și, după ce-am stat singură câțva timp, m-am hotărât să mă urc sus și s-o întreb dacă se simte mai bine și-apoi s-o chem să se întindă pe canapea, în loc să stea sus, în întuneric. Dar Catherine nu era nicăieri: nici sus, nici jos. Servitorii susțineau că n-o văzuseră. Am ascultat la ușa domnului Edgar, dar acolo era tăcere. M-am întors iar în camera ei, am stins lumânarea și m-am așezat în fața ferestrei.

Luna strălucea, luminoasă; un strat subțire de zăpadă acoperea pământul, și mi-am închipuit că s-a dus poate să ia puțin aer plimbându-se prin grădină. Apoi am zărit o siluetă care se strecura de-a lungul zidului interior al parcului, dar nu era tânăra mea stăpână; și când umbra ieși la lumină, am recunoscut pe unul din băieții de la grajd. Rămase acolo

destulă vreme, privind spre drumul de căruțe de pe moșie, apoi porni cu pas grăbit, ca și cum zărise pe cineva, și-l văzui reapărând cu poneiul domnișoarei; iar alături de el, după ce abia descălecaser, venea și ea. Băiatul duse calul la grajd pe furiș, peste peluză. Cathy intră pe ușa cu geamuri a salonului și se strecură încetisor sus, unde o așteptam eu. A închis ușa ușor, și-a scos ghetele pline de zăpadă, și-a dezlegat pălăria și, nebănuind prezența mea iscoditoare, a dat să-și scoată paltonul; atunci m-am ridicat brusc și i-am apărut în față. Surpriza o încremeni pentru o clipă. Exclamă ceva neînțeles, apoi rămase nemișcată.

— Scumpa mea domnișoară Catherine — am spus eu, prea puternic impresionată de bunătatea ei din ultima vreme pentru a începe printr-o ceartă — unde-ai putut călări până la ora asta? Și cum ai putut încerca să mă păcălești spunându-mi povești? Unde-ai fost? Spune!

— Până la marginea parcului, bâlbâi ea. Nu ți-am spus povești.

— Și nicăieri altundeva? am întrebat eu.

— Nu, fu răspunsul ei mârâit.

— Oh, Catherine! am strigat îndurerată. Știi c-ai făcut un lucru rău, căci altfel nu te-ai simți silită să-mi spui un neadevăr. Și asta mă doare. Aș prefera să fiu bolnavă trei luni decât să te aud născocind, cu bună-știință, o minciună.

Sări spre mine și, cu fața scaldată de lacrimi, își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

— Bine, Ellen, dar mi-e atât de frică să nu te superi, zise ea.

Făgăduiește-mi că nu te superi, și-am să-ți spun tot adevărul. Am oroare să-ti ascund ceva.

Ne-am așezat pe banca din fața ferestrei și-am asigurat-o că n-am s-o cert, oricare i-ar fi secretul, pe care, firește, îl ghicisem; apoi începu:

— Am fost la Wuthering Heights, Ellen; și n-a existat zi în care să nu mă fi dus de când te-ai îmbolnăvit, în afară de cele trei seri de la început, și de astea două, după ce-ai ieșit din camera ta. I-am dat lui Michael cărți și poze ca să mi-o pregătească pe Minny în fiecare seară și s-o ducă la loc în grajd. Bagă de seamă să nu-l cerți nici pe el. Soseam la Heights cam pe la șase și jumătate, și de obicei stăteam acolo până la opt și jumătate; după aceea mă întorceam acasă în galop. Nu m-am dus ca să mă distrez, de cele mai multe ori eram amărâtă tot timpul, și numai din când în când fericită, poate o dată pe săptămână. La început mi-am închipuit c-o să fie tare greu să te conving să mă lași să-mi țin cuvântul față de Linton, căci la plecare îi făgăduisem să merg iar a doua zi; dar cum a doua zi tu ai stat sus, am scăpat de încurcătura asta. În timp ce Michael repara broasca de la poarta parcului, în după-amiaza aceea, am pus mâna pe cheie și i-am spus cât de mult dorea vărul meu să mă duc pe la el, căci era bolnav și nu putea veni la Grange, și că tăticu' se opunea să mă duc acolo. Apoi am vorbit cu el despre ponei. Îi place foarte mult să citească și crede că, în curând, va pleca de la noi, căci vrea să se căsătorească. Atunci mi-a spus că dacă-i împrumut cărți din bibliotecă, va face tot ceea ce-i cer; dar am preferat să-i dau din cărțile mele, și a fost și mai mulțumit.

Când m-am dus a doua oară, Linton părea foarte vioi, iar Zillah, menajera lor, ne-a curățat o cameră și a făcut un foc bun și ne-a spus că, deoarece Joseph era la capelă pentru rugăciune și Hareton Earnshaw plecase cu câinii să fure fazani din pădurile noastre — după cum am aflat

mai târziu —putem face ce ne place. Mi-a adus vin cald și turtă dulce și părea foarte binevoitoare. Linton ședea în fotoliu, eu în scaunul cu leagăn de lângă cămin și-am râs și-am povestit atât de vesel, aveam atâtea să ne spunem! Apoi am făcut planuri pe unde-o să ne ducem și ce-o să facem la vară. Astea nu ți le mai repet, căci ai să spui că sunt prostii.

O dată însă era cât pe-aci să ne certăm. El mi-a spus că felul cel mai plăcut de a petrece o zi caldă, dogoritoare, de iulie e să stai culcat de dimineață până seara pe deal într-un culcuș de ierburi; albinele să zumzăie ca-n vis printre flori, cicârlile să cânte sus, deasupra capului, corul fără nori să fie albastru și soarele strălucitor. Iată cum își închipuia el raiul pe pământ. Eu mi-l închipuiam altfel; să mă legăn într-un copac verde, în foșnetul frunzelor mișcate de vântul care bate dinspre apus; nori albi să zboare iute deasupra capului meu, și sus, nu o ciocârlie, ci ciocârlile, sturzii, mierlele, pietroșii și cucii toți să cânte de pretutindeni; să văd în depărtare dealurile întretăiate de văi reci și întunecoase, iar lângă ele delușoare cu iarbă înaltă, legănată în valuri bătute de vânt; păduri și ape cântătoare și lumea întreagă să fie trezită și înnebunită de fericire. El dorea ca totul să zacă într-un extaz de nemișcare, eu doream ca totul să freacă și să joace într-o lumină strălucitoare. I-am spus că paradisul lui era numai pe jumătate viu, iar el a spus că al meu era cam beat. I-am spus că eu aș adormi în paradisul lui; el mi-a spus că n-ar putea respira în al meu, și a-nceput să se îmbufneze. În cele din urmă ne-am învoit să le gustăm pe rând pe amândouă, cum se va face vreme bună; apoi ne-am sărutat și-am fost iarăși prieteni.

După ce-am stat nemișcați un ceas, m-am uitat la odaia aceea mare, cu pardoseala netedă și fără covoare și m-am gândit că, mutând masa din loc, ar fi foarte bună pentru joacă. L-am rugat pe Linton s-o cheme pe Zillah ca să se joace cu noi de-a baba-oarba; ea să fie cea care ne prinde, știi, Ellen, așa cum făceai tu. El n-a vrut. Mi-a spus ca nu-i face plăcere, dar a consimțit să ne jucăm cu mingea. Am găsit două mingi într-un dulap, printre o grămadă de jucării vechi, cercuri și titirezi, rachete și zmei. Una era însemnată cu un C, iar cealaltă cu un H; eu am vrut s-o iau pe cea cu C, pentru că se potrivea cu Catherine, iar el s-o ia pe cea cu H, căci se potrivea cu Heathcliff, numele lui; dar din cea cu H curgeau tărațe, și lui Linton nu i-a plăcut. La joacă îl băteam tot timpul, și iarăși s-a îmbufnat, l-a apucat tusea și s-a întors în fotoliul lui. Totuși, în seara aceea și-a recăpătat ușor buna dispoziție, a fost încântat de două sau trei cântece frumoase... cântecele tale, Ellen; iar când a trebuit să plec, m-a rugat și m-a implorat să vii și în seara următoare. Eu i-am făgăduit. Minny și cu mine am zburat acasă ușoare ca vântul, iar eu am visat până dimineața că sunt la Wuthering Heights cu vărul meu scump și drag.

A doua zi eram tristă, pe de o parte pentru că tu te simțeai rău, pe de alta pentru că aș fi vrut ca tata să știe și să fie de acord cu plecările mele. Dar după ceai răsări o lună splendidă; și în timp ce călătoream spre Heights, tristețea mi se risipi. O să petrec iar o seară fericită mi-am zis; și ceea ce mă încânta mai mult era că și frumosul meu Linton va petrece o seară plăcută. Am urcat în trap prin grădina lor și pe când ocoleam casa ca să intru prin dos, mi-a ieșit Earnshaw în cale, a prins hățurile calului și mi-a spus să intru pe ușa principală. A mângâiat-o pe Minny pe gât, a spus că e un animal frumos și mi s-a părut că dorește să intre în vorbă cu mine. Eu

nu i-am spus decât să-i dea pace calului, căci, de nu, îi va trage o copită. El mi-a răspuns pe tonul lui vulgar:

— Și de-ar da, nu m-ar durea prea tare; apoi, zâmbind, s-a uitat la picioarele calului.

Mie-mi venea să-l pun la încercare, dar el se duse să deschidă ușa; și când puse mâna pe ivăr, ridică privirea spre inscripția de deasupra și zise pe un ton prostesc, cu o naivitate în care se îmbinau stângăcia și mândria:

— Domnișoară Catherine, acum știu s-o citesc.

— Admirabil! am exclamat eu. Citește-mi-o, te rog; ia să vedem cât de deștept te-ai făcut!

El silabisi, trăgănând o silabă după alta:

— Hareton Earnshaw.

— Și cifrele? am strigat eu punându-l la încercare, căci îmi dădeam seama că mai departe nu știa.

— Încă nu știu să le zic, răspunse el.

— Ești un prostănac! i-am spus eu râzând cu poftă de înfrângerea lui.

Nerodul își holbă ochii, rânjind cât îl ținea gura, apoi se încruntă. Nu știa ce să facă: să râdă cu mine ori ba, căci nu înțelegea bine ce înseamnă râsul meu, o familiaritate plăcută sau ceea ce era în realitate: dispreț. Eu i-am risipit îndoiala reluându-mi brusc gravitatea și spunându-i să-și caute de drum, căci am venit să-l văd pe Linton, nu pe el. El roși— am văzut-o la lumina lunii—luă mâna de pe ivăr și o șterse cu o mutră pe care se citea orgoliul rănit. Cred că deorece știa să-și silabisească propriul său nume s-a socotit tot atât de învățat ca Linton și a fost profund dezamăgit când eu nu m-am arătat de aceeași părere.

— Oprește-te, domnișoară Catherine, scumpa mea! am intervenit eu. N-am să te cert, dar mie nu-mi place cum te-ai purtat. Dacă ți-ai fi reamintit că Hareton e tot vărul dumitale, ca și domnul Heathcliff, ți-ai fi dat seama cât de puțin se cuvenea să te porți așa. Trebuie să recunoști cel puțin că era o ambiție demnă de laudă să dorească a fi învățat ca Linton și sunt sigură că nu s-a străduit să citească acel nume numai pentru a se făli în fața dumitale; nu mă îndoiesc că tot dumneata trebuie să-l fi făcut să-i fie rușine de ignoranța lui, iar acum dorea să îndrepte răul și să-ți fie pe plac. Faptul c-ai râs de încercarea lui nereușită dovedește o foarte proastă creștere. Dacă dumneata ai fi fost crescută în aceleași condiții, ai fi fost mai puțin bătăntă? În copilărie era tot atât de ager la minte și deștept ca și dumneata. Pe mine mă doare că-i atât de disprețuit acum și asta numai pentru că mișelul acela de Heathcliff a fost așa de nedrept față de el.

— Vai, Ellen, sper că n-ai să plângi din cauza asta, nu-i așa?! exclamă ea surprinsă de seriozitatea mea. Dar așteaptă și-ai să judeci singură dacă a învățat abc-ul pentru a-mi plăcea mie și dacă merită să fiu politicoasă cu bruta aceea. Am intrat. Linton era culcat pe bancă și s-a ridicat pe jumătate ca să mă salute.

— Sunt bolnav în seara asta, iubita mea Catherine, zise el, de aceea tu trebuie să vorbești tot timpul, iar eu te voi asculta. Haide, așează-te lângă mine. Eram sigur c-ai să te ții de cuvânt și, înainte de plecare, am să-ți cer să-mi făgăduiești din nou că vei veni.

Eu știam că nu trebuie să-l supăr, deoarece era bolnav. Am vorbit cu blândețe și nu i-am pus nici o întrebare, căutând să nu-l enervez nicicum. Îi

adusesem câteva dintre cele mai frumoase cărți ale mele; m-a rugat să-i citesc puțin dintr-una, și eram pe cale să încep, când Earnshaw deschise ușa dintr-o smucitură— tot chibzuind la cele întâmplare se strânsese fiere în el—veni drept la noi, îl prinse pe Linton de braț și-l trânti de pe bancă.

— Du-te-n odaia ta! i-a spus cu un glas aproape răgușit de mânios ce era, iar fața îi părea umflată de furie. Du-te cu ea în odaia ta dacă a venit la tine! Din odaia asta n-ai să mă dai afară. Plecați de-aici amândoi!

Ne-a înjurat și pe unul și pe altul și, fără a-i da lui Linton timp să răspundă, îl îmbrânci până-n bucătărie. Când m-am dus după Linton, Hareton și-a strâns pumnii de parcă voia să dea în mine. Pentru o clipă m-am speriat și-am scăpat o carte din mână: el i-a tras una cu piciorul, azvârlind-o cât colo în urma mea, și a închis ușa. Atunci am auzit lângă foc un râs răutăcios și scârțâit și, când am întors capul, l-am văzut pe odiosul ăla de Joseph frecându-și mâinile osoase și tremurătoare.

— Eram sigur că vă pofteste afar'! Grozav băiat! Are minte, nu glumă! El, știe... da, știe tot atât de bine ca și mine cine-ar trebui să fie stăpân aici... He, he, he! V-a făcut s-o ștergeți de aici așa cum se cuvine! He, he, he!

— Unde să mergem? l-am întrebat pe vărul meu, fără a lua în seamă batjocura ticălosului bătrân.

Linton era alb ca varul și tremura. În clipa aceea nu era frumos, Ellen. Oh, nu! Arăta îngrozitor, căci fața-i slabă și ochii mari se urâtiseră din pricina furiei frenetice și neputincioase care-l stăpânea. Puse mâna pe clanță și scutură; era încuiată pe dinăuntru.

— Dacă nu mă lași înăuntru, te omor!... Dacă nu mă lași înăuntru, te omor!... spunea, mai bine zis, țipa. Diavole! Diavole!... Te omor... te omor!

Și iarăși am auzit râsul scârțâit al lui Joseph.

— Auzi-l pe tat'su! strigă el. Asta-i de la tat'su! Așa-i, moștenim și dintr-o parte, și din ailaltă. Nu-l băga-n seamă, băiete... nu te speria... nu poate s-ajungă la tine!

Am prins mâinile lui Linton și-am încercat să-l trag de la ușă, dar el țipa atât de îngrozitor, încât n-am mai îndrăznit să mă mișc. În cele din urmă țipetele i se îneacă într-o criză groaznică de tuse, sângele îi țâșni din gură și căzu la pământ. Am fugit în curte, bolnavă de spaimă, și-am strigat-o pe Zillah cât mă ținea gura. M-a auzit imediat, căci mulgea vacile într-un șopron din dosul magaziei. Își lăsă lucrul și veni în grabă mare, întrebându-se ce se întâmplase. N-aveam grai să-i explic, dar am tras-o în casă și-am început să-l caut pe Linton. Earnshaw ieșise să vadă ce ispravă făcuse, și tocmai îl ducea pe bietul băiat sus. Zillah și cu mine ne-am urcat după el; dar la capul scării Earnshaw m-a oprit și mi-a spus să nu intru, ci să plec acasă. Am strigat că l-a omorât pe Linton și că "am" să intru. Joseph încuie ușa și strigă să nu fac zarvă; apoi mă întrebă dacă și eu eram "tot așa de nebună ca el". Am rămas acolo plângând, până când reapăru menajera. M-a încredințat că în curând o să-i fie mai bine, dar că n-avusese nici un rost ca Linton să țipe și să urle așa. Apoi m-a luat de mână și m-a dus jos, aproape cu sila.

Ellen, îmi venea să-mi smulg părul din cap! Am plâns cu sughițuri, de nu mai vedeam cu ochii; iar nemernicul acela, pentru care tu ai atâta simpatie, stătea în fața mea, încercând din când în când să-mi spună câte-un "psst!" și să nege c-ar fi vinovat. În cele din urmă, speriat de

amenințările mele c-am să-l spun lui tăticu' și c-o să-l bage la-nchisoare și-o să-l spânzure, a-nceput să plângă și el și a ieșit iute, ca să-și ascundă lașitatea și emoția. Totuși n-am scăpat de el căci, într-un târziu, când m-au silit să plec și ajunsesem la câteva sute de iarzi de fermă, Earnshaw apărură brusc din umbra de la marginea drumului, o opri pe Minny și mă prinse de mână.

— Domnișoară Catherine, sunt foarte necăjit, începu el, dar e din cale-afară de păcat...

Eu i-am tras una cu biciul, crezând că vrea să mă omoare. Dar mi-a dat drumul răcnind una din înjurăturile lui oribile, iar eu m-am întors acasă în galop aproape scoasă din minți.

În seara aceea nu ți-am spus noapte bună, iar a doua zi nu m-am dus la Wuthering Heights. Doream tare mult să mă duc, dar eram foarte emoționată; uneori mă temeam ca nu cumva să mi se spună că Linton a murit, alteori mă cutremuram la gândul că l-aș putea întâlni pe Hareton. A treia zi însă am prins curaj. Nu mai puteam îndura incertitudinea, așa că iar am plecat pe furiș. Am plecat la ora cinci pe jos, sperând să pot intra în casă pe ascuns și să mă urc în camera lui Linton fără a fi văzută. Dar câinii îmi semnală apropierea. Zillah mă primi, spunând: "Băiatul se reface binișor", și mă introduse într-o odăiță mică și curată, acoperită cu covoare, unde, spre nespusa mea bucurie, l-am găsit pe Linton culcat pe-o canapeluță, citind una din cărțile mele. Dar el nici nu mi-a vorbit și nici nu s-a uitat la mine timp de un ceas întreg, Ellen. Vai, ce fire nenorocită are! Și ceea ce m-a uimit și mai mult a fost faptul că, după ce-a deschis gura, a spus o minciună: că eu pricinuisem scandalul și că Hareton n-avea nici o vină! Cum eram incapabilă să-i răspund altfel decât înfuriată, m-am ridicat și am ieșit din odaie. El strigă în urma mea, slab: "Catherine!" Nu se aștepta să reacționez astfel, dar nu m-am întors; iar în ziua următoare am rămas acasă pentru a doua oară, aproape hotărâtă să nu mă mai duc la el. Dar era atât de greu să mă culc și să mă scol fără să am măcar o veste din partea lui, încât hotărârea mea s-a risipit încă înainte de-a fi fost luată în mod definitiv. În ajun mi se păruse c-ar fi o greșeală să merg din nou la el, dar a doua zi mi se părea o greșeală să nu merg. Michael veni să mă întrebe dacă trebuie să pună șaua pe Minny; i-am răspuns "da"; și pe când mă ducea peste dealuri, mi se părea că-mi fac datoria. Am fost silită să trec pe sub ferestrele din fața casei; de altfel n-avea nici un rost să încerc să-mi ascund prezența.

— Tânărul stăpân e în sală, zise Zillah, văzându-mă că pornesc spre salon.

Am intrat. Earnshaw era și el acolo, dar părăsi imediat încăperea. Linton ședea în fotoliul cel mare, pe jumătate adormit; în timp ce mă îndreptam spre cămin, am început pe un ton serios, convinsă în parte că spun exact ceea ce credeam:

— Deoarece nu mă iubești, Linton, și deoarece crezi că vin aici cu intenția de a-ți face rău și pretinzi c-așa fac de fiecare dată, asta este ultima noastră întâlnire. Hai să ne luăm rămas bun. Spune-i domnului Heathcliff că nu dorești să mă vezi și că nu trebuie să mai inventeze minciuni în această privință.

— Așază-te și scoate-ți pălăria, Catherine, răspunse el. Tu ești mult mai fericită decât mine și-ar trebui să fii mai bună. Tăticu' îmi vorbește

îndeajuns despre cusururile mele și-mi arată destul dispreț pentru ca, în mod firesc, să mă îndoiesc de mine însumi. Mă întreb chiar dacă nu cumva sunt într-adevăr atât de lipsit de valoare cum îmi spune el adeseori, și atunci mă simt așa de mânios și de amărât, încât urăsc pe toată lumea! Sunt lipsit de valoare și am o fire urâtă și sunt prost dispus aproape tot timpul. Așa că, dacă vrei, poți să-ți iei rămas bun de la mine; scapi astfel de o plictiseală. Un singur lucru te rog, Catherine, să fii dreaptă cu mine și să crezi că, dacă aș putea, aș fi tot atât de dulce, tot atât de blând și tot atât de bun ca tine, și tare-aș vrea să fiu tot atât de fericit și tot atât de sănătos. Crede-mă, bunătatea ta m-a făcut să te iubesc mai profund decât dacă ți-aș fi meritat iubirea și, cu toate că n-am putut să-mi ascund firea și, fără să vreau, ți-am dezvăluit-o, îmi pare rău și mă căiesc; voi regreta și mă voi căi până la sfârșitul zilelor mele!

Am simțit că spunea adevărul și că trebuie să-l iert, deși știam că în momentul următor se va certa din nou cu mine și va trebui să-l iert din nou. Ne-am împăcat totuși; am plâns amândoi tot timpul cât am stat acolo; n-am plâns numai de tristețe, deși eram tristă că Linton are o fire atât de nenorocită. Prietenii din preajma lui nu vor trăi niciodată liniștiți, iar el nu va fi niciodată fericit! Începând din seara aceea m-am dus mereu în micul lui salon, pentru că, în ziua următoare, s-a întors tatăl lui.

Cred că numai de trei ori am fost veseli și plini de nădejde, așa cum fusesem în prima seară; restul zilelor mele au fost triste și frământate când din pricina egoismului și a răutății lui, când din pricina bolii. Dar m-am obișnuit să-i rabd cusururile cu aceeași răbdare cu care-i suportam și boala. Domnul Heathcliff mă evita intenționat; nu l-am văzut aproape deloc. Totuși, duminica trecută, venind mai devreme ca de obicei, l-am auzit insultându-l foarte aspru pe sârmanul Linton pentru purtarea din seara din ajun. Nu știu cum a putut afla dacă n-a ascultat la ușă?! Nu încape îndoială că Linton a fost enervat, dar asta nu privea pe nimeni în afară de mine; iar eu am întrerupt discursul domnului Heathcliff intrând în cameră și spunându-i exact ceea ce credeam. A izbucnit în râs și a plecat, declarând că e încântat de atitudinea mea în această chestiune. Atunci i-am spus lui Linton că lucrurile neplăcute trebuie să mi le spună în șoaptă. Acum, Ellen, ai aflat totul. Nu mai pot fi oprită să mă duc la Wuthering Heights decât cu prețul suferinței a doi oameni; dacă tu nu-i spui nimic lui tăticu', vizitele mele nu vor tulbura liniștea nimănui. N-ai să-i spui, nu-i așa? Ai fi foarte haină la suflet dacă ai sufla vreun cuvânt!

— Măine am să hotărâsc asupra acestei chestiuni, domnișoară Catherine, i-am răspuns. Asta cere oarecare gândire, așa că te las să te odihnești; iar eu mă duc să gândesc asupra lucrurilor pe care mi le-ai povestit.

Numai că am gândit cu glas tare și în prezența stăpânului meu, căci din odaia micii stăpâne m-am dus de-a dreptul în odaia lui și i-am relatat întreaga poveste, cu excepția convorbirilor dintre Catherine și vărul ei; și fără a pomeni nimic de Hareton. Domnul Linton a fost alarmat și îndurerat mai mult decât voia să arate. Dimineața Catherine află despre trădarea mea, ca și de hotărârea domnului Linton de a pune capăt acestor vizite tainice. În zadar a plâns și s-a luptat împotriva interdicției; în zadar și-a implorat tatăl să aibă milă de Linton; a obținut numai făgăduiala că domnul Linton îi va scrie vărului ei și-i va spune să vină la Grange oricând

dorește, explicându-i în același timp că nu trebuie să mai spere s-o vadă pe Catherine la Wuthering Heights. Poate că, dacă și-ar fi dat seama de dispoziția și de starea sănătății nepotului său, ar fi avut puterea să-i interzică și această slabă mângâiere.

CAPITOLUL 25

— Lucrurile astea s-au petrecut iarna trecută, domnule, zise doamna Dean, nu-i decât un an de-atunci. Pe vremea aceea n-aș fi crezut că după douăsprezece luni am să distrez un străin povestindu-i-le. Dar cine știe câtă vreme veți mai fi un străin? Sunteți prea tânăr să vă mulțumiți cu viața asta singuratică, și eu nu-mi pot închipui că cineva o poate vedea pe Catherine Linton fără s-o iubească. Văd că zâmbiți, dar pentru ce păreți atât de vioi și plin de interes, când vorbesc despre ea? Și pentru ce mi-ați cerut să atârnez portretul ei deasupra căminului? Și pentru ce...

— Oprește-te, scumpă doamnă Dean, am strigat eu. Ar fi foarte firesc s-o iubesc, dar ea oare m-ar iubi? Am îndoieli prea mari ca să-mi risc liniștea lăsându-mă ispitit—și-apoi eu nu sunt de pe-aici. Vin dintr-o lume plină de agitație și trebuie să mă întorc în ea. Spune mai departe, Catherine s-a supus poruncilor tatălui?

— Da, continuă menajera. Dragostea pentru tatăl ei rămăsese sentimentul cel mai puternic pe care-l avea în inimă. Domnul Edgar i-a vorbit fără mânie, cu profunda gingășie a omului care simte că-și va părăsi peste puțină vreme comoara în mijlocul dușmanilor și a primejdiei și care-și dă seama că singurul ajutor pe care i-l putea lăsa moștenire ca s-o călăuzească sunt cuvintele lui.

Câteva zile după aceea îmi spuse:

— Aș dori ca nepotul meu să ne scrie sau să vină aici. Spune-mi sincer, ce crezi despre el, s-a schimbat în bine sau există vreo perspectivă de ameliorare a sănătății lui pe măsură ce se maturizează?

— E foarte plăpând, domnule, i-am răspuns, și n-aș prea crede c-o să ajungă la vârsta bărbăției. Ceea ce pot să vă spun e că nu seamănă cu tatăl său, și în cazul când domnișoara Catherine ar avea nenorocul să se căsătorească cu el, ar putea izbuti să-l supună dacă n-ar avea naivitatea de a fi din cale-afară de îngăduitoare. Însă, stăpâne, aveți tot timpul să faceți cunoștință cu el și să vedeți dacă s-ar potrivi sau nu cu domnișoara. Mai trebuie să treacă cel puțin patru ani până ajunge la majorat.

Edgar oftă și, ducându-se la fereastră, își îndreptă privirea spre cimitirul din curtea bisericii de la Gimmerton. Era o după-amiază cețoasă, soarele de februarie strălucea slab, încât abia se puteau desluși cei doi brazi din curtea bisericii și pietrele de mormânt risipite ici și colo.

— Adeseori m-am rugat, zise el de parcă vorbea cu sine însuși, ca ceasul neînduplecat ce se apropie să vină în grabă, iar acum începe să-mi fie frică și mă dau în lături. Credeam că amintirea clipei în care am coborât valea aceea ca mire e mai puțin dulce decât speranța că repede, peste câteva luni sau poate săptămâni, voi fi dus acolo și așezat în văgăuna aceea singuratică! Ellen, am fost foarte fericit cu micuța mea Cathy, și-n serile de iarnă și-n zilele de vară; era o nădejde vie alături de mine. Dar

am fost tot atât de fericit și când, în serile lungi de iunie, visam singur, printre acele pietre de lângă biserica cea veche, întins pe movila verde de pe mormântul mamei sale, când doream... tânjeam după vremea când voi putea zace alături de ea. Ce pot face eu pentru Cathy? Ce trebuie să fac înainte de a o părăsi? Nu-mi pasă că Linton e fiul lui Heathcliff și nici că mi-ar lua-o. Nu-mi pasă că Heathcliff și-a atins țelul și că a biruit, răpindu-mi ultima fericire, dacă aș ști că asta o poate mângâia de pierderea mea! Dar dacă Linton nu-i demn de ea— dacă nu-i decât o unealtă neputincioasă în mâna tatălui său — nu i-o pot ceda! Și oricât de dură ar fi lovitura dată sufletului ei înflăcărat, trebuie să perseverez chiar cu prețul de-a o face să sufere atâta vreme cât sunt în viață și de a o lăsa singură după moartea mea! Scumpa de ea! Aș fi preferat să i-o dăruiesc lui Dumnezeu și s-o așez în pământ înaintea mea.

— Dăruieți-i-o lui Dumnezeu vie, domnule, i-am răspuns eu; și dac-ar fi să vă pierdem—ferească-ne Dumnezeu— cu ajutorul lui am să fiu eu prietena și sfetnica ei până la urmă. Domnișoara Catherine e un copil cuminte, nu mă tem că va face cu bună-știință un lucru greșit, iar oamenii care-și fac datoria sunt întotdeauna răsplătiți în cele din urmă.

Se desprimăvăraseră de-a binelea, dar stăpânul nu se întrema așa cum ar fi trebuit, cu toate că-și reîncepuse plimbările pe moșie împreună cu fata lui. Pentru lipsa ei de experiență lucrul acesta însemna începutul convalescenței; apoi obrații îi erau adeseori îmbujorați și ochii strălucitori, iar ea era convinsă că se va vindeca. În a șaptesprezecea aniversare a zilei ei de naștere el nu se mai duse în curtea bisericii: ploua. I-am spus:

— Astă-seară, desigur, nu ieșiți, domnule.

El răspunse:

— Nu, anul acesta îmi amân vizita pentru mai târziu.

I-a scris din nou lui Linton, exprimându-și dorința fierbinte de a-l vedea; și nu mă îndoiesc că, dacă bolnavul ar fi fost în stare, tatăl său i-ar fi îngăduit să vină. Dar, după cum a fost îndrumat, a răspuns dând de înțeles că domnul Heathcliff se opune vizitei lui la Grange. Însă îi spunea că era încântat de bunătatea cu care unchiul își aducea aminte de el și spera să-l întâlnească uneori în timpul plimbărilor, căci dorea să-l roage personal să nu-l despartă complet de verișoara lui

Această parte a scrisorii era simplă, fusese probabil compusă chiar de el. Heathcliff știa că în acea vreme Linton era în stare să pledeze destul de elocvent pentru a fi împreună cu Catherine.

"Nu vă cer să vină aici, scria tânărul Linton, dar trebuie oare să n-o mai văd niciodată pentru că tatăl meu îmi interzice să mă duc la ea acasă, iar dumneata îi interzici să vină la mine? Te rog, vino din când în când călare împreună cu ea spre Heights și îngăduie-ne să schimbăm câteva cuvinte în prezența dumatăle! Noi n-am greșit cu nimic pentru a îndura această despărțire, iar dumneata nu ești supărat pe mine. N-ai nici un motiv să nu mă iubești; cred c-o recunoști și dumneata. Unchiule dragă, trimite-mi mâine câteva cuvinte binevoitoare și lasă-ne să ne întâlnim oriunde dorești, în afară de Thrushcross Grange. Sper că o întrevedere cu mine te va convinge că n-am caracterul tatălui meu; el susține că sunt mai mult nepotul dumatăle decât fiul lui și, cu toate că am cusururi care să mă facă să fiu nedemn de Catherine, ea mi le-a trecut cu vederea, iar de dragul ei ar trebui să mi le ierți și dumneata. Mă întrebi de sănătate... mă

simt mai bine. Dar, atâta vreme cât mi se taie orice speranță și sunt condamnat la singurătate sau la conviețuirea cu niște oameni care nu m-au iubit niciodată și nici nu mă vor iubi vreodată, cum aș putea fi vesel și sănătos?”

Pentru că n-o putea însoți pe Catherine, cu toate că-i era milă de băiat, Edgar nu i-a putut satisface rugămintea. A spus că se vor întâlni poate la vară, dar între timp l-a sfătuit să-i scrie din când în când și, dându-și bine seama de greaua situație pe care o avea în propria lui familie, i-a făgăduit că-i va da orice sfat sau mângâiere prin corespondență. Linton a acceptat; și de n-ar fi fost strunit, ar fi stricat probabil totul umplându-și scrisorile cu plângeri și văicăreli. Dar tatăl său îl urmărea îndeaproape și, firește, voia să vadă fiecare rând pe care i-l scria stăpânului meu; așa că, în loc de a descrie suferințele și necazurile lui personale, probleme care-i ocupau tot timpul gândurile, cântă pe struna cruzimii cu care e constrâns să stea despărțit de prietena și iubita lui, rugându-l frumos pe domnul Linton să-i îngăduie cât de curând o întrevedere, căci altfel va crede că-i înșelat cu bună-știință prin promisiuni deșarte.

Acasă la noi, Cathy era o puternică aliată a lui Linton. Așa că, în cele din urmă, l-au convins pe stăpânul meu să consimtă ca, o dată pe săptămână, să-i lase să facă împreună o plimbare călare sau pe jos, pe dealurile din apropiere de Grange, sub paza mea, căci în luna iunie stăpânul deodată se simți și mai slăbit. Cu toate că an de an strânsese o parte din venit măbind astfel averea tinerei domnișoare, avea dorința naturală ca ea să păstreze, sau cel puțin să se înapoieze cât mai curând în casa strămoșilor ei. Și, după părerea stăpânului meu, singura posibilitate de a realiza acest lucru era să se căsătorească cu moștenitorul lui, neștiind că Linton— de altfel cred că nimeni nu știa acest lucru — se stingea tot atât de iute ca și el. Nici un doctor nu intra la Heights și nimeni nu-l vedea pe domnul Linton Heathcliff ca să ne poată da vreo veste în legătură cu starea sănătății lui. Eu, în ce mă privea, începusem să cred că presimțirile îmi erau greșite și că se întremase probabil, de vreme ce vorbea despre o plimbare călare sau pe jos peste dealuri, mai ales că stăruia atât de mult să-și realizeze planul. Nu mi-aș fi închipuit că un tată se poate purta atât de crud cu un copil care trage să moară, după cum am aflat mai târziu că s-a purtat Heathcliff cu Linton, silindu-l să pară atât de dornic de o întâlnire cu Catherine. Iar eforturile lui Heathcliff se înteteau cu-atât mai mult cu cât planurile sale hrăpărețe și neomenoase erau amenințate de moartea apropiată a băiatului.

CAPITOLUL 26

Era aproape în toiul verii când Edgar, după multă șovăială, cedă rugăminților celor doi tineri, și Catherine și cu mine pornirăm în prima noastră plimbare călare pentru a ne întâlni cu vărul ei. Era o zi întunecată, cu zăpușeală, fără soare, dar cu cerul prea pestriț și neguros ca să ne temem de ploaie. Locul nostru de întâlnire fusese fixat la piatra de hotar de la încrucișarea drumurilor. Însă când am ajuns acolo, un mic păstor

trimis în calea noastră ne spuse că domnul Linton se afla chiar la marginea domeniului Wuthering Heights și ne-ar fi foarte îndatorat dacă am face câțiva pași într-acolo.

— Asta înseamnă că domnul Linton a uitat prima condiție a unchiului său, am remarcat; el ne-a poruncit să rămânem pe moșia Grange și, dacă mai înaintăm, ieșim de pe ea.

— Bine, nu face nimic! Când vom ajunge la el o să întoarcem caii, răspunse tovarășa mea, și-o să ne plimbăm spre casa noastră.

Dar când am ajuns lângă Linton— nu era la mai mult de-un sfert de milă de ușa casei lui—am văzut că n-avea cal și-am fost silite să descălecăm și să-i lăsăm pe ai noștri să pască. Era culcat pe iarbă, așteptând să ne apropiem, și nu s-a ridicat până n-am fost la câțiva pași de el. Dar umbla atât de greu și era atât de palid, încât am exclamat imediat:

— Păi, domnule Heathcliff, dumneata nu ești în stare să faci o plimbare în dimineața asta. Pari foarte bolnav!

Catherine îl privi cu durere și uimire. Exclamația de bucurie de pe buze i se transformă într-una de spaimă, iar cuvintele de bun-venit pentru o revedere atât de mult așteptată se transformă într-o întrebare îngrijorată: dacă nu cumva se simte mai rău decât de obicei.

— Nu... mai bine... mai bine! zise el gâfâind, tremurând și ținând-o de mână, de parc-ar fi avut nevoie de sprijin.

Ochii lui albaștri, mari, rățăceau timid asupra ei, iar cearcănele din jurul lor le transformaseră expresia melancolică de odinioară într-una de duritate sălbătică.

— Dar îți este mai rău, stăruiești verișoara; mai rău decât atunci când te-am văzut ultima oară, ești mai slab și...

— Sunt ostenit, o întrerupse el grăbit. E prea cald ca să umblăm, hai să ședem aici. Iar dimineața adeseori mă simt rău... Tăticu' spune că am crescut prea repede.

Foarte nemulțumită de acest răspuns, Cathy se așeză, iar el se întinse alături, lângă ea.

— Asta seamănă cu paradisul tău, zise ea, făcând un efort să fie veselă. Îți aduci aminte de învoiala noastră de a petrece două zile așa cum ne place nouă cel mai mult? Asta-i, desigur, o zi pe placul tău, numai că cerul e cu nori, dar sunt atât de ușori și de străvezii încât e mai frumos decât dac-ar fi soare. Săptămâna viitoare, dacă poți, o să mergem călare în parcul de la Grange; poate vedem și paradisul meu.

Linton n-avea aerul să-și reamintească despre ce e vorba, și se vedea cât colo că-i e foarte greu să susțină o convorbire. Lipsa lui de interes pentru tot ce-i spunea Cathy, precum și neputința de a o distra erau atât de evidente încât fata nu-și putu ascunde dezamăgirea. Ființa și purtarea lui Linton se schimbaseră într-un mod de nedescris. El care, odinioară, deși morocănos, se putea transforma într-un om plăcut sub mângâieri, acum devenise cu totul apatic. Și nu mai găsirăm aproape nici urmă din răutatea copilului care te necăjește și te enervează numai ca să fie mângâiat; am văzut însă cu-atât mai limpede pe omul grav bolnav, urâcios și absorbit de nenorocirea lui, omul care respinge orice mângâiere și e gata să considere veselia altora drept o insultă. Catherine observă, ca și mine, că prezența ei era mai degrabă o pedeapsă decât o plăcere

pentru el, și de aceea, fără șovăială, propuse să plecăm. Dar, spre surpriza noastră, această propunere l-a trezit pe Linton din letargie și l-a adus într-o stare de agitație stranie. Privind înspăimântat spre casa de la Heights, ne-a implorat să mai rămânem cel puțin încă o jumătate de ceas.

— Dar cred, zise Cathy, că te-ai simți mai bine acasă la tine decât șezând aici; și-apoi, după cum îmi dau seama, azi nu te pot distra cu poveștile, cântecele și pălăvrăgeala mea. În astea șase luni ai ajuns mai înțelept decât mine. Nu-ți mai place ceea ce-mi place mie. Dacă aș ști ce să fac ca să te înveselesc puțin, aș sta cu plăcere.

— Stai și te odihnește și tu, răspunse el. Catherine, să nu crezi și să nu spui că mă simt "foarte" rău. Zăpușeala și căldura mă apasă, dar înainte de venirea voastră m-am plimbat multă vreme singur. Spune-i unchiului că sunt destul de sănătos. Vrei?

— Am să-i spun că asta zici "tu", Linton, dar eu nu pot afirma că-i așa, observă tânăra mea domnișoară, uimită de încăpățănarea cu care vărul ei susținea un neadevăr atât de evident.

— Să vii aici și joia viitoare, continuă el, ferindu-se de privirile ei nedumerite. Și transmite-i mulțumirile mele unchiului pentru că ți-a îngăduit să vii... cele mai călduroase mulțumiri, Catherine. Și... dacă te întâlnești cumva cu tata și te-ntreabă despre mine, nu-l lăsa să creadă că am fost atât de tăcut și de prost. Nu face o mutră atât de tristă și de abătută ca acum... o să se înfurie.

— Nu-mi pasă de furia lui! exclamă Catherine, crezând că mânia lui Heathcliff se va abate asupra ei.

— Dar mie-mi pasă, zise Linton, cutremurându-se. Nu-l întărâta împotriva mea, Catherine, căci e foarte brutal.

— E sever cu dumneata, domnule Heathcliff? l-am întrebat. A obosit de atâta indulgență și a trecut de la ura pasivă la ura activă?

Linton se uită iar la mine, dar nu-mi răspunse. Și după ce Cathy mai șezu lângă el încă zece minute, în care timp Linton adormi cu capul căzut pe piept, scoțând doar câteva gemete înăbușite de epuizare și de durere, Cathy încercă să-și aline deziluzia și porni după afine, împărțindu-și apoi cu mine rodul muncii. Lui nu-i oferi, căci își dădea seama că orice gest din parte-i îl obosea și-l plictisea.

— A trecut o jumătate de ceas, Ellen? îmi șopti la ureche în cele din urmă. Nu vād pentru ce trebuie să mai stăm. A adormit și sunt sigură că tăticu' abia așteaptă să ne vadă acasă.

— Bine, dar nu-l putem lăsa aici dormind, i-am răspuns, trebuie să stăm până se trezește, ai răbdare. Erai atât de grăbită să pleci de-acasă, ți-aduci aminte! Observ însă că dorința de a-l vedea pe bietul Linton ți s-a evaporat destul de iute!

— Pentru ce a dorit "el" să mă vadă? întrebă Catherine. În momentele lui de cea mai proastă dispoziție îl iubeam mai mult decât în starea asta ciudată. Am impresia că a fost silit să vină la... această întâlnire... de teamă să nu-l certe tatăl lui. Dar eu nu vin aici ca să-i fac plăcere domnului Heathcliff, oricare ar fi motivele ce-l împing să-i poruncească lui Linton să îndure această pedeapsă. Deși mă bucur că-i sănătos, îmi pare rău că-i mult mai puțin prietenos și mult mai rece față de mine.

— Adică dumneata crezi că e mai sănătos?

— Da, răspunse ea, pentru că, după cum știi, e incapabil să nu se înduioșeze de suferințele lui. Nu cred că acum e sănătos, așa cum mi-a cerut să-i spun lui tăticu', dar e foarte probabil că se simte mai bine.

— Aici nu suntem de aceeași părere, domnișoară Cathy, am adăugat eu; după mine îi este mult, mult mai rău.

În acel moment Linton tresări din moțăială îngrozitor de speriat și întrebă dacă nu cumva l-a strigat cineva.

— Nu, zise Catherine, poate-ai visat. Nu pot pricepe pentru ce moțai pe câmp dimineața!

— Mi se pare că l-am auzit pe tata, gâfâi el și-apoi își ridică privirea spre cerul posomorât de deasupra noastră. Sunteți sigure că n-a vorbit nimeni?

— Sigure de tot, răspunse vara lui. Numai Ellen și cu mine: ne contraziceam în ceea ce privește sănătatea ta. Ești într-adevăr mai tare, Linton, decât astă-iarnă când ne-am despărțit? Dar sentimentul tău față de mine sunt sigură c-a slăbit! Vorbește... așa-i?

Când răspunse, ochii îi erau plini de lacrimi:

— Da, sunt mai tare!

Dar, tot sub impresia glasului aceluia imaginar, privirea îi rătăcea de colo colo, căutând să-l descopere pe cel care-l strigase. Cathy se ridică.

— Pentru azi ajunge, trebuie să ne despărțim, îi zise. N-am să-ți ascund că am fost amarnic decepționată de întâlnirea noastră, cu toate că n-am să spun asta nimănui; dar nu pentru că m-aș teme de domnul Heathcliff!

— Taci! murmură Linton. Pentru numele lui Dumnezeu, taci! Uite-l că vine. Și se agăță de brațul biete Catherine, luptându-se s-o mai rețină.

Dar auzind acestea, ea se desfăcu în grabă și o fluieră pe Minny, care-o asculta ca un câine.

— Joia viitoare am să fiu aici! strigă ea, sărind în șa. La revedere! Grăbește-te, Ellen!

Astfel l-am părăsit: aproape inconștient de plecarea noastră, mult prea absorbit de spaima provocată de apropierea tatălui.

Înainte de a ajunge acasă, dezamăgirea biete Catherine se mai îndulci, transformându-se într-un sentiment complex de milă și regret, în care se amesteca și oarecare îngrijorare cu privire la sănătatea lui Linton și a mediului în care trăia. Aici îi împărtășeam și eu părerile, deși am sfătuit-o să nu vorbească prea mult, sperând că cea de-a doua întâlnire ne va îngădui să judecăm mai bine situația. Stăpânul ne-a cerut o amănunțită dare de seamă asupra plimbării noastre. Mulțumirile transmise de nepotul său au fost relatate întocmai, dar peste toate celelalte domnișoara Cathy trecu ușor. Eu, de asemenea, i-am răspuns în doi peri la întrebări, căci nu știam ce să-i ascund și ce să-i dezvălui.

CAPITOLUL 27

Șapte zile trecură ca o clipă, și fiecare din ele fu pecetluită de înrăutățirea rapidă a stării lui Edgar Linton. Dezastrul care, până atunci, se producea în luni de zile, acum se săvârșea în câteva ceasuri. Catherine, pe

care am fi vrut s-o mai păcălim, nu se mai lăsa păcălită; mintea ei ageră ghicise ceea ce sa petrecea și se gândea în taină la îngrozitoarea eventualitate care, încetul cu încetul, devenea certitudine. Când sosi ziua de joi, nu avu curajul să pomenească de plimbarea plănuită de-atâta vreme; dar eu i-am reamintit-o stăpânului și-am obținut permisiunea de-a o scoate pe Cathy la aer, căci în ultima vreme lumea ei se rezuma la bibliotecă, unde tatăl petrecea zilnic câteva ceasuri— singurele în care nu sta culcat— și la camera acestuia. Îi părea rău de fiecare clipă pe care n-o petrecea aplecată asupra pernei lui, sau așezată lângă el. Fața îi era trasă de-atâta veghe și tristețe, iar stăpânul fu încântat s-o trimită la ceea ce— așa-i plăcea lui să creadă — va fi o plăcută schimbare de decor și societate; apoi se mai mângâia cu nădejdea că poate astfel nu va rămâne cu totul singură după moartea lui.

El avea o idee fixă—ghicisem asta dintr-o seamă de observații de-ale lui care-i scăpaseră fără vrere: credea că întrucât nepotul îi semăna la chip, îi semăna și la suflet. Scrisorile lui Linton, care cuprindeau puține indicii, sau poate nici unul, asupra caracterului său urât, nu l-au putut lămuri, iar eu, dintr-o slăbiciune scuzabilă, m-am abținut să-i deschid ochii, întrebându-mă la ce-ar folosi să-i tulbur ultimele clipe cu lucruri pe care n-avea nici puterea și nici prilejul să le mai dreagă.

Am amânat excursia noastră până după-amiază, o după-amiază de august, ca de aur. Fiecare adiere dinspre munți era atât de înviorătoare, încât mi se părea că oricine ar respira-o, chiar de-ar fi pe moarte, ar reveni la viață. Chipul bieteii Catherine era întocmai ca priveliștea pe care umbrele și lumina soarelui se succedau în zbor rapid; numai că pe fața ei umbrele zăboveau mai mult, iar lumina era mai trecătoare, căci inima ei, sărăcuța, se căina și de această înseninare de-o clipă.

Îl văzurăm pe Linton pândindu ne din locul stabilit la ultima întâlnire. Tânăra mea stăpână descăleca și-mi spuse că, fiind hotărâtă să stea foarte puțin, ar fi mai bine ca eu să rămân călare și să țin și poneiul ei. Dar n-am fost de acord; nu voiam să risc s-o pierd din ochi nici măcar un minut pe cea care-mi fusese încredințată. Așa că ne-am cățărat împreună pe povârnișul acoperit cu bălării. De data asta domnul Linton Heathcliff ne-a primit mai vioi; totuși nu era o vioiciune provocată de bună dispoziție sau de bucurie, ci semăna mai degrabă a frică.

— Ați întârziat, zise el, vorbind tăios și cu eforturi. Tatăl dumitale e foarte bolnav, nu-i așa? Credeam că n-ai să vii

— De ce nu vorbești deschis?! strigă Catherine fără a-l saluta. Pentru ce nu-mi spui fără înconjur că nu vrei să mă vezi?! E ciudat, Linton, că m-ai adus aici pentru a doua oară numai ca să ne chinuim, și încă fără nici un motiv!

Linton tremura și se uita la ea, pe jumătate implorând-o, pe jumătate rușinat; dar Cathy n-avea destulă răbdare să-i suporte purtarea enigmatică.

— Tatăl meu "este" foarte bolnav, zise ea. Pentru ce mă iei de la căpătâiul lui? Pentru ce n-ai trimis pe cineva să mă dezlege de promisiune, dacă nu doreai să mă țin de cuvânt? Ascultă! Vreau o explicație. Mie nu-mi stă mintea la joacă și glume. Acum nu mă pot ține de răzgâielile tale!

— Răzgâielile mele! murmură el. Ce răzgâieli? Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, nu te uita atât de furioasă la mine! Disprețuiește-

mă cât poțesteți, sunt un nemernic, un laș și-un ticălos, nici nu pot fi disprețuit după cât aș merita, dar sunt prea prăpădit pentru furia ta. Urăște-l pe tatăl meu și oprește pentru mine numai disprețul.

— Prostii! strigă Catherine scoasă din fire. Băiat prost și nătărău ce ești! Ia te uită, tremură de parc-aș vrea, într-adevăr, să dau în el! Nu trebuie să-mi cerșești disprețul, Linton, căci ți-l poate ține oricine și oricând la dispoziție. Pleacă de-aici! Am să mă-ntorc acasă. E-o prostie să te scoată cineva de lângă sobă, și să pretindem... și să pretindem, ce? Nu mă apuca de fustă! Dacă mi-ar fi milă de tine pentru că plângi și pentru că pari atât de speriat, ar trebui să respingi o asemenea milă. Ellen, spune-i cât de rușinoasă-i purtarea lui. Ridică-te, și nu te înjosi purtându-te ca o târătoare abjectă..."Ridică-te!" Cu fața scăldată în lacrimi și cu o expresie de durere nespusă, Linton se trânti, fără pic de vlagă, la pământ; părea chinuit de o groază cumplită.

— Oh! zise plângând în hohote. Nu mai pot îndura! Catherine! Catherine, să știi că sunt un trădător, da, și nu cutez să ți-o spun! Dar dacă mă părăsești, am să fiu omorât! Catherine, scumpa mea, viața mea e-n mâinile tale; iar tu mi-ai spus că mă iubești, și dacă mă iubești nu vei avea nimic de suferit. Nu pleci, nu-i așa? Blânda, dulcea, buna mea Catherine! Și poate vei consimți... și-atunci mă va lăsa să mor alături de tine!

Tânăra mea domnișoară, văzând spaima lui profundă, se aplecă să-l ridice. Vechiul ei sentiment de blândă îngăduință îi birui supărarea. Era din nou mișcată și îngrijorată peste măsură.

— Să consimt la ce? întrebă ea. Să mai rămân? Spune-mi ce-nseamnă vorbele astea ciudate și rămân. Te contrazici și nu mai înțeleg nimic! Fii calm și sincer, mărturisește-mi tot ce ai pe suflet. Nu vrei să-mi faci nici un rău, Linton, nu-i așa? N-ai lăsa pe nici un dușman să-mi facă vreun rău, dacă l-ai putea împiedica, nu-i așa? Cred că ești laș în ceea ce te privește pe tine, dar nu atât de laș încât să-ți trădezi cea mai bună prietenă!

— Dar tata m-a amenințat, zise băiatul gâfâind, împreunându-și degetele slabe, și mie mi-e groază de el... mi-e groază de el! Nu "cutez" să-ți spun!

— Așa? Bine! zise Catherine cu o milă plină de dispreț. Păstrează-ți secretul, eu "nu" sunt lașă! Salvează-te pe tine. Mie nu mi-e frică!

Mărinimia ei îi stoarse lacrimi. Linton plângea în neștire, sărutându-i mâinile, de care se sprijinea, dar nu avu curajul să vorbească. Eu mă întrebam ce-o fi misterul acesta, și-am hotărât că n-o voi mai lăsa niciodată pe Catherine să sufere, cu știința mea, numai ca să-i facă lui sau altcuiva bine. Deodată am auzit foșnet prin bălării, am ridicat privirea și l-am văzut pe domnul Heathcliff chiar lângă noi, coborând dinspre Heights. Nu aruncă nici o privire spre cei doi tineri, cu toate că era destul de aproape ca să-l fi auzit pe Linton plângând, ci mă salută cu un glas destul de prietenos, glas pe care nu-l avea decât față de mine, dar a cărui sinceritate nu m-a putut împiedica să mă îndoiesc și zise:

— Ce plăcere să te văd atât de aproape de casa mea, Nelly! Ce mai e pe la Grange? Ia să auzim! Se zvonește, adăugă el coborând glasul, că Edgar Linton e pe patul de moarte. Poate că lumea exagerează!

— Nu exagerează. Stăpânul meu e pe moarte, i-am răspuns; e adevărat ce spune lumea. Trist lucru pentru noi toți, dar o binecuvântare

pentru el!

— Cât crezi că mai durează? Întrebă.

— Nu știu, i-am răspuns.

— Pentru că, urmă uitându-se la cei doi tineri, care stăteau nemișcați sub ochii lui — Linton părea că nu îndrăznește să-și miște sau să-și ridice capul, iar din pricina lui nici Catherine nu se putea clinti — pentru că băiatul acela de colo pare hotărât să-mi zădărnicească planurile, așa că i-aș fi recunoscător unchiului său dacă s-ar grăbi și s-ar duce înaintea lui. Ia ascultă!... E multă vreme de când secătura joacă comedia asta? I-am "dat" eu câteva lecții de cum trebuie să se miorlăie. Totdeauna e-atât de vioi când e cu domnișoara Linton?

— Vioi? Nu... a fost cât se poate de trist, i-am răspuns. Uită-te la el! Îți spun drept că în loc să hoinărească pe dealuri cu iubita lui, ar face mai bine să stea în pat sub îngrijirea unui doctor.

— Așa va fi peste o zi sau două, mârâi Heathcliff. Dar deocamdată... scoală-te, Linton! Scoală-te! strigă el. Nu te târî pe jos. Ridică-te imediat!

Linton se prăbuși din nou la pământ. Cred că spaima și neajutorarea îi ajunseseră la paroxism sub privirile tatălui, căci nu avea nici un alt motiv să se poarte astfel. Făcu mai multe eforturi să-i asculte porunca, dar pentru moment puțină lui putere dispăruse și căzu din nou cu un geamăt. Domnul Heathcliff înaintă spre el și-l ridică, apoi îl sprijini de-un dâmb acoperit cu iarbă.

— Acum, zise el cu o furie reținută, să știi că mă supăr; și dacă nu-ți poți domina neputința... Fir-ai tu al dracului! Ridică-te imediat!

— Da, tată, mă ridic, spuse el gâfâind. Numai lasă-mă-n pace, căci, de nu, leșin. Am făcut așa cum ai dorit tu, sunt sigur, Catherine are să-ți spună că... eu... am fost vesel! Ah, rămâi lângă mine, Catherine, dă-mi mâna...

— Ia-o pe-a mea, zise tatăl lui, și ține-te pe picioare. Uite-așa... Ea îți va oferi brațul așa... uită-te la ea. Ai să crezi că sunt chiar diavolul, domnișoară Linton, dacă pot provoca o asemenea spaimă. Fii, te rog, bună și condu-l până acasă. Vrei? Tremură dacă mă ating de el.

— Linton, dragul meu, șopti Catherine, eu nu pot merge la Wuthering Heights, tăticu' mi-a interzis. Tatăl tău n-o să-ți facă nici un rău. De ce ești atât de speriat?

— Pentru nimic în lume nu mă mai întorc în casa aceea, răspuse el. Nu "pot" să mă-ntorc acolo fără tine!

— Stai! strigă tatăl. Să respectăm scrupulele filiale ale domnișoarei Catherine. Nelly, du-l dumneata acasă, iar eu am să-ți urmez sfatul, în ceea ce privește doctorul, fără întârziere.

— Și-ai să faci foarte bine, i-am răspuns. Dar eu trebuie să rămân cu stăpâna mea; nu uita că îngrijirea fiului dumitale nu intră în atribuțiile mele.

— Ești foarte îndărătnică, știu, zise Heathcliff, așa că mă obligi să-l ciupesc puțin pe copilaș și să-l fac să țipe ca să-ți trezească mila. Atunci, haide, eroul meu! Vrei să te-ntorci acasă însoțit de mine?

Și se apropie din nou de Linton, prefăcându-se c-ar vrea să pună mâna pe făptura lui șubredă; dar Linton se feri de el și se agăță de Cathy, implorând-o să-l însoțească până acasă. Rugămințile lui erau atât de deznădăjduite, încât nu permiteau nici un fel de refuz; și, cu toate că nu

eram de acord, n-am putut-o împiedica. De fapt, cum era să-i refuze ajutorul? Noi nu puteam înțelege pentru ce e atât de îngrozit, dar îl vedeam neputincios în fața groazei, și mi se părea că, dacă spaima va mai crește, băiatul își va pierde mințile. Am ajuns până-n pragul ușii. Catherine intră; eu am așteptat-o să-l așeze pe bolnav într-un fotoliu, sperând că se va întoarce imediat. Dar domnul Heathcliff, împingându-mă pe la spate, strigă:

— Casa mea nu-i ciumată, Nelly! Și am de gând să fiu ospitalier astăzi; stai jos și dă-mi voie să închid ușa.

O închise și o încuie. Tresării.

— O sa vă ofer un ceai înainte de a vă întoarce acasă, adăugă el. Sunt singur că Hareton s-a dus cu niște vite la Lees, iar Zillah și Joseph au plecat într-o călătorie de plăcere; și cu toate că sunt obișnuit să fiu singur, îmi place, când am prilejul, să mă bucur de o companie interesantă. Domnișoară Linton, ia loc lângă "el". Îți dau și eu ce am: darul meu nu prea merită să fie primit, dar altceva n-am. Vreau să spun că ți-l ofer pe Linton. Uite cum mă privește! Ciudat ce sentimente sălbatice se trezesc în mine când mi se pare că provoc teama cuiva! Dacă m-aș fi născut într-o țară cu legi mai puțin severe și gusturi mai puțin delicate, m-aș fi distrat făcând pe-ndelete vivisecția celor doi de colo. Așa, ca să treacă o seară.

Respiră adânc și izbi masa înjurând ca pentru el:

— La dracu'! Îi urăsc!

— Mie nu mi-e frică de dumneata! exclamă Catherine, care nu auzise ultima parte a discursului. Apoi se apropie de el; ochii ei negri scânteiau de furie și de hotărâre. Dă-mi cheia, vreau să mi-o dai! zise ea. N-o să mănânc și n-o să beau aici nimic, să știu bine că mor de foame.

Heathcliff ținea cheia în mâna care-i rămăsese pe masă. Ridică privirea, cuprins de un fel de mirare văzându-i îndrăzneala; sau poate că glasul și privirile ei i-au reamintit ființa de la care le moștenise. Cathy se repezi la cheie și aproape că reuși, printre degetele lui desfăcute, să pună mâna pe ea. Dar gestul ei îl readuse la realitate, și Heathcliff strânse din nou pumnul.

— Și-acum, Catherine Linton, zise el, pleacă de-aici, altfel te trântesc la pământ, și doamna Dean ar înnebuni.

Fără a ține seama de amenințarea lui, Cathy îi apucă din nou pumnul în care se afla cheia.

— Vom pleca de-aici! repetă ea sforțându-se din răputeri să-i desfacă degetele și, văzând că unghiile nu-l impresionează, se folosi de dinți cu destul de multă tărie.

Heathcliff îmi aruncă niște priviri care, pentru o clipă, m-au împiedicat să intervin. Catherine era prea atentă la degetele lui puternice, ca să-i mai observe și fața. Heathcliff deschise pumnul brusc și renunță la obiectul disputei. Dar, înainte ca ea să fi luat cheia, o prinse cu mâna în care avusese cheia și-o trase pe genunchi, administrându-i cu cealaltă, pe unul din obraji, o ploaie de palme înspăimântătoare; și fiecare palmă ar fi fost suficientă ca amenințarea lui să devină realitate, dacă ea ar fi putut să cadă jos.

Văzând această violență diabolică, m-am repezit furioasă la el.

— Nemernicule! am început să strig. Nemernic ce ești!

O lovitură în piept mă făcu să tac. Fiind corpolentă, îmi pierd ușor

răsuflarea; așa că, din cauza loviturii, și a furiei, am dat înapoi, clătinându-mă amețită și având senzația că mă înăbuș sau că-mi plesnește o vână. Scena se isprăvi în două minute. Catherine, eliberată, își duse amândouă mâinile la tâmpile; parcă nu era sigură dacă mai are urechi sau ba. Tremura ca varga, sărmana fetiță, și se rezemă de masă cu desăvârșire năucită.

— Vezi că știi cum se pedepsesc copiii?! zise ticălosul cu sălbăticie, în timp ce se apleca să pună din nou mâna pe cheia care căzuse jos. Și-acum du-te la Linton, cum ți-am spus, și plângi cât poțeste! Ca mâine am să fiu tatăl tău... singurul tată pe care-l vei mai avea peste câteva zile...și-ai să mai încasezi de-astea din belșug. Tu poți răbda multe, nu ești o prăpădită, și-ai să le guști în fiecare zi dacă-ți mai surprind în ochi răutatea aceea drăcească!

Cathy, în loc să se ducă la Linton, se repezi la mine, îngenunche și, punându-și obrazii aprinși în poala mea, începu să plângă în gura mare. Vărul ei se ghemuise într-un colț al băncii, tăcut ca un șoarece, felicitându-se, îndrăznesc să spun, că bătaia o primise altul, și nu el. Domnul Heathcliff, observând că suntem încremeniți cu toții, se ridică și, foarte îndemânatic, făcu ceaiul. Ceștile și farfuriile fuseseră pregătite din timp. Turnă ceaiul și-mi oferă o ceașcă.

— Haide, spală-ți veninul, zise. Și dă-i și răsfățatei tale și ăluia al meu. Nu-i otrăvit, cu toate că l-am pregătit eu. Mă duc afară să caut caii.

Primul nostru gând, văzându-l ducându-se, a fost să căutăm o ieșire. Am încercat ușa dinspre bucătărie, dar era încuiată pe dinafară; ne-am uitat la ferestre, dar erau prea înguste chiar și pentru corpul subțire al lui Cathy.

— Domnule Linton, am strigat eu văzând că suntem întemnițate în toată legea, dumneata știi ce urmărește diabolicul dumitale tată și, dacă nu ne spui, am să-ți trag câteva peste urechi, așa cum a tras el peste ale verișoarei dumitale!

— Da, Linton, trebuie să ne spui, zise Catherine. Din cauza ta am venit aici, și-ar fi un semn de răutate și nerecunoștință dacă refuzi să vorbești.

— Dă-mi ceai, mi-e sete. După aceea am să vă spun, răspunse el. Doamnă Dean, să pleci de-aici. Nu-mi place când stai așa, pe capul meu. Ah, Catherine, ți-au picat lacrimile în ceașca mea. Nu mai beau ceaiul ăsta, dă-mi altul.

Catherine îi turnă altul și-și șterse obrazul. Mie mi-era scârbă de calmul micului nemernic, care nu se mai temea pentru pielea lui. Spaima pe care-o manifestase pe dealuri dispăruse de cum intrase în casă la Wuthering Heights. Așa c-am ghicit că fusese amenințat c-o bătaie groaznică dacă nu izbutește să ne atragă în casă și că, o dată faptul împlinit, nu mai avea alte temeri imediate.

— Tăticu' vrea să ne căsătorim, continuă el, după ce sorbi puțin ceai. Știe că tăticul tău nu ne-ar lăsa să ne căsătorim acum, dar se teme c-o să mor dacă mai așteptăm. De aceea vrea să ne căsătorim mâine, iar dumneata trebuie să rămâi la noapte aici. Dacă faci cum vrea el, poți să te întorci acasă poimâine, și-ai să mă iei și pe mine acolo.

— Să te ia cu ea, nenorocitul? am exclamat eu. "Dumneata" să te însori? Dar cum? Omul ăsta e nebun, ori crede că noi toți suntem niște smintiți! Și dumneata îți închipui că domnișoara asta tânără, frumoasă,

sănătoasă, fata asta plină de viață se va lega de o maimuță prăpădită ca dumneata? Dumneata crezi că se va găsi "cineva", ca să nu mai vorbim de domnișoara Catherine Linton, care să te ia de bărbat? Meriți să fii bătut cu biciul pentru că ne-ai ademenit să venim aici cu prefăcătoria și văicărelile dumitale mișelești! Și-acum... nu te uita ca un tâmpit! Îmi vine să-ți trag o zgâlțâială strașnică pentru trădarea dumitale nerușinată și pentru îngâmfarea prostească de care-ai fost în stare!

L-am scuturat nițel, dar el începu să tușească, recurgând la resursele lui obișnuite de gemete și plânsete, iar Catherine mă dojeni.

— Să rămân aici toată noaptea? Asta nu! zise ea, privind atent în jur. Ellen, am să dau foc la ușa asta, dar tot am să ies.

Și ar fi pornit pe loc la înfăptuirea acestei amenințări dacă Linton nu s-ar fi speriat iarăși din pricina iubitei lui persoane. O strânse cu brațele lui firave și, plângând în hohote, îi zise:

— Nu vrei să mă iei și să mă salvezi? Nu vrei să mă lași să vin cu tine la Grange? O, scumpa mea Catherine, nu pleca, nu mă părăsi! "Trebuie" să-l ascuți pe tatăl meu... "Trebuie!"

— Eu trebuie să-l ascult pe-al meu, îi răspunse ea, și să-l scap de această așteptare chinuitoare. Toată noaptea! Ce-o să creadă? Probabil c-a și început să dispere. Ori sparg o ușă, ori îi dau foc, dar trebuie să ies de aici. Fii liniștit, că nu te amenință nimic, dar dacă mă oprești... Linton, eu îl iubesc pe tăticu' mai mult decât pe tine?

Spaima mortală pe care-o simțea în fața mâniei domnului Heathcliff redădu băiatului elocvența lașității. Catherine era aproape înnebunită, dar stăruia că trebuie să plece acasă și încerca să-l implore, ea de data asta, și să-l convingă să-și înfrângă suferința egoistă. În timp ce el vorbea astfel, temnicerul nostru se întoarse.

— Animalele voastre au fugit, zise el, și... ia te uită, Linton, iar miorlăi? Ce ți-a făcut? Haide, haide... liniștește-te și du-te la culcare. Peste-o lună sau două, băiete, ai să-i poți plăti cu o mână viguroasă toată tirania pe care-o înduri acum. Tu suferi din pură dragoste, nu-i așa? Doar n-ai nici un alt motiv. Are să te ia de bărbat! Și-acum du-te la culcare! Zillah nu vine astă-seară acasă, așa că trebuie să te dezbraci singur! Tăcere! Să nu te mai aud. Cum ajungi în camera ta, nu mă mai apropii de tine. N-ai de ce te teme. Din întâmplare, te-ai purtat destul de bine. Restul mă privește pe mine.

Heathcliff rosti aceste cuvinte ținând ușa deschisă, ca să treacă fiul său. Acesta ieși ca un cățel, temându-se ca nu cumva omul care-i dădea drumul să-i tragă o lovitură vicleană. Apoi Heathcliff răsuci din nou cheia în broască și se apropie de foc; stăpâna mea și cu mine stăteam tăcute. Catherine ridică privirea și, instinctiv, duse mâna la obraz. Apropierea lui reînviase în ea o senzație dureroasă. Nimeni altul n-ar fi fost în stare să privească aspru acest gest copilăresc, dar el se încruntă și mârâi:

— Aha, zici că nu-ți e frică de mine? Îți ascunzi bine curajul! Pari al dracului de speriată!

— Acum sunt speriată, răspunse ea, pentru că, dacă rămân aici, tăticu' va fi nenorocit; și cum aş putea îndura să-l fac să sufere când el... când el... Domnule Heathcliff "lasă-mă" să mă duc acasă! Îți făgăduiesc că mă mărit cu Linton; și tăticu' vrea asta, iar eu îl iubesc. Pentru ce să mă silești să fac un lucru pe care l-aș face eu însămi de bunăvoie?

— Numai să îndrăznească să te silească! am strigat eu. Există legi în țara asta, slavă Domnului că există, chiar dacă ne aflăm într-un loc atât de părăsit. L-aș denunța chiar de-ar fi fiul meu; asta-i o crimă pentru care nu există îndurare!

— Tăcere! zise ticălosul. Du-te dracului cu strigătele tale! N-am chef să te aud vorbind. Domnișoară Linton, nu știi ce plăcere-mi face când mă gândesc că tatăl dumitale e nenorocit. N-am să dorm la noapte de bucurie. N-ai fi putut nimeri o cale mai sigură ca să-ți fixezi reședința sub acoperișul meu pentru următoarele douăzeci și patru de ore decât spunându-mi că va avea drept consecință acest fapt. În ceea ce privește promisiunea dumitale de a te căsători cu Linton, voi avea eu grijă să te ții de cuvânt, căci nu vei părăsi casa mea până când treaba asta nu se va împlini.

— Atunci trimite-o pe Ellen să-i spună lui tăticu' că nu mi s-a întâmplat nimic! exclamă Catherine plângând amarnic. Sau căsătorește-mă numaidecât cu Linton. Bietul tăticu'. Ellen, o să creadă că ne-am pierdut. Ce ne facem?

— Da' de unde! O să creadă c-ai obosit îngrijindu-l și c-ai plecat să te distrezi un pic, răspunse Heathcliff. Nu poți spune că n-ai intrat de bunăvoie în casa mea disprețuind sfatul lui de a nu o face. De altfel e absolut firesc să dorești să te distrezi la vârsta dumitale și să te fi săturat să dădăcești un om bolnav, mai ales când acel bărbat nu-ți e decât tată. Catherine, cele mai fericite zile ale vieții lui s-au isprăvit când au început zilele dumitale. Îndrăznesc să-ți spun că te-a blestemat pentru c-ai venit pe lume— cel puțin eu așa am făcut —și drept este să te blesteme și când pleacă din lumea asta, iar eu te voi blestema de asemenea. Nu te iubesc! Și cum te-aș pute-a iubi? Termină cu plânsul! După câte prevăd, asta o să fie principala dumitale distracție de azi înainte, dacă nu cumva Linton, recunoscător, va căuta să te răsplătească pentru pierderile suferite, așa cum părintele dumitale grijuliu își face iluzii că va fi. Scrisorile lui pline de mângâieri și sfaturi m-au distrat peste măsură. În ultima lui scrisoare îi recomanda comorii mele să aibă grijă de comoara lui și să fie bun cu ea după ce-o va lua de nevastă. Grijuliu și blând... Iată o atitudine părintească. Dar Linton are nevoie pentru propria lui persoană de toată grija și blândețea pe care le posedă. Linton va ști să joace bine rolul unui mic tiran. El e în stare să chinuiască oricâte pisici dacă li s-ar scoate mai întâi dinții și li s-ar tăia ghearele. Ai să-i poți povesti unchiului său, când te vei întoarce acasă, lucruri frumoase despre blândețea nepotului, te asigur!

— Bine faci! i-am spus. Dezvăluie-i caracterul fiului dumitale. Arată-i cât îți seamănă, și-apoi sper că domnișoara Cathy se va gândi de două ori înainte de-a lua de bărbat un șarpe ca ăsta!

— Nu țin deloc să vorbesc acum despre însușirile lui bune, răspunse Heathcliff; pentru că trebuie să-l accepte, ori să rămână prizonieră, și dumneata împreună cu ea, până la moartea stăpânului dumitale. Pot foarte bine să vă rețin aici pe-amândouă, ascunse. Dacă nu mă crezi, încurajează-o să-și retragă cuvântul și vei avea prilejul să te-ncredințezi singură.

— N-am să-mi retrag cuvântul, zise Catherine. Mă voi căsători cu el chiar în ceasul ăsta, dac-o să mă pot duce, după aceea, la Thrushcross Grange. Domnule Heathcliff, ești un om dur, dar nu ești un diavol și nu

cred că vrei să-mi distrugi din pură răutate întreaga fericire. Dacă tăticu' crede că l-am părăsit intenționat și moare înainte de a mă întoarce acasă la el, cum aş mai putea trăi? Am renunțat să mai plâng, dar am să cad în genunchi la picioarele dumitale și n-am să mă ridic, și n-am să-mi iau ochii de pe fața dumitale până când nu te vei uita în ochii mei! Nu! Nu întoarce capul! Uită-te la mine! N-ai să vezi nimic provocator. Eu nu te urăsc. Eu nu sunt mânioasă pentru că m-ai lovit. Dumneata n-ai iubit în viața dumitale pe nimeni, unchiule? Niciodată? Ah! Trebuie să te uiți o dată în ochii mei! Sunt atât de nenorocită, nu se poate să nu-ți pară rău și să nu-ți fie milă de mine.

— Ia-ți degetele astea de șopârlă de pe mine și cară-te de-aici, că, de nu, dau cu piciorul în tine! strigă Heathcliff respingând-o cu brutalitate. Prefer să fiu în strânsoarea unui șarpe. Cum dracu-ți poți închipui că mă vei îndupleca? "Te detest!"

Ridică din umeri și se scutură, de parcă într-adevăr toată carnea de pe el ar fi fost cuprinsă de silă, și-și împinse înapoi scaunul, în timp ce eu m-am ridicat și-am deschis gura să dau drumul unui adevărat torent de insulte. Dar am amuțit la mijlocul primului cuvânt, căci m-a amenințat că, dacă mai pronunț o silabă; voi fi încuiată singură într-o cameră. Se întunecase... Am auzit niște voci la poarta grădinii. Gazda noastră ieși în grabă: el era cu mintea întreagă, noi însă nu. Vorbi acolo vreo două sau trei minute, apoi se întoarse singur.

— Credeam c-a venit vărul dumitale, Hareton, i-am spus eu bieteii Catherine. Ce n-aș da să sosească! Mai știi? Poate c-ar fi de partea noastră.

— Au fost trei servitori de la Grange trimiși să vă caute, zise Heathcliff, care auzise ce spusese. Ai fi putut deschide o fereastră și striga, dar pot să jur că puicuța e încântată că n-ai făcut-o. E bucuroasă c-o forțez să stea aici. Sunt sigur.

Dându-ne seama c-am pierdut ocazia, am dat amândouă frâu liber deznădejdii, iar el ne-a lăsat să ne văităm până la ora nouă. Atunci ne-a poruncit să ne urcăm sus prin bucătărie, în odaia lui Zillah. I-am șoptit tovarășei mele să se supună, sperând că vom reuși să ieșim pe fereastra de-acolo, sau să trecem în pod, și apoi să fugim printr-o lucarnă. Dar fereastra era tot atât de îngustă ca și cele de jos, iar ieșirea prin pod fusese zăvorâtă anume, așa că eram încuiate ca și până atunci. Nici una dintre noi nu s-a culcat. Catherine, încremenită în fața ferestrei, aștepta cu nerăbdare dimineața; și singurul răspuns pe care l-am primit la nenumăratele mele rugăminți de-a se odihni au fost câteva suspine adânci. M-am așezat într-un fotoliu și, în timp ce mă suceam încoace și încolo, m-am judecat aspru pentru multele prilejuri în care nu-mi făcusem datoria așa cum se cuvenea; căci în clipa aceea mă bătea gândul că de aici se trăsese rădăcina nenorocirilor stăpânilor mei. De fapt nu era chiar așa, îmi dau seama acum, dar așa mi s-a părut în noaptea aceea îngrozitoare, și-l socoteam chiar și pe Heathcliff mai puțin vinovat decât mine.

Heathcliff veni la ora șapte și întrebă dacă domnișoara Linton s-a sculat. Ea se repezi imediat la ușă și răspunse că da.

— Atunci haide, zise el, deschizând ușa și trăgând-o afară.

M-am ridicat s-o urmez, dar el răsuci din nou cheia. Am cerut să-mi

dea drumul.

— Ai răbdare, răspunse el; îți trimit într-o clipă micul dejun.

Am lovit cu pumnii în tăblia ușii, am scuturat clanța cu mânie, iar Catherine l-a întrebat pentru ce mă mai ține încuiată. El i-a răspuns că trebuie să mai rabd un ceas, apoi au plecat amândoi. Am răbdat așa două sau trei ore, până când, într-un târziu, am auzit pași; dar nu erau ai lui Heathcliff.

— Ți-am adus ceva de mâncare, se auzi un glas; deschide ușa!

Am deschis ușa fără a pregeta și l-am văzut pe Hareton, încărcat cu hrană destulă pentru ziua întreagă.

— Na, adăugă el, împingându-mi tava în mână.

— Stai un minut... am început eu.

— Ba nu! strigă el și se retrase fără a ține seama de rugămințile mele de-a mai zăbovi.

Am rămas acolo încuiată ziua întreagă și toată noaptea următoare, și-apoi încă una, și încă una. Am stat cu totul cinci nopți și patru zile; nu-l vedeam decât pe Hareton, dimineața. Și era un paznic desăvârșit: ursuz, mut și surd la orice încercare de a-i trezi simțul de dreptate sau mila.

CAPITOLUL 28

În dimineața sau mai bine zis în după-amiaza celei de a cincea zi am auzit apropiindu-se un alt pas... mai ușor și mai grăbit. De data aceasta persoana intră chiar în odaie. Era Zillah, gătită cu șalul ei roșu și cu o bonetă neagră de mătase pe cap. Un coș împletit din răchită îi atârna pe braț.

— Oh, doamnă Dean! Dumneata erai?! exclamă ea. Vai, Doamne, ce se mai vorbește pe socoteala dumitale la Gimmerton. Nu mi-am putut închipui altceva decât c-ai căzut în mlaștina Calului Negru împreună cu domnișorica; dar stăpânul mi-a spus c-ați fost găsite și că va adăpostit aici! Auzi! Desigur c-ați dat de-o insulă, nu-i așa? Și câtă vreme ați stat în mlaștină? Stăpânul meu v-a salvat, nu? Doamnă Dean, dar văd că nu ești prea slabă... desigur, n-ai dus-o rău. Nu-i așa?

— Stăpânul dumitale e-un adevărat nemernic, i-am răspuns. Dar are să dea socoteală pentru toate! N-ar fi trebuit să nascocască povestea asta, căci tot o să se descopere adevărul!

— Ce vrei să spui? întrebă Zillah. Nu-i o poveste de-a lui, așa spune toată lumea din sat... Zice că v-ați rătăcit în mlaștini, iar eu, când am venit acasă, i-am zis lui Earnshaw: "Ei, domnule Hareton, de când am plecat eu de-acasă s-au petrecut lucruri de mai mare minunea. E tare păcat de fata aceea tânără și de biata Nelly Dean. El holbă ochii la mine. Am crezut că nu auzise nimic și i-am spus eu ce se zvonește. Stăpânul ascultă și el, zâmbi ca pentru sine și zise: "Dac-au fost în mlaștini, acum au ieșit de acolo, Zillah. Nelly Dean se află în clipa asta în camera ta. Urcă-te sus și spune-i că poate s-o șteargă, uite cheia. I se urcase la cap apa din baltă și era gata să fugă acasă ca o nebună, dar eu am oprit-o aici până și-a venit în fire. Poți să-i spui să plece imediat la Grange, dacă e-n stare; și mai spune-i, din partea mea, că tânăra domnișoară va veni și ea la timp,

pentru a lua parte la înmormântarea stăpânului.”

— A murit domnul Edgar?! am întrebat-o eu ținând. Oh! Zillah! Zillah!

— Nu, nu, șezi jos, scumpa mea doamnă, mi-a răspuns; desigur, ești încă bolnavă. N-a murit. Doctorul Kenneth— l-am întâlnit pe drum și l-am întrebat—crede c-o s-o mai ducă poate o zi.

În loc să mă așez, mi-am luat iute paltonul și boneta și m-am grăbit să cobor, căci drumul era liber. Am intrat în sală și mi-am făcut ochii roată, ca să găsesc pe cineva care să-mi dea vreo veste despre Catherine. Camera era plină de soare, ușa larg deschisă, dar nimeni nicăieri. Nu știam ce să fac, să plec imediat sau să mă întorc să-mi caut stăpâna, când o tuse ușoară mă făcu să privesc spre cămin. Linton zăcea întins pe bancă, singur în sală, sugând o acadea și urmărind cu privirea-i apatică mișcările mele.

— Unde-i domnișoara Catherine?! l-am întrebat pe-un ton aspru, sperând că, prinzându-l singur acolo, voi putea băga spaima în el ca să-mi dea vreo informație.

El sugea acadeaua mai departe ca un nevinovat.

— A plecat? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns, e sus; n-are să plece, căci n-o lăsăm noi.

— N-o lași tu, idiotule! am exclamat. Du-mă imediat în odaia ei, căci de nu, ți-arăt eu ție, de-ai să mă ții minte!

— O să-ți arate el tăticu' ție dacă-ncerci să intri acolo, răspunse el. Mi-a spus că nu trebuie să mă port blând cu Catherine; e nevasta mea și e o nerușinare din partea ei dacă dorește să mă părăsească! Mi-a mai spus că ea mă urăște și-mi dorește moartea ca să pună mâna pe banii mei, dar n-o să pună mâna pe ei și n-o să plece acasă! Nu, niciodată!... Poate să plângă și să bolească oricât o pofti! Își reluă ocupația de mai înainte, închizând pleoapele de parcă avea de gând să ațipească.

— Domnule Heathcliff, am reînceput eu, ai uitat cât de bună a fost Catherine cu dumneata iarna trecută, când spuneai c-o iubești, când îți aducea cărți și-ți cânta cântece și venea atât de des prin vânt și vifor ca să te vadă? Într-o seară, când n-a putut veni, a plâns la gândul c-ai să fii dezamăgit. Și atunci ți-ai dat seama că era mult prea bună față de dumneata, iar acum crezi minciunile tatălui dumitale, cu toate că știi cât vă urăște pe amândoi! Și te aliezi cu el împotriva Catherinei. Frumoasă recunoștință, nu-i așa? N-am ce zice!

Colțul gurii lui Linton se lăsă în jos, și-și scoase acadeaua din gură.

— A venit la Wuthering Heights pentru că te ura? am continuat eu. Ia gândește-te bine! Cât despre banii dumitale, nici nu știe dacă vei avea vreodată bani. Zici că-i bolnavă și totuși o lași acolo sus, singură, într-o casă străină! Și doar ai simțit pe pielea dumitale ce-nseamnă să fii părăsit! Ai știut să te înduioșezi de propria-ți suferință și ei i-a fost milă de dumneata, dar dumitale nu ți-e milă de suferința ei! Plâng, vezi bine... eu, o femeie bătrână, o simplă servitoare... iar dumneata, după ce ai pretins că ții la ea și cu toate că ai atâtea motive s-o adori, îți ții lacrimile toate numai pentru dumneata și zaci aici foarte liniștit. Ah, ești un băiat egoist și hain la suflet!

— Nu pot sta cu ea, răspunse arțăgos. Și nici n-am să stau singur cu ea. Plânge așa de tare, că n-o pot suporta. Și nu vrea să tacă, deși i-am spus că-l chem pe tata. O dată l-am și chemat, și-a amenințat-o c-o

sugrumă dacă nu se potolește; dar în clipa când a părăsit el camera, a reînceput să geamă și să se vaite, și-așa a făcut toată noaptea, cu toate că am țipat la ea de furie că nu puteam dormi.

— Domnul Heathcliff nu-i acasă? l-am întrebat observând că făptura aceea prăpădită nu era în stare să ia parte la suferințele morale ale verișoarei lui.

— E-n curte, răspuse el, stă de vorbă cu doctorul Kenneth, care zice că, într-adevăr, de data asta unchiul e pe moarte. Mă bucur, căci după el eu am să fiu stăpân la Grange. Catherine a vorbit întotdeauna despre Grange ca despre casa "ei". Și nu-i a ei! E-a mea! Tăticu' zice că tot ce are ea e-al meu. Toate cărțile ei frumoase sunt ale mele. Cathy a spus că mi le dă mie pe toate, și păsărelele ei frumoase, și căluțul ei Minny, dacă-i dau cheia odăii noastre, și-o las să iasă; dar eu i-am spus că n-are nimic de dat, căci „toate” astea sunt ale mele. Apoi a plâns, și-a scos un medalion de la gât, două miniaturi într-o cutiuță de aur— într-o parte mama ei, iar în alta unchiul, când erau tineri— și mi-a spus că mi-l dă mie. Asta s-a întâmplat ieri... dar eu i-am spus că și ăla era tot al meu și-am încercat să i-l iau. Urâcioasa nu m-a lăsat; m-a împins de m-a lovit foarte tare. Eu am țipat— asta o sperie! Când l-a auzit pe tăticu' venind, a rupt medalionul în două, mi-a dat fotografia mamei sale, iar pe cealaltă a încercat s-o ascundă. Tăticu' a-ntrebat ce se întâmplase, și-atunci i-am explicat. El a luat-o pe cea pe care-o aveam eu și i-a poruncit să mi-o dea mie pe cealaltă, dar ea a refuzat. Atunci a trântit-o pe Catherine la pământ și a rupt medalionul de pe lanț, zdrobindu-l cu piciorul.

— Și ți-a făcut plăcere s-o vezi lovită? am întrebat eu, având motivele mele să-l fac să vorbească.

— Am închis ochii, mi-a răspuns. Întotdeauna închid ochii când tata dă în vreun câine sau în vreun cal... Lovește atât de tare! Totuși, la început m-am bucurat... merita să fie pedepsită pentru că mă împinsese. Dar după ce tăticu' a plecat, m-a chemat la fereastră și mi-a arătat obrazul: și-l mușcase cu dinții pe dinăuntru și gura îi era plină de sânge. Apoi a adunat de pe jos bucățelele de fotografie, mi-a întors spatele și s-a așezat cu fața la perete. De-atunci nu mi-a mai spus nici o vorbă; îmi vine să cred că nu poate vorbi fiindcă-o doare gura. Îmi pare rău că vorbesc așa de ea, dar prea e rea, plânge într-una; și-apoi e atât de palidă și pare atât de sălbatică, încât mi-e frică de ea.

— Dar, dacă vrei, dumneata poți pune mâna pe cheie? am spus eu.

— Da, când sunt sus, mi-a răspuns, dar acum nu pot merge până sus.

— În care odaie e cheia? l-am întrebat.

— Oh, strigă el, n-am să-ți spun! E secretul nostru. Nimeni, nici Hareton și nici Zillah nu trebuie să afle. Dar m-ai obosit... pleacă de-aici, pleacă de-aici! Apoi își sprijini capul pe braț și închise din nou ochii.

Am socotit că cel mai cuminte lucru e să plec fără a mai da ochii cu domnul Heathcliff și să caut s-o scap pe tânăra mea domnișoară cu ajutoare de la Grange. Când am ajuns acolo, mare-a fost mirarea și bucuria celorlalți servitori văzându-mă. Iar când au aflat că tânăra lor stăpână era teafără, doi sau trei dintre ei au dat să se urce în goana mare sus și să strige vestea la ușa domnului Edgar. Dar eu m-am dus în persoană să-l înștiințez! Ah, cât de mult se schimbase în acele câteva zile!

Zăcea, întruchipare a răbdării și a resemnării, așteptându-și moartea. Părea foarte tânăr. Cu toate că avea treizeci și nouă de ani, îi dădea cu zece ani mai puțin. Se gândea la Catherine, căci îi murmură numele. Eu l-am mângâiat pe mână și i-am vorbit.

— Are să vină și Catherine, domnule dragă! i-am șoptit; trăiește și e sănătoasă. Și va fi aici chiar în seara asta, sper.

Primele efecte ale acestor vești mă făcură să tremur; domnul Edgar se ridică pe jumătate, își roti privirea lui vie în jurul încăperii, apoi căzu pe pernă leșinat. Dar, de îndată ce-și reveni, i-am povestit totul despre vizita noastră forțată și despre detențiunea noastră la Heights. I-am spus că Heathcliff mă silise să intru în casă, ceea ce nu era tocmai adevărat. Am spus cât se poate de puține lucruri împotriva lui Linton, și nu i-am descris nici purtarea brutală a tatălui său... Intenția mea era ca, pe cât îmi stătea în putință, să nu mai adaug amar la paharul său plin!

El ghici că unul din scopurile dușmanului său era să-i asigure fiului, sau mai bine zis chiar lui însuși, atât averea personală cât și moșia Lintonilor. Dar nu pricepea pentru ce n-a așteptat până după moartea lui; nu știa că el și nepotul său vor părăsi această lume aproape în același timp. Totuși s-a gândit că ar fi mai bine să-și schimbe testamentul, hotărându-se ca în loc să lase averea Catherinei la dispoziția ei, s-o încredințeze unor fideicomisi, care s-o administreze pe tot timpul vieții ei și a copiilor ei, dacă va avea, astfel ca averea Catherinei să nu-i poată reveni lui Heathcliff în cazul că Linton ar muri.

După ce mi-a spus ce trebuie să fac, am trimis un curier să-l aducă pe avocat și-am trimis și patru oameni, bine înarmați, pentru a o cere pe tânăra mea stăpână de la temnicerul ei. Am avut mult de așteptat până la întoarcerea lor. Servitorul care plecase singur s-a întors primul. Mi-a spus că domnul Green, avocatul, nu era acasă când a sosit el acolo și-a trebuit să aștepte două ceasuri până s-a-ntors: domnul Green i-a spus că are o treabă urgentă în sat, dar că va fi la Thrushcross Grange înainte de a se lumina de ziuă. Cei patru oameni s-au întors și ei, dar tot singuri. Mi-au adus vestea că domnișoara Catherine era bolnavă, prea bolnavă pentru a putea părăsi odaia, și Heathcliff nu le-a dat voie s-o vadă. I-am certat pe proștii aceia pentru c-au dat crezare poveștii lui Heathcliff, dar nu i-am spus stăpânului nimic. Apoi m-am hotărât să plec chiar eu la Wuthering Heights de cum s-o lumina de ziuă, cu o ceată-ntreagă, și să dau un atac în toată legea dacă Heathcliff n-ar fi vrut s-o elibereze de bunăvoie pe prizonieră. Am jurat și-am jurat din nou că tatăl ei "trebuie" s-o vadă, măcar de-ar fi ca diavolul acela să fie ucis în pragul casei lui dacă va încerca să ne împiedice.

Din fericire am scăpat și de drum și de bucluc. La ora trei am coborât să iau un ulcior de apă și, pe când treceam prin antreu cu ulciorul în mână, am tresărit auzind o bătaie puternică în ușa principală. O, e Green, mi-am zis, aducându-mi aminte ce-mi spusese omul; nu poate fi decât Green, și mi-am văzut de drum, cu intenția de a trimite pe altcineva să-i deschidă. Dar bătaile s-au repetat; nu prea tari, însă cu stăruință. Am pus ulciorul pe scară și m-am grăbit să deschid. Afară, luna strălucea cu putere. Nu era avocatul. Scumpa mea stăpână mi-a sărit de gât plângând în hohote.

— Ellen! Ellen! Tăticu' e-n viață?

— Da, îngerașule, am strigat, e-n viață! Slavă Domnului că ești iarăși

în mijlocul nostru, la adăpost!

Ea voia să fugă sus în camera domnului Linton așa, cu răsuflarea tăiată, dar eu am silit-o să se așeze pe-un scaun, i-am dat ceva de băut, i-am spălat fața palidă și i-am frecat-o cu șorțul, ca să-i dau un pic de culoare. Apoi i-am spus că trebuie să mă duc înainte, ca să-i anunț sosirea, și-am implorat-o să-i spună că va fi fericită cu tânărul Heathcliff. A deschis ochii mari, dar foarte curând a înțeles pentru ce o sfătuiam să spună o minciună și m-a asigurat că nu se va plânge.

N-am avut puterea să fiu de față la întâlnirea lor. Am stat un sfert de oră afară la ușă, și-abia după aceea am avut curajul să mă apropii de pat. Totul s-a petrecut în liniște: disperarea Catherinei era tot atât de tăcută ca și bucuria tatălui. Ea îl sprijinea, aparent calmă; iar el își țintuise ochii măriți, ca în extaz, asupra chipului ei. A murit fericit, domnule Lockwood, așa a murit, sărutându-i obrazul și șoptindu-i: „Mă duc la ea; iar tu, copilul meu iubit, ai să vii și tu la noi!” După aceea nu s-a mai mișcat și n-a mai scos nici o vorbă, dar a privit-o mai departe cu ochii aceia vrăjiți, strălucitori, până când, pe nesimțite, pulsul i se opri, și sufletul își luă zborul. Nimeni n-ar fi putut observa minutul exact al morții; moartea i-a fost cu desăvârșire lipsită de luptă.

Nu știu dacă lacrimile Catherinei secaseră, ori dacă durerea ei era prea grea pentru a le lăsa să curgă, dar am văzut-o stând acolo cu ochii uscați până la răsăritul soarelui. Apoi a rămas tot așa până la amiază, și-ar fi rămas și mai departe, îngândurată, lângă patul mortuar, dacă n-aș fi stăruit să plece și să se odihnească puțin. A fost bine c-am izbutit s-o iau de-acolo, căci, către vremea prânzului, avocatul, care trecuse pe la Wuthering Heights să ia instrucțiuni cu privire la modul de a se comporta, apărui. Se vânduse domnului Heathcliff: iată motivul pentru care întârziase să răspundă la chemarea stăpânului meu. Din fericire, după sosirea fetei lui, cugetul stăpânului n-a mai fost străbătut de nici o grijă lumească și nimic nu l-a mai tulburat.

Domnul Green și-a luat sarcina de a rândui totul și de a da toate poruncile trebuitoare. A concediat toți servitorii, în afară de mine. Era gata să-și exercite autoritatea până-ntr-atât, încât să stăruie ca Edgar Linton să nu fie înmormântat lângă soția lui, ci în capelă, laolaltă cu familia. Dar exista un testament care împiedica acest lucru, iar protestele mele vehemente s-au împotrivit și ele încălcării dispozițiilor fostului meu stăpân. Înmormântarea s-a făcut în grabă. Catherinei, acum doamna Linton Heathcliff, i s-a îngăduit să stea la Grange până când cadavrul tatălui ei va fi scos din casă.

Ea mi-a povestit că, în cele din urmă, chinul pe care-l încerca l-a convins pe Linton să ia asupra-și riscul eliberării ei. Cathy auzise pe oamenii trimiși de mine, dicutând în fața ușii și prinsese și sensul răspunsului dat de Heathcliff. Era deznădăjduită. Linton, care, după plecarea mea, fusese instalat în salonașul cel mic, era atât de îngrozit de starea ei, încât s-a dus să-i aducă cheia înainte ca Heathcliff să se urce sus. A avut îndrăzneala să descuie și să încuie ușa la loc, fără a o închide propriu-zis, iar când a trebuit să se ducă la culcare, s-a rugat să fie lăsat să doarmă cu Hareton. O singură dată cererea lui fu satisfăcută. Catherine ieși pe furiș înainte de a se crăpa de ziuă. N-a îndrăznit să deschidă ușile, ca nu cumva câinii să dea alarma; a intrat în camerele goale și le-a

cercetat ferestrele. Din fericire, dând de camera mamei ei, putu ieși pe fereastră, iar de-acolo a coborât pe pământ cu ajutorul bradului de lângă geam. Linton fu aspru pedepsit pentru complicitate, deși ajutorul lui fusese neînsemnat.

CAPITOLUL 29

În seara de după înmormântare tânăra mea doamnă și cu mine ședeam în bibliotecă gândindu-ne abătute—una dintre noi era chiar deznădăjduită—la pierderea suferită și vorbind despre viitorul nostru sumbru.

Ajunseserăm tocmai la concluzia că soarta cea mai bună care-ar fi putut-o aștepta pe Catherine ar fi fost îngăduința de a rămâne la Grange; cel puțin atât cât va mai trăi Linton—dacă i se va permite să vină cu ea aici—iar eu să rămân cu ei ca menajeră. Dar planul mi se părea prea plăcut pentru a putea nădăjdui în înfăptuirea lui. Totuși am sperat și-am început să mă înveselesc în perspectiva că-mi voi păstra căminul și slujba și, mai presus de toate, pe iubita mea stăpână, când o servitoare, una din cele concediate, dar care nu plecase încă, s-a repezit grăbită în odaie, spunându-ne că "diavolul acela de Heathcliff" venea prin curte și ne întrebă dacă să nu-i încuie ușa în nas.

Chiar de-am fi fost atât de nebune să-i poruncim acest lucru, n-am fi avut timp s-o facem. A intrat fără nici o formalitate; nici n-a bătut la ușă și nici n-a trimis pe cineva să-l anunțe. Era stăpân și-a profitat de privilegiul stăpânului, intrând direct, fără a spune o vorbă. Glasul servitoarei care venise să ne înștiințeze l-a lămurit că suntem în bibliotecă. A intrat de-a dreptul și, făcând semn servitoarei să iasă, a închis ușa.

Era aceeași încăpere în care, cu optsprezece ani în urmă, fusese introdus în chip de musafir. Aceeași lună strălucea prin ferestre, aceeași privesc de toamnă se așternuse afară. Noi nu aprinseserăm încă nici o lumânare, dar întreaga încăpere era luminată; se vedeau chiar și portretele de pe perete, capul splendid al doamnei Linton și fața blajină a soțului ei. Heathcliff înaintă spre cămin. Timpul îi schimbaseră destul de puțin înfățișarea. Era același bărbat, fața lui întunecată era parcă mai galbenă, mai trasă și mai liniștită, corpul poate puțin mai greoi, dar nici o altă deosebire. Când îl văzu, Catherine se ridică și căută să fugă din odaie.

— Stai, zise el prinzând-o de braț. S-a isprăvit cu fugile tale! Unde vrei să te duci? Am venit să te iau acasă și sper că vei deveni o fiică ascultătoare și nu-l vei mai îmboldi pe fiul meu la nesupunere. Când am descoperit că a luat și el parte la fuga dumitale, nici n-am știut cum să-l pedepsesc. E șubred ca o pânză de păianjen, îl poți nimici cu o singură ciupitură; dar îți vei da seama de pe fața lui că totuși și-a primit pedeapsa cuvenită! Asta într-o seară, adică alaltăieri, după care l-am așezat într-un fotoliu; de-atunci nu m-am mai atins de el. L-am trimis pe Hareton afară și am rămas numai noi doi în cameră. După două ore l-am chemat pe Joseph să-l ducă din nou sus, și de-atunci încoace prezența mea produce asupra nervilor lui o impresie atât de puternică, de parcă aș fi o nălucă. Cred că adeseori mă vede chiar și când nu sunt prin preajma lui. Hareton zice că se trezește noaptea și țipă, cam din oră în oră, și te cheamă să-l aperi de

mine. Așa că, fie că-l iubești, fie că nu-l iubești pe scumpul tău bărbat, trebuie să vii. De-acum înainte ți-l las în grijă și-mi declin orice competență în ceea ce-l privește.

— De ce n-o lași pe Catherine să rămână aici, am început eu să pledez, și de ce nu-l trimiți pe domnul Linton la ea? Îi urăști pe-amândoi, n-ai să le simți lipsa, ei nu pot fi decât o tortură de fiecare clipă pentru inima dumitale denaturată.

— Caut un chiriaș pentru Grange, mi-a răspuns, și vreau să-mi am copiii lângă mine. Și-apoi fata astă e obligată să-mi slujească pentru pâinea ei. Eu n-am de gând s-o țin în lux și-n trândăvie după moartea lui Linton! Și-acum grăbiți-vă și pregătiți-vă de drum, nu mă forțați să vă constrâng.

— Am să vin, zise Catherine. Linton e singurul om care mi-a mai rămas de iubit pe lume; și cu toate c-ai făcut tot ce-ai putut ca să-l urăsc și să mă urască și el pe mine, nu vei reuși să ne faci să ne urâm. Și te poftesc să nu mai cutezi să-l lovești când sunt de față și să nu mă mai terorizezi!

— Ești cam lăudăroasă și îndrăzneată, răspunse Heathcliff, dar nu te iubesc destul ca să lovesc în el. O să ai parte din plin de caznă și durere atâta vreme cât va mai trăi. Nu eu sunt acela care te va face să-l urăști... ci firea lui dulce. După evadarea ta și consecințele ei, nutrește pentru tine niște sentimente amare ca fierea. Nu te aștepta la mulțumiri pentru nobila-ți dăruire. L-am auzit făcându-i lui Zillah un tablou demn de toată lauda despre ceea ce-ar face el dacă ar fi puternic ca mine. Deci înclinarea există, și slăbiciunea îi va ascuți mintea pentru a găsi un mod de a-și înlocui forța fizică.

— Știu că are o fire urâtă, zise Catherine, e doar fiul dumitale. Dar sunt mulțumită că firea mea e mai bună și pot ierta. Știu că mă iubește, și de aceea îl iubesc și eu. Domnule Heathcliff, "dumneata" n-ai pe "nimeni" care să te iubească, și cu cât ne chinui mai mult cu-atât vom fi răzbunați mai pe deplin gândindu-ne că neomenia dumitale izvorăște din suferința dumitale, care e mai cumplită decât a noastră. Dumneata "ești" nenorocit, nu-i așa? Singur ca diavolul și invidios ca el. "Nimeni" nu te iubește... "nimeni" nu te va plânge când vei muri! N-aș vrea să fiu în locul dumitale!

Catherine vorbi pe un ton de triumf macabru; parcă se pătrunsese de mentalitatea viitoare ei familii, găsind plăcere în suferințele dușmanilor.

— Deocamdată o să-ți pară rău că ești cine ești, zise socrul ei, dacă mai stai aici încă un minut. Cară-te vrăjitoare ce ești și strânge-ți lucrurile!

Cathy plecă, disprețuitoare. În absența ei am început să-i cerșesc locul lui Zillah la Heights, oferindu-i în schimb locul meu. Dar n-a admis sub nici un motiv. Mi-a poruncit să tac din gură și-apoi pentru prima dată, și-a făcut ochii roată în jurul încăperii, uitându-se la tablouri. După ce l-a privit îndelung pe cel al doamnei Linton, a spus:

— Am să-l duc acasă. Nu pentru că aș avea nevoie de el, dar... se întoarse brusc spre foc și, având pe buze ceva ce— din lipsa unui cuvânt mai potrivit—trebuie să-l numesc zâmbet, continuă: Să-ți spun ce-am făcut ieri! L-am pus pe groparul care tocmai săpa groapa lui Linton să scoată pământul de pe coșciugul ei și-am deschis capacul. O clipă m-am gândit că aș vrea să rămân și eu acolo, când i-am văzut din nou fața—fața i-a rămas

aceeași!—și omul a avut de luptat cu mine ca să mă scoată din groapă. Dar mi-a spus că, dacă aerul pătrunde înăuntru, se va schimba; atunci am desfăcut numai o scândură laterală a coșciugului, iar capacul l-am așezat la loc. N-am rupt-o pe cea din partea lui Linton, fir-ar el blestemat! Aș fi vrut să-i fie coșciugul plumbuit! Apoi l-am mituit pe gropar să dea la o parte scândura aceea când o să mă îngroape și pe mine acolo și să scoată aceeași scândură laterală și de la coșciugul meu, pe care-l voi comanda anume. Așa că, atunci când Linton va veni la noi, nu va ști să ne deosebească pe unul de celălalt!

— Ai făcut o mare nelegiuire, domnule Heathcliff! am exclamat eu. Nu ți-a fost rușine să tulburi liniștea moartei?

— N-am tulburat pe nimeni, Nelly, răspunse el, doar mi-am ușurat sufletul. De-acum încolo o să mă simt mult mai liniștit, și ai mai multe șanse să rămân sub pământ după ce voi ajunge acolo. Am tulburat-o pe ea? Nu, ea m-a tulburat pe mine zi și noapte, vreme de optsprezece ani... fără încetare... fără muștrări de conștiință... până ieri noapte. Ieri noapte am fost liniștit. Am visat că-mi dormeam ultimul somn lângă cea adormită acolo: inima mea se oprise lângă a ei, și obrazul meu rece era lipit de obrazul ei.

— Și dacă ai fi găsit-o una cu pământul, sau și mai rău, ce-ai mai fi visat atunci? i-am spus.

— Că sunt și eu una cu pământul și una cu ea și aș fi fost și mai fericit! mi-a răspuns. Crezi că mi-e frică de-o schimbare de felul acela? Când am ridicat capacul, m-am așteptat s-o văd schimbată sau una cu pământul, dar mă bucur că nu s-a întâmplat încă nici o schimbare, căci astfel voi putea împărtăși aceeași soartă cu ea. Și-apoi, până n-am văzut cu ochii mei chipul ei senin, cu greu aș fi putut înlătura acel simțământ straniu ce mă cuprinsese. A început într-un mod ciudat. Știi bine c-am fost ca nebun după moartea ei, și neconținut, din zori până-n zori, am implorat-o să-mi dea un semn că spiritul îi dăinuie încă! Cred cu tărie în fantome. Sunt convins că ele pot exista și există printre noi. În ziua în care-a fost înmormântată a nins. Seara, m-am dus la cimitir în curtea bisericii. Sufla un vânt rece ca iarna... de jur împrejur totul era pustiu. Nu mi-a fost teamă că prostănacul ei de bărbat va veni în văgăuna aceea atât de târziu, iar alții n-aveau ce căuta acolo. Fiind singur și dându-mi seama că nu ne despart decât doi metri de pământ afânat, mi-am zis: "Am s-o strâng iarăși în brațe! Dacă-i rece, am să cred că vântul dinspre miazănoapte m-a înghețat pe "mine", iar dacă-i nemișcată, am să cred că doarme. Și-am luat o lopată din magazia de unelte și-am început să sap din răspuțeri... Am atins coșciugul. Atunci am ingenunchat, să scormonesc cu mâinile. Lemnul începuse să scârțâie pe la șuruburi, eram pe punctul de a-mi atinge ținta, când mi s-a părut că aud pe cineva suspinând sus, lângă marginea mormântului, cineva care se apleca spre mine. "Ah, numai de-aș putea să ridic capacul, am mârâit eu, doresc să ne acopere pământul pe amândoi!" și-am continuat să trag și mai disperat de capac. Atunci am auzit încă un suspin, chiar lângă urechea mea. Mi s-a părut că-i simt suflarea caldă, o suflare care se lupta cu vântul încărcat de chiciură, îndepărtându-l. Știam că nu era lângă mine nici o făptură în carne și oase, dar, cu aceeași certitudine cu care simți apropierea unui corp material în întuneric, cu toate că nu-l poți vedea deslușit, cu aceeași certitudine am

simțit-o și eu acolo pe Catherine; și nu jos, dedesubtul meu, ci sus, pe pământ. Un sentiment brusc de ușurare mi s-a revărsat din inimă în tot trupul. Am renunțat la munca mea chinuitoare și m-am simțit deodată mângâiat, nespuns de mângâiat. O simțeam alături de mine și a rămas cu mine până am umplut din nou mormântul și până am ajuns acasă. Poți să râzi dacă vrei, dar eu eram sigur că, odată intrat în casă, am s-o văd. Eram convins că era cu mine, și nu mă puteam opri să-i vorbesc. Ajuns la Heights, m-am repezit în grabă la ușă. Era încuiată, și mi-aduc aminte că blestemul acela de Earnshaw și soția mea nu m-au lăsat să intru. Mi-aduc aminte că m-am înfrânat să nu-l calc în picioare și că după aceea am fugit sus, în camera mea, și-apoi în camera Catherinei, și-acolo m-am uitat cu nerăbdare în jurul meu... O simțeam lângă mine... "aproape" c-o și vedeam, și totuși "n-o puteam vedea!" După chinul cu care-o doream, după ardoarea rugămintilor de a o zări numai o clipă, sudoarea mea trebuie să fi fost de sânge atunci! Dar n-am putut-o vedea. S-a arătat așa cum a fost adeseori în viața ei, ca un diavol față de mine! Și de atunci, uneori mai mult, alteori mai puțin am fost prada acestei torturi de neîndurat! Infernală tortură, care-mi ține nervii într-o asemenea încordare încât, dacă n-ar fi făcuți dintr-un material dur, de mult s-ar fi muiat și-ar fi devenit slabi, ca ai lui Linton. Când ședeam în casă cu Hareton, mi se părea că, dacă ies afară, o voi întâlni, iar când umblam pe dealuri, mi se părea c-am s-o găsesc acasă. Când plecam de-acasă, mă grăbeam să mă întorc căci "trebuia" să fie pe undeva pe la Heights, eram sigur! Iar când dormeam în camera ei... eram alungat. Nu era chip să mă culc acolo căci în clipa în care închideam ochii, era ori afară la fereastră, ori dădea la o parte tăbliile patului, ori intra în odaie, ori își așeza capul ei scump pe aceeași pernă cu mine, așa cum făcea când era copil, și-atunci trebuia să deschid pleoapele ca s-o văd. Și-așa le deschideam și le închideam de-o sută de ori pe noapte... și mereu eram dezamăgit! Așa m-a torturat! Adeseori gemeam atât de tare, încât ticălosul acela bătrân de Joseph credea că, fără îndoială, conștiința mi se zvârcolea chinuită de Satana din mine. Acum, de când am văzut-o, sunt liniștit... ceva mai liniștit. A găsit un mod straniu de a mă ucide, nu cu bucățica, ci cu bucățele infime, cât un fir de păr! M-am înșelat vreme de optsprezece ani cu năluca unei speranțe.

Domnul Heathcliff se opri și-și șterse fruntea! Părul i se lipise de ea, ud de sudoare. Ochii îi erau ațintiți asupra cenușii roșii din foc, sprâncenele nu-i stăteau încruntate, ci ridicate spre tample, îndulcindu-i înfățișarea sălbatică a feței, dându-i o expresie neobișnuită de tulburare, o expresie dureroasă de concentrare, asupra unui subiect care-l pasiona. De fapt nu mi vorbise propriu-zis mie—de aceea am tăcut. Și nu mi-a plăcut să-l aud vorbind! După scurtă vreme începu să mediteze privind portretul ei, apoi îl luă din perete și-l rezemă de canapea, ca să-l poată vedea mai bine; și-n timp ce se uita la portret, intra Catherine anunțând că-i gata și că va pleca imediat ce i se va înșeua poneiul.

— Să-mi trimiți portretul acasă, mâine, îmi zise Heathcliff. Apoi, întorcându-se spre ea, adăugă: Poți să mergi și fără ponei, e-o seară frumoasă, și la Wuthering Heights n-o să ai nevoie de ponei. În plimbările pe care le vei face, te vei putea sluji de picioare! Haide! Să plecăm!

— Rămâi cu bine, Ellen! șopti scumpa și mica mea stăpână. Când mă sărută, buzele îi erau ca de gheață. Să mai vii pe la mine să mă vezi, Ellen,

nu uita!

— Ba să nu faci una ca asta, doamnă Dean! zise noul ei tată. Când voi dori să-ți vorbesc, am să vin eu aici. N-am nevoie de nici un fel de indiscreție din partea dumitale.

I-a făcut semn să iasă înaintea lui, iar ea, aruncând în urmă o privire care mi-a înjunghiat inima, s-a supus. I-am urmărit de la fereastră cum au coborât prin grădină. Heathcliff a prins brațul Catherinei sub al lui, cu toate că la început ea s-a opus, și apoi, cu pași grăbiți, a dus-o pe alee... Foarte curând, pomii nu m-au lăsat să-i mai văd.

CAPITOLUL 30

De când a plecat de-aici n-am mai zărit-o. Când m-am dus să întreb de ea la Heights, Joseph a ținut ușa cu mâna și n-a vrut să mă lase să intru în casă. Mi-a spus că doamna Linton e "ocupată" și că stăpânul nu-i acasă. Zillah mi-a povestit câte ceva despre fiecare, căci altfel nici n-aș fi știut cine-a murit și cine mai trăiește. Zillah o crede pe Catherine îngâmfată și n-o iubește, am ghicit asta din vorbele ei. La început tânăra mea doamnă i-a cerut câteva servicii, dar domnul Heathcliff i-a poruncit să-și vadă de treburi, iar nora lui să se descurce cum o ști. Zillah a primit cu plăcere porunca, fiind o femeie strâmtă la cap și egoistă. Catherine, văzându-se nebăgată în seamă, s-a supărat ca un copil și a răspuns prin dispreț. Așa că informatoarea mea s-a înscris pe lista dușmanilor și e atât de înverșunată, de parcă biata Cathy i-ar fi făcut un mare rău. Acum vreo șase săptămâni am avut o convorbire îndelungată cu Zillah, puțin înainte de venirea dumneavoastră. Într-o zi ne-am întâlnit pe dealuri și iată ce mi-a povestit.

— Primul lucru pe care l-a făcut doamna Linton după sosirea la Heights, a fost să fugă sus, fără a ne da bună seara nici mie, nici lui Joseph, și să se încuie în camera lui Linton, unde a rămas până dimineața. Apoi, în timp ce stăpânul și Earnshaw luau micul dejun, a intrat în sală și, tremurând toată, a întrebat dacă nu cumva se poate duce cineva să cheme doctorul. Vărul ei era foarte bolnav.

— Asta o știm și noi, răspunse Heathcliff, dar viața lui nu valorează nimic și n-am să cheltuiesc nici măcar două parale pentru el!

— Dar nu știu ce să fac!— zise Cathy—și dacă nimeni nu mă ajută, are să moară.

— Ieși afară din odaie, strigă stăpânul, și să nu mai aud nici o vorbă despre el! În casa asta nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu el. Iar dacă ție-ți pasă, fă pe infirmiera; dacă nu, încuie-l în cameră și lasă-l acolo.

Apoi a început să mă bată la cap pe mine, dar eu i-am spus că m-am căznit destul cu ființa aceea mofturoasă. Acum fiecare din noi avem treburile noastre, iar ea trebuia să-l îngrijească pe Linton; domnul Heathcliff îmi poruncise să las pe seama ei această muncă.

Cum se învoiau amândoi, nu pot să-ți spun. Cred că el o necăjea mult, gemând zi și noapte, așa că nu prea avea parte de odihnă. Asta o putea ghici oricine văzându-i obrazul alb ca varul și ochii cercânați. Câteodată venea în bucătărie ca nebună, de parcă era gata să ceară

ajutor, dar eu nu puteam să calc porunca stăpânului. N-am cutezat niciodată să mă opun poruncii lui, doamnă Dean, așa că, deși îmi dădeam seama că rău face de nu trimite după Kenneth, nefiind treaba mea nici să dau sfaturi, nici să mă plâng, am refuzat întotdeauna să mă amestec. O dată sau de două ori, după ce ne duseserăm la culcare, s-a întâmplat să deschid din nou ușa camerei mele și s-o văd șezând și plângând în capul scării; dar am închis ușa la loc, de teamă să nu fiu ispitită să mă amestec. Atunci, firește, mi-era milă de ea; totuși, mă înțelegi, nu voiam să-mi pierd slujba...

În cele din urmă, într-o noapte, a avut îndrăzneala să intre în camera mea și să mă sperie de era cât pe-aici să-mi pierd mințile, zicând:

— Spune-i domnului Heathcliff că fiul lui trage să moară... de data asta sunt sigură. Scoală-te imediat și du-te de-i spune!

După ce rosti aceste cuvinte, dispăru din nou. Eu am rămas culcată încă un sfert de ceas, tremurând și ascultând atentă. Nici o mișcare... casa era liniștită.

S-a înșelat, mi-am zis. Pesemne că i-a trecut, nu trebuie să-l trezesc din somn... și-am început să moțai. Dar somnul mi-a fost tulburat pentru a doua oară, de data asta de sunetul puternic al clopotului ... singurul clopot pe care-l avem în casă și pus la îndemâna lui Linton. Stăpânul m-a chemat și mi-a spus să văd despre ce-i vorba și să le spun că nu vrea să se mai repete zgomotul acesta.

I-am repetat ce-mi spusese Catherine. El a blestemat în șoaptă, dar după câteva minute a ieșit din camera lui cu o lumânare aprinsă și s-a îndreptat spre camera lor. L-am urmat. Doamna Heathcliff ședea pe marginea patului cu mâinile împreunate pe genunchi. Socrul ei apropie lumânarea de fața lui Linton, îl privi, îl pipăi, și după aceea se întoarse către ea.

— Și-acum... Catherine, îi zise, cum te simți?

Ea rămase mută.

— Cum te simți, Catherine? repetă Heathcliff.

— El e liniștit, iar eu liberă, răspunse. Ar trebui să mă simt bine, dar, continuă cu o amărăciune pe care nu și-o putea ascunde, m-ai lăsat atât de multă vreme singură să lupt împotriva morții, încât nu simt și nu văd decât moarte! Mă simt ca moartă!

Și, la drept vorbind, chiar așa și arăta! I-am dat puțin vin. Hareton și Joseph, care se treziseră la sunetul clopotului și la zgomotul pașilor, auzindu-ne vorbind în cameră, au intrat și ei. Joseph, cred eu, era mulțumit că scăpase de băiat; Hareton părea ceva mai trist, cu toate că era mai preocupat s-o privească pe Catherine decât să se gândească la Linton. Dar stăpânul i-a poruncit să se ducă să se culce din nou, căci n-avea nevoie de ajutorul lui. După aceea i-a poruncit lui Joseph să mute cadavrul în camera lui, mie mi-a spus să mă întorc în a mea, iar doamna Heathcliff a rămas singură.

Dimineața m-a trimis să-i spun că trebuie să coboare la micul dejun. Se dezbrăcase și era gata să adoarmă; mi-a spus că-i bolnavă, lucru de care nu m-am mirat deloc. I-am dat de veste domnului Heathcliff, iar el mi-a răspuns:

— Bine, las-o până după înmormântare și du-te din când în când sus să-i duci cele trebuincioase. De îndată ce ți se pare că-i mai bine,

înștiințează-mă.

După spusele lui Zillah, Cathy a stat sus două săptămâni. Zillah se ducea de două ori pe zi la ea, și-ar fi vrut să fie mai prietenoasă, dar încercările ei de a fi mai binevoitoare au fost respinse cu promptitudine și orgoliu.

Heathcliff s-a urcat numaidecât la Catherine ca să-i arate testamentul lui Linton. Acesta lăsase tatălui său întreaga lui avere mobilă precum și averea ei mobilă; sărmanul băiat fusese silit să facă acest lucru în săptămâna aceea în care îi murise unchiul, iar Catherine lipsise de la Heights. Fiind minor, nu putuse dispune de pământuri. Totuși, domnul Heathcliff le-a revendicat și pe acestea, și le-a obținut în baza drepturilor soției sale și-ale lui. Cred că cererea era legală. În orice caz, Catherine, despuată de avere și fără prieteni, nu și-a putut cere drepturile.

Nimeni, zise Zillah, nu se apropia de ușa ei, în afară de mine și, o singură dată, atunci când cu testamentul, stăpânul; și nimeni nu întreba de ea. Prima dată când a coborât în sală a fost într-o duminică după-amiază. Când i-am dus prânzul, a strigat că nu mai poate îndura să stea în frig. I-am spus că stăpânul se duce la Thrushcross Grange, iar Earnshaw și cu mine n-o împiedicăm să coboare. Așa că, de-ndată ce-a auzit tropotele calului, își făcu apariția, gătită în haine negre și cu buclele ei blonde pieptănate lins spre spate, trase în dosul urechilor, parc-ar fi fost un quaker¹: nu știa să și le pieptene altfel.

Joseph și cu mine ne duceam de obicei duminica la capelă. (Știți, parohia noastră n-are pastor acum, îmi explică doamna Dean, de aceea casa metodistilor sau a baptiștilor — nu știu exact care din ele — de la Gimmerton o numim capelă). Joseph plecase, continuă Zillah, dar eu am socotit că-i mai cuminte să rămân acasă. Întotdeauna e bine ca tinerii să fie supravegheați de cineva mai bătrân, mai ales că Hareton, cu toate că-i rușinos, nu-i un model de bună-purtare. I-am spus că-i foarte probabil ca verișoara lui să coboare, că fusese obișnuită să respecte întotdeauna sabatul și deci ar face bine să lase la o parte curățatul puștilor și alte asemenea îndeletniciri mărunte cât timp va sta ea cu noi. La auzul acestei vești, obrajii i se îmbujorară și-și aruncă privirea asupra mâinilor și veșmintelor lui. Într-un minut, petele de ulei și de praf de pușcă dispărură. Am văzut că avea de gând să-i țină de urât și-am ghicit din purtarea lui că dorea să fie arătos. Așadar, râzând, cum nu îndrăznesc să râd când stăpânul e de față, i-am oferit ajutorul meu, dacă-l dorea, făcând haz de încurcătura în care se afla. El s-a bosumflat și-a-nceput să înjure.

Și-acum, doamnă Dean, continuă Zillah, văzând că eu nu eram mulțumită de purtarea ei, poate socoți că tânăra dumitale doamnă e prea fină pentru domnul Hareton; s-ar putea să ai dreptate. Dar eu trebuie să recunosc c-aș fi încântată dacă i-ar mai scădea ceva din înfumurare sau dac-aș putea-o umili în orgoliul ei. La ce-i mai folosesc acum toată învățătura și eleganța? E săracă întocmai ca dumneata sau ca mine, ba chiar mai săracă decât noi, ți-o jur. Dumneata faci economii, iar eu, pun și eu deoparte cât pot.

Hareton i-a îngăduit lui Zillah să-l ajute, iar ea l-a măgulit atâta, încât

¹Membru al unei secte religioase fondate în secolul al XVII-lea și răspândite mai cu seamă în Anglia și Statele Unite; afișează o mare sobrietate, manifestată și în îmbrăcăminte.

deveni foarte bine dispus. Astfel, când sosi Catherine, uitând pe jumătate insultele ei din trecut, încercă să-i fie pe plac, după câte spune menajera.

Doamna a intrat, zise ea, rece ca un sloi de gheață și îngândurată ca o prințesă. Eu m-am ridicat și i-am oferit locul meu, în fotoliu. Dar ea a strâmbat din nas la politețea mea. Earnshaw s-a ridicat și el, spunându-i să se așeze pe bancă, lângă foc, fiind sigur că-i moartă de frig.

— Am fost moartă de frig o lună și mai bine de zile, răspunse ea, apăsând pe fiecare cuvânt cu tot disprețul de care era în stare.

Apoi și-a luat singură un scaun și și l-a așezat destul de departe de amândoi. A stat așa până s-a încălzit, apoi a început să privească în jur și a descoperit mai multe cărți pe bufet. Imediat s-a ridicat în picioare și s-a întins să le ia, dar erau prea sus. Vărul ei, după ce i-a urmărit câțeva vreme strădania, s-a încumetat, în cele din urmă, s-o ajute. Ea și-a ținut fusta, iar el i-a umplut-o cu primele cărți care-i veneau la mână.

Era un mare progres pentru băiat. Cathy nu i-a mulțumit, dar el se simțea totuși răsplătit prin faptul că-i primise ajutorul. Apoi a îndrăznit să stea în spatele ei în timp ce Catherine răsfoia cărțile, și chiar să se aplece și să arate cu degetul pozele care-i atrăgeau atenția; și nu s-a lăsat descurajat nici de aerul acru cu care smucea foaia de sub degetele lui, ci s-a mulțumit să se dea puțin mai înapoi și s-o privească pe ea în locul cărții. A continuat să citească sau să caute ceva de citit. Încetul cu încetul atenția lui Hareton s-a concentrat asupra buclelor ei dese, mătăsoase, căci fața nu i-o putea vedea și nici ea nu-l putea vedea pe el. Și poate că, nedându-și seama de ce face, ci atras ca un copil de flacăra lumânării, în loc să se uite numai, în cele din urmă a pus mina pe bucle. A întins mâna și le-a mângâiat cu-atâta blândețe, parc-ar fi mângâiat o pasăre. Nici dacă-i înfigea un cuțit în ceafă, Catherine n-ar fi tresărit mai tare.

— Pleacă de-aici în minutul ăsta! Cum îndrăznești să mă atingi? Pentru ce stai aici?! strigă ea pe un ton de scârbă. Nu te pot suferi! Am să mă duc iarăși sus dacă te mai apropii de mine!

Domnul Hareton s-a dat îndărăt, privind-o tare uluit; apoi s-a așezat foarte liniștit pe bancă, iar ea a răsfoit cărțile încă o jumătate de ceas. În sfârșit, Earnshaw străbătu odaia și-mi șopti:

— Vrei s-o rogi să ne citească ceva, Zillah? M-am săturat să stau așa, degeaba, și mi-ar plăcea... mi-ar plăcea s-o aud! Nu-i spune că eu doresc asta, ci cere-i-o tu, așa, ca din partea ta.

— Domnul Hareton dorește să ne citești ceva, doamnă, am spus eu imediat. I-ar face mare plăcere... și v-ar fi foarte îndatorat.

Cathy se încruntă, apoi, ridicând privirea, răspunse:

— Domnul Hareton și voi toți să fiți atât de amabili și să-nțelegeți că resping orice semn de prietenie pe care aveți ipocrizia să mi-l oferiți! Vă disprețuiesc, și n-am nimic de spus nici unuia dintre voi! Când eram în stare să-mi dau și viața pentru o vorbă bună sau pentru a vedea măcar fața vreunuia dintre voi, ați dispărut cu toții. Dar n-am să mă plâng vouă! Am fost alungată aici jos de frig, n-am venit să vă distrez pe voi, nici să mă bucur de societatea voastră.

— Ce-aș fi putut face? Începu Earnshaw. Ce vină am eu?

— Oh, dumneata faci excepție, răspunse doamna Heathcliff, prezența dumitale nu mi-a lipsit niciodată.

— Dar eu m-am oferit de mai multe ori și l-am rugat—zise Hareton,

biciuit de obrăznicia ei—I-am rugat pe domnul Heathcliff să mă lase să veghez eu în locul duminicilor...

— Taci din gură! Prefer să ies în curte sau să mă duc oriunde, numai să nu-ți mai aud glasul acesta neapăcut! Îl repezi doamna mea.

Hareton bombăni că din partea lui poate să se ducă și-n iad! Și, desprinzându-și pușca din cui, își reluă îndeletnicirile duminicale. Începu apoi să vorbească vrute și nevrute, iar ea socoti că ar trebui să se retragă; dar se făcuse ger și, în ciuda trufiei ei, fu silită să accepte tovărășia noastră din ce în ce mai des. Eu însă am avut grijă să nu-i mai dau prilejul de a disprețui bunătatea mea, și de-atunci m-am arătat tot atât de înțepată ca și dânsa. Așa că nimeni dintre noi n-o iubește și nici n-o simpatizează; de altfel nici nu merită, căci cine i-ar spune cea mai neînsemnată vorbă, se răstește la el și n-are respect față de nimeni! Se ia la hartă și cu stăpânul, iar el o plesnește; dar, cu cât o bate mai tare, cu atât devine mai veninoasă.

La început, când am auzit-o pe Zillah povestind toate astea, m-am hotărât să renunț la slujba pe care-o aveam, să-mi închiriez o căsuță și s-o iau pe Catherine să locuiască la mine. Dar domnul Heathcliff n-ar fi îngăduit acest lucru, cum nu i-ar fi îngăduit nici lui Hareton să locuiască singur într-o casă. Și în momentul de față nu văd altă soluție decât să se mărite din nou. Dar înfăptuirea acestui plan nu stă în puterea mea.

Astfel s-a încheiat povestea doamnei Dean. Eu, împotriva profețiilor doctorului, mi-am recâștigat repede puterile și, cu toate că suntem numai în a doua săptămână a lui ianuarie, am de gând să ies călare peste o zi sau două și să mă duc până la Wuthering Heights, pentru a-i da de veste proprietarului meu că-mi voi petrece următoarele șase luni la Londra și că, dacă dorește, poate să-și caute alt chiriaș pentru casă după luna octombrie. Pentru nimic în lume nu mai petrec încă o iarnă aici!

CAPITOLUL 31

Ziua de ieri a fost senină și rece. M-am dus la Heights, după cum îmi propusesem. Menajera mea m-a rugat să duc tinerei doamne o mică scrisoare din partea ei; n-am refuzat-o, căci femeia, cumsecade, nu găsea nimic ciudat în rugămintea ei. Ușa principală era deschisă, dar poarta bine încuiată, întocmai ca la ultima mea vizită. Am bătut în poartă și l-am chemat în ajutor pe Earnshaw, pe care l-am zărit în mijlocul straturilor din grădină; el a scos lanțul și am intrat. Băiatul e un țăran frumos cum rar întâlnești. De data asta m-am uitat bine la el, dar, după cât se pare, face tot ce poate pentru a-și micșora calitățile.

L-am întrebat dacă domnul Heathcliff e acasă. Mi-a răspuns că nu, dar că se va întoarce la vremea prânzului. Era ora unsprezece, așa că i-am anunțat intenția mea de a intra, și de a-l aștepta. Auzind aceasta, și-a trântit numaidecât uneltele la pământ și m-a însoțit ca un dulău, ca un locțiitor de gazdă.

Am intrat împreună. Catherine era acolo: ajută la pregătirea unor legume pentru prânzul ce se apropia. Părea mai posacă și mai puțin vioaie decât atunci când am văzut-o prima dată. Abia a ridicat ochii să vadă cine

e și și-a căutat mai departe de treabă cu același dispreț față de cea mai elementară politețe, ca și data trecută: n-a răspuns nici prin cel mai mic gest la înclinarea și salutul meu.

„Nu pare atât de prietenoasă, mi-am zis, cum ar fi vrut să mă facă să cred doamna Dean. E într-adevăr o frumusețe, dar nu un înger.”

Earnshaw i-a spus, pe un ton morocănos, să-și ducă lucrurile în bucătărie.

— Du-le tu, zise ea, împingându-le de dinainte îndată ce isprăvi.

Apoi s-a retras pe un scaun lângă fereastră, unde a început să sculpteze chipuri de păsări și animale în cojile de napi pe care le avea în poală. M-am apropiat de ea pretinzând că vreau să privesc grădina; și, după cum plănuisem, i-am aruncat cu îndemănare pe genunchi, și fără să observe Hareton, biletul doamnei Dean. Dar ea întrebă cu glas tare:

— Ce-i asta? și aruncă biletul pe jos.

— O scrisoare de la vechea dumneavoastră cunoștință, menajera de la Grange, i-am răspuns destul de plictisit că dase de gol fapta mea bună și cam speriat ca nu cumva să creadă că e o scrisoare de la mine.

Auzind ce-am spus, se arătă bucuroasă să adune scrisoarea de pe jos, dar Hareton fu mai iute decât ea; puse mâna pe bilet și-l vârî în jiletcă, spunându-i că va trebui să-l citească mai întâi domnul Heathcliff. Atunci Catherine, tăcută, și-a întors fața de la noi și, pe furiș, și-a scos batista din buzunar și a dus-o la ochi. Dar vărul ei, după ce s-a luptat cu sine însuși pentru a-și înfrânge sentimentele, scoase scrisoarea din buzunar și o trânti jos lângă ea, vrând să pară cât mai urâcios. Catherine o ridică și o citi cu mult interes. Apoi îmi puse câteva întrebări privitoare la locuitorii—oameni și animale— din fostul ei cămin și, privind spre munți, murmură ca pentru ea:

— Ce mult mi-ar plăcea să călăresc pe-acolo cu Minny! Ce mult mi-ar plăcea să mă cațăr pe-acolo! Of! sunt obosită... sunt "întemnițată", Hareton!

Apoi își rezemă capul frumos pe marginea ferestrei, pe jumătate căscând și pe jumătate suspinând, și-și luă o înfățișare tristă; fără a ține seama sau poate fără a observa că ne uităm la ea.

— Doamnă Heathcliff, am spus eu după câtăva vreme, dumneavoastră nu știți că eu vă cunosc, vă cunosc atât de bine, încât mi se pare ciudat că nu vreți să-mi vorbiți. Menajera mea nu mai conține povestindu-mi despre dumneavoastră și laudându-vă, și-ar fi foarte dezamăgită dacă m-aș întoarce acasă fără vreo veste despre sau de la dumneavoastră, în afară de aceea că ați primit scrisoarea și n-ați spus nimic!

Ea păru mirată la auzul acestor vorbe și mă întrebă:

— Ellen ține la dumneavoastră?

— Da, foarte mult! i-am răspuns pe un ton șovăitor.

— Trebuie să-i spuneți, continuă ea, că i-aș răspunde la scrisoare, dar n-am cele necesare pentru scris; n-am nici măcar o carte din care să pot rupe o foaie.

— Nici o carte! am exclamat eu. Cum puteți trăi aici fără cărți, dacă-mi este îngăduit să vă întreb? Cu toate că la Grange am la îndemână o bibliotecă mare, adeseori mi-e foarte urât, dar dacă cineva mi-ar lua cărțile, aș fi disperat!

— Când le aveam, citeam tot timpul, zise Catherine. Dar domnul Heathcliff nu citește niciodată, încă și-a pus în minte să distrugă și cărțile mele. Au trecut săptămâni de când n-am văzut cu ochii nici o carte. O singură dată am căutat prin depozitul de cărți bisericești ale lui Joseph, spre marea lui enervare, și altă dată, să știi, Hareton, că am descoperit un depozit ascuns în camera ta... câteva cărți de latină și greacă... altele cu povești și poezii: toate-mi sunt vechi prieteni. Pe cele din urmă eu le-am adus aici... iar tu le-ai strâns, așa cum strâng coțofenele lingurile de argint numai din plăcerea de a fura! Nu-ți sunt de nici un folos, deci nu le-ai putut ascunde decât din răutate, gândindu-te că, dacă nu te poți bucura tu, să nu se bucure nici altcineva de ele. Te pomenești că invidia "ta" l-a sfătuit pe domnul Heathcliff să mă prade de comorile mele, mai știi? Dar cele mai multe dintre ele sînt întipărite în creierul și inima mea, iar pe acestea numi le poți lua!

Earnshaw se făcu roșu ca racul când o auzi pe verișoara lui dându-i în vileag comorile literare și, bâlbâind, tăgădui cu indignare acuzațiile.

— Domnul Hareton e dornic să-și sporească mult cunoștințele, am zis eu, venindu-i în ajutor. Nu e "invidios", ci "însetat" să vă ajungă. În câțiva ani va fi un om învățat.

— Iar între timp ar vrea ca eu să ajung o proastă, a răspuns Catherine. Da, îl și aud încercând să silabisească și să citească singur, și să vezi ce greșeli face! Tare-aș vrea să repeți balada "Chevy Chase" așa cum ai zis-o ieri: era din cale-afară de caraghios. Te-am auzit, și te-am auzit răsfoind și dicționarul, pentru a căuta cuvintele rare, iar după aceea te-am auzit înjurând, pentru că nu știai să citești tălmăcirea lor!

Tănărul socoti desigur că e prea nedrept să râdem de ignoranța și de încercările lui de a o înlătura. Eu eram de aceeași părere cu el și, aducându-mi aminte de povestea doamnei Dean cu privire la prima lui încercare de a risipi bezna în care fusese crescut, am remarcat:

— Dar, doamnă Heathcliff, fiecare din noi am început odată și fiecare din noi ne-am bâlbâit și ne-am poticnit în prag! Dacă învățătorii noștri și-ar fi bătut joc de noi în loc să ne ajute, ne-am bâlbâi și ne-am poticni până în ziua de azi.

— Oh, răspunse ea, nu doresc să-l împiedic de a învăța, dar n-are dreptul să-și însușească ce-i al meu și să-mi ridiculizeze poeziile cu greșelile lui grosolane și pronunțarea lui urâtă! Cărțile acelea, atât în proză cât și în versuri, îmi sunt dragi pentru că-mi evocă anumite amintiri și nu-mi place ca gura lui să le înjosească și să le profaneze! Și, în afară de asta, și-a ales bucățile mele favorite, cele pe care le iubesc cel mai mult, și le repetă mereu, parcă într-adins vrea să-mi facă în necaz!

Hareton respiră adânc și tăcu vreun minut: se lupta cu un puternic sentiment de umilință și de mânie și-i era tare greu să și-l înfrângă. M-am ridicat și, îndemnat de gândul cavaleresc de a-l scoate din încurcătură, m-am oprit în ușă pentru a admira priveliștea de afară. El mi-a urmat pilda și a ieșit din cameră. Dar s-a reîntors, imediat, ducând în mâini o jumătate de duzină de volume, pe care le-a trântit în poala Catherinei.

— Na-ți-le! Nu mai vreau să aud, să citesc sau să mai mă gândesc la ele niciodată!

— Acum nu-mi mai trebuie, răspunse ea. O să-mi amintească mereu de tine și nu le mai pot suferi.

Deschise una dintre ele — răsfoită desigur adesea, după cum arăta înfățișarea — și citi puțin cu tonul tăgănat al unui începător, apoi răsă și o aruncă din mână.

— Ascultă! continuă ea provocatoare, și reciti, în același fel, o strofă dintr-o veche baladă.

Dar amorul lui propriu n-a mai putut îndura acest chin: am auzit atunci— și, drept să spun, am fost aproape de acord cu Hareton, o plesnitură, muștrarea contondentă pentru limbușia ei usturătoare. Mica răutăcioasă lovise în sentimentele vărului ei, chiar dacă aceste sentimente nu erau cultivate, iar argumentul fizic devenise singura modalitate de a echilibra relațiile dintre ei și de a răzbuna suferința băiatului. După aceea Hareton strânse cărțile și le aruncă în foc. Dar pe chipul lui am citit cât de mult suferea din pricina acestei jertfe aduse mâniei. În timp ce flăcările le mistuiau mi-am dat seama că el se gândea la plăcerea pe care i-o dăruiseră până atunci, precum și la victoria și bucuria din din ce în ce mai mare pe care o aștepta din partea acelor cărți și cred că ghicisem și mobilul ce l-a îndemnat să învețe în ascuns. Până i-a ieșit Catherine în cale, fusese mulțumit cu munca lui de fiecare zi și cu unele plăceri primitive, animalice. Rușinea pe care-o resimțise văzându-se disprețuit de fată, ca și speranța încuviințării acesteia au fost primele imbolduri spre preocupări mai înalte. Dar, în loc să-l ferească de dispreț și să-i cucerească încuviințarea, strădania lui de a se ridica dusesse la rezultate contrare.

— Da! Asta-i tot ce poate scoate din ele o brută ca tine! strigă Catherine, umezindu-și buza lovită și urmărind cu ochi plini de indignare incendiul.

— Acum ai face mai bine să-ți ții gura! răspunse el fioros.

Dar enervarea îi tăiase graiul. Porni în grabă spre ușă; eu ma-am dat la o parte. Dar abia trecuse de pietrele din fața ieșirii, când domnul Heathcliff, care urca pe alee, îl întâlni și, punându-i mâna pe umăr, îl întrebă:

— Ce-i cu tine, băiete?

— Nimic, nimic, zise el și o luă la goană, ca să-și guste în singurătate tristețea și mânia.

Heathcliff privi în urma lui și oftă.

— Ar fi ciudat dacă mi-aș zădărnici singur planul, bombăni el, neștiind că eram în spatele lui. Dar când îi privesc fața, căutându-i tatăl, o găsesc din ce în ce mai mult pe ea. De ce dracu' îi seamănă atâta? Abia mai pot îndura să mă uit la el!

Lăsă ochii în pământ și intra în casă cu un aer îngândurat. Fața lui purta o expresie de neliniște și teamă pe care n-o remarcasem niciodată până atunci; părea și mai slab la corp. Catherine, văzându-l pe fereastră, se refugiase imediat în bucătărie, și astfel ramaserăm singuri.

— Mă bucur că vă văd iarăși pe picioare, domnule Lockwood, zise el răspunzând salutului meu. Și asta mai mult din motive egoiste, pentru că nu mi-ar fi ușor să înlocuiesc în acest pustiu pierderea dumitale. Și nu o dată m-am întrebat ce te-a putut aduce aici.

— Mă tem că o idee năstrușnică m-a adus, domnule, fu răspunsul meu sau, mai bine zis, o idee năstrușnică mă gonește de-aici. Săptămâna viitoare plec la Londra. Trebuie să vă anunț că nu sunt dispus să țin Thrushcross Grange peste cele douăsprezece luni pentru care ne-am învoit

să închiriez casa. Cred că n-am să mai locuiesc aci.

— Da, într-adevăr, ați obosit de-atâta izolare, nu-i așa? zise el. Dar dacă ați venit să-mi spuneți că nu vreți să plătiți chirie pentru o casă pe care n-o locuiți, ați făcut călătoria degeaba: nu mă înduioșez niciodată față de nimeni și nu renunț la ceea ce mi se cuvine.

— Nu despre asta am venit să vă vorbesc! exclamai eu foarte enervat. Dacă doriți, pot să vă achit totul chiar acum, continui, scoțându-mi portofelul din buzunar.

— Nu, nu, răspunse el rece. Lăsați destule lucruri la Grange pentru a vă acoperi datoriile, dacă cumva nu vă mai întoarceți. Nu sunt atât de grăbit. Luați loc și rămâneți la masă cu noi. Un musafir care, desigur, nu-și va repeta vizita poate fi binevenit. Pune masa, Catherine! Unde ești?

Catherine reapăru, aducând o tavă încărcată cu cuțite și furculițe.

— Poți să mănânci cu Joseph, mârâi Heathcliff întorcându-se spre ea, și rămâi în bucătărie până ce pleacă domnul Lockwood.

Cathy respectă întocmai dispozițiile; poate că nici nu era tentată să le calce. Trăind printre bătărași și mizantropi, probabil că nu mai putea prețui oamenii de calitate mai bună când îi întâlnea.

Cu domnul Heathcliff, sumbru și posomorât, într-o parte, și cu Hareton, cu desăvârșire mut, în cealaltă, am gustat o masă lipsită de veselie și mi-am luat rămas bun devreme. Aș fi vrut să ies pe ușa din dos, ca s-o văd pentru ultima oară pe Catherine și să-l plictisesc pe Joseph, dar Hareton primi poruncă să-mi aducă îndată calul și Heathcliff însuși mă conduse până la ușă, așa că nu mi-am putut îndeplini dorința.

"Ce viață îngrozitoare duc oamenii în casa asta! mi-am zis în timp ce mergeam pe drum. Pentru doamna Linton Heathcliff ar fi fost o întâmplare mai romantică decât o poveste cu zâne dacă între ea și mine s-ar fi înfiripat o idilă, după cum dorea buna ei doică și-am fi plecat împreună în atmosfera agitată de la oraș!"

CAPITOLUL 32

1802

În luna septembrie am fost poftit la vânătoare pe domeniile din nord ale unui prieten și, în drum spre reședința lui, am ajuns pe neașteptate la o depărtare de vreo cincisprezece mile de Gimmerton. La un han de pe marginea drumului, în timp ce unul din rânđași dădea apă cailor dintr-o găleată, trecu pe lângă noi o căruță încărcată cu ovăz foarte verde, secerat de curând, iar băiatul remarcă:

— Veniți dinspre Gimmerton, așa-i? Ția seceră întotdeauna cu trei săptămâni după ceilalți oameni!

— Gimmerton? am repetat eu... Amintirea șederii mele în acea localitate era aproape ștersă, ca în vis. Ah, da! Gimmerton! Cât de departe e de-aici?

— Să tot fie patrusprezece mile peste munți...drum greu, răspunse el.

Brusc, se trezi în mine dorința de a trece pe la Thrushcross Grange.

Era abia amiază, așa că m-am gândit c-ar fi mai bine să petrec noaptea la mine acasă decât într-un han. De altfel puteam pierde cu ușurință o zi pentru a încheia socotelile cu proprietarul meu, scăpând astfel de neplăcerea de a mai veni o dată prin partea locului. După ce m-am odihnit câtăva vreme, am spus servitorului să se informeze care e drumul spre sat și, cu toate că a fost foarte obositor pentru animalele noastre, am izbutit să-l parcurgem în vreo trei ceasuri.

L-am lăsat pe servitor acolo și am pornit singur la vale. Biserica cenușie părea și mai cenușie, iar cimitirul pustiu părea și mai pustiu. Am văzut o oaie păscând iarba mărunță de pe morminte. Era o vreme dulce—caldă, chiar prea caldă pentru călătorie. Dar căldura nu m-a împiedicat să mă bucur de priveliștea încântătoare din jurul meu. Dacă aș fi văzut-o în preajma lui august, sunt sigur că m-ar fi ispitit să-mi pierd o lună de zile în această singurătate. Nu există ceva mai îngrozitor iarna, și nu există ceva mai divin vara decât acele vâlcele, trecători, văi înverzite, închise între munți, și acele delușoare mândre înclinate și semețe acoperite cu bălării.

Am ajuns la Grange înainte de apusul soarelui și am bătut la poartă. Dar familia se retrăsese în camerele din dos după cum am înțeles văzând spirala subțire și albastră de fum ce ieșea din coșul bucătăriei. De aceea nu m-au auzit. Am intrat călare în curte. În fața ușii ședea o fetiță de vreo nouă-zece ani care împletea, iar pe trepte o femeie bătrână sta și fuma agale o pipă.

— Doamna Dean e înăuntru? am întrebat-o.

— Doamna Dean? Nu! răspunse ea. Nu șade aici, e sus, la Heights.

— Atunci dumneata vezi de casa asta? am continuat. Da-a, eu văd de casă.

— Ei bine, eu sunt domnul Lockwood, stăpânul. Sper ca există vreo cameră în care să pot sta, nu? Doresc să rămân la noapte aici.

— Stăpânu'! strigă ea uimită. Bine, dar cine-a știut ca veniți? Ar fi trebuit să trimiteți vorbă! Nu-i în toată casa nici un loc uscat și nici rânduie. Nu, nu-i și pace!

Femeia trânti luleaua la pământ și fugi în casă, iar fata o urmă; apoi am intrat și eu după ele. Dându-mi repede seama că ceea ce-mi spusese era adevărat și, mai mult chiar, văzând că apariția mea neașteptată era cât pe-aci s-o scoată din minți, am rugat-o să se liniștească. I-am spus că plec să fac o plimbare și, între timp, va trebui să încerce să-mi pregătească, în vreun salon, un colțișor unde să pot cina și o cameră de culcare unde să pot dormi. Să nu măture, să nu șteargă praful, să facă doar un foc bun și să-mi dea niște cearșafuri uscate. Părea dispusă să facă tot ceea ce-i sta în putință, cu toate că vârî în foc în loc de vătrai mătura cu care se curăța căminul și făcu și alte câteva boroboațe, folosind anapoda diferitele unelte necesare îndeletnicirii ei. M-am retras, fiind totuși încredințat că avea destulă energie pentru a-mi pregăti un loc de odihnă până mă voi întoarce. Țelul excursiei pe care mi-o propusesem era Wuthering Heights. Dar după ce am ieșit din curte, un gând m-a întors din drum.

— Cum merg lucrurile la Heights, bine? am întrebat-o pe femeie.

— Da-a, pe câte știu eu, mi-a răspuns, dispărând în grabă cu un făraș plin de jăratic.

Aș fi vrut s-o întreb pentru ce plecase doamna Dean de la Grange,

dar era cu neputință s-o opresc din agitația care o cuprinsese, așa încât am plecat. Am ieșit din parc și m-am cățarat pe poteca lăturalnică, plină de pietre, care ducea spre locuința domnului Heathcliff; mergeam agale pe drum, având în spate strălucirea soarelui ce apunea și în față coroana dulce a lunii ce răsărea... unul pălea, cealaltă strălucea din ce în ce mai aprins... Înainte de a zări casa, lumina descrescândă a zilei se topi de-a lungul liniei orizontului dinspre apus într-o lumină tristă, fără strălucire, de culoarea chihlimbarului; dar luna era atât de splendidă încât pe potecă puteam vedea fiecare pietricică și fiecare fir de iarbă. N-a trebuit să sar peste gard nici să bat în poartă... căci poarta s-a deschis de cum am pus mâna pe ea. "Iată o îmbunătățire" mi-am zis. Apoi nările mele mi-au semnalat și altă îmbunătățire: un parfum de micșunele și micsandre plutea în aer, venind dinspre livada cu pomi fructiferi.

Atât ușile cât și ferestrele casei erau deschise, și totuși, după cum era obiceiul în regiunile carbonifere, un foc frumos, roșu strălucea în cămin: plăcerea pe care o are ochiul văzând focul te face să-i rabzi căldura inutilă. Dar casa de la Wuthering Heights e atât de mare, încât locatarii ei au destul spațiu unde să se ferească de dogoare; așa că oamenii din casă se așezaseră nu departe de ferestre. Înainte de a intra i-am putut vedea și auzi vorbind. M-am oprit să-i privesc și să-i ascult, îmboldit de un sentiment în care curiozitatea se îmbina cu invidia, sentiment care creștea pe măsură ce zăboveam.

— Con-"trar"! zise un glas dulce, ca un clopot de argint. Și asta pentru a treia oară, prostule! Nu-ți mai spun încă o dată. Ține minte, că, de nu, te trag de păr.

— Atunci contrar, răspunse celălalt, cu glas adânc, dar pe un ton blând. Și acum sărută-mă, pentru că am ținut minte atât de bine.

— Nu, citește încă o dată totul, fără nici o singură greșală.

Bărbatul începu să citească. Era vocea unui tânăr îmbrăcat decent, care ședea la o masă și avea în față o carte. Obrazul lui frumos strălucea de plăcere, iar ochii i se plimbau nerăbdători de la pagina cărții la mâna albă și mică de pe umărul lui, care-i atrăgea atenția printr-o ușoară palmă peste față ori de câte ori posesoarea mâinii descoperea vreun semn de neatenție. Posesoarea mâinii stătea la spatele bărbatului, iar când se apleca să-și controleze elevul, buclele ei blonde, strălucitoare, se contopeau cu buclele lui castanii. Iar fața ei... tânărul avea noroc că nu-i putea vedea fața, căci altfel n-ar fi putut fi atât de liniștit. Eu o puteam vedea și-mi mușcam buzele de mânie la gândul că scăpasem prilejul ce mi se oferise de a face ceva mai mult decât să admir această frumusețe fascinantă.

Elevul își împlini sarcina făcând și alte greșeli, dar își ceru răsplata și primi cel puțin cinci sărutări pe care le restitui cu generozitate. Apoi au venit la ușă și, din convorbirea lor, am dedus că erau pe cale de a ieși să facă o plimbare pe dealuri. Mi-am închipuit că, dacă nefericita mea persoană își va face în momentul acela apariția în preajma lor, Hareton Earnshaw mă va trimite cu gândul, dacă nu prin viu grai, în cel mai adânc abis al infernului; și, simțindu-mă foarte meschin și răutăcios, am ocolit pe furiș casa, căutând refugiu în bucătărie. Prin partea aceea de asemeni puteai intra în voie; în ușă ședea bătrâna și vechea mea prietenă Nelly Dean, cosând și cântând un cântec, adeseori întrerupt de câteva cuvinte

aspre de dispreț, ce veneau dinspre bucătărie și erau departe de a fi melodioase.

— Mai bine i-aș asculta înjurând în urechile mele din zori și până-n noapte, decât să te aud pe dumneata, ticăloaso! zise vocea din bucătărie, răspunzând unui discurs de-al lui Nelly pe care eu nu-l putusem auzi. E o rușine să nu pot deschide cartea asta binecuvântată fără ca dumneata să înalți imnuri lui Satana pentru a preamări toate nelegiuirile care s-au născut vreodată pe pământul ăsta! Of! Ești o femeie de nimic! Și ailaltă-i ca și dumneata. Și sărmanul băiat se va pierde din pricina voastră. Sărmanul băiat e vrăjit, adăugă el gemând. Sunt sigur că l-ați vrăjit! Sunt sigur! O, Doamne, judecă-i tu, că nu-i nici lege și nici dreptate la cârmuitorii noștri!

— Oi fi vrând să ședem pe surcele aprinse, îi răspunse femeia întrerupându-și cântecul. Dar taci, bătrâne, și citește-ți "Biblia" ca un creștin și nu te mai gândi la mine! Cântecul ăsta e "Nunta zânei Anna"... un cântec frumos, e bun și pentru dans.

Doamna Dean era pe cale să-și reînceapă cântecul, când m-am apropiat, iar dânsa, recunoscându-mă imediat, sări în picioare, strigând:

— Ce? Domnul Lockwood?! Bine-ați venit! Cum de v-ați gândit să mai dați și pe la noi? Toată casa e-nchisă la Thrushcross Grange. Ar fi trebuit să ne înștiințați.

— Am aranjat totuși să pot sta acolo cât voi rămâne prin locurile astea, i-am răspuns. Plec mâine dimineață din nou. Dar cum de te-ai mutat aici, doamnă Dean? Ia povestește-mi!

— Zillah a plecat, și domnul Heathcliff a dorit, curând după plecarea dumneavoastră la Londra, să vin și să stau aici până vă reîntoarceți. Da' intrați vă rog! Ați venit pe jos de la Gimmerton în seara asta?

— Vin de la Grage, i-am răspuns, și în timp ce mi se pregătește o cameră, vreau să-mi închei socotelile cu stăpânul dumitale, căci nu cred să mai am prilejul de a mai veni pe-aici.

— Ce socoteli, domnule! zise Nelly conducându-mă în casă. Stăpânul e plecat acum, și cred că nu se va întoarce curând.

— Vreau să-i plătesc chiria, i-am răspuns.

— Oh, atunci trebuie să vă socotiți cu doamna Heathcliff, zise ea, sau mai degrabă cu mine. Încă n-a învățat să se descurce cu averea, așa că mă ocup eu în locul ei. Pe altcineva nu avem.

Am privit-o mirat.

— Ah! Dumneavoastră, după câte văd, n-ați auzit despre moartea domnului Heathcliff, continuă ea.

— Heathcliff mort! am exclamat eu uluit. Când a murit?

— Au trecut trei luni de-atunci; dar stați jos, dați-mi pălăria dumneavoastră și-am să vă povestesc totul. Stați, n-ați mâncat nimic, nu-i așa?

— Nu doresc nimic; am poruncit să mi se pregătească cina acasă. Stai jos și dumneata. Nici în vis nu mi-am închipuit că va muri! Spune-mi, cum s-a întâmplat? Zici că nu se întorc curând... Vorbești despre tineri?

— În fiecare seară îi cert pentru că hoinăresc până noaptea, dar nu le pasă de mine. Dar, vă rog, beți o picătură din berea noastră veche, o să vă facă bine. Păreți ostenit.

Se grăbi să aducă berea înainte de a o fi putut refuza; l-am auzit pe

Joseph bodogănd:

— Stau și mă întreb de nu-i o blestemăție drăcească să mai aibă ibovnici la vârsta ei. Și pe deasupra să-i mai dea de băut din pivnița stăpânului! Mi-e chiar rușine că stau de față la asemenea purtări...

Ea nici nu se opri să-i răspundă, ci se reîntoarse după un minut, aducând o cană de argint, lustruită, al cărei conținut l-am lăudat așa cum se cuvenea. După aceea mi-a oferit o continuare a poveștii lui Heathcliff. A avut un sfârșit "ciudat", după cum s-a exprimat ea.

— Două săptămâni după ce-ați plecat de la noi, zise ea, am fost chemată la Wuthering Heights și, de dragul domnișoarei Catherine, am primit cu bucurie. Prima mea întâlnire cu ea m-a întristat și m-a supărat: se schimbaseră atât de mult de la despărțirea noastră! Domnul Heathcliff nu mi-a explicat motivele care l-au făcut să-și schimbe hotărârea privitoare la venirea mea aici. Nu mi-a spus decât că avea nevoie de mine, că se săturase s-o vadă pe Catherine și de aceea trebuia să fac din salonul cel mic camera mea și s-o țin pe lângă mine. Îi ajungea s-o vadă o dată sau de două ori pe zi. Ea părea să fie mulțumită de acest aranjament și, încetul cu încetul, am adus în ascuns o mulțime de cărți și alte obiecte care fuseseră odinioară distracția ei la Grange și m-am amăgit că vom putea duce o viață destul de plăcută într-un confort acceptabil. Dar iluzia n-a durat multă vreme căci, deși mulțumită la început, deveni în scurtă vreme irascibilă de nu mai avea astâmpăr. Pe de o parte era foarte amărâtă că-i fusese interzis să iasă din grădină și că rămânea întemnițată în marginile ei strâmte tocmai când se desprimăvăra, pe de alta se plângea de singurătate pentru că eu, având toată grija casei, eram silită adeseori s-o las singură. Prefera să se certe cu Joseph în bucătărie decât să șadă liniștită în camera ei. Eu nu prea luam în seamă hărțuielile lor, iar Hareton de multe ori era obligat și el să stea în bucătărie când stăpânul voia să fie singur în sală. La început, Catherine ori ieșea din bucătărie când se apropia Hareton, ori venea liniștită și mă ajuta în îndeletnicirile mele, ferindu-se să observe prezența băiatului sau să-i vorbească; și, cu toate că el era întotdeauna cât se poate de posac și de tăcut, după câțiva vreme Cathy își schimbă atitudinea și nu mai era în stare să-i dea pace: ba îi vorbea, ba făcea comentarii despre prostia și trândăvia lui, exprimându-și mirarea că poate îndura viața pe care o duce... cum de poate ședea o seară întreagă privind focul și moțând.

— E ca un câine, Ellen, nu-i așa? remarcă ea odată. Sau, poate, ca un cal de căruță. Își împlinește munca, își mănâncă hrana și doarme tot timpul! Ce minte goală și îngrozitoare trebuie să aibă! Hareton, tu visezi vreodată? Și dacă da, ce visezi? Dar tu nici nu știi să vorbești cu mine!

Apoi l-a privit, dar el nici n-a deschis gura și nici nu și-a ridicat ochii.

— Poate că și-acum visează, continuă ea. Uite c-a dat din umăr așa cum dă și Junona. Ia întreabă-l tu, Ellen.

— Domnul Hareton are să-l roage pe stăpân să te trimită sus dacă nu te porți ca lumea! i-am spus.

Hareton nu-și mișcase numai umărul, ci-și strânsese și pumnii, ispitit parcă să și-i folosească.

— Știi pentru ce Hareton nu vorbește niciodată când sunt în bucătărie! exclamă ea cu alt prilej. I-e teamă c-am să râd de el, Ellen, tu ce crezi? Odată a-nceput singur să învețe să citească și pentru c-am râs de el,

și-a ars cărțile și a renunțat să mai învețe. Spune și tu, n-a fost un prost?

— N-ai fost mai curând dumneata răutăcioasă, i-am spus, ia răspunde-mi?!

— Poate că da, continuă ea, dar nu mă așteptam să fie atât de prost. Hareton, dacă-ți dau acum o carte, o primești? Am să-ncerc!

Îi puse în mână o carte pe care-o citise; el o azvârli și-i spuse mârâind că, dacă nu încetează, o să-i frângă gâtul.

— Bine, am s-o pun aici, zise ea, în sertarul mesei; și-acum mă duc să mă culc.

Apoi îmi șopti să-l urmăresc și să văd dacă pune ori ba mâna pe carte, și plecă. Dar el nu s-a apropiat de carte, așa încât dimineața, spre marea ei dezamăgire, i-am dat de știre. Am văzut cât îi părea de rău că Hareton se încăpățânează în îmbufnare și trândăvie. Și, pe bună dreptate, avea muștrări de conștiință pentru că-l speriasse atunci când voise să învețe carte! Dar ingeniozitatea ei nu contenea în strădania de a îndrepta răul. În timp ce eu călcam sau făceam alte asemenea treburi, care mă țineau într-un loc și pe care nu le puteam face în salon, Cathy aducea câte-o carte interesantă și-mi citea cu glas tare. Când Hareton era acolo, se oprea de obicei tocmai la pasajul cel mai interesant și apoi făcea cartea uitată prin odaie. A procedat astfel în repetate rânduri, dar Hareton era încăpățânat ca un catâr și, în loc să se repeadă la momeală, își luase obiceiul în zilele ploioase să fumeze cu Josoph și ședeau așa, ca două păpuși de lemn, unul lângă altul, de o parte și de alta a focului din sobă; cel mai bătrân fiind din fericire prea surd pentru a înțelege prostiile ei nelegiuite, cum le-ar fi numit el, iar tânărul făcând tot ce putea pentru a-i da impresia că le disprețuiește. În serile frumoase, Hareton pleca la vânătoare, iar Catherine căsca, suspina și trăgea de mine să-i vorbesc, iar în clipa când deschideam gura fugea în curte sau în grădină și, ca o ultimă resursă, plângea și spunea că s-a saturat de viață, că viața ei e inutilă.

Domnul Heathcliff devenea din ce în ce mai puțin sociabil și îl alungase aproape cu desăvârșire pe Hareton Earnshaw din camera unde sta el. La începutul lunii martie, din pricina unui accident, Hareton a fost nevoit să stea nemișcat în bucătărie: pușca i se descărcase de la sine, în timp ce hoinărea pe munți, o așchie îi tăiasse brațul și până să ajungă acasă pierduse o cantitate mare de sânge. Așa c-a fost condamnat să rămână liniștit lângă foc până la vindecare. Prezența lui îi convenea Catherinei; în orice caz, o făcu să urască mai mult ca oricând camera ei de la etaj și mă silea să-i găsec vreo treabă pe jos, ca să poată sta cu mine acolo.

În luna Paștilor, Joseph se duse cu câteva vite la târgul de la Gimmerton, iar după-amiază eu eram ocupată în bucătărie cu niște rufe... Earnshaw stătea în colțul căminului, posac ca de obicei, iar mica mea stăpână, ca să-și omoare timpul, desena cu degetul pe ferestrele aburite și ca variație mai fredona ușor câte-un cântec, rostea în șoaptă câte-o exclamație de plictiseală sau arunca priviri fugare, pline de nerăbdare spre vărul ei, care fuma liniștit uitându-se la foc. Când i-am spus că nu mai pot lucra dacă stă în calea luminii, s-a dus lângă cămin. N-am dat prea mare atenție la ceea ce făcea, dar deodată am auzit-o vorbind astfel:

— Acum am descoperit, Hareton, c-aș vrea... c-aș fi fericită... că mi-ar plăcea să fii vărul meu dacă n-ai fi atât de urâcios și atât de aspru cu

mine.

Hareton nu-i răspunse.

— Hareton, Hareton, Hareton! Mă auzi? continuă ea.

— Pleacă de-aici! Auzi? mârâi băiatul cu o grosolănie neînduplecată și vădit voită.

— Lasă-mă să-ți iau pipa aia, zise ea, întinzând cu prudență mâna și scoțându-i-o din gură.

Și, înainte de a i-o putea lua înapoi, pipa a fost ruptă și aruncată în foc. El înjură și luă alta.

— Stai strigă Cathy, mai întâi trebuie să mă ascuți, și nu pot vorbi atâta vreme cât norii ăștia plutesc în fața ta!

— Du-te dracului, exclamă el cu un aer sălbatic, și lasă-mă-n pace!

— Nu, stăruie Cathy, nu vreau. Nu mai știu ce să fac ca să vorbești cu mine. Și tu ești hotărât să nu mă înțelegi. Când spun că ești un prost, nu vreau să spun că te disprețuiesc. Haide, trebuie să mă bagi în seamă, Hareton! Doar ești vârul meu și trebuie să mă recunoști ca atare.

— Nu vreau să am a face cu tine, cu trufia ta murdară și cu glumele tale blestemate și pline de batjocură! răspunse el. Am să mă duc în iad, cu trup și suflet, înainte de a mai arunca o privire asupra ta. Și-acum, piei din ochii mei, în clipa asta!

Catherine se încruntă și se retrase pe scaunul de lângă fereastră, mușcându-și buza; apoi începu să fredoneze un cântec vesel, străduindu-se să-și oprească astfel pornirea din ce în ce mai puternică de a plânge în hohote.

— Ar trebui să te împaci cu verișoara dumitale, domnule Hareton, am intervenit eu, de vreme ce se căiește de obraznicia ei. Ți-ar face foarte bine, ai deveni alt om dacă te-ai împrieteni cu ea.

— Prietenă! strigă el, când mă urăște și nu mă crede demn nici să-i șterg ghetele! Nu! Nici de-ar fi să ajung rege nu mă las batjocorit așteptând să fie binevoitoare față de mine!

— Nu te urăsc, ci tu mă urăști pe mine! plânse Cathy, nemaiputând să-și ascundă tulburarea. Mă urăști tot atât de mult cât mă urăște și domnul Heathcliff; poate și mai mult decât el!

— Ești o mincinoasă afurisită! începu Hareton Earnshaw. Atunci pentru ce l-am scos de-atâtea ori din sărite ținându-ți partea? Și asta când mă batjocoreai și mă disprețuiai. Dă-i înainte și chinuiește-mă ... am să mă duc la el și-am să-i spun că m-ai necăjit atâta, încât m-ai alungat din bucătărie!

— N-am știut că mi-ai ținut partea, răspunse ea, ștergându-și ochii, și-am fost rea și obraznică față de toată lumea, dar acum îți mulțumesc și te rog să mă ierți. Ca mai pot face în afară de asta?

Apoi reveni lângă cămin și-i întinse mâna cu sinceritate. Hareton păli și se întunecă la față ca un nor în furtună; ținea pumnii strânși cu hotărâre și privirea ațintită în pământ. Catherine, instinctiv, trebuie să fi ghicit că o încăpățănare bolnăvicioasă, și nu antipatia față de ea, îl îndemna să fie atât de îndârjit, căci, după ce rămase nehotărâtă o clipă, se aplecă și-l sărută ușor pe obraz. Mica strengărită credea că n-am văzut-o și, trăgându-se înapoi, cu un aer solemn, își ocupă locul de mai înainte, lângă fereastră. Am dat din cap dezaproband-o; atunci a roșit și mi-a șoptit:

— Ce era să fac, Ellen? N-a vrut să dea mâna cu mine, n-a vrut să se

uite la mine. Trebuia să-i arăt într-un fel că mi-e drag... și că vreau să fim prieteni.

Nu știu dacă sărutarea ei l-a convins pe Hareton. Câteva minute a avut mare grijă să-și ascundă fața, dar când a ridicat-o, am văzut că era foarte încurcat, neștiind încotro să se uite.

Catherine era ocupată: învelea o carte frumoasă în hârtie albă, curată; apoi a legat-o cu o bucată de panglică, a adresat-o "domnului Hareton Earnshaw" și m-a rugat să fiu ambasadoarea ei și să transmit darul destinatarului.

— Și spune-i că, dacă o primește, am să vin să-l învăț s-o citească așa cum trebuie, zise ea; iar dacă refuză, am să mă urc sus și n-am să-l mai necăjesc niciodată.

Am dus cartea și i-am repetat mesajul, urmărită de privirile speriate ale stăpânei mele. Hareton n-a vrut să-și desfacă pumnii, așa încât i-am pus-o pe ghenunchi. Dar n-a aruncat-o jos. Eu m-am întors la lucrul meu, Catherine își sprijini mâinile și capul pe masă, până când auzi foșnetul ușor al învelitorii care se desfăcea; atunci ușurel, se furișă de la masă și se așeză tăcută lângă vărul ei. El tremura, fața îi strălucea, și toată brutalitatea, grosolănia și asprimea lui posomorâtă dispăruseră. La început nu și-a putut aduna curajul de a rosti măcar o singură silabă de răspuns la privirea întrebătoare și la rugămintea ei murmurată.

— Spune că m-ai iertat, Hareton. Da? Mă poți face atât de fericită dacă spui acest cuvânt!

Băiatul mârâi ceva, dar n-am auzit ce.

— Și-ai să fii prietenul meu? adăugă Cathy pe un ton întrebător.

— Nu, căci are să-ți fie rușine de mine în fiecare zi a vieții tale, răspunse el; și cu cât mă vei cunoaște mai bine, cu-atât îți va fi mai rușine, și nu pot răbda una ca asta.

— Așadar, nu vrei să fii prieten cu mine, zise Cathy zâmbind dulce ca mierea și trăgându-se aproape de el.

După aceea n-am mai prins nici o vorbă din șoaptele lor; dar când mi-am îndreptat din nou privirile spre ei, am văzut două fețe atât de strălucitoare aplecate asupra cărții, încât nu m-am îndoit că tratatul fusese ratificat de ambele părți și că de-acum înainte dușmanii erau niște aliați legați prin jurământ.

Cartea pe care o răsfoiau era plină cu poze frumoase; acestea, precum și faptul că ședea unul lângă altul, au avut destul farmec pentru a-i ține nemișcați, până când Joseph se întoarse acasă. El, bietul om, fu cu desăvârșire îngrozit când o văzu pe Catherine așezată pe aceeași bancă cu Hareton Earnshaw, cu mâna rezemată pe umărul lui. Iar faptul că favoritul său suporta asemenea apropiere îl zăpăci atât de tare și-l impresiona atât de profund, încât în seara aceea nu îndrăzni să facă nici o observație asupra acestui subiect. Emoția nu-i fu trădată decât de suspinele adânci când deschise, cu solemnitate, "Biblia" lui mare pe masă și-o acoperi cu bancnote murdare pe care le scotea din portofel, rodul afacerilor lui din ziua aceea. Într-un târziu, îl chemă pe Hareton de pe bancă.

— Du-le pe-astea la stăpân, băiete, zise el, și rămâi acolo. Eu mă duc în camera mea. Văgăuna asta nu-i potrivită și nici destul de cinstită pentru noi. Trebuie să ne mutăm de-aici și să ne căutăm alta.

— Haide, Catherine, am spus eu, și noi trebuie "să ne mutăm de-aici"; am isprăvit călcatul. Ești gata să ne urcăm?

— Încă nu-i opt! răspunse ea, ridicându-se cam în silă. Hareton, am să las cartea asta sus pe cămin și mâine am să mai aduc câteva.

— Orice carte lași aici eu o duc în sală, zise Joseph; și mare minune de le-ai mai găsi! Așa că fă cum îți place!

Cathy îl amenință că va plăti cu biblioteca lui pentru biblioteca ei, și când trecu pe lângă Hareton zâmbi, apoi urcă scările cu inima mai ușoară, îndrăznesc s-o spun, decât i-a fost vreodată sub acest acoperiș, exceptând, poate, primele vizite făcute lui Linton.

Prietenia astfel începută se dezvoltă repede, cu toate că a cunoscut câteva întreruperi trecătoare. Earnshaw nu putea deveni civilizat printr-o simplă dorință, iar tânăra mea doamnă nu era un filozof și nici un model al răbdării. Dar cum amândoi tindeau spre același lucru, unul iubind și dorind să-l stimeze pe celălalt, celălalt iubind și dorind să fie stimat, până la urmă și-au atins țelul.

Vedeți, domnule Lockwood, că nu era greu să cuceriți inima doamnei Heathcliff, dar acum mă bucur că n-ați încercat. Dorința mea cea mai aprigă e să-i văd pe acești doi copii căsătoriți. În ziua nunții lor n-am să pot invidia pe nimeni: n-o să fie femeie mai fericită ca mine în toată Anglia.

CAPITOLUL 33

În dimineața ce urmă după această zi de luni, Earnshaw, nefiind încă în stare să-și vadă de îndeletnicirile obișnuite, rămase prin casă, iar eu mi-am dat seama repede că va fi cu neputință să-mi mai țin protejata pe lângă mine, ca până atunci. Coborâse înaintea mea și ieșise în grădină, unde-l văzuse pe vărul ei, făcând o muncă ușoară; iar când m-am dus să-i poftesc la micul dejun, am văzut că îl convinsese să scoată tufe de coacăze negre și roșii de pe o porțiune destul de mare de teren și acum erau amândoi ocupați cu planul unor transplantări de la Grange.

Am fost îngrozită văzând devastarea pe care-o putuseră face numai într-o jumătate de ceas. Tufișurile de coacăze negre erau lumina ochilor lui Joseph, iar ea alesese tocmai în mijlocul lor un loc pentru un strat de flori.

— Ia te uită! Tot ce-ați trebăluit aici va fi arătat stăpânului, am exclamat eu, chiar în clipa când se va descoperi! Și ce scuze aveți pentru libertatea pe care v-ați luat-o de a dispune de grădină? O să avem parte de o ceartă strașnică din pricina asta! Să vedeți voi! Domnule Hareton, mă mir că n-ai mai multă minte și te-ai apucat să faci tot buclucul ăsta numai că te-a rugat ea!

— Am uitat că erau ale lui Joseph, răspunse Earnshaw cam încurcat, dar am să-i spun c-am făcut-o din capul meu.

Noi mâncam întotdeauna cu domnul Heathcliff. Eu țineam locul stăpânei casei, făcând ceaiul și servind, așa că prezența mea la masă era necesară. Catherine ședea de obicei lângă mine, dar în ziua aceea s-a strecurat mai aproape de Hareton. Iar eu mi-am dat seama că nu va fi mai discretă în prietenie decât fusese în dușmănie.

— Și-acum bagă de seamă să nu vorbești și să nu te ocupi prea mult

de vărul tău, i-am șoptit pe când intram în sală. Sunt sigură că asta are să-l supere pe domnul Heathcliff și-o să se înfurie pe amândoi.

— Nu-ți fie teamă, îmi răspunse.

În minutul următor se apropie tiptil de Hareton și îi înfipse brândușe în "porridge"-ul din farfuria lui.

Hareton nu îndrăzni să-i vorbească; abia îndrăzni s-o privească, dar ea nu conținu cu glumele încât Hareton fu de două ori pe punctul de a izbucni în râs. Eu m-am încruntat, iar ea se uită repede spre stăpân; acesta însă, după cum i se putea citi pe față, era absorbit de alte griji și nu-i păsa de comeseni. Catherine, serioasă pentru o clipă, îl scrută cu o profundă gravitate. Dar după aceea își întoarse capul și-și reîncepu prostiile până când, în cele din urmă, Hareton râse pe înfundate. Domnul Heathcliff tresări, iar ochii lui ne cercetară în grabă fețele. Catherine îi înfruntă privirile cu expresia ei obișnuită de nervozitate și sfidare de care stăpânul avea atâta silă.

— Ai noroc că ești departe de mine, exclamă el, și nu te pot atinge! Ce demon te-a luat în stăpânire, de holbezi mereu la mine ochii aceia infernali? Coboară privirea. Și să nu-mi mai reamintești că există. Credeam că te-ai vindecat de râs.

— Eu am râs, mârâi Hareton.

— Ce spui? întrebă stăpânul.

Hareton se uită în farfuria lui și nu repetă mărturisirea. Domnul Heathcliff îl privi puțin, apoi, în tăcere, reîncepu să mănânce și să mediteze. Masa era aproape pe sfârșite; cei doi tineri, prudenți, se îndepărtaseră unul de altul, așa că nu prevedeam nici un alt conflict. Dar Joseph apăru în prag; buza tremurândă și ochii lui plini de mânie ne dădură de știre că descoperise crima săvârșită asupra arbuștilor. Se vede că-i zărise pe Cathy și pe vărul ei în preajma aceluia loc înainte de a fi pornit în cercetare; și, în timp ce fălcile i se frământau ca ale unui bou care rumegă, ceea ce făcea ca discursul său să fie și mai greu de înțeles, începu:

— Trebuie să-mi iau simbria și să plec! Aș fi vrut să mor acolo unde mi-am mâncat zilele vreme de șaiszeci de ani; și m-am cugetat să-mi car cărțile sus în pod și toate bulendrele de le am și să le las lor bucătăria de dragul liniștii mele. Îmi venea greu să renunț la locu' meu de lângă cămin, da' m-am cugetat că asta o pot face! Da' acum ea mi-a luat și grădina și, pe cinstea mea, stăpâne, asta n-o mai pot răbda! Dumneata poți să-ți pleci grumazu' sub jug, și ai s-o faci... da' eu nu-s învățat cu una ca asta, și-un om bătrân nu se învață ușor cu povești noi. Mai bine îmi câștig pita și zeama cu un târnăcop pe drumu' mare!

— Vezi-ți de treabă, idiotule, interveni Heathcliff, și spune deslușit ce te doare, ce necazuri ai? Eu nu mă amestec în ciorovăielile dintre dumneata și Nelly. Din partea mea poate să te vâre și-n groapa cu cărbuni, nu-mi pasă!

— Nu-i Nelly! răspunse Joseph. N-aș pleca din pricina lui Nelly... așa păcătoasă cum e! Slavă Domnului, ea nu-i în stare să fure sufletu' nimănui! N-a fost niciodată așa de frumoasă ca să-i piară cuiva ochii uitându-se la ea. E vorba de păcătoasa, de nemernica aceea a dumitale care l-a vrăjit pe băiatu' nostru cu privirile ei îndrăznețe și căile ei nelegiuite... până când... Nu! asta-mi zdrobește inima! A uitat tot ce-am

făcut pentru el și tot ce-am făcut din el, și s-a dus și-a smuls un rând întreg din cele mai mari tufe de coacăze negre din grădină!

Aici începură plângerile adevărate, pe care însă nu le puteai înțelege deslușit, dar era vorba de suferințele lui amarnice, de nerecunoștința lui Earnshaw și de primejdia în care se afla.

— E beat nebunul ăsta? îl întrebă Heathcliff. Hareton, are ceva cu tine?

— Am scos vreo două sau trei tufișuri de coacăze, răspunse tânărul, dar mă duc să le pun la loc.

— Și pentru ce le-ai scos? întrebă stăpânul.

Catherine interveni cu o înțelepciune sfătoasă.

— Am vrut să sădim acolo câteva flori! strigă ea. Eu sunt singura vinovată, căci eu l-am rugat s-o facă.

— Și cine dracu' ți-a dat voie să atingi un băț din grădina asta? întrebă socrul, foarte mirat. Și ție cine ți-a poruncit să ascuți de ea? adăugă întorcându-se spre Hareton.

Acesta din urmă amuțise; verișoara lui răspunse:

— N-ar trebui să-ți pară rău de câțiva metri de pământ, unde să-mi fac și eu un strat de flori, când mi-ai luat toate pământurile!

— Pământurile tale! Ticăloasă obraznică! N-ai avut niciodată nimic! strigă Heathcliff.

— Și banii, continuă ea, aruncându-i priviri mânioase și ronțăind între timp o coajă de pâine rămasă de la micul dejun.

— Tăcere! exclamă Heathcliff. Isprăvește și pleacă de-aici!

— Și pământul lui Hareton și banii lui, continuă mica îndrăzneță. Hareton și cu mine suntem acum prieteni și am să-i spun totul despre dumneata!

Stăpânul păru o clipă zăpăcit. Păli, se ridică, o măsură și câtăva vreme o privi cu o ură de moarte.

— Dacă dai în mine, Hareton are să dea în dumneata, zise ea, așa că ai face mai bine să șezi jos.

— Dacă Hareton nu te scoate afară din odaia asta, am să-i trag una să se ducă drept în iad! tună Heathcliff. Vrajitoare blestemată! Îndrăznești să-l ațâți împotriva mea? Afară cu ea! Să piară din ochii mei! Mă auzi? Arunc-o în bucătărie! O omor, Ellen Dean, să știi c-o omor dac-o lași să mai apară o dată în fața ochilor mei!

Hareton încercă, pe înfundate, s-o convingă să plece.

— Dă-o afară cu forța! strigă el sălbatic. Ce stai de vorbă cu ea? Și se apropie să-și îndeplinească singur porunca.

— N-o să te mai asculte niciodată, om rău ce ești! zise Catherine. În curând o să te urască tot atât cât te urăsc și eu.

— Taci, taci! mârâi tânărul pe un ton dojenitor. Nu vreau să te aud vorbindu-i astfel. Isprăvește!

— Dar n-ai să-l lași să mă lovească! strigă Cathy.

— Atunci haide! șopti Hareton cu seriozitate. Era prea târziu. Heathcliff pusese mâna pe ea.

— Acum pleci "tu"! îi zise lui Earnshaw. Vrajitoare blestemată! M-a provocat într-un moment când nu pot răbda, și am s-o fac să se căiască pe veci.

Își înfipse mâna în părul ei. Hareton încercă să-i salveze buclele,

rugându-l ca de data asta să n-o lovească. Ochii lui Heathcliff, negri, scăpărau scânteii. Mi s-a părut că-i gata s-o rupă pe Catherine în bucăți. Tocmai mă gândeam să risc și să-i sar într-ajutor când, brusc, degetele i se descleștară, o apucă apoi de braț și-i privi atent fața. După asta își acoperi ochii cu mâna, se opri un moment pentru a se reculege și, întorcându-se din nou spre Catherine, îi spuse cu o liniște forțată:

— Trebuie să te înveți să nu mă mai înfurii, căci de nu, într-o bună zi am să te omor. Du-te cu doamna Dean, stai cu ea și spune-i ei toate obrăznicile. Iar în ceea ce-l privește pe Hareton Earnshaw, dacă-l mai văd ascultându-ți cuvintele, am să-l trimit să-și câștige pâinea pe unde-o ști. Dragostea va face din el un proscris și-un cerșetor. Nelly, ia-o de-aici și plecați cu toții! Lăsați-mă singur!

Eu am condus-o afară pe tânăra mea doamnă, care încântată că scăpase, nu s-a opus. Celălalt a venit și el în urma noastră, iar domnul Heathcliff a rămas singur în sală până la prânz. Am sfătuit-o pe Catherine să mănânce sus; dar, de îndată ce domnul Heathcliff a observat scaunul ei gol, m-a trimis s-o chem. N-a vorbit cu nici unul dintre noi, a mâncat foarte puțin, și imediat după-masă a ieșit, anunțându-ne că nu se va întoarce decât seara.

Cei doi prieteni se instalară în sală pe tot timpul lipsei lui. L-am auzit pe Hareton dojenindu-și verișoara cu asprime pentru că voia să-i dezvăluie purtarea domnului Heathcliff față de Hindley Earnshaw, tatăl său. I-a spus că nu vrea să audă nici o vorbă de defăimare împotriva acestui om, că lui nu-i pasă, chiar de ar fi diavolul, tot rămâne lângă el, și-i va lua apărarea și că prefera s-o audă insultându-l pe el, așa cum făcuse până atunci, decât s-o vadă legându-se de domnul Heathcliff. La aceste cuvinte, Catherine s-a înfuriat, dar Hareton a găsit mijlocul de a-i închide gura, întrebând-o ce părere ar avea dacă el i-ar vorbi de rău tatăl? Catherine a înțeles că Hareton Earnshaw era una cu stăpânul său și rămânea legat de el cu legături prea puternice pentru a putea fi desfăcute de rațiune... lanțuri făurite de obișnuință... și ar fi o cruzime să încerce a le dezlega. De-atunci încolo a dovedit că-i bună la suflet, deoarece s-a ferit și să se plângă de Heathcliff, și să-și exprime antipatia față de el. De altfel mi-a mărturisit că-i părea rău că se străduise să bage zădărnici între el și Hareton. Într-adevăr, nu cred ca de-atunci să fi suflat vreodată în fața acestuia măcar o vorbă împotriva opresorului ei.

După această mică neînțelegere, au fost iarăși prieteni și cât se poate de ocupați cu numeroasele lor îndeletniciri de elev și profesor. După ce-mi isprăveam treaba, veneam și ședeam cu ei; mă simțeam ușurată și mângâiată urmărindu-i, așa că vremea trecea pe nesimțite. Știți, mi se părea că, într-o oarecare măsură, amândoi erau copiii mei. Multă vreme fusesem mândră de unul dintre ei, iar acum eram convinsă că și celălalt va fi un izvor de egală satisfacție. Firea lui cinstită și caldă s-a scuturat repede de norii ignoranței și ai degradării în care fusese crescut, iar laudele sincere ale Catherinei îi stimulau sârguința. Pe măsură ce mintea i se lumina, i se luminau și trăsăturile, adăugând înfățișării lui inteligență și noblețe. Aproape nu-mi venea să cred că e același om cu cel pe care-l văzusem în ziua când îmi descoperisem mica stăpână la Wuthering Heights, după expediția ei la stâncile de la Penistone. În timp ce eu îi admiram și ei munceau, se lăsase seara și o dată cu ea se întoarse și

stăpânul. Veni peste noi pe neașteptate, intrând pe ușa principală, așa că ne-a putut vedea bine pe tustrei, înainte ca noi să putem ridica ochii și să-l privim. "Nu face nimic, mi-am zis, n-a existat niciodată tablou mai plăcut și mai nevinovat ca acesta, așa că ar fi o rușine fără seamăn dacă i-ar certa" Lumina roșie a focului strălucea pe capetele lor frumoase și le dezvăluia fețele însuflețite de râvnă copilărească. Pentru că deși el împlinise douăzeci și trei de ani și ea optsprezece, fiecare avea nenumărate lucruri noi de învățat și de simțit: nici unul nu trăise și nu încercase sentimentele unei maturități sobre și lipsite de iluzii.

Au ridicat privirile amândoi deodată și au întâlnit privirile domnului Heathcliff. Poate că dumneavoastră n-ați remarcat niciodată că ochii lor seamnă perfect și sunt aidoma ochilor Catherinei Earnshaw. Actuala Catherine n-are altă asemănare cu răposata în afară de fruntea-i lată și o anumită arcuire a nărilor, care o face să pară, fie că vrea sau nu, cam îngâmfată. Hareton seamănă ceva mai mult cu Catherine Earnshaw, și asemănarea e destul de vizibilă întotdeauna; dar în clipa aceea era chiar izbitoare, pentru că simțurile i se treziseră, iar facultățile lui mintale erau în plină activitate. Cred că această asemănare l-a dezarmat pe domnul Heathcliff. A pășit spre cămin vădit mișcat, dar emoția i se potoli repede când îl privi pe Hareton; sau mai bine zis își schimbă calitatea, căci tot emoționat era. Îi luă cartea din mână, își aruncă privirea pe pagina deschisă, apoi i-o dădu înapoi fără nici o vorbă. Îi făcu semn din ochi Catherinei să plece; vărul ei nu zăbovi mult după ea, și eram pe punctul de a pleca și eu, când mi-a poruncit să stau locului.

— Tristă încheiere! Nu-i așa? remarcă el, după ce cugetă câțeva vreme asupra scenei la care fusese martor. Un sfârșit absurd al eforturilor mele îndărătnice. Am pus mâna pe pârgii și cazmale ca să dărâm cele două case și m-am antrenat pentru o muncă herculiană; dar acum când totul e gata și în puterea mea, constat că mi-a dispărut voința de a mișca măcar o țiglă de pe acoperișul vreuneia din case. Vechii mei dușmani nu m-au biruit, acum ar fi momentul să mă răzbun pe urmașii lor. Aș putea-o face, nimeni nu mă împiedică. Dar la ce bun! Nu mi-e greu să lovesc, dar mă obosește să ridic mâna! S-ar putea crede c-am muncit toată vremea numai pentru a-mi arăta acum mărinimia. Dar nici vorbă de așa ceva! Am pierdut facultatea de a mă bucura de distrugerea lor; și mi-e lene să distrug fără scop.

Nelly, se apropie o schimbare stranie: în momentul de față mă aflu în umbra ei. Viața mea de toate zilele mă interesează atât de puțin, încât cu greu îmi mai aduc aminte că trebuie să mănânc și să beau. Cei doi, care-au ieșit din sală, sunt singurele obiecte care înseamnă o apariție materială distinctă pentru mine, și această apariția îmi pricinuieste o durere care se apropie de tortură. Despre "ea" nu vreau să vorbesc și nici să mă gândesc la ea nu vreau; dar aș dori sincer să n-o văd, căci prezența ei îmi stârnește numai simțăminte care mă scot din minți. "El" mă impresionează în alt fel, și dacă aș putea-o face fără să se creadă c-am înnebunit, aș căuta să nu-l mai văd niciodată. Dumneata ai crede că nu mai am mult până-n pragul nebuniei, zise făcând un efort să zâmbească, dacă ți-aș descrie miile de amintiri și gânduri pe care le trezește și le întruchipează băiatul ăsta. Dar dumneata n-ai să povestești ce-ți spun, și gândurile mele stau tot timpul atât de întemnițate în mine, încât mă simt ispitit să le împărtășesc.

Acum cinci minute, Hareton mi-a apărut nu ca o ființă omenească, ci ca întruchiparea tinereții mele. Încercam față de el sentimente atât de variate, încât mi-ar fi fost cu neputință să-i vorbesc ca un om cu mintea întreagă. În primul rând, asemănarea izbitoare dintre el și Catherine mi-o reamintește într-un mod înspăimântător. Totuși, acest fapt, despre care dumneata ai putea crede că are cea mai puternică înrâurire asupra imaginației mele, e în momentul de față lucrul cel mai neînsemnat. Căci ce nu-i în mintea mea legat de ea? Și ce nu-mi amintește de ea? Nu mă pot uita în jos, la pardoseala asta, fără să-i văd trăsăturile desenate pe piatră! În fiecare nor, în fiecare pom... în aerul nopții și-n fiecare privire din timpul zilei... sunt înconjurat de chipul ei! Cele mai obișnuite fețe ale bărbaților și femeilor... chiar și propriile mele trăsături.. își bat joc de mine, semănând cu ea. Lumea întreagă e o colecție înspăimântătoare de amintiri care-mi spun că ea a existat și c-am pierdut-o! Ei bine, înfățișarea lui Hareton reprezintă fantoma iubirii mele nemuritoare, a strădaniei mele sălbatice de a-mi afirma drepturile, fantoma degradării, a mândriei, a fericirii și a suferinței mele...

E o nebunie să-ți repet dumitale aceste gânduri. Totuși, te vor face să înțelegi pentru ce, cu toate că nu-mi place să fiu întotdeauna singur, societatea lui nu-mi face bine: dimpotrivă, îmi agravează chinul de care sufăr neîncetat și face ca, într-o oarecare măsură, să fiu indiferent față de relațiile dintre el și verișoara lui: nu le mai pot acorda nici un fel de atenție.

— Dar ce înțelegi prin "schimbare", domnule Heathcliff? am întrebat speriată de atitudinea lui, cu toate că, după părerea mea, nu era nici în primejdie de a-și pierde mințile și nici de a muri. Era puternic și sănătos, și încă din copilărie îi plăcea să se gândească la lucruri sumbre și bizare. Doar că avea mania de a se gândi neîncetat la idolul său dispărut, dar în toate celelalte privințe mintea îi era tot atât de zdravănă ca și a mea.

— N-am s-o cunosc decât atunci când se va produce, zise el.
Deocamdată sunt numai jumătate conștient de schimbare.

— Nu te simți bolnav, nu-i așa? l-am întrebat eu.

— Nu, Nelly, deloc, răspunse.

— Atunci nu te temi de moarte? am continuat.

— Teamă? Nu! răspunse el. Nu am nici teama, nici presimțirea, nici nădejdea morții. Și de ce aş avea-o? Cu constituția mea puternică, cu viața cumpătată pe care o duc, cu îndeletnicirile care nu mă expun la nici un pericol, ar trebui, și probabil "așa va fi", să rămân pe pământ până când nu va mai exista un fir de păr negru pe capul meu. Și totuși în starea asta nu mai pot s-o duc! Trebuie să-mi amintesc să respir... aproape că trebuie să-i amintesc inimii să bată. Și parcă apăs la loc un arc puternic: îmi trebuie constrângere ca să fac cel mai mic gest care nu-i purtat de unicul meu gând, și dacă nu-i legat de unica și eterna mea idee, trebuie să mă constrâng pentru a discerne dacă ceva este viu sau mort. N-am decât o singură dorință, și întreaga mea ființă și toate puterile mele ținesc spre împlinirea ei. Am dorit-o atât de multă vreme și atât de neclintit, încât sunt convins că se "va"împlini... și "în curând"... pentru că mi-a mâncat viața. Presimțirea împlinirii ei m-a și înghițit. Mărturisirile nu m-au ușurat, dar poate că-ți vor explica anumite stări de spirit, pe care altfel nu le-ai fi putut înțelege. O, Doamne! E o luptă lungă, aş vrea să se isprăvească!

A început să măsoare cu pași mari încăperea, bolborosind numai

pentru el lucruri îngrozitoare, încât eram înclinată să cred, după cum spunea Joseph, că propria lui conștiință îi prefăcuse inima într-un iad pământesc. Mă întrebam cu teamă cum se va sfârși. Deși până atunci rareori își dezvăluisese o asemenea stare de spirit, fie măcar din priviri, eu eram convinsă că aceasta era dispoziția lui obișnuită. De altfel chiar el mi-a confirmat părerea dar, judecând după purtarea lui, nimeni nu ar fi putut crede acest lucru. Nici dumneavoastră, domnule Lockwood, când l-ați văzut, n-ai bănuț nimic; iar în perioada despre care vă vorbesc era întocmai ca mai înainte, poate puțin mai îndrăgostit de singurătatea lui continuă și poate mai tăcut cu cei din preajma lui.

CAPITOLUL 34

Timp de câteva zile după seara aceea, domnul Heathcliff s-a ferit să ne mai întâlnească la masă, totuși n-a vrut să-i excludă cu totul pe Hareton și pe Cathy. Nu-i plăcea să cedeze cu desăvârșire în fața sentimentelor, de aceea prefera să lipsească el de la masă. De atunci o singură masă în douăzeci și patru de ore îi păru îndestulătoare pentru a se hrăni.

Într-o noapte după ce toți ai casei se culcară, l-am auzit coborând și ieșind pe ușa principală. Nu l-am auzit revenind, și dimineața am constatat că tot plecat era. Ne aflam în luna aprilie; timpul era dulce și cald, iarba atât de verde pe cât o puteau face ploile abundente și soarele, iar cei doi meri pitici de lângă peretele de miazăzi erau plini de flori. După micul dejun, Catherine stăruia să iau un scaun și să mă așez cu lucrul sub brazii de la colțul casei, iar pe Hareton, care se vindecase complet după accident, îl convinsese să sape și să-i aranjeze grădinița, care fusese mutată în partea aceea din pricina protestelor lui Joseph. Ședeam liniștită, bucurându-mă de miresmele primăverii ce mă înconjurau și de albastrul suav de deasupra capetelor noastre, când tânăra mea doamnă, care se dusesse spre gard să adune câteva rădăcini de brândușe pentru a-și împrejmuia un strat, se întoarse numai cu jumătate din rădăcinile de care avea nevoie și ne înștiință că domnul Heathcliff vine acasă.

— Mi-a vorbit! adăugă ea cu o expresie uluită.

— Ce ți-a spus? întrebă Hareton.

— Mi-a spus să plec cât pot de iute, răspunse ea. Dar s-a uitat la mine cu niște ochi atât de diferiți de cei cu care eram obișnuită, încât m-am oprit o clipă să văd ce-i cu el.

— Cum e?

— Cum să fie, aproape luminat și vesel. Nu, deloc "aproape"...ci "foarte" emoționat, sălbatic și fericit! răspunse ea.

— Atunci înseamnă că plimbările nocturne îi priesc, am observat eu luând un aer indiferent.

De fapt, eram tot atât de surprinsă ca și Catherine și foarte nerăbdătoare să mă conving de adevărul afirmației ei, căci să-l vezi pe stăpân fericit nu era un spectacol de fiecare zi. Am inventat un pretext ca să pot intra în casă. Heathcliff stătea în pragul ușii deschise, era palid și tremura. Avea însă, într-adevăr, o licărire stranie și plină de fericire în ochi, ceea ce-i schimba întreaga expresie a feței.

— Vrei să mănânci ceva? l-am întrebat. Trebuie să fii flămând după o noapte de hoinăreală.

Doream să aflu unde fusese, dar n-am vrut să-l întreb de-a dreptul.

— Nu, nu mi-e foame, răspunse el, întorcând capul și vorbindu-mi pe un ton cam disprețuitor; parcă ghicise că încerc să descopăr motivul bunei lui dispoziții.

Eram încurcată; nu știam dacă nu cumva e un prilej binevenit pentru a-l dojeni.

— Cred că nu-i cuminte să hoinărești pe-afară, am continuat eu, când ar trebui să stai în pat. Nu, nu-i deloc cuminte, mai ales pe vremea asta umedă. Sunt sigură c-ai să răcești sau ai să te îmbolnăvești. De altfel mi se pare c-așa s-a și întâmplat.

— Nu s-a întâmplat decât ceea ce pot cu îndura, răspunse Heathcliff, și îndur totul cu cea mai mare plăcere, dar cu condiția să mă lași în pace. Du-te înăuntru și nu mă plictisi.

L-am ascultat și, trecând pe lângă el, observai că răsuflă iute ca o pisică.

"Da! mi-am zis. O să se îmbolnăvească! Nu pot înțelege ce-a făcut!"

În ziua aceea, la prânz, se așeză cu noi la masă și-și ținu farfuria ca să i-o umplu cu mâncare, ca și cum ar fi avut de gând să se despăgubească de postul din ajun.

— Nici n-am răcit și nici fierbințeli n-am, Nelly— remarcă el făcând aluzie la cele ce-i spusese de dimineață— și sunt gata să mănânc tot ce mi-ai pus în farfurie.

Își luă cuțitul și furculița, se pregăti să mănânce, dar deodată pofta păru că i-a pierit. Puse totul pe masă, privi stăruitor pe fereastră, apoi se ridică și ieși. L-am văzut umblând înapoi și-ncolo prin grădină, în timp ce noi am isprăvit masa; atunci Earnshaw a spus că se duce să-l întrebe pentru ce n-a vrut să mănânce; credea că l-am supărat noi cu ceva.

— Ei, vine? strigă Catherine când vărul ei se întoarse.

— Nu, răspunse el, dar nu-i mânios, mi s-a părut chiar foarte bine dispus. Numai că s-a enervat pentru că i-am vorbit de două ori. Apoi mi-a spus să vin la tine și mi-a mai spus că se miră cum de pot dori tovărășia altcuiva.

Eu i-am pus farfuria pe grătarul căminului, ca să-i țin mâncarea caldă. După un ceas sau două, când camera rămase goală, intră din nou, dar nu mi s-a părut deloc mai liniștit. Aceeași expresie nefirească — și nefirească era — de fericire, sub sprâncenele lui negre, și aceeași paloare a feței din care dispăruse tot sângele; și dinții care i se dezveleau din când în când într-un fel de zâmbet. Corpul întreg îi tremura, dar nu cum tremură omul la răceală sau slăbiciune, ci cum vibrează o coardă întinsă la maximum... era mai mult un fior puternic decât un tremur.

"Am să-l întreb ce are, mi-am zis! Căci cine altul să-l întrebe?" Apoi am exclamat:

— Ai auzit vreo veste bună, domnule Heathcliff?! Pari neobișnuit de înviorat.

— De unde să-mi vină mie vești bune? zise el. Sunt înviorat de foame și, după câte mi se pare, nu trebuie să mănânc.

— Prânzul dumitale e-acolo, i-am răspuns, pentru ce nu vrei să mănânci?

— Acum n-am poftă, miârâi el iute; am să aștept până la cină. Și, Nelly, o dată pentru totdeauna, te rog să-l previi pe Hareton și pe cealaltă să nu se mai apropie de mine. Vreau să nu mă tulbure nimeni; vreau să fiu singur.

— Ai vreun motiv nou pentru această opreliște? am întrebat eu. Spune-mi pentru ce ești atât de ciudat, domnule Heathcliff? Unde-ai fost noaptea trecută? Nu-ți pun această întrebare din simplă curiozitate, ci...

— Ba pui întrebarea dintr-o foarte simplă curiozitate, mă întrerupse el râzând. Totuși am să-ți răspund. Noaptea trecută am fost în pragul iadului. Azi sunt aproape de paradisul meu. Îl văd cu ochii, abia trei pași mă mai despart de el! Și acum ai face bine să pleci și tu! Dacă n-ai să mă mai iscodești, n-ai să vezi și nici n-ai să auzi nimic înspăimântător.

După ce-am măturat căminul și-am șters masa, am plecat mai nedumerită ca niciodată.

În după-amiaza aceea n-a mai ieșit din casă, și nimeni nu i-a tulburat singurătatea. La ora opt însă am socotit că se cuvine, chiar dacă nu m-a chemat, să-i duc o lumânare. Și cina. Stătea rezemat de pervazul unei ferestre deschise, dar nu privea afară, căci fața îi era întoarsă spre întunericul dinăuntru. Focul mocnea în cenușă, camera se umpluse de aerul umed și dulce al serii înnoirate și-atât de liniștite, încât se putea auzi nu numai murmurul râulețului ce curgea spre Gimmerton, ci și freamățul undelor și gălgăitul apei peste pietre și în jurul bolovanilor mari pe care nu-i putea acoperi. Am murmurat un cuvânt de nemulțumire văzând că focul e gata să se stingă și-am început să închid ferestrele, una după alta, până am ajuns la a lui.

— S-o închid și pe-asta? l-am întrebat, ca să-l trezesc din visare, căci rămăsese nemișcat.

În timp ce vorbeam, lumânarea i-a luminat fața. Oh, domnule Lockwood, nu vă pot spune cât de cumplit m-am speriat în clipa când l-am văzut! Ochii aceia negri, adânci! Zâmbetul acela și paloarea lui de fantomă! Mi s-a părut că nu-i domnul Heathcliff, ci o nălucă; și de spaimă am lăsat lumânarea să se atingă de perete și-am rămas în întuneric.

— Da, închide-o, răspunse cu glasul lui obișnuit. Ia te uită, ce neîndemânare! Pentru ce n-ai ținut lumânarea drept? Du-te fuga și adu alta.

Am alergat afară înnebunită de groază și i-am spus lui Joseph:

— Stăpânul dorește să-i duci o lumânare și să-i aprinzi focul din nou... căci în momentul acela nu îndrăzneam să mai intru.

Joseph adună, zgomotos, niște jăratec pe-o lopățică și plecă. Dar s-a întors imediat, cu lopățică într-o mână și cu tava de mâncare în cealaltă, explicându-mi că domnul Heathcliff s-a dus să se culce și nu dorea să mănânce nimic până dimineața. L-am auzit atunci cu toții urcând scările; dar nu s-a dus în camera lui obișnuită, ci a intrat în aceea cu patul cu tăblii. Fereastra ei, după cum v-am spus, e destul de largă, așa că oricine poate ieși prin ea. Și mi-a trecut prin gând că plănuise o nouă hoinăreală la miez de noapte și prefera ca noi să nu-l auzim.

„O fi un duh rău care mănâncă morții, sau un vampir?” mi-am zis. Citisem despre asemenea monștri hidoși, încarnați. Apoi am început să-mi amintesc cum l-am îngrijit când era copil, cum l-am văzut crescând și cum i-am urmărit aproape toată viața; și mi-am dat seama cât de proastă eram

să pot crede despre el un lucru atât de îngrozitor!

"Dar de unde-o fi venit făptura aceea mică, neagră, adusă aici de un om bun spre nenorocirea lui?" murmură în mine glasul superstiției, în timp ce adormeam și conștiința mă părăsea. Și-am început, pe jumătate visând, să-mi bat capul imaginând niște părinți potriviți lui și, cu ajutorul gândurilor mele din starea de veghe, mi-am petrecut din nou în minte viața lui, cu câteva imagini sumbre în plus, iar în cele din urmă am ajuns să-mi închipui moartea și înmormântarea lui. Din toate acestea ceea ce mai țin minte e marea mea tulburare, căci aveam sarcina de a dicta inscripția de pe piatra lui funerară și mă sfătuia în privința ei cu groparul. Și cum nu avea prenume și nu-i cunoșteam nici vârsta, am fost obligați să ne mulțumim cu un singur cuvânt: "Heathcliff". Așa s-a și întâmplat. Dacă intrați în curtea bisericii, veți citi pe piatra lui funerară numai acest cuvânt și data morții.

Zorile mi-au readus bunul-simț. Cum s-a luminat de ziuă, atât cât să pot vedea, m-am sculat și-am ieșit în grădină, să caut sub fereastră urmele picioarelor. Dar n-am văzut nimic. "A rămas acasă, mi-am zis, și azi o să fie sănătos". Am preparat micul dejun pentru toată casa, ca de obicei, dar lui Hareton și lui Cathy le-am spus să mănânce înainte de a coborî stăpânul, căci azi, desigur, va dormi mai mult. Ei au preferat să mănânce afară, sub pomi, așa că le-am așternut acolo o față de masă mică, pe placul lor.

Când m-am întors, l-am găsit pe domnul Heathcliff jos. Vorbea cu Joseph despre treburile fermei; i-a dat îndrumări limpezi și amănunțite cu privire la ce discutau, dar vorbea iute, întorcând mereu capul într-o parte și având aceeași expresie de surescitare, poate chiar și mai accentuată. Când Joseph ieși din odaie, se așeză în locul lui unde ședea de obicei, iar eu i-am pus dinainte o cană de cafea. O trase mai aproape. Apoi își așeză brațele pe masă și privi peretele din față; după câte mi s-a părut, cerceta cu mare atenție o anumită porțiune; ochii îi erau atât de strălucitori și de neliniștiți și arătau un interes atât de viu, încât timp de o jumătate de minut Heathcliff nici nu mai respiră.

— Haide, am exclamat eu, împingând o bucată de pâine lângă mâna lui, mănâncă și bea-ți cafeaua cât e caldă! Te-aștept aproape de-un ceas.

Nu m-a luat în seamă— și totuși a zâmbit. Preferam să-l văd scrâșnind din dinți decât zâmbind așa.

— Domnule Heathcliff! Stăpâne, am strigat, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita așa, de parcă-ai avea în fața ochilor o vedenie din altă lume!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu țipa atât de tare! răspunse el. Fă-ți ochii roată și spune-mi: suntem singuri?

— Firește că da, i-am răspuns, firește că suntem singuri!

Totuși, fără să vreau, i-am ascultat porunca, dar parcă n-aș fi fost chiar sigură că eram numai noi doi. Făcu o mișcare cu mâna și dădu la o parte pâinea și cafeaua, liberându-și locul din față, apoi se aplecă înainte ca să poată privi și mai nestingherit.

De data asta am observat că nu-l mai interesează peretele; m-am uitat mai bine și mi-am dat seama că privește ceva ce se află la o depărtare de vreo doi metri. Și ceea ce vedea, orice-ar fi fost, părea că-i provoacă o plăcere și o durere de nerăbdare; cel puțin așa am înțeles eu, judecând după expresia lui chinuită și totuși transfigurată. Obiectul

închipuirii sale nu stătea nemișcat, căci ochii lui îl urmăreau cu o atenție neostenită; nici chiar când vorbea cu mine nu-și întorcea privirea de la el. Zadarnic îi reaminteam de postul lui prelungit, căci, dacă făcea vreo mișcare ca să se apropie de vreun obiect, cedând rugăminților mele, sau dacă întindea mâna să ia o bucată de pâine, degetele se încleștau înainte de a ajunge la ea și mâna îi cădea pe masă, uitând scopul urmărit.

Am stat lângă el cu neclintită răbdare, încercând să-i abat atenția de la preocuparea care-l obseda, până când s-a enervat și s-a ridicat, întrebându-mă pentru ce nu-l las să mănânce când vrea el. Și mi-a mai spus că data viitoare să nu-l mai aștept, ci să-i pun totul pe masă și să-mi caut de treabă. După aceste cuvinte a ieșit din cameră, coborând agale poteca din grădină, și a dispărut pe poartă.

Ceasurile trecură anevoie, pline de îngrijorare; veni o altă seară. Nu m-am dus la culcare decât foarte târziu și, când m-am dus, n-am putut dormi. El a intrat după miezul nopții și, în loc să se ducă să se culce, s-a închis în sală. Am ascultat cu atenție, m-am sucit încoace și-ncolo și, în cele din urmă, m-am îmbrăcat și am coborât. Era prea greu să stau culcată, chinându-mi mintea cu sute de presimțiri deșarte.

Am auzit pașii domnului Heathcliff măsurând neostenit padoseala; și adeseori tăcerea era întreruptă de răsuflarea lui adâncă, ce semăna cu un geamăt. Bolborosea și cuvinte fără șir; singurul pe care l-am putut prinde a fost numele Catherinei legat de câte un cuvânt de mângâiere sau de suferință sălbatică, smuls din adâncul sufletului, rostit încet, grav ca și cum ar fi fost cu o persoană prezentă. N-am avut curajul să intru de-a dreptul în odaie, dar, vrând să-l trezesc din visare, m-am apucat să fac focul în bucătărie, am ațâțat flăcările și-am început să ricâi cenușa. L-am trezit mai curând decât mă așteptam. A deschis imediat ușa și a spus:

— Nelly, vino încoace... S-a făcut dimineață? Vino cu lumânarea.

— Bate patru, i-am răspuns. Ai nevoie de-o lumânare ca să te urci sus. Ai fi putut să-ți aprinzi o lumânare și la foc.

— Nu, nu vreau să mă duc sus, a zis. Vino înăuntru și aprinde-mi focul, apoi deretică prin odaie.

— Mai întâi trebuie să suflu în foc ca să ațâț jăratul, i-am spus, luând un scaun și foalele.

Între timp el umbla încoace și-ncolo, într-o stare aproape de nebunie; suspinele lui adânci și grele se succedau atât de iute, încât nu mai lăsau loc pentru o respirație normală.

— Când se crapă de ziuă am să trimit după Green, zise el. Vreau să-i cer câteva lămuriri juridice cât mai sunt în stare să mă gândesc la treburi de felul ăsta și cât mai pot acționa calm. Încă nu mi-am scris testamentul și nu mă pot hotărî cum să-mi împart averea. Aș vrea s-o șterg de pe fața pământului.

— Eu n-aș vorbi așa, domnule Heathcliff, am intervenit eu. Lasă deocamdată testamentul la o parte, căci ai vreme destulă pentru asta, ca și pentru a te căi de numeroasele dumitale nelegiuiri. N-aș fi crezut niciodată c-or să te lase nervii. Totuși, spre uimirea mea, te-au lăsat, și aproape cu totul... dar numai din vina dumitale. Felul în care ți-ai petrecut aceste ultime trei zile ar fi doborât și un titan. Mănâncă ceva și odihnește-te puțin. N-ai decât să te privești în oglindă și-ai să-ți dai seama ce mare nevoie ai și de mâncare, și de somn. Obrajii ți-s scobiți, ochii ți-s roșii, ca ai

unui om care moare de foame și e pe cale să orbească de nesomn.

— Nu-i vina mea că nu pot nici mânca, nici dormi, răspuse el. Te asigur că nu fac asta cu un plan înainte stabilit. Am să fac și pe una, și pe cealaltă îndată ce-mi va fi cu putință. Dar încearcă să-i poruncești unui om care se luptă în apă, la depărtare de un braț de mal, să stea liniștit! Mai întâi trebuie să ajung la mal, și-apoi am să mă odihnesc. Fie cum vrei tu: să nu mai vorbim de domnul Green. Iar în ceea ce privește căința pentru nelegiuirile mele, află că n-am săvârșit nici o nelegiuire și nu mă căiesc de nimic. Sunt prea fericit, și totuși încă nu destul. Fericirea sufletului meu îmi ucide trupul și totuși nu-i îndeajuns de satisfăcătoare în sine.

— Fericit, stăpâne?! am strigat eu. Stranie fericire! Dacă m-ai asculta fără să te înfurii, ți-aș da câteva sfaturi care te-ar face mai fericit.

— Ce sfaturi? întrebă el. Dă-mi-le!

— Îți dai seama, domnule Heathcliff, că de la vârsta de treisprezece ani ai dus o viață egoistă, necreștinească și că, probabil, în tot acest răstimp n-ai pus mâna pe o "Biblie"? Desigur, ai uitat cuprinsul acelei cărți și poate că acum nici nu mai ai răbdare s-o cercetezi. Crezi că ți-ar strica dacă am trimite după cineva— vreun pastor oarecare, indiferent de biserica de care ține—să ți-o tălmăcească și să-ți arate cât de mult te-ai îndepărtat de preceptele ei? Și că ești foarte puțin pregătit pentru cerul propovăduit de ea dacă nu te schimbi înainte de moarte?

— Îți sunt recunoscător, Nelly, zise el, că mi-ai reamintit să-ți spun cum vreau să fiu înmormântat. Vreau să fiu dus la cimitir seara. Dumneata și cu Hareton puteți să mă însoțiți dacă vreți; și bagă mai ales de seamă ca groparul să respecte poruncile mele în ceea ce privește cele două coșciuge! Nu trebuie să vină nici un pastor, după cum nu trebuie să se rostească nici un cuvânt despre mine. Îți spun că aproape am atins paradisul "meu", căci paradisul altora e cu desăvârșire lipsit de valoare pentru mine și nu-l râvnesc.

— Și presupunând că vei continua să ajunezi cu-aceeași încăpățănare și vei muri în acest fel, ce-o să se întâmple dacă ei refuză să te înmormânteze în cimitir? am spus eu, indignată de această indiferență păgânească. Ți-ar plăcea?

— N-or să facă una ca asta, răspuse el. Iar dacă vor face-o, tu trebuie să mă muți acolo în ascuns, și dacă n-ai s-o faci, ai să vezi cu ochii tăi că morții nu pier cu totul!

Cum a auzit că ceilalți membri ai familiei încep să se miște, s-a retras în vizuina lui, lăsându-mă să respir în voie. Dar după-amiază, pe când Joseph și Hareton își vedeau de treburi, a venit din nou în bucătărie și, cu o căutătură sălbatică, mi-a poruncit să vin și să stau în sală. Voia să rămână cineva lângă el. Eu am refuzat, spunându-i pe față că vorbele și purtarea lui ciudată mă speriau și n-aveam nici curajul și nici puterea să-i țin singură de urât.

— Mi se pare că mă crezi un diavol, zise el cu un râs înspăimântător; ceva prea monstruos ca să poată trăi sub acoperișul unei case ca lumea. Apoi întorcându-se către Catherine, care era acolo și care s-a tras în spatele meu când l-a văzut apropiindu-se a adăugat, pe jumătate rânjind: Vrei să vii „tu”, puicuță? Nu-ți voi face nici un rău. Nu! Și tu mă crezi mai rău chiar decât diavolul?! Nu face nimic, există "una" care nu se ferește de mine! Pe Dumnezeu! E neînduplecată! Dumnezeule, e fără milă! Oh,

blestemată treabă! E mult mai mult decât poate îndura carnea și sângele... chiar și al meu.

De-atunci n-a mai căutat tovărășia nimănui. Pe înserate s-a dus în camera lui. Toată noaptea și până dimineața târziu l-am auzit gemând și murmurând singur. Hareton n-avea astâmpăr, voia să se ducă la el, dar l-am rugat să-l cheme pe doctorul Kenneth, ca să vadă ce are. Când a sosit, l-am rugat pe Heathcliff să mă lase să intru și-am încercat să deschid ușa, dar am găsit-o încuiată; iar el a strigat doar să ne ducem dracului. Spunea că se simte mai bine și vrea să fie lăsat în pace, așa că doctorul a plecat.

Seara următoare a fost foarte umedă, a plouat cu găleata până-n zorii zilei și, când mi-am făcut plimbarea de dimineață în jurul casei, am observat că fereastra stăpânului era larg deschisă și ploaia cădea drept în casă. "Nu poate fi în pat, mi-am zis, căci, așa cum toarnă, l-ar fi udat până la piele. Trebuie să se fi sculat, ori să fi plecat. Dar de ce să mă mai frământ, am să-mi iau inima în dinți și-am să mă duc să văd."

După ce am reușit să intru cu altă cheie, m-am repezit să desfac tăbliile patului, căci camera era goală; le-am împins iute și m-am uitat înăuntru. Domnul Heathcliff era acolo...culcat pe spate. L-am întâlnit privirea, dar avea niște ochi atât de pătrunzători și sălbatici, încât am tresărit. Apoi mi s-a părut că zâmbește. Nu m-am gândit că-i mort, dar fața și gâtul îi erau spălate de ploaie, așternuturile ude, iar el stătea absolut nemișcat. Fereastra, bătută de vânt încoace și-ncolo, îi zgâriase mâna care era așezată pe marginea pervazului. Din pielea tăiată nu curgea sânge, iar când am pus degetele pe ea nu m-am mai putut îndoi: era mort și țeapăn!

Am închis fereastra, i-am pieptănat părul negru și lung de pe frunte, am încercat să-i închid ochii și să sting, dacă mi-ar fi fost cu putință, înainte de a o mai vedea și altcineva... acea privire îngrozitoare, ca vie, de triumf. Dar ochii n-au vrut să se închidă. Păreau că rânjesc, că-și bat joc de încercările mele, iar buzele lui desfăcute și dinții albi, ascuțiți, rânjeau și ei! Cuprinsă de o nouă criză de lașitate, l-am strigat pe Joseph. Joseph se târî până sus, făcând mare gălăgie, dar refuză cu îndârjire să se atingă de el.

— Diavolu' s-a repezit la sufletu' lui, strigă el, și poate să-i ia și hoitu', căci mie nu-mi pasă de el! Uite-l! Ce nemernic, rânjește și-n fața morții!

Și păcătosul bătrân începu să rânjească și el în bătaie de joc. Am crezut chiar c-o să dănțuiască în jurul patului; dar, potolindu-se brusc, căzu în genunchi, ridică mâinile și mulțumi că adevăratul stăpân al vechii familii a reintrat în drepturile lui.

Eram buimăcită de această întâmplare îngrozitoare; și fără să vreau, gândurile mele se întoarseră cu un fel de tristețe apăsătoare spre vremurile trecute. Numai bietul Hareton, cel căruia Heathcliff îi făcuse cea mai mare nedreptate, suferi cu adevărat. El a vegheat toată noaptea la căpătâiul mortului plângând amarnic. Îi strângea mâna, îi săruta fața sarcastică și sălbatică, pe care toți ceilalți se fereau s-o privească, și-l plângea cu durerea aceea puternică ce izvorăște în mod firesc dintr-o inimă generoasă, cu toate că inima lui e tare ca oțelul călit.

Doctorul Kenneth rămase incurcat când a trebuit să se pronunțe asupra bolii care pricinuisse moartea stăpânului. L-am ascuns faptul că n-a pus nimic în gură timp de patru zile, temându-mă să dau cumva de vreun

bucluc; și-apoi eram convinsă că nu se abținuse de voie și cu un anumit plan, ci că aceasta era consecința și nu cauza bolii lui straniei.

L-am înmormântat, spre indignarea întregii vecinătăți, întocmai cum a dorit. Earnshaw și cu mine, groparul și șase oameni care au dus sicriul au format întregul cortegiu. Cei șase oameni au plecat după ce l-au coborât în groapă, noi am rămas până l-am văzut acoperit. Hareton, cu fața scaldată în lacrimi, a tăiat cu sapa bucăți de pământ cu iarbă și le-a așezat cu mâna lui peste movila cafenie. Acum e tot atât de neted și verde ca și mormintele vecine... și sper că și fostul meu stăpân doarme tot atât de adânc ca și cei de lângă el. Dar oamenii din partea locului, dacă-i întrebați, jură pe "Biblie" că el umblă; și sunt unii care spun că l-ar fi întâlnit lângă biserică, alții că l-au văzut pe dealuri și chiar aici, în casă. Povești deșarte, o să ziceți dumneavoastră, și-așa zic și eu. Totuși, bătrânul acela de lângă focul din bucătărie susține că, privind pe fereastra odăii lui, a văzut— de la moartea lui Heathcliff înapoi — în fiecare noapte ploioasă două ființe... Iar mie mi s-a ntâmplat ceva ciudat, cam acum o lună. Într-o seară mă duceam la Grange... era o seară involburată, prevestitoare de furtună... și tocmai la cotitura drumului spre Heights m-am întâlnit cu un băiețel care mâna o oaie și doi miei. Băiatul plângea îngrozitor, iar eu mi-am închipuit că oile erau îndărătnice și nu se lăsau mâinate.

— Ce s-a ntâmplat, băiete? l-am întrebat.

— Acolo sub dea e Heathcliff cu o femeie, zise el plângând cu lacrimi ce-i curgeau șiroaie, și nu cutesc să trec pe lângă ei.

Eu n-am văzut nimic, dar nici oile și nici el nu voiau să înainteze. l-am spus s-o ia pe drumul din vale. Probabil că și-a creat singur fantomele, în timp ce străbătea dealurile, gândindu-se la poveștile pe care le auzise repetate de părinții și prietenii lui. Însă nici mie nu-mi mai place acum să fiu pe afară când se întunecă și nici nu-mi mai place să rămân singură în casa asta sumbră. Nu pot scăpa de-aceste gânduri și-aș fi fericită dacă ei ar părăsi-o și s-ar muta la Grange.

— Așadar, or să se ducă la Grange, am spus eu.

— Da, răspunse doamna Dean; de îndată ce se vor căsători, și asta va fi în ziua de Anul Nou.

— Și-atunci cine o să rămână aici?

— Păi, cine? Joseph o să aibă grijă de casă și, poate, pe lângă el, vreun băiat care să-i țină de urât. Vor locui în bucătărie, iar restul va fi închis.

— Casa va fi la dispoziția stafiilor care vor dori s-o bântuie, am spus eu.

— Nu, domnule Lockwood, zise Nelly dând din cap. Eu cred că morții odihnesc în pace și nu-i bine să vorbești despre ei în glumă.

În acel moment poarta grădinii se deschise; hoinarii se întorseseră.

— Ăstora nu le e frică de nimic, am mârâit eu, urmărindu-i pe fereastră cum se apropiau. Împreună l-ar înfrunta și pe Satana cu toate oștile lui!

Când au pășit pe pietrele din fața ușii și s-au oprit să arunce o ultimă privire lunii— sau mai bine zis să se privească unul pe altul în lumina ei — am simțit un imbold irezistibil să fug iarăși din calea lor; și, punând în mâna doamnei Dean o mică amintire, fără a ține seamă de protestele ei, când tinerii au deschis ușa spre sală, eu am dispărut prin bucătărie. Aș fi

confirmat, desigur, părerea lui Joseph despre purtările deșănțate ale doamnei Dean dacă, din fericire, nu și-ar fi dat seama că, datorită clinchetului ademenitor al unui ban de aur pe care l-am lăsat să cadă la picioarele lui, sunt un om respectabil.

În drumul meu spre casă m-am abătut pe la capela bisericii. Apropiindu-mă de ziduri am observat că paragina se întinsese mai mult și că totul era mai năruit decât acum șapte luni. Multe ferestre erau doar găuri negre, fără geam; iar din loc în loc, dincolo de linia dreaptă a acoperișului, ieșeau câteva țigle, care vor fi smulse, cu încetul, de furtunile din toamna ce va să vină.

Am căutat și-am descoperit ușor cele trei pietre funerare pe povârnișul de lângă mlaștină. Cea din mijloc era cenușie și pe jumătate năpădită de buruieni, a lui Edgar Linton acoperită de iarbă și mușchi, iar a lui Heathcliff, încă goală.

Am zăbovit printre ele, sub cerul acela binevoitor, dulce, senin; am urmărit fluturii ce zburau printre ierburi și clopoței, am ascultat vântul suav ce adia prin iarbă, și m-am întrebat: Cum a putut crede cineva vreodată că cei ce odihnesc în pacea pământului ar putea avea un somn tulburat?!

Sfârșit